

Giới thiệu Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn

Một câu chuyện HE, lãng mạn, kịch tích.

Cậu lớp trưởng khi trước kia lại trở thành tổng giám đốc của công ty cô. Cô nếu như không ngoan dễ dàng mất việc như chơi.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cậu bạn năm xưa

Năm nay tôi 22 tuổi, làm chức thư ký nhỏ trong công ty. Đến bây giờ vẫn chưa có người yêu, không phải là không có người theo đuổi mà là tôi không muốn. Nói sao nhỉ, đôi khi ế vẫn tốt hơn mà, tự do tự tại không phải nói mấy từ sến rện người.

Ai hỏi tôi đều nói thế đấy! nhưng thật ra trong lòng tôi vẫn cảm thấy cô đơn, lâu lâu ra quán trà sữa ngồi lại nhìn thấy người ta có đôi có cặp còn mình thì lẻ loi. Cũng có người từng làm quen với tôi nhưng không hiểu sao hẹn hò lần đầu tôi đã cảm thấy chán họ, nên cũng bye luôn.

Mấy đứa bạn thì kêu tui đi gặp mặt xem sao nhưng tôi toàn trốn. Chỉ có mình tôi hiểu rằng.....tôi chưa quên được cậu ấy. Cậu bạn tên Lân, cầu thủ bóng đá số 1 lớp tôi, hồi đó tôi thích cậu. Thích nhiều thứ từ cậu lắm, cái cách cậu chỉ huy đội bóng đá, mái tóc đen óng mượt của cậu, da hơi ngăm đen, đôi mắt đen láy của cậu và nụ cười tươi như ánh mặt trời.

Đang nghĩ vẫn vợ thì chị Hà, trưởng phòng công ty đánh thức tôi dậy

-An! Nghĩ gì mà đắm chiêu thế? Gặp được chàng rồi sao?- Hà

-Chị này, làm gì có, em đang nghĩ sếp mình hồi xưa oai thế nào ý mà- cô

Nhìn lại đồng tài liệu trước mặt, tôi nhìn chúng rồi chúng nhìn tôi một cách căm thù. Giờ tôi phải chiến đấu với đồng này hơi đầu mà nghĩ chuyện vặt chứ.

Giờ tan làm, tôi ra nhà để xe lấy xe mình định ra về. bỗng

-An! có phải An không?- giọng nói của một người đàn ông gọi tôi

Tôi quay lại nhìn, thì ra là Thái - cậu bạn học chung lớp hồi cấp 3, tính tình cậu ta khá vui vẻ nên rất được lòng mọi người. Hơi ngạc nhiên tôi thầm nghĩ sao Thái lại ở đây vậy.

-Đúng là An rồi! Lâu lắm không gặp bà, thế nào, khỏe không?- Thái hỏi tôi

-Cũng tốt! sao ông ở đây?- tôi hỏi

-Tôi mới vô làm ở đây không ngờ lại gặp bà - Thái cười tự xoa đầu mình

-Oa, giờ nhìn cao ráo đẹp trai nha- nhìn Thái giờ này khác với hồi xưa xa, nhìn cậu rất chừng chặc.

-"Quá khen rồi! Tôi thì lúc nào chả đẹp trai. À, mà sao mấy năm nay họp lớp sao bà không đi vậy? Bọn tôi mất đầu bà, ông Lân với Lớp trưởng luôn - Thái hỏi tôi

-Xin lỗi nha, có nhận được thư mời nhưng bận không đi được! - tôi hơi bất ngờ khi biết cả Lân cũng không đi.

-Thôi không sao, tháng sau là họp lớp rồi đấy nhớ đi nha. Mà bà mời lớp trưởng luôn đi - Thái cười nói

-Lớp trưởng, tôi có biết lớp trưởng ở đâu đâu mà mời!

tôi không thân với lớp trưởng mấy nhưng nghe bọn con gái bàn tán thì cũng hiểu. Cậu ấy là người khó gần nhưng đẹp trai và chừng trạc lắm vì thế mà bọn con gái trong lớp và ngoài lớp rất thần tượng cậu ấy, gửi thư tình thì cậu ấy vứt xot rác. Lạnh hết chỗ nói nên tôi cũng chẳng dám lại gần

-Bà giống tôi hoài, làm trong công ty mấy năm rồi mà không gặp cậu ấy lần nào- Thái

-Chẳng lẽ cậu ấy làm trong công ty này- tôi chỉ là một thư ký nhỏ, làm việc rồi về, tiệc tùng cũng không dự nên quả thực không biết

-Trời đất! Cậu ta giờ là Tổng giám đốc Phong nổi tiếng của công ty này, con trai của chủ tịch Hà đó- Thái ngạc nhiên

Tôi hốt hoảng, làm việc nơi này cả 2 năm mà không biết lớp trưởng của mình lại là tổng giám đốc Phong nổi tiếng được nhiều người biết đến.

-Thật sao? Vậy.... vậy cậu mời cậu ta đi nếu tôi làm cậu ta nổi giận thì mất việc như chơi- cho tôi ăn gan hùm cũng chẳng dám đi gặp cậu ta đấy mà đến mời đi họp lớp

-Cậu muốn tôi bị đuổi việc sao, con nhỏ này! Cậu ta là sếp của tôi đấy- Thái bất mãn nói

-Vậy tại sao cậu đưa tôi vào chỗ chết- tôi không vừa mà phân khác

Cứ vậy 2 đứa cứ đùn đẩy cho nhau, một lúc sau chẳng hiểu vì sao tôi lại là người mời Tổng giám đốc thân yêu của chúng tôi. Tui cho tôi vì không có cái miệng lèo mép cậu ta cãi vô lí hết sức

-Tại cậu là con gái, lớp trưởng nhân từ sẽ không đuổi việc cậu đâu - Thái

-Đồ điên! cậu ta từng xé thư tình của lũ con gái trong lớp đấy - tôi

-Nói chung, cậu là người phải mời - nói rồi Thái chạy đi thật nhanh để tôi bờ ngõ

Lúc sau hoàn hồn thì cũng là lúc tôi nhận ra rằng mình là vật hy sinh cao cả. Ra về lòng ủ rũ, lớp trưởng ngày xưa đã khó làm quen rồi giờ lại là sếp của tôi thì đau đầu gan mà gặp cậu cơ chứ.

Khó chịu, tôi dắt cái xe ra đập nó một cái cho bõ tức mà không hề hay biết rằng có một ai đó nãy giờ quan sát mọi hành động của mình.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tổng giám đốc thật kỳ lạ

Ngày hôm sau đi làm, nhìn mặt tôi như con gấu trúc, ai cũng nói thế. Tôi cũng tự hiểu, chẳng là đêm qua mất ngủ vì không biết phải xưng hô thế nào cho hợp với Tổng giám đốc.

Ngồi trên bàn làm việc tôi thiếp đi lúc nào không hay. không biết là mơ hay thực, tôi cảm thấy có một bàn tay ấm nóng vuốt má tôi rồi dùng thứ gì đó đập lên người tôi. Mím cười tươi tôi tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Một lúc sau,

-E hèm, ngủ ngon quá ha!

Thấy có tiếng nói tôi giật mình tỉnh giấc

-Chị Hà! em ngủ bao lâu rồi -Nhận ra người trước mặt, tôi hỏi.

- Người ta sắp đi ăn cơm trưa rồi! - Hà

-Á! Đùa à? Em còn chưa hoàn thành xong bản báo cáo

-Đi ăn đã rồi làm- Hà

-Không được, chị xuống ăn trước đi, tí em xuống sau - tôi biết chị Hà quan tâm tôi nhưng nghĩ tới xấp tài liệu trước mặt, không hoàn thành thì chỉ có mà mất việc.

-Ừ, làm việc vừa không thôi kiệt sức đấy- nói rồi chị Hà đi ra ngoài

Người vừa đi xong, tôi nằm nhoài ra bàn vẽ một nhọc thâm nghĩ

Làm sao bây giờ? Muốn gặp mặt tổng giám đốc & cao cao tại thượng& đó còn thấy khó khăn huống chi bảo người ta đi họp cái lớp nhà quê đó!

Không muốn làm mất thời gian thêm nữa, tôi ngồi bật dậy bắt tay vào công việc mà không ăn cơm trưa.

Chiều dần tà, nhìn ra ngoài cửa sổ

Tôi ngáp một cái biểu hiện cho công việc của mình đã hoàn thành

Chị Hà và những người khác đã xong việc và ra về, chỉ còn mình tôi là cố gắng làm cho xong. Thấy cũng đã muộn, tôi sắp xếp hồ sơ cho gọn gàng rồi cũng ra về.

Nhìn đồng hồ đeo tay đã điểm hơn năm rưỡi chiều, tôi bước đến trước thang máy, bấm nút.

-Bíp - thang máy mở

Vì cũng đã muộn nên giờ này thang máy ít khi có người, tôi nghĩ vậy rồi bước vào mà không quan tâm đến xung quanh.

-Haizz! - lúc này tôi đang nghĩ chuyện vặt nên thờ dài mà không hề biết rằng có người này giờ quan sát không bỏ một hành động nào của mình.

-Có chuyện gì sao? - một giọng khá trầm hơi lạnh vang lên

-Á! Tổng...tổng giám đốc - Giật mình, tôi quay lại bất gặp người tôi đang lo sợ thì nghẹn lời.

-... - không phản ứng

-Xin lỗi! Lúc này tôi không để ý có người trong này- tôi cố gắng nói bằng giọng không run

-...

Cái con người gì đâu bạn bè cũ chào hỏi cũng lơ, xin lỗi cũng bơ là sao, điên rồi đấy, nhưng thôi tôi vẫn nên bình tĩnh thì hơn, công việc quan trọng hơn nhiều

-Tổng giám đốc! - Nhân cơ hội ngàn năm có một tôi phải tận dụng, nghĩ rồi gọi cậu ta một tiếng rất nhẹ.

-Chuyện gì?- cậu ta trả lời tôi, ôi mọi người không biết đâu lúc đó tôi đã vui cỡ nào, tưởng tiếp tục bị cho ăn bơ cơ chứ

-Sắp tới là ngày họp lớp hồi cấp 3, giám đốc Phong có đi? - tôi chẳng dám ép cậu ta, chỉ nhỏ nhẹ mời, đi hay không tùy.

-Còn cô?

Cậu ta hỏi tôi? Hỏi tôi làm gì không biết, việc đó thì liên quan gì tôi đi hay không?

-Haha, cũng lâu tôi không đi có lẽ lần này cũng nên gặp lại bạn bè - tôi cười xuê nói

-Ừ

Gì đây? Vậy rốt cuộc giám đốc Phong có đi hay không, trả lời vậy ai mà biết đáp án

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ tôi chẳng dám thốt ra đâu, nhìn mặt tôi lúc này chắc trông rất mắc cười. Miệng thì cố gắng nhếch lên để cười còn lông mày thì nheo lại với nhau.

-Bíp - tiếng thang máy

Chưa kịp hỏi cho ra lẽ thì thang máy mở, cậu ta đi ra lúc nào không hay. Dù có đuổi kịp cậu ta tôi cũng chẳng dám, chỉ lặng lẽ đi theo sau cách cậu ta khoảng một thước đến chỗ để xe.

Nhìn đằng sau cậu, tôi cảm thấy cậu thay đổi rất nhiều, cái bóng của cậu to và dài hơn. Ngay từ lần đầu nhìn thấy cậu, tôi đã nhìn thấy khuôn mặt chẳng chặc, bây giờ cũng thế chỉ là phong độ hơn rất nhiều. Nói thật chứ không phải phét, cậu ta rất đẹp trai và lạnh lùng.

Mái tóc vàng óng, mượt mà tô điểm lên khuôn mặt lạnh như băng. Đôi mắt xanh dương đầy khiêu khích và quyến rũ. Hồi đó lũ con gái trong và ngoài lớp nháo nháo cả lên, lúc nào cũng tìm cách tiếp cận cậu.

Theo như tôi nhớ tên cậu là Phong Mạc Tử con trai của một chủ tịch công ty khét tiếng trên toàn quốc – là công ty tôi đang làm. Tôi có nói chuyện với cậu ta mấy lần nhưng lần nào cũng bị ‘cho ăn bơ’, nhiều rồi cũng ngai.

Vừa đi vừa nghĩ một hồi mà không biết mình đã đến chỗ để xe từ lúc nào. Cậu ta lái chiếc xe hơi sang trọng của mình đi mất hút.

Tôi thờ dài rồi cũng lấy xe ra về trong tâm trạng buồn phiền.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Lân của bây giờ

Hôm nay là chủ nhật, không phải đi làm tôi ngáy một phát tới 8 giờ sáng. Trời hôm nay xanh và mát rất thích hợp cho những buổi hẹn lãng mạn, chỉ là nó không hợp với tôi.

Nằm trong cái chăn ấm áp của mình, tôi thầm ước ngày nào cũng thế này thì hay biết mấy nhưng đời không như là mơ.

-Reng- chuông điện thoại

Ôi, sao mà tôi ghét cái chuông này quá đi mất, nó luôn là vật trở ngại mỗi khi tôi muốn ngủ. Nhớ hồi mới được mẹ mua, tôi hí ha hí hửng mang đi khoe với lũ bạn, ôm nó mỗi đêm, coi như báu vật. Còn bây giờ.....

Tôi lười biếng vươn tay đến cái bàn để nó, mắt với còn đang nhắm nói

-Alo- trong lòng tôi đang trách cái tên gọi mình

-Hoài An! Dậy chưa? Đi chơi với tao- Linh, con bạn thân từ hồi trung học, giờ lại là đồng nghiệp.

-Cúp máy đây!- Biết con nhỏ này gọi mình là có ý đồ, tôi nhanh tay rút gọn thì

-Khoan! Mày phũ phàng quá, nghe tao nói đã. Hôm trước tao có gặp Lân ở siêu thị, cậu ấy giờ bánh lăm mày ạ! Hôm nay, tao với mày đi gặp lại Lân, tao hẹn rồi, mày phải đi đây- Linh nói, giọng dứt khoát

-Mày gặp Lân sao?- Vừa nghe cái tên quen thuộc này, tôi liền ngồi bật dậy, giọng tỉnh hẳn, hỏi lại.

-Ừ! Mày vẫn còn thích nó phải không?

Câu hỏi của Linh làm tôi khựng lại, Linh là bạn thân của tôi, dĩ nhiên nó biết vụ tôi hồi trước thích Lân nhưng không ngờ tới bây giờ nó vẫn hiểu tôi như vậy.

Trong lòng không khỏi thán phục nó, nhưng tôi không thể thừa nhận được với lại hiện giờ tôi cũng không nhận thức được bản thân mình dành thứ tình cảm gì cho Lân. Là tình yêu đơn phương tuổi học trò đã qua lâu hay là một tình bạn khi đã trưởng thành.

-Tao...tao không nghĩ vậy?- Tôi cố né tránh

-Đừng dối tao, tao thừa biết mày mà! Mà thôi, vậy mày có đi không?

-Ở đâu?

-Quán Green Apple, vậy tao đợi ở đây-

-Nửa tiếng nữa tao đến

tại Green Apple

Sau 15 phút chuẩn bị ở nhà, tôi bắt taxi đi đến quán. Diện trên mình một chiếc áo phông tay dài sọc đen cùng với cái quần jean bình thường nhất có thể.

Trong tủ đồ của tôi, đến một cái váy cũng chẳng có, lúc nào cũng là quần jean và áo sơ mi. Tôi còn chẳng biết ăn diện là thế nào, đồng nghiệp chê tôi quê mùa, tôi không quan tâm.

Tới nơi, tôi gửi xe rồi bước vào quán. Quán này đã được tôi ghé thăm hai ba lần nhưng sao hôm nay lạ quá, gió thoảng qua mặt làm tôi nghĩ đến cái điều hòa trong quán. Quán này trông như một khu rừng cổ tích, cây xanh được trồng xung quanh, lại có những loài hoa leo cây ngộ nghĩnh mà thật đẹp.

Ở phía xa, tôi nhìn thấy Linh đang ngồi đợi tôi, chỗ Linh ngồi có vẻ mát mẻ. Trên tay Linh là chiếc điện thoại hãng samsung, người phục vụ đứng cạnh bên nghe Linh gọi nước. Tôi vội bước đến đó

-Linh!- tôi gọi không quá to cũng không quá nhỏ

-Đến rồi à!- Đường như nghe được tiếng gọi của tôi, nó quay lại

Nhìn thấy tôi, biểu hiện trên mặt nó lập tức đen đi, Linh lướt qua tôi một lượt rồi phán mặc cho con ngốc không biết gì

-Bộ mày không có đồ nào đẹp hơn sao? Nhìn mày coi, tao quê chết mất- Linh

-Thôi đi! Chỉ là đi uống nước có cần phải ăn diện như mày không mới đúng - Thấy nó chê mình, tôi vội chữa

-Nói bao nhiêu lần cũng vậy- Linh

-Lân chưa đến sao?- thấy có mình Linh tôi hỏi

-Chưa! Cậu ấy bảo có việc bận, sẽ đến muộn một chút. Ày, vừa nhắc tào tháo, tào tháo tới kìa

Tôi quay đầu lại, lúc này không biết tôi nên diễn tả làm sao nữa. Cậu ấy khác quá, cái người đang đi đến chỗ bọn tôi là Lân sao? Thay vì quần áo đá banh ngày xưa mà lúc nào tôi cũng nhìn thấy là áo sơ mi trắng quần đen kết hợp với đôi giày da CS015 màu đen cao cấp.

Một màu tóc đen óng mượt không hề thay đổi, có đổi thì cũng là kiểu tóc. Lân có vẻ cao hơn hồi trước, lại còn chừng chạc hơn rất nhiều. Màu da ngăm đen ấy đã không còn, Lân giờ trắng bóc, rất men.

Lúc này, tôi nhìn Lân chằm chằm như đang soi xét vật thể lạ mà không hay cậu ấy đã đứng ngay trước mặt

-Cậu là An phải không? Lâu rồi không gặp- giọng nói điềm đạm vang lên kéo tôi ra khỏi mớ suy nghĩ

-À! Lâu rồi không gặp- tôi hơi ngượng, nói

-An, Lân! Hai người làm gì mà đứng như trời chồng thế?- Linh

Linh lên tiếng, tôi thầm cảm ơn con bạn này vì đã cứu tôi, mai mốt có gì trả ơn sau. Bước vào chỗ ngồi, gọi nước, rồi chúng tôi bắt đầu trò chuyện.

Nói thì nói vậy thôi chứ toàn là Linh nói không à, còn tôi và Lân thì chỉ cười nói rất ít.

Tôi lâu lâu mới trả lời vài ba câu hỏi của Lân thôi còn lại đều cho Linh nhà ta nói hết. Thì ra Lân đã từ bỏ bóng đá rồi, hiện cậu ấy đang là giảng viên đại học. Lúc đầu, tôi và Linh nghe mà hết hồn, cậu ấy mới chỉ 22 tuổi thôi mà. Với lại hồi trước, khi còn học chung với Lân, cậu ấy lúc nào cũng đạt 5 6 điểm thế mà bây giờ đã có sự thay đổi lớn.

Lân nói cậu ấy không đi học lớp được là vì bạn học thêm đủ điều bây giờ cậu ấy chuyển về đây sống tiện làm việc luôn.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bữa đặt của Lân

Cuộc gặp mặt giữa 3 đứa tôi chỉ có thế, Linh thì luyên thuyên đủ điều. Cả 3 đang cười vì sự hài hước của Linh thì

-Alo! Tôi là Linh đây- Linh đang nghe điện thoại

-Có chuyện như vậy sao? Cứ chờ ở đó, 5 phút nữa tao đến

Linh tắt máy rồi quay sang chúng tôi nói có việc gấp nên về trước. Tôi nhìn theo bóng Linh xa dần, có vẻ như nó đang rất vội, chắc là có chuyện gì hân quan trọng lắm.

Giờ trong quán chỉ còn tôi và Lân, tôi không nói gì và cũng chẳng biết nói gì nên cứ im lặng. Lân cũng vậy, cậu ấy cũng không nói, tiếng đàn piano vang lên trong quán nghe rất êm dịu, chúng tôi cứ thế lắng nghe giai điệu đó.

Được một lúc, thì Lân lên tiếng

-An này! Về không? - giọng nói chừng chạc của một người đàn ông trưởng thành, không quá lạnh lùng cũng chẳng yếu điệu, rất êm dịu.

-Ừ - Tôi cũng có ý định về, lần này gặp Lân thấy cậu ấy thành công như thế cũng có chút vui cho Lân

-Để mình đưa cậu về- Lân

-A! không cần đâu, mình tự về được. Cậu còn bận mà

-Không sao? Để mình đi lấy xe! - Lân chưa đợi tôi nói tiếp đã đi thẳng ra chỗ đậu xe.

Hiện giờ, tôi không biết cảm giác của mình thế nào, nhưng sao cứ thấy rất lạ. Tôi bước nhanh ra cổng chờ Lân.

Lân đến chỗ tôi với một chiếc xe thể thao Ducati màu đen, trông rất oách. Tôi nhìn Lân với con mắt ngưỡng mộ rồi không nhìn được mà cười hỏi cậu ấy là giảng viên đại học cũng sành điệu thế này ư? Chắc hẳn được nhiều em sinh viên theo lắm đấy.

Cậu ấy cũng cười, một nụ cười rạng rỡ, trả lời câu hỏi của tôi

-Này cô, phải ăn diện thế này mới lấy lòng người đẹp được chứ. Ở những chỗ tôi làm, không biết bao nhiêu em sinh viên gửi thư cho tôi rồi đó

-Chắc là thư đòi tiền chứ gì! Haha- Tôi trêu Lân

Chúng tôi cười phá lên, cậu ấy nói tôi chẳng thay đổi gì cả vẫn cứ như xưa. Tôi thâm nhủ, ngay lúc này đây tôi đã gặp lại Lân của năm ấy.

Tôi trèo lên xe cậu mà không khỏi đỏ mặt, Lân đưa mũ bảo hiểm cho tôi rồi bắt đầu nổ máy, tôi bám vào áo khoác đen của cậu. Dọc theo con đường, chúng tôi chẳng ai nói ai câu nào, không phải vì không muốn nói mà là do cả hai đều ngại. Tôi nhìn đằng sau cậu, bờ vai rắn chắc to rộng mà đồ ùng cả mặt. Cơ bắp to, eo thon nghễ chảnh những năm gần đây cậu đã tập thể dục ghê lắm mới được như vậy hoặc là do di truyền.

Chiếc xe thể thao Ducati đắt tiền có khác, chạy rất ư là êm, không sóc như những xe tôi từng đi. Chỉ là không biết do cậu ấy hay là xe hư mà tốc độ rất ư là chậm chạp. Tôi có thể hình dung ra, nếu chúng tôi đi con đường nhiều xe chắc chắn tốc độ của chúng tôi còn thua xe đạp

Chậm thì chậm, xe vẫn đưa tôi tới nhà. Tôi xuống xe, trả mũ cho cậu ấy, định nói cảm ơn rồi vào nhà thì

-An, đợi một chút- Lân

-Có chuyện gì sao?- Tôi

-À, mình có chuyện muốn nhờ cậu- Lân

-Cậu nói đi, nếu được mình sẽ giúp

-Thực ra, mình có một người bạn thân là con gái, sinh nhật cậu ấy mời mình tham dự mà mình lại không rành về việc mua quà cho nên...- nói tới đây thì Lân gãi đầu

-Vậy cậu muốn nhờ mình góp ý

-Ừ, được không?- Lân hỏi, bối rối nhìn tôi

-Được - Tôi cũng không quá quan tâm, nhanh chóng trả lời

-Vậy thì tốt quá, cậu đưa điện thoại đây- Lân hình như rất vui

Tôi thắc mắc, chỉ là góp ý thôi tại sao phải đưa điện thoại làm gì? Chỉ nghĩ thế rồi cũng lấy điện thoại đưa cậu ấy.

Lân cầm điện thoại, bấm bấm một hồi, xong đem trả tôi cười nói

-Xong rồi, có gì mình gọi cậu giúp nhé- Lân phóng xe đi, còn tôi thì ngơ ngác. Lòng nặng trĩu vốn tưởng cậu chưa có đối tượng thì ra là người con gái ấy.

Tôi bước vô nhà, mệt mỏi nằm lên cái ghế sofa định ngủ một giấc thì có tin nhắn điện thoại. Uể oải thâm nghĩ chắc lại 3 cái tin thuê bao, với tay tới chiếc bàn, bật điện thoại lên có dòng tin nhắn

Chúc mừng mày! thư kí riêng của tổng giám đốc Phong. Coi bộ mày sắp tiến rồi nhì? Mau bao tao một châu đi, mày cũng ghê lắm đấy.

Người gửi: Yến

Yến, không phải là đồng nghiệp trong công ty tôi sao? Cô ta nói năng bậy bạ gì vậy, cái gì mà thư kí riêng, cái gì mà giám đốc Phong cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thư kí riêng

Tôi nhìn dòng tin nhắn với bộ mặt khá bất ngờ, nhưng lại nhanh chóng đặt ra kết luận con nhỏ này lại nhằm lẫn chứ gì, mai tính sổ nó sau. Còn bây giờ thì phải nghỉ ngơi cái đã.

Tôi bước vô phòng tắm, dội đi cái mệt mỏi trong người. Quả thật, nước mát làm tan hết những lo lắng âu tư, tôi tắm thật lâu mãi đến một lúc sau mới ra

khỏi. Vừa tắm xong là lao ra trèo lên cái giường ấm áp, tự ngưỡng mộ mình tốc độ còn hơn cả máy bay rồi đánh một giấc dài tới sáng ngày mai.

Sáng hôm sau, Tại Công ty Hà Dương

A, lại đi làm muộn, không biết đây là lần thứ bao nhiêu trong tháng nữa.

Tôi chạy như ma đuổi nhưng vẫn không quên làm cách nào ứng phó với trưởng phòng, mấy lần trước thì còn lấy lý do là xe hư hoặc bị đau bụng đột xuất, lần này mà tiếp tục là tôi đòi em luôn.

Trưởng phòng chúng tôi là kẻ sáng nắng chiều mưa, tính cách thất thường tùy vào hoàn cảnh nên ai cũng dè chừng. Không chỉ có vậy mà mọi người đặt cái biệt danh Ốc nhồi khó tính cho nữa. Tuy vậy, hà ốc nhồi vẫn luôn quan tâm mọi người và chúng tôi cũng thế có thể nói chỗ tôi làm việc là một gia đình nhỏ thứ hai.

Mà cũng chẳng hiểu vì sao tôi cứ đi làm muộn hoài nữa, rõ ràng là hôm qua tôi ngủ sớm lắm. Mà thôi kệ, chuyện đó tính sau giờ lo chuyện trước đã.

Vừa bước tới cửa, tôi lập lại bài cũ nhưng

- Trưởng phòng, em xin lỗi, em xin lỗi tại...

- A! Đến rồi, Ngồi đợi chị một lát

Ờ? Một đồng dấu hỏi trên mặt, chả biết cái đất gì mà làm cho Hà ốc nhồi hiền thế cơ mắt, chẳng giống ngày thường chút nào.

Tôi tự lẩm bầm một lát thì mới phát hiện có nhiều tiếng xì xào nói gì đó về tôi. Còn đang thắc thì cái Yến, con Linh, thằng đệ nhảy bổ vào vừa hỏi vừa trách tôi tới tấp

- Con nắm! mày làm cái giống gì mà được Boss chú ý vậy?

- Lên chức rồi chắc chuẩn bị đá tụi này!

- ừ! Chắc vậy đấy, người ta có mới bỏ cũ mà, không thì ít ra cũng bao một châu chứ.

- Các bà cứ vu oan cho tỹ, tỹ nói đi, em sẽ cho chúng một trận

- Này! Này, mọi người nói cái quái gì đấy? Cái gì mà thăng chức rồi mới cũ nữa?

Ấy, theo cái kiểu bị người ta đổ oan rồi ức chế lắm mà ráng nhịn để hỏi cho ra ngọn ngành.

- Ồ, không phải hôm qua tao thông báo với mày rồi sao- Cái Yến thấy mình ngờ nên hỏi

- Chẳng phải hôm qua mày trêu tao sao? (chị ta vẫn không tin T^T)

- trêu cái đầu mày á! – Yến vừa nói vừa lấy tay tát cái bốp vào đầu tôi

- Á, con này – bực mình tôi gằn giọng quát nó

- Thôi, có lẽ con An nó chưa biết thật – Linh xoa xoa cái trán rồi phán một câu đủ sức thuyết phục

- Vậy tỹ này, tỹ quen với Boss Phong sao?

Thằng đệ hỏi mới ngớ, mình có thân thiết với giới giang gì đâu mà hấn lại cho làm thư kí riêng mới đau ấy chứ. Quay lại câu hỏi của thằng đệ, tôi lắc đầu một mức.

Vừa lắc xong thì cả 3 đứa nó hớ ra đưa bộ mặt ngạc nhiên cho tôi xem. Cũng không phải là tôi không biết Boss, tại nếu nói mình là bạn hồi cấp 3 của Boss thì chết chắc. có ai hiểu cái người mới 22 tuổi, đẹp trai á lộn đẹp trai, học giỏi, con của một chủ tịch tập đoàn lớn mà không bị nhắm đến không cơ chứ. Và dĩ nhiên đối thủ của một cô gái ở gần Boss là tất cả các cô gái khác như vậy thì cuộc sống của tôi sẽ không còn yên ổn thoải mái nữa.

- vậy sao...mày...mày lại?- Linh hỏi tôi mà cứ áp a áp ứng

- tao cũng không biết!

Quả thực tôi cũng chẳng hiểu nữa chỉ biết giờ tôi đang rất hoang mang, không phải vì sợ công việc làm không được mà sợ mỗi ngày đều phải đối diện với khuôn mặt ấy.

Tất cả còn đang bối rối thì có một giọng quen thuộc vang lên cắt ngang bầu không khí lạnh lẽo bất thường này.

- An!

Là tiếng của anh Minh đang gọi tên tôi, anh Minh hơn tôi 3 tuổi, anh vừa hiền lành giỏi giang lại tốt bụng nên mọi người ai cũng thích anh. Điều quan trọng là anh rất quan tâm tới tôi, luôn giúp đỡ khiến tôi cứ có cảm giác Minh là anh trai của tôi vậy.

- anh Minh! Có chuyện gì sao?- hơi ngạc nhiên tôi hỏi

- Có thật là em không quen với Boss Phong?-

Minh hỏi tôi khiến tôi hơi nghi ngờ, dăm chiêu suy nghĩ một lát rồi trả lời

- Cũng không hẳn

- Là sao, tỷ phải nói rõ ràng chứ

Hình như thằng đệ nó uất cái gì đó giùm Minh hay sao ế, tự hỏi mình vậy thôi chứ chẳng dám nói

- thật ra thì...v.v..v.v

Đến lúc này rồi cũng chẳng giấu làm gì tôi kể một hơi dài về chuyện boss Phong học cùng, đại loại thôi chứ chẳng nói nhiều

Sau một hồi nghe tôi nói, Minh lẳng lặng bỏ về chỗ trước khi đi Minh có nói một câu làm tôi hơi lo lắng

- An! Anh sẽ đợi em

Đợi, đợi làm cái gì? Tôi có đi đâu xa mà đợi

- tỷ, chẳng lẽ tỷ không biết tình cảm anh Minh dành cho tỷ sao? Tỷ là đồ ngốc sao? Em chán tỷ!

Thằng đệ nó nói một hơi rồi cũng bỏ đi khiến tôi bất ngờ, Minh thích tôi sao? Ủ đúng là những năm qua tôi hơi vô tâm với việc anh quan tâm chăm sóc tôi, tại lúc đó cho rằng Minh như một người anh trai của tôi vậy.

Sốc! Cái Yến và Linh vẫn đứng bên tôi nhìn tôi ảo não nói

- dù sao cũng chúc mừng mày nhá

- Ủ, thôi đừng buồn nữa với lại tụi tao cũng có lỗi vì đã không nói cho mày biết việc của mình

Cả 2 đứa nó đang nói thì chị Hà đến kêu tụi nó đi làm việc còn mình thì đi theo chị

Lúc này đây tâm trạng tôi cứ rối như mớ bòng bòng ấy, không biết tương lai sẽ như thế nào đây

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Lo lắng sao?

Vừa đi vừa suy nghĩ, thật ra thì việc Minh thích tôi đã được tôi phát hiện từ lâu. Nhất là cái cách anh quan tâm đặc biệt với tôi khiến bao người ngưỡng mộ sao mà không nghi ngờ cho được.

Chỉ tiếc là tôi tại sao lại không hề có cảm giác thích anh, thích như một người con gái. Nhưng bù lại tôi rất quý anh y một người anh trai ruột của tôi. Thật, đã bao lần tôi muốn nói cái cảm giác này cho Minh biết nhưng lại sợ anh bị tổn thương nên thôi, có ai ngờ lại đưa đến hậu quả thế này cơ chứ

Cộc cộc! – tiếng chị Hà gõ cửa

- Vào đi

Bỏ qua cái mớ suy nghĩ kia, tôi nhanh chóng chuyển bị tư thế ứng phó với cái mặt cùng giọng nói lạnh như nước đá.

- Giám đốc Phong, tôi đưa người đến

Vừa nói chị Hà vừa bước vào, vẻ mặt nghiêm túc khác hẳn ngày thường

Oa! Rộng quá, lại còn sang trọng nữa chứ. Tôi tự hỏi không biết đây có phải phòng làm việc không nữa, đúng là người có chức lớn trong công ty độc quyền có khác.

Phòng làm việc của Boss Phong khác hẳn với nơi tôi làm việc, nhìn vô là biết thoải mái. Cả căn phòng thoáng thoang mùi của cây xanh, nhìn từ cửa kính lớn trong phòng ra là cả một thành phố.

Hiện giờ mắt tôi cứ sáng đong đong như đèn pha xe hơi ấy. Có còn quan tâm gì đến hai người kia đâu. Thấy vậy chị Hà đánh lông nheo, lấy chân đạp tôi một phát.

- A! – tôi hét lên một tiếng đau đớn, nhỏ thôi nhưng cũng đủ cho 2 nười kia nghe thấy. Nhìn lên chị Hà tôi bắt gặp cái lườm dao búa thì rùng mình vội lấy lại vẻ nghiêm trang ban đầu.

- được rồi! Ra ngoài đi

Boss Phong lên tiếng cắt bầu không khí này. Lúc này, cậu ta đang ngồi bắt chéo chân trước bàn làm việc, bộ mặt lạnh lùng nhưng quyền rũ.

Tôi tự hỏi không biết bọn lớp 12 mà gặp lại cậu ta thì sẽ thế nào đây. Nghĩ tới bộ mặt con gái tôi khẽ nhếch môi cười, tôi là vậy, buồn cũng nhanh mà vui cũng nhanh nên chuyện lúc này tôi quên hết sạch.

- cười gì?

Giọng nói băng lãnh quen thuộc vang lên làm tôi giật mình, nhìn lại thì chị Hà không biết đã ra từ lúc nào, quay mặt đi tôi chẳng dám nhìn vào ánh mắt ấy, lấp bắp nói

- A! Không...không có gì đâu. Boss, vậy tôi... làm gì?

- Boss?

Ồi tôi quên mất, chỉ có nhân viên bọn tôi mới gọi giám đốc Phong là Boss Phong thôi, giám đốc nào có biết gì nên hỏi vậy cũng là chuyện thường, tôi vội cứu chữa lỗi lầm tai hại vừa mới gây ra

- Nếu...nếu không thích tôi sẽ đổi lại ngay.

- Không sao

Vừa nghe xong câu này cứ như sét đánh vào trong đầu vậy, không nghe lắm chứ. Cậu ta có phải vừa nói ‘không sao’ ‘phải không? Đã vậy lại còn rất nhẹ nhàng nữa cơ đấy, kiểm chứng thử coi. Nghĩ vậy rồi đưa tay lên mặt véo một cái thật đau, đời không như là mơ, đau thấu cả xương mặt. Thấy tôi có hành động lạ, cậu ta nheo mày hỏi bằng giọng cũ

- Cô lại sao nữa vậy?

- Còn không phải vì....À không, công việc của tôi là gì ạ?

Lời nói đầu chưa kịp thốt ra tôi đã ý thức mình đang chuyển bị nói một điều rất khủng khiếp liền nuốt nói vào và đưa bộ mặt nai tơ như con ngơ ra hỏi

- ừm! Bàn làm việc của cô từ nay sẽ ở phía kia

Cậu ta hất mặt về phía góc phòng, ở đó có một cái bàn khá đẹp, thiết kế tinh xảo, chỉ cần nhìn cũng biết nó thoải mái cỡ nào

- công việc thì từ sẽ có người hướng dẫn

Nói rồi cậu ta liền đứng dậy bỏ đi mà không nói một câu nào, mặc xác tôi ứ thềm quan tâm. Chạy đến bàn làm việc, tôi thử cái ghế màu đen mềm mại, xoay đi xoay lại rồi tự cảm thấy thoải mái thật với chính mình.

Chiều xuống, tôi sắp tài liệu chuẩn bị ra về rồi mà vẫn chẳng thấy cậu ta đâu. Lúc này tôi có hỏi một người hay đi cùng Boss Phong thì mới biết cậu ta có một cuộc họp quan trọng nên mới bỏ đi như thế và còn biết được thế nào cậu ta cũng quay lại công ty để làm việc tiếp.

Tự dưng trong lòng lại cảm thấy tung túc, không biết cậu ta có phải là người không nữa, làm việc từ sáng tới khuya mà không ăn miếng cơm nào.

Rồi tự dưng lại cảm thấy mình vô duyên, ơ hay mình có phải mẹ hay bạn gái của cậu ta đâu mà lại lo lắng làm như quen thân vậy, chỉ sợ người khác lại bao tôi người sang bắt quàng làm họ thì chết.

Nói thì nói cho oai, thật ra tôi thấy lo cho Boss Phong lắm, dù gì cũng từng học với nhau mà. Thế là tôi liền ngồi đợi cậu ta một lát

.....

.....

.....

Cái một lát của tôi sao mà nhanh đến vậy không biết, đã 2 tiếng trời qua rồi. Không đợi được nữa, tôi đứng bật dậy bỏ về. Ấy thế mà vừa mới bước tới cửa đã va phải cái thân hình cao lớn, chất phác kia.

- Ai – Tôi kêu lên một tiếng rồi thầm nhủ không biết tên quái vật này làm bằng gì mà cứng như đá thế không biết.

- Sao vẫn còn ở đây?

Giọng nói lạnh lùng quen thuộc này khiến tôi bỏ qua cái đau mà ngược mắt lên nhìn. Ái chà! Cậu ta định quyến rũ tôi hay sao mà ăn mặc cái kiểu đấy. Tóc tai thì bù xù hình như cậu ta vô nó thì phải nhưng như vậy lại càng ra dáng đàn ông hơn, hơi thở hộc hộc nóng ran tỏa về mặt tôi.

Lại còn cả vạt vạt chỗ nào rồi không biết, chỉ khoác mỗi cái sơ mi được cời tới chiếc cúc thứ ba lộ cả xương quai xanh rắn chắc cùng với chiếc quần đen dài sang trọng. Chẳng hiểu sao mặt tôi lại đỏ nữa đã vậy lời nói cũng trở nên lắp bắp

- Không...tôi...tôi

Chưa kịp nói xong thì tôi đã thấy cậu ta gục đầu bên vai tôi (à chỉ mỗi cái đầu thôi nhé) rồi thì thảo gì đó

- đói

- hả? Boss! Boss nói gì?

- Tôi đói

- A, ra là đói. Cũng tại tham việc quá làm gì, sức người chứ phải sức trâu đâu mà nhịn đói chứ.

Boss vẫn gục vào vai tôi, tôi liền dìu cậu ta vào ghế rồi hắng giọng nói

- Chờ tôi một lát, tôi về ngay.

.....

.....

.....

Vừa bước vô định kêu cậu ta dậy ăn chút đồ ăn thì cậu ta đã ngủ lúc nào không biết.

Chà! Lúc cậu ta ngủ công nhận dễ thương thật chẳng bù cho những làm việc cứ nhìn vào đôi mắt ấy là run cả người.

Lông mi dài thật đấy, ui tự dưng ngắm người ta thế này cậu ta mà biết thì mắt mặt lắm. Lúc ấy chẳng hiểu sao trong đầu tôi nảy lên cái ý tôi tặc hể biết, đó là vẽ lên khuôn mặt hoàn hảo của cậu ta.

Nghĩ là làm, tôi nhanh chóng lấy cái bút màu từ trong giỏ ra rồi đến gần boss Phong. Cậu ta vẫn đang ngủ chẳng hay biết gì '' tôi cười thẳm''

Tư thế của hai đứa tôi hiện giờ là đè trên người boss Phong tay cầm cây bút màu với ánh mắt sắc nhọn, còn Boss thì nằm phía dưới. tóm lại tư thế này khiến cho người ta cảm thấy rất chi là mờ ám

Mở nắp bút, tôi cười đều ngày càng tiến gần khuôn mặt cậu ta chuẩn bị xử nó thì... một bàn tay to lớn giữ tay tôi lại tiện thể chuyển tư thế nằm dưới của mình thành nằm trên tôi.

- A!

Cái? Cái gì thế này? Cậu ta nảy giờ chả lẽ giả vô ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Dòng tin nhắn

Chết tiệt! trong lòng thầm rủa một cái, đúng là làm việc xấu bị bắt quả tang thế này xấu hổ thật đấy. Cả người tôi giờ đây đều bị cậu ta đè, hai tay lại bị

giữ, tôi ngược đôi mắt ngây thơ nhìn vào khuôn mặt được điêu khắc của cậu ta như thể mình chẳng làm gì nên tội cả.

Boss giờ đây với đôi mắt như chim ưng nhìn tôi không chớp. Cứ như muốn ăn tươi nuốt sống tôi, không chịu được tôi đành lên tiếng

-Boss...Boss! Tôi thật không phải cố ý đâu

-im lặng!

Ừc! thôi rồi ày ơi, cậu ta tức thật rồi giọng cũng trở nên gắt hơn hướng tôi nói. Đành vậy, nhân viên bé nhỏ dám đôi co với hàng tổng sao, hai từ, nằm mơ.

Bỗng tên Mạc Tử chết bầm ghé sát vành tai tôi, hơi thở nóng rực cứ thế thả trên chiếc cổ trắng mịn không tỳ vết, ôi,ôi, ngứa quá đi mất, bực thật, nếu cậu ta còn làm quá tôi sẽ cho một chương thật đấy.

- Vẫn nghịch ngợm như ngày nào, thật chẳng thay đổi?- boss Phong giọng nói dịu hần như mang theo một chút trêu chọc đem vào lỗ tai tôi

-Dạ?

- Vừa rồi cô định làm gì?

-Làm gì là làm gì? Tôi không hiểu?

Thật là mặt dày quá! Trong lòng tôi chửi rầm rộ, người ta đã nói tới thế mà mày còn giả nai há con, chối tội không chớp mắt.

Cậu ta nheo mắt lại, miệng mông hoi hơi nhếch lên, không nói chỉ im lặng nhìn tôi rồi buông một câu xanh rờn

-Đồ ăn của tôi đâu?- Lúc này boss Phong mới nói lòng tay tôi, ngồi lên dựa vào salon trắng, vẻ mặt mệt mỏi khi nãy cũng bớt đi mấy phần

-À, phải rồi! tôi sợ đồ ăn đã nguội để tôi đi hâm lại- tôi cũng ngồi bật dậy, dùng vận tốc ánh sáng để bay vào bếp, ngồi lại chút nữa ắt sẽ bị đóng băng tôi thầm nghĩ.

5 phút sau,

-đây, boss dùng đi!- tôi đưa đĩa đồ ăn trước mặt cậu ta

Boss cũng không nhanh không vội cầm lấy đôi đũa gấp đồ ăn. Boss ăn từ tốn, rất lịch sự, tôi thoáng đơ người, ngay cả khi ăn cậu ta cũng thật đẹp, thật tao nhã.

Cũng rất nhanh tôi liền dẹp suy nghĩ ấy đi, ngoài trời đã phủ một màu đen giữa những bóng điện đường, nhà cửa.....

Ngó đồng hồ, 7:00 P.m

Muộn rồi,

-Boss, tôi xin phép về trước, ngày mai sẽ bắt đầu công việc

Sau khi nói xong, tôi nhanh chóng cầm chiếc áo khoác được vắt trên ghế rồi đi nhưng, chưa kịp đi thì tay tôi bỗng bị một người nào đó giữ lại, đó là cậu ta

-Tôi đưa về

-không cần! boss cứ nghỉ ngơi, tôi có thể tự về, tôi không muốn làm phiền.

-Nhiều lời vô ích

Cậu ta cầm tay kéo tôi đi không đợi tôi nói tiếp, tôi liền khăng khăng hướng cậu ta ngăn cản

-Không được! sáng mai Boss phải bay sớm đến Losya để kí một hợp đồng phải không? Thân là thư kí, tôi đã xem lịch trình và nắm rõ điều này. Đồng thời mọi thứ đều do tôi sắp xếp, nếu bây giờ đưa tôi về sẽ ảnh hưởng đến nhiều vấn đề, mong boss hợp tác cùng tôi, tôi thật sự không thích rắc rối

Tay cậu ta vẫn nắm chặt tay tôi, nhiệt độ không khí ở đây không hiểu tại sao lại giảm đi rất nhiều, rất lạnh.

-Được!

Boss Phong buông lỏng rồi từ từ thả tay tôi ra, cậu ta cuối cùng đã đồng ý.

Ánh mắt cô độc nhìn tôi khiến tôi bỗng nảy mình một cái

-Vậy, Phương Hoài An, mong cô biết vị trí của mình

Lời nói thật cay độc, cậu ta sai bước dài tới cánh cửa, đi ra ngoài để lại tôi ngơ ngác. Lâu lâu, tự cảm thấy mình ngu nên tôi cũng không nghĩ nhiều liền ra về. về sau này, tôi mới biết cái sự thờ ơ này của tôi đã mang lại thật nhiều đau thương.

Vài ngày sau, tôi đã thành thực với chức thư kí này. Những ngày này nơi tôi làm việc rất yên tĩnh có lẽ bởi vì không gặp cậu ta chẳng. Vớ vẩn, mấy ngày nay cậu ta phải ở Losya hoàn thành xong dự án thu mua khu thương mại nên mới không thấy mặt mũi đâu cả.

Hồi trước tôi làm việc cùng với mọi người liền không cảm thấy buồn giờ đây mới hiểu được thật sự rất khó để hòa nhập nơi này.

Trong phòng ngủ của Phương Hoài An,

Bíp bíp (tiếng tin nhắn trên điện thoại)

-An, đang làm gì vậy?

Người gửi: Lân

-Lên mạng kiểm mấy trợ tim

Người gửi: An

-Ơ? Sao lại thế? An bị bệnh tim à?

Người gửi: Lân

-Không! Nhưng sắp rồi

Người gửi: An

-An có chuyện gì sao? Kể cho Lân nghe, có lẽ Lân có thể giúp gì cho An

Người gửi: Lân

-Không có gì? Là chuyện ở công ty thôi! À mà Lân bảo nhờ An đi lựa quà sinh nhật cho bạn Lân, vậy bao giờ tới sinh nhật cô ấy?

Người gửi: An

-Vậy ngày mai An rảnh không, mình đi. Cũng sắp tới rồi đành nhờ An cả đấy.

Người gửi: Lân

-Được, vậy hẹn chiều mai. Ngủ ngon

Người gửi: An

-An cũng vậy

Người gửi: Lân

Tắt điện thoại, lòng tôi mỗi khi nhắc tới người con gái Lân thích lại cảm thấy chua xót. Tôi gục mặt vào gối, đánh một giấc ngủ dài tựa như cả thế kỉ bù đi những khoảng trống này.

Bíp bíp

Ngày mai, đón tôi ở sân bay Lộc Bình lúc 9h sáng. Nếu đến muộn, lập tức cắt khỏi công ty

Người gửi: Boss Phong

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc*, Cho Em Chọn được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Agrry bird

8:30

Tại sân bay Lộc bình

-Hừm! hừm! Thật tức chết mà, Lộc Bình, Lộc Bình cái rắm

Hiện tại tôi đang ở Sân bay với chức vụ là thư kí riêng của Boss Phong, vì không thỏa mãn giấc ngủ ngàn vàng nên tôi đang thủ thi chửi thảm ông chủ. Sáng nay khi mới thức dậy, nếu không phải điện thoại có chức năng đọc tin nhắn chắc giờ tôi vẫn chẳng hay biết gì.

Còn nữa, cậu ta dọa đuổi việc đúng là ức hiếp người quá đáng. Quả là tầng băng độc địa có một không hai, không thêm nể nang bạn cũ gì sất.

Từ đằng xa kia, tôi thấy một bóng dáng quen thuộc, vững vàng mà uy nghiêm. Không phải Boss còn ai, Boss nổi bật giữa đám đông với đôi mắt xanh thẳm, dáng người cao lớn của đàn ông.

Đã nhìn thấy mục tiêu, xoay mặt ba trăm sáu mươi độ, từ khuôn mặt bức mình oán trách nay trở thành mừng rỡ giả tạo. Tôi lớn tiếng gọi!

-Boss Phong!

Như nghe được tiếng của tôi, cậu ta quay lại bước đến chỗ tôi đứng, phán câu xanh ròn

-Đừng nói nhiều, xách hành lí cho tôi

Ôi, boss cứ như cho sâu vào bụng tôi vậy, đang định hỏi thăm vài câu lấy lòng nào ngờ bị chặt đứt không bụi cát.

- Hừ! không thích thì thôi, cần gì nặng lời vậy – tôi nghĩ thầm

-Đi nhanh lên- tiếng boss Phong thúc như ngựa làm tôi cuống cuống chạy theo

-----ta là đường ranh giới của chị An đang tức giận-----

Tài xế riêng của Boss nhanh chóng chờ chúng tôi về công ty. Thấy Boss Phong vừa về đã vội đến công ty, tôi liền hỏi

- Boss!

- Hừm?

- Boss không về nhà nghỉ ngơi à?

- Không phải chuyện cô nên quan tâm

-đồ độc miệng- tôi chửi thầm trong lòng

Đến công ty, tôi nhanh chóng bắt tay vào công việc của mình, Boss cũng vậy, mỗi người có một nơi để làm việc. Chỉ khác là công việc của tôi hầu như rất nhàn hạ trái ngược với một đồng giấy tờ của Boss.

Công việc làm xong rất nhanh, tôi thực muốn xin boss về sớm nhưng mà....Thời kẹ! Sắp tới trưa rồi, sắp được nghỉ rồi. nghĩ vậy tôi liền bật game trên máy tính để giải tỏa. Nhưng vừa sao mới chơi có một lát mà thua liên tiếp vậy nè. Không ngờ bây giờ công nghệ tiên tiến đến mức ấy, toàn là trò chơi khó, coi bộ không phải chơi qua loa là được.

Tôi có một cái tật, hễ cứ tập trung vào một thứ gì đó là mọi thứ ngoài đời tôi đều không nhìn thấy hay nghe thấy, vì vậy đằng sau tôi có một cái bóng quen thuộc mà sợ hãi tưởng chừng đôi mắt phía sau ấy có thể đâm chết tôi lúc nào không hay.

Cảm giác bất an không yên, tôi bắt đầu xoay người về phía sau....

-Boss...Boss Phong...

Người đó ngoài cậu ta còn ai có gan hừm như vậy đâu. Âm thanh lạnh lẽo phả hơi vào không khí vang lên

-Cô đang làm gì vậy?

-phù! Boss làm ơn đừng bao giờ hù tôi cái kiểu ấy, thế nào cũng có ngày tôi sợ quá mà phát bệnh tim thì sao- tôi thầm nghĩ

Lòng thì vậy mà ngoài lại khác, tôi trả lời

-Là đang chơi...game

- Vậy sao?

- dạ phải

Sếp à, sếp đừng dùng cái lí do này mà đuổi việc tôi đây

Thấy cậu ta im lặng nhìn tôi một lát, có chút rùng mình tôi liền nói

-Boss, nếu thấy phiền tôi có thể về không?

-Cô nghĩ đơn giản?

Nói rồi cậu ta tiến gần đến tôi, chiếc ghế xoay mà tôi đang ngồi cũng vì vậy mà bị ép vô bàn. Hai cánh tay dài chắc khỏe bám trên thành bàn đồng thời tôi cũng lọt giữa vòng tay cậu ta. Tình hình thật không ổn chút nào, không ổn, không ổn. càng ngày càng gần đến nỗi tôi có thể cảm nhận được hơi thở của cậu, nhưng..

-đây là game gì?

Mặt tôi đã nổi lên hai rặng mây hồng nhạt, giọng nói cũng trở nên lắp bắp

-là...là agr...agrry bird.ực!

-À, còn chưa qua ván 2?

Còn đang trong trạng thái ngái bỗng nghe được câu này tự ái ở đâu của tôi bắt đầu nổi giận.

-Ai nói Boss tôi không qua được ván 2, chờ đây

Lúc ấy, máu dồn lên não che lấp lý trí rồi nên đánh đầu thẳng đấy vậy

Nhưng chỉ mười phút sau, ai đó ngồi nhìn tôi như nói rằng đồ ngốc, đồ nào bò. Phải, tôi đã chơi tới ván mười lăm mà vẫn không qua nổi ván 2.

Tôi chỉ biết khóc thầm,

-Đúng là ngốc

Boss chửi xong liền đứng đằng sau hướng dẫn tôi, cậu ta dùng bàn tay to lớn của mình nắm lấy tay tôi mà di chuyển con chuột. Trông cứ như Boss ôm tôi từ phía sau vậy nhưng điều đó có lẽ là do tôi tưởng tượng. Hơi thở nóng rực cứ thế phả vào cổ của tôi.

Bởi vì quá tập trung nên tôi cũng không để ý chỉ biết rằng nhờ có Boss ván 2, ván 3, ván 4 tôi đều vượt qua cả. không nhận được tôi liền cảm thán một câu mà quên mất thân phận của mình

-Cậu giỏi thật đấy!

Nhưng ai đó lại không bắt lỗi điều đó ngược lại còn hơi nhếch mép một cái. Cũng không tính là cười, như phát hiện ra lỗi sai của mình tôi lập tức nói

-Xin lỗi Boss, là tôi lỡ miệng

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Là cậu thay đổi cuộc đời tôi

-''ừ''

Tôi quay đầu lại, nhìn về đằng sau mình lại bắt gặp ánh mắt lạc lõng ấy, đôi mắt gần như chứa nhiều sự cô độc cũng liền nhìn vào tôi, tôi lập tức né tránh, không biết là do mình hay vì lí do khác tôi lại không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt boss.

-''Boss xong việc rồi à?- chuyển chủ đề tôi liền hỏi

-.....

-''vậy...tôi có thể về không?'';

Boss đứng dựa vào tường, hai cánh tay rắn chắc khoanh trước ngực trông chừng như rất mệt mỏi. Anh trả lời:

-''tôi thứ bảy là sinh nhật con gái của chủ tịch Hồng bên công ty Lam Hồng?'';

-''để tôi kiểm tra!'';- đối với công việc tôi luôn nhanh nhẹn nhất thời

....

....

-''Phải, thưa Boss Phong! Chủ tịch Hồng đã mời Boss đến bữa tiệc này vào buổi tối tại khách sạn Ý ở phường Tây Ngạc, tôi đã sắp xếp lịch làm việc trong tuần này.'';

-.....

Không thấy cậu ta trả lời tôi nói tiếp

-''Tôi cho rằng trong bữa tiệc này rất có thể là sự đánh giá công ty ta với công ty FPT, có lẽ sẽ liên quan tới việc ai là người thu mua được khu thương mại của ông ta'';

Vừa nói xong, anh ta liền kinh ngạc, sau đó nhìn tôi chăm chăm cứ thể như là sinh vật ngoài hành tinh, rồi mới lên tiếng

-''tôi tưởng công việc của cô chỉ là báo địa điểm và thời gian'';

Thôi xong, toi em rồi, tôi quên mất rằng công việc của mình rất nhàn hạ, không ngờ tại cái tật chuyên lo chuyện bao đồng mà hại cô hiện giờ.

-''A! a! Boss, boss tôi là chỉ muốn nêu ý kiến của mình.'';- tôi biện hô

Lông mày cậu ta nheo lại, càng nheo lại lại càng cảm thấy rất quyến rũ, cậu không cần phải động tác nào cũng như ngôn tình chứ. Nhưng giờ không phải là lúc nghĩ chuyện đó, tôi cần giải quyết vấn đề này, bỗng

-''Hôm đó, cô sẽ đi với tôi'';- boss nói

-''Tại sao?- tôi ngờ ngác hỏi

-''Dĩ nhiên là về công việc, cô hiện là thư ký thì nên có trách nhiệm với việc này'';

Haizz

Tôi thở dài

may là cậu ta không tính toán chuyện lúc này

Píp – tiếng tin nhắn điện thoại, cô cầm lên, dòng tin nhắn hiện ra

An xong việc chưa? Giờ mình đi được không? Để tớ đón cậu

Người gửi: Lân

Là tin nhắn của Lân, Lân rất ít khi nói chuyện với tôi qua điện thoại nhưng lại thường xuyên nhắn tin, có lần tôi hỏi cậu ấy tại sao lại không nói chuyện trên điện thoại mà phải nhắn tin thì cậu ấy bảo rằng đó là một sở thích đặc biệt riêng của Lân.Tôi ngược đời mắt long lanh nhất lên nhìn Boss

-''Boss, tôi về nhé!'';

-''Được'';

Ra khỏi công ty, ở phía xa kia Lân đang đứng vẫy tay với tôi. Nhìn thấy cậu ấy, tôi không biết nên vui hay buồn.

-''Xe cậu đâu?'';- tôi hỏi

-''xe để nhà rồi, tiểu thư không phiền nếu đi bộ chứ cùng hạ nhân chứ'';- Lân làm mặt nghiêm túc

-''Không được! Bỏ tiểu thư đâu thể vác bộ như thế'';

-''Được, vậy hạ nhân có thể công tiểu thư''- Lân

Vừa dứt câu mặt tôi đã ửng hồng, tuy biết là cậu ấy nói đùa nhưng giá đây là sự thật

-''Không chơi, An không chơi nữa'';

-''Xe Lân đang để kia,mình đi''- Lân cười nói

.....

Phía bên kia đường, chiếc BMW màu đen bóng bẩy làm nổi bật hoàn toàn, nhìn là biết không phải người bình thường có thể mua. Mà bên trong người có mái tóc vàng như ánh kim đang nhìn 2 người kia có vẻ không thoải mái cho lắm

Đột nhiên giọng nói của bác tài xế vang lên giữa bầu không khí u ám

-''Cậu chủ! Có thể đi chưa'';

-''.....'';

-''Cậu chủ!'';

-''.....'';

-''Cậu, cậu ơi!'';

-''hả?''- Phong Mặc Từ giật mình, vô thức đáp lại tiếng gọi của bác tài xế, dường như có điều gì đó làm cho cậu phải suy nghĩ thất thần như thế

-''Mình đi được chưa?'';

-''.....ừm''- chần chừ hồi lâu, rốt cuộc Mặc Từ cũng lên tiếng

Chiếc xe dần dần biến mất trong làn khói đen. Trong xe, bác tài xế thật sự không hiểu, chỉ biết cậu có cuộc họp cần đi gấp, khi mới bước ra khỏi công ty vừa vào trong xe cậu lại nhìn thấy cặp nam nữ nào đó mà dừng lại rất lâu đến nỗi trễ cả cuộc họp.

Thời gian ngồi chờ cậu chủ, bác chỉ cảm thấy có luồng khí lạnh sau lưng cứ như là cậu đang tức giận điều gì, bác thực không hiểu. Lúc gọi cậu chủ, cậu lại thất thần hồi lâu.

Haiizz!

Thở dài, có lẽ cô gái lúc này có quan hệ với cậu, quả là tuổi trẻ.

-''An! Cái này được chứ''- Lân

Tôi quay đầu nhìn lại cái mà Lân chọn, lắc đầu thở dài với cậu ấy. Tôi thậm nhủ có lẽ mất cậu ấy có vấn đề rồi, nghĩ sao lại chọn bộ đồ có một không hai đó làm quà chứ. Sao mà lại có bộ đồ hở trên rách dưới thế kia, mặc vào tưởng con ve chai thì khô.

-''Không được sao? Đây là tiệm thứ năm bọn mình đến rồi, con gái sao lại khó chọn đến vậy ''- Lân buồn rầu nói

-''Đương nhiên! Nếu cứ như vậy Lân sẽ chẳng tán được em nào đâu''- nhìn vào khuôn mặt Lân bỗng dung tôi thấy má cười liền muốn trêu Lân một phen

-''Hả? Không phải chứ, Lân không muốn ế đâu'';

-''Nhưng mà số trời đã định, không thay đổi được đâu''- tôi tiếp tục trêu

-''hừm....nếu vậy An rủ lòng nhân từ cứu cuộc đời Lân đi''- Lân nói nhẹ

-''là sao?'';

-''hehe. Không có gì''-Lân cười

Đồ ngốc!- tôi nghĩ thầm

Nhìn xung quanh nơi này, thật sự là không có thứ đồ nào thích hợp để tặng cả. Tôi rối trí, nghĩ một lúc lâu thì nảy ra một ý tưởng. tôi nhanh chóng gọi cậu ấy

-''Lân này! Chúng ta đến nơi này đi'';

Nói xong chẳng kịp nghĩ gì cả, cầm tay cậu ấy lôi đi luôn không để Lân nói gì thêm tại lúc đó phần khích quá.

Ấy thế mà, cái người xấu xa nào đó thấy bị nắm tay cũng mặc kệ không nói lại còn hơi mỉm cười, cho tới khi đến nơi tôi mới thấy mình bị hớ nặng liền thả tay cậu ấy ra.

-''An, đây là nơi cậu muốn nói'';

-''ừm, là tiệm thú cưng đó, chọn cho cô ấy một con thú cưng là thích hợp nhất'';

Chúng tôi bước vào đó, không biết bao lâu sau một chú cún cực chất, cực cute được chúng tôi chọn bước ra khỏi nơi đó.

----gâu gâu-----

Trong phòng họp

-''giám đốc! Chúng ta nên kiểm tra rõ về vấn đề này, không thể tùy tiện quyết định'';- người một

-''giám đốc! Chất lượng về sản phẩm này chưa được làm rõ, có lẽ phải kiểm lại'';- người hai

-''giám đốc! phía công ty Lam gia muốn thu mua dự án mới, có cần bàn bạc'';- người ba

.....

.....

Cảnh đêm ở thành phố thật sự tấp nập, nhưng lại rất đẹp. Phong Mặc Từ một chỗ dựa vào tường, ly rượu chứa chất lỏng màu hổ phách được cậu lắc qua lắc lại, cứ một lúc lại đưa lên môi bạc mỏng nhấp một ngụm nhỏ.

Hiện trong đầu cậu là sự rối loạn cùng một mối kết hợp, nhưng chỉ cần nghĩ đến bóng dáng hoạt bát nhanh nhẹn cậu lại nhếch môi cười

Trong kí ức của cậu, thời đi học thật sự chỉ là một trò chơi tê nhật, không hơn không kém. Nhưng nơi đó có cậu ấy bước vào lại trở nên vui tươi đầy sức sống nhưng cũng chính vì bước vào mà làm thay đổi cuộc đời cậu.

An An! là cậu thay đổi cuộc đời của tôi, cậu phải đi với tôi tới cuối cùng. Ai cản trở, tôi liền nguôi mã phanh thây người đó.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Dự tiệc

Thứ bảy

Haizz!

Tôi thờ dài dài một mình, hôm nay tôi được Boss miễn đi làm, nghe thì có vẻ hạnh phúc mà thật sự thì không phải vậy. Được miễn đi làm nhưng lại bị bắt đi make up rồi làm vật thí nghiệm cho sếp. Boss đưa tôi đến một cửa hàng quần áo nổi tiếng và bây giờ tôi đang đứng ở đây.

Tôi bước ra khỏi phòng thay đồ, nhanh chóng đi đến trước mặt boss để được nhận xét. Nhưng mặt ai đó nhăn nhoe tức giận nhưng mặt có vài vết hồng nhìn tôi về khó chịu phẫn nộ xanh rờn hết cả lỗ tai.

-''cô muốn quyến rũ trai à! Không cần phải ăn mặc vậy chứ'';

Tôi cứng họng. Câu này đáng lẽ phải tôi nói chứ nì, quần áo gì mà hở trên hở dưới, rách ngang rách dọc tùm lum hết lên. Sếp ngại ngại cái gì, đây là cơ thể tôi cơ mà có phải của sếp đâu. Chẳng phải bộ đồ này là do sếp chọn à, giờ lại trách tôi.

Thật sự tôi muốn tuân cho Boss một tràng luôn nhưng thôi, tất cả là vì công việc. phũ phũ! Uất ức, hai má tôi phồng lên căng tròn nhìn sếp.

-''E hèm! Thử bộ này coi'';- Như nhận ra mình bị lố, Sếp nhanh chóng chỉnh lại mặt vẫn còn ửng hồng

Lần thứ hai thử đồ, Boss nhìn tôi không chớp mắt, nhìn rồi lại nhìn cứ như tôi là sinh vật ngoài hành tinh.

-''Được rồi! Đi thôi''- Boss nói

.....

.....

.....

Tại nhà hàng Ý nổi tiếng

Chiếc BMW sang trọng dừng lại, người con trai cực đẹp mang trên người bộ vest lịch lãm tôn lên khí chất cao quý bước ra. Theo sau bên cạnh là cô gái với mái tóc đen tuyền được thả xuống rũ hay bên vai trông rất quyến rũ, cô mặc váy trắng dài bó sát người lộ hai mảnh vai nhỏ trắng tuốt bên ngoài. Tất cả đều khiến mọi người ngồ ngàng

.....

Nhìn những thứ sang trọng trước mặt tôi cảm thấy hơi run sợ

-''Tổng giám đốc!tôi...''-

-''Không cần lo lắng''-

Boss nói làm tôi hơi dịu đi một chút, tôi bám vào khuỷu tay Boss, bước vào trong.

Ở đây mà nói ngoại trừ một số người như tôi còn đại đa số đều là những người trên thương trường tài giỏi cùng một số người nổi tiếng đến dự sinh nhật của con gái chủ tịch Hồng.

Boss cùng tôi nhanh chóng đến nói chuyện với ông chủ lớn ở đây. Chủ tịch Hồng trông cũng đã lớn tuổi, khuôn mặt ông đã nhiều dấu tích của thời gian nhưng lại không mất đi vẻ sắc bén trên thương trường của ông.

-''Chủ tịch Hồng, đã lâu không gặp''- Boss

-''Chẳng phải con trai của Hà chủ tịch sao? ''- chủ tịch Hồng nhìn Phong Mặc Tử nói

-''Phải! ''- Boss

-''Không ngờ đã lớn tới vậy, càng lớn lại càng thấy tài giỏi giống ba cậu''-Chủ tịch Hồng liếc sang bên cạnh Boss rồi nhìn tôi

-''Đây là....

-''Dạ! Tôi là thư ký của Tổng giám đốc Phong, cứ gọi là được''- tôi nhanh miệng nói

-''Ừm! Lúc đầu ta tưởng là cô tiểu thư nhà quyền quý nào đó, quả thực rất xinh đẹp''- Chủ tịch Hồng cười hiền

-''Chủ tịch Hồng không cần quá khen, chắc rằng con gái ngài hẳn phải rất đáng yêu''- tôi nói

Vừa dứt lời một cô gái mặc chiếc đầm xòe màu đỏ từ trên cầu thang bước xuống Với nước da trắng hồng, đôi môi nhỏ đỏ và mái tóc dài được búi cao, cô thu hút mọi ánh nhìn của mọi người

-''Ba!''- Cô gái đáng yêu này đi đến chỗ chúng tôi còn gọi chủ tịch Hồng là ba thì có lẽ bữa tiệc hoành tráng này cô chính là chủ.

-''Con gái! Chúc mừng sinh nhật''-

-''Cảm ơn ba!''

-''Giới thiệu với giám đốc Phong, đây là con gái ta''-

-''Chào cô! Hồng Yên''- Boss

-''À! Xin chào giám đốc Phong''- Hồng yên lên tiếng

-''Phải rồi! giám đốc Phong này, ta có việc cần bàn, chúng ta lên sảnh chính một chút. Yên Yên! Con ở đây tiếp bạn nhé!''- Nói xong chủ tịch Hồng liền bỏ đi trước

-''An An! Cô muốn ăn gì thì ăn, đứng đây đợi tôi''-

-''ừm!''-

.....

.....

-''cô là thư ký của tổng giám đốc Phong à? ''- Hồng yên nhìn tôi vẻ tò mò rồi hỏi

-''Phải! Cứ gọi tôi là An An''- tôi trả lời

-''Được! Còn tôi.....

-''Tiểu Yên! Cậu lại dám lừa mình'';

Hồng yên còn chưa kịp nói xong với tôi thì bên kia phát ra giọng nói cực kì quen thuộc đối với tôi. Đó chẳng phải Lân sao!

-''Haha! Đáng đời cậu''- Hồng Yên nhận ra Lân bèn cười thích chí

-'' An! Sao cậu lại ở đây ''- Lân nhìn thấy tôi liền ngạc nhiên hỏi

-''hai người có quen biết nhau sao?''- Hồng Yên hỏi

-''ừm! Là bạn thời cấp ba''- tôi trả lời

-''sao cậu bảo có việc hôm nay''- Lân

-''Cũng không biết giải thích cho Lân sao nữa! cứ coi như An và Lân trùng hợp gặp nhau vậy đi''- tôi cười nói

-''Nếu có quen biết thì tốt rồi, vậy chúng ta nhập tiệc đi''- Hồng Yên vui vẻ nói rồi kéo chúng tôi đến bàn tiệc cùng mọi người cắt bánh kem

(cho các mem ngắm váy của An An nhà mình nè)

Sau một hồi bị Hồng Yên dày vò đủ mọi chuyện, nào là bắn pháo rồi bôi kem cuối cùng tôi cũng được thoát. Cũng phải công nhận Hồng Yên thực dễ thương lại hoạt bát nữa, ừm nói sao nhỉ, đúng là mẫu con gái lí tưởng của Lân, lại không hề có tính cách kiêu ngạo của tiểu thư.

-''Này!''- Lân đưa khăn khăn tay đến trước mặt tôi

-''Cảm ơn!''- tôi nhận lấy

-''Tiểu Yên rất đáng yêu phải không?''- tôi hỏi Lân với ánh mắt mang theo nét buồn

-''ừm! Cô ấy xinh đẹp và.....rất bá đạo trên từng hột gạo''- Lân cầm ly nước trên tay uống một ngụm rồi trả lời tôi

-''Phi! Haha. Không sợ cô ấy biết cậu nói xấu cô ấy kết quả sẽ như thế nào à!''- tôi bật cười trước câu nói của Lân

-''Có chứ!''- Lân

-''LÂN ĐIÊN! Lại đây giúp mình cái này, nhanh lên''- Hồng Yên từ đâu chạy tới lôi Lân đi

-''An cứu mình với!''- Lân nhìn tôi với ánh mắt cầu xin rồi bị lôi vào trong xóm quây phá nào đó của Hồng Yên

Tôi mỉm cười rồi nhẹ nhàng đi ra ban công hóng gió, luồng gió lạnh cứ thế thổi qua tôi, có lẽ nên chấm dứt mối tương tư với Lân thôi, dù gì cũng đã thấy người con gái ấy. Nhìn theo cái cách Hồng Yên đối xử với Lân và theo trực giác của con gái cô biết rằng Hồng Yên thật sự thích Lân.

Bỗng từ đâu một chiếc áo được vạt lên đầu cô

-''A!''-

-''Cô muốn bị đuổi việc hay sao mà không nghe lời tôi. Đã nói là đợi tôi chẳng phải sao''-

Là Phong Mặc Từ!

Thì ra là Boss Phong cởi áo khoác ngoài rồi ném lên người tôi, nhìn Boss là tôi đã biết đã uống rượu rồi.

-''lâu quá!''- đôi lông mi dài của tôi rũ xuống

-''hửm?'';

-''tôi nói Boss đi lâu quá!''- bực mình tôi liền hét lên

Vừa nói xong, tôi bị một bàn tay rắn chắc kéo vào người, sau đó môi đỏ nhỏ bị bao phủ bởi môi mỏng lạnh lẽo.

Boss hôn tôi!

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Hụt hẫng

Ừm! cho shi nói chút nha, từ giờ shi sẽ đổi cách nói chuyện ở đây nhé. Tại shi thấy nếu cứ để An An là người kể thì diễn biến câu chuyện sẽ không hay mấy. Thế nhé! Thành thực xin lỗi vì gián đoạn câu chuyện của mem.

Phong Mạc Từ dường như không kiểm soát được chính mình, cậu hôn An An thật lâu. Còn cô thì đang còn ngạc nhiên quá độ không biết phản ứng ra sao, chỉ biết lấy tay mình cố đẩy cậu ra.

Mạc Từ bỏ cô ra sau đó ôm cô vào lòng thật chặt

-''Boss Phong!Bỏ tôi ra''- An An cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh ngược mặt lên nhìn cậu nói với vẻ đầy tức giận

-''Yên lặng một chút!''- Mạc Từ nhẹ nhàng nói bên tai cô, giọng nói của cậu có vài phần là ra lệnh, Càng ghì chặt cô vào lòng hơn

An An cũng không hiểu tại sao khi nghe cậu nói lại im lặng không quậy nữa, mặc kệ cậu cứ thế ôm cô vào người. Hơi ấm cùng hơi thở đầy nam tính như bao quanh cơ thể cô.

Mạc Từ thấy cô như thế thì mới nói tiếp

-''An An! Đây là lần cuối cùng...'';

-''Hả?- An An không hiểu đột một

-''lần cuối cùng tôi cho phép em được lại gần cậu ta! Hãy nhớ!'';

-''À? Boss nói gì lạ vậy!''- An An tiếp tục ngu ngơ đột hai

Phong Mạc Từ chỉ biết cười khổ nhìn cô, sau khi nói chuyện xong với chủ tịch Hồng cậu đã nhanh chóng xuống tìm cô. Nhưng cái cậu thấy không phải là An An nhỏ bé đang đợi mình mà là đang chờ một người khác, người đó có lẽ là Lân.

An An chắc sẽ chẳng biết cậu đã tức điên như thế nào đâu, Mạc Từ dường như chỉ muốn đến kéo cô ra khỏi tên đó rồi dạy cho cô một bài học nhưng cậu đã cố nhịn xuống. Đợi đến lúc cô đi ra ban công cũng là lúc cậu uống khá nhiều rượu.

Mạc Từ đi theo An An, từ đằng xa lại nhìn thấy cô ánh mắt u buồn nhìn xa xăm. Người con gái cậu thích từ lâu nay lại buồn vì một thằng con trai khác, cậu thật sự nhần nhện rất nhiều cho tới khi An An nói rằng cậu đi rất lâu.

Chẳng phải tất cả đều là vì cô sao?

Lúc đó, mọi cảm xúc cậu không còn điều khiển được nữa. Và tới bây giờ Phong Mạc Từ muốn nói muốn làm tất cả những gì có thể để xoa dịu lửa giận của cậu.

-''Tôi thích em!'';

Reng Reng

An An mệt mỏi với tay tới cái điện thoại đang reo ồm ồm kia,

-''Alo!'';- cô nói với giọng buồn ngủ

-''Cô định để tôi chờ tới bao giờ'';- đầu máy bên kia hình như đang rất tức giận

Boss Phong!

An An bật người dậy nhìn đồng hồ

6h30'

A! Vẫn còn sớm mà, Boss làm ơn tha cho tôi đi, tôi buồn ngủ lắm.- An An nghĩ-'';Tôi đang ở trước cửa nhà cô, lệnh cho cô năm phút nữa phải xuống gấp nếu không lập tức nghỉ việc'';- người bên kia tiếp tục nói

An An giật mình bay ra khỏi đệm đến cửa sổ nhìn xuống, ôi trời chiếc BMW quen thuộc đó đang đậu trước nhà cô. Boss định gây sự chú ý đấy à!

Mà khoan, có phải Boss vừa nói sau năm phút mà không xuống là cô bị mất việc có phải không?

An An bực mình dùng tốc độ ánh sáng để vệ sinh cá nhân rồi bay ra đó. Boss Phong ác quá lại dám đe dọa đuổi việc cô, thôi thì thôi buổi kinh tế khó khăn ráng nhịn vậy. Giờ mà mất việc thì chỉ có nước làm ăn mảy thôi.

Sáu phút sau

-''haiizz!'';- An An thở dài một hơi trước mặt Phong Mặc Từ

-''Muộn mất một phút ba mươi hai giây, trừ tiền công một tuần'';- Mặc Từ vừa nhìn cô vừa nói không cảm xúc

-''Sếp! Chẳng phải chỉ muộn một tí hay sao, với lại vẫn chưa đến giờ làm mà'';- An An uất ức nói

Tôi còn chưa kiện sếp vì cái tội phá hoại giấc ngủ người khác mà dám trừ tiền lương tôi, đồ độc ác- An An rớt cuộc cũng chỉ dám nghĩ mà không dám nói

-''không nói nhiều, lên xe'';

-''Sếp! Sếp! Sếp tha cho tôi đi, làm sao mới không bị trừ lương'';

-''được thôi! nếu ngày hôm cô có thể làm tôi hài lòng'';

An An ngơ trước câu nói của Phong Mặc Từ, cái gì mà làm hài lòng cậu ta cơ chứ, thà tôi vác thang lên đánh thiên lôi liệu còn dễ hơn là làm cậu ta vui.

Còn đang suy nghĩ bỗng nghe thấy tiếng của Boss Phong

-''Còn không nhanh lên xe! Cô hẳn rất muốn bị trừ thêm lương'';

An An phốt lên xe không suy nghĩ nữa

.....

.....

-''Sếp! Chúng ta trễ giờ làm rồi'';- An An nhỏ giọng nói, sợ người đối diện mình tức giận

-''Cô gọi tôi là gì?'';- Phong Mặc Từ dừng ăn, bỏ đũa xuống nhìn vào An An, vẻ mặt nghiêm túc

-''Dạ, thì là sếp'';- cô ngây thơ trả lời mà vẫn chưa hiểu

-''Nếu đã là sếp còn ai có thể trừ tiền tôi à?'';-nói xong câu này, cậu lại tiếp tục dùng bữa sáng của mình

Ồ phải ha! Ai còn có thể trừ tiền cậu ta nữa, đúng là ngốc- An An nghĩ

Nhìn xuống đồ ăn của mình cô không khỏi khóc không ra nước mắt, lúc nãy bị người ta tống lên xe rồi lại bắt đi ăn sáng. Nhìn đồ ăn được bung ra mà cô phát giận, bữa sáng của tổng giám đốc có khác, toàn là những thứ thường dân như cô không được ăn. Đã vậy, cô sẽ dốc hết sức mà ăn hết

Chả biết lúc đó làm gì mà cô lại nghĩ tới ngày hôm qua, nhìn sang boss Phong đang ăn rất điềm tĩnh tự dưng lại cảm thấy mặt mình nóng lên

An An cho rằng chắc do Boss say rồi nên mới làm như vậy, vì thế cô cũng không chấp nhặt gì. Ừm! Phải rồi, hôm qua Boss còn nói câu gì đấy mà cô

không nghe rõ, tại ở đâu ra một đồng pháo bông được đốt bắn lên trời rất đẹp nên cô mãi ngó.

Đám pháo bông này chắc có lẽ là của Lân và tụi Hồng Yên. Nhìn Boss, cô đều phải công nhận là rất đẹp, đẹp lắm, đẹp không tỳ vết luôn, rồi tính tò mò của An An nổi lên, cô thực muốn biết tối qua Boss nói gì

-''À!Sếp?''- An An

-''Nói!''- Cậu vừa nói vừa ăn

-''Ừm! Hôm qua...sếp có nhớ không?''- An An

-''Vào chủ đề chính''- Vẫn đang ăn

-''Tối qua sếp nói gì với tôi thế''- An An

-.....- Đã dùng ăn

-''Sếp?- An An

-''tôi quên rồi''- Đang lấy khăn lau miệng

-''Vậy sao?''- An An hơi thất vọng cúi xuống bữa thức ăn của mình

-''Cô còn không ăn nhanh, tôi liền bỏ rơi cô''- Mạc Từ khoanh tay ngẩng đầu cao nhìn xuống cô nói với vẻ ra lệnh

-''Tôi biết rồi''.

An An vội vàng ăn hết, lòng bất giác cảm thấy hụt hẫng

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Vị mặn nhưng lại ngọt

Hic!

An An khóc không ra nước mắt với vị tổng tài này, vừa mới đến công ty lập tức đem cô ra sai vặt. Hết bắt cô chạy đi lấy đồ mấy lần mà toàn là thứ không cần thiết lại bắt cô đi tưới cây khắp công ty, nếu không phải vì sợ mất việc cô cũng không nường nhịn đến đường này đâu.

An An vừa nghĩ vừa pha nhanh một tách cà phê nóng Phong Mạc Từ gọi, đưa đến trước mặt cậu

-''Cà phê của Boss! Tôi đi làm việc''.

-''Khoan!''- Mạc Từ nhìn vào tách cà phê cô pha mà nổi vài vệt đen

-''Dạ!? Còn gì sao?

-''Đây là thứ gì?

-''Thì là cà phê...sữa''.

-''Tôi không phải con nít! Lập tức làm lại''.

An An khuôn mặt già tươi cười dạ một tiếng rồi bê xuống làm lại

A! Mạc Từ! Cậu là tên điên, boss là tên điên! Uống thứ này thì có sao, cứ phải là cà phê đen mới được à.- An An hét lên

Bình tĩnh!

Bình tĩnh!

An An mày không thể thua tên biến thái đó được

Tách cà phê thứ hai được đem lên,

Lần này là cà phê đen đích thực nha, là màu đen chứ không phải nâu đâu à, chỉ có điều...

Phong Mặc Từ hải lòng nhìn tách cà phê trên tay mình, cà phê bốc lên một mùi thơm khó tả, vừa nhấp một ngụm

Phụt!

Cậu lập tức phun ra tất cả những gì trong miệng, khuôn mặt tức giận nhìn An An gần từng chữ

-''PHUÔNG..HOÀI..AN'';

-???

Cô còn chưa hiểu chuyện gì đã bị Phong Mặc Từ ép vào bức tường gần đó, môi cũng nhanh chóng bị người ta khóa lại. Lại nữa, cái này gọi là cưỡng hôn đó, cũng không phải lần đầu mà đã lần thứ hai bị tên vô lại nào đó cưỡng hôn.

Mặc Từ tách hàm răng trắng của An An ra làm chủ bên trong, đem tất cả mùi vị còn sót vừa rồi cùng cô thưởng thức.

A! Mặn

An An trong lúc bị hôn cảm thấy có vị rất mặn, rất đắng giữa hai người. Đùn cậu ra, cô đỏ mặt che miệng, à chùi miệng chứ. Bây giờ thì An An cũng hiểu tại sao cậu ta lại tức giận, lúc cô pha cà phê đã bỏ nhầm muối vào trong, lại còn một lượng muối lớn nữa.

Với lấy ly nước bên cạnh, cô uống một cái cạn sạch. Còn cái tên nào đó thấy cô khổ sở thế nào thì nhếch miệng cười. Phong Mặc Từ cũng chỉ định chọc cô một lúc rồi thôi thế nhưng thấy cô cứ lẩm bẩm trong miệng chữ mình lại cảm thấy rất dễ thương.

-''thế nào? Mùi vị này cũng không tệ, chúng ta có thể tiếp tục cùng thưởng thức'';- Mặc Từ giọng nói mang đầy vẻ tà ác

-''Boss cứ đùa, có lẽ cà phê hết hạn sử dụng rồi chẳng, tôi sẽ để ý kỹ hơn'';- ngoài miệng của An An

còn đây là trong lòngỒ lưu manh! Muốn hôn bà lần nữa hả? Còn lâu nhé?

-''Phải không?'';

Phong Mặc Từ vừa nói vừa tiến gần đến cô hơn, lại một lần nữa ép cô nhưng không phải tường mà bàn làm việc, một tay cậu nâng cằm cô lên, tay còn lại chống bàn nhìn xuống cô.

Từ thế này nhìn vào cũng biết là đang chuẩn bị làm gì. An An hoảng tới mức áo sơ mi thấm một mảng mồ hôi, đằng sau tay cầm cái ly uống nước chuẩn bị phòng thân, nếu Boss mà tiến gần chút nữa cô sẽ ra tay không chút lưu tình.

Cũng may, ngay tại lúc đó thì trưởng phòng khu hành chính bước vào, ba người sáu con mắt nhìn nhau

-''Khụ!Khụ! Tôi đến thật không đúng lúc, xin phép ra ngoài'';- trưởng phòng

-''Không cần! Có chuyện gì?'';- Mặc Từ khuôn mặt bình thường như không hề có chuyện gì buông An An ra

-''Dạ! Giám đốc Phong có cần xem lại dự án thu mua đất?

An An nhủ thầm trong lòng không ngờ da mặt Boss dày tới vậy, hiện cô đã ngượng đến chín mặt, nhân lúc cả hai người kia đang bàn việc cô len lén rút lui thoát khỏi nơi này

Tay cầm cốc nước cam mới mua, ánh mắt cô lảng lảng nhìn lên bầu trời. Quả là ngồi nơi cao nhất của công ty thoải mái hơn nhiều, gió thổi khiến tâm trạng khó chịu cũng bay đi mất.

Dạo này nhiều chuyện xảy ra quá làm cô hơi rối, từ hôm sinh nhật của Hồng Yên tới giờ đã được mười bốn ngày, hai tuần, nửa tháng, cô chưa nhận được một tin nhắn hay cuộc gọi của Lân. Phải rồi! Nhiệm vụ của cô cũng chỉ là giúp Lân chọn quà có gì phải nghĩ nhiều chứ

An An vẫn đang lạc trong dòng suy nghĩ thì một giọng nói quen thuộc vang lên

-''An!?

-''anh Minh!'';

-''Lâu rồi không gặp em, dù chung công ty, có phải quên anh rồi không?''- Minh cười tiến đến chỗ tôi ngồi xuống

-''Nào có!Mà sao anh lại lên đây?'';

Đã lâu không gặp Minh và mọi người, cô vô tâm quá sao có thể quên mọi người cơ chứ. Minh chẳng thay đổi gì cả, vẫn dịu dàng như lần đầu tôi gặp anh.

-''Trong đó ngộp quá nên ra đây hóng mát một chút! Công việc của em thế nào rồi?'';

-''Nói chung cũng ổn! Còn mọi người thì sao, thẳng đê thế nào rồi?'';

-''Vẫn như cũ, rất náo nhiệt. Công việc của em ổn là tốt rồi, anh chỉ lo cho em'';- Minh xoa đầu cô ân cần như một người anh trai vậy, chỉ có điều liệu Minh có nghĩ vậy không hay vẫn dành cho cô một sự đả ngộ kì lạ.

-''Ừm!'';

Ngoài mấy câu xã giao và hỏi thăm thông thường, cả hai cũng chẳng biết nói gì thêm nên đành im lặng.

Rồi đột nhiên Minh phá đi sự im lặng này bằng một câu nói vu vơ

-''À, Phải rồi! An, tối nay em có muốn đi ăn tối với mọi người không? Anh chắc họ sẽ vui lắm đó!'';-

-''Thế sao? Ừm! cũng được.'';- An An hơi phân vân nhưng cũng nhanh chóng đồng ý

-''Vậy nhé! Em hứa rồi'';- Minh mừng ra mặt nhìn An An cười rạng rỡ

-''Em biết mà!'';- Thấy mình như vậy cô cũng bất chí bất giác cười theo

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Người của tôi, không cần cậu lo

Trời xế chiều, An An nhìn lên đồng hồ thì đã hết giờ làm. Công việc của cô cũng đã xong, nhìn Boss Phong vẫn ngồi xem xem ngó ngó cả đồng hồ sợ trước mặt mà thấy tội.

Cô tranh thủ pha một tách cà phê mới đưa đến cậu rồi nói

-''Boss cứ làm việc! Tôi xin phép đi trước!'';

Ngẩng mặt lên nhìn An An, thấy cô đang chuẩn bị về anh mở miệng-''tôi đưa cô về'';

-''A! Không cần, Boss còn bận nên tôi không dám làm phiền'';

-''Yên Tâm! Đưa cô về không làm mất nhiều thời gian của tôi đâu'';

-''Không phải! Tôi là có hẹn với bạn đi ăn tối, từ tôi sẽ đi với họ'';

.....

.....

.....

Bước ra khỏi công ty, An An xoa đầu đầy mệt mỏi, ai nói làm thư ký là dễ cô lập tức đem họ ném xuống biển. Nói vậy thôi, chắc cũng chỉ có cô là xui xẻo gặp phải tên bạn học lạ lẫm này, à, lạnh lùng chứ.

An An nhanh chóng đến chỗ mọi người hẹn nhau, tưởng ở đâu ra là quán bar cũ. Còn chưa nhìn thấy ai đã nghe tiếng gọi í ới của thẳng đê.

-''Chỗ này! Bà chị'';

Bước nhanh đến thì thấy con Linh, con Yến, trưởng phòng, anh Minh, thằng đệ và nhiều người khác

-''y, người ta thăng hoa tiến chức rồi nào còn nhớ tới con bạn thân nghèo nàn này. Haiizz''- Linh cứ mỗi lần gặp cô là y như rằng dờ chừng giận mặc dù cách đây mới hai ngày nó còn cười kể chuyện trên trời dưới đất với mình qua điện thoại.

-''Đừng có nói như vậy, lâu rồi không gặp mọi người mà nhớ quá''- Lườm Linh một phát An An lại quay sang chào mọi người

-''Thật không vậy cô Hoài An!'' Bà chằn này chỉ có thể là Yến

-''Thật!''- An An cười khỏ trả lời

-''Tỷ nói phét đấy, mọi người nên phạt rượu đi''

-''Phải!''

-''Đúng rồi''

-''Phạt rượu An''

Cô cười, thật làm cô nhớ lại quãng thời gian vui vẻ trước đây, đúng là chẳng có gì thay đổi sau khi cô đi nhĩ

Hôm nay An An nhất định phải vui vẻ cùng mọi người.

Cơ mà cô quên mất, từ lượng rượu của cô đâu có cao. Hic, chả nhẽ mọi người đang vui mà cô mình làm mất hứng thì kì lắm, cố gắng một phen vậy

Một ly,

Ly thứ hai,

Ly thứ ba,

Nửa tiếng sau

-''haha! Thằng đệ, hôm nay chị em mình phải uống đấy

-'' An! Em say rồi''- Nhìn thấy cô bắt đầu có dấu hiệu xỉn Minh mới nhắc nhở

-''đâu em đâu có say, anh Hoàng kì ghê''

-''Em còn không nhận ra anh là Minh thì không say là gì?''- An An cầm ly rượu trong tay, mắt lơ mờ nhìn Minh như thể sinh vật lạ, lấy tay vẹo má anh một cái rồi cười khi khi khiến Minh mặt đỏ không nói lên lời nào.

Ngay tại lúc đó, một cặp trai gái vô cùng đẹp đôi đang ngồi với nhau, người nam mặc áo thun quần jean sành điệu, người nữ tóc đen thả uốn quanh thân thể tuyệt đẹp trong bộ váy hồng. Có ai biết giáo sư Lân trẻ tuổi lại ăn mặc cực cute thế này, còn cô gái bên cạnh chỉ có thể là Hồng Yên con gái chủ tịch Hồng. Hai người ngồi uống whisky vừa nói chuyện

-''Lân! Nãy giờ sao vậy?''- Từ lúc nãy tới giờ, Hồng Yên cảm thấy Lân rất lạ cứ nhìn lung tung như tìm ai đó.

-''Không biết tại sao mình cảm thấy giọng ai đó rất quen''

-''Ồ! Đó có phải là tiểu An không? Sao An lại ở đây''- Hồng Yên vừa nói vừa chỉ vào cô gái đang nhéo má người đàn ông lạ

Vừa mới nói xong đã chẳng thấy bóng dáng Lân bên cạnh mà Lân đã đi hướng về phía đó. Hồng yên chạy lại ngăn cản

-''Khoan đã! Lân! Lỡ đó là bạn trai cô ấy thì sao? Mình cũng không nên làm phiền''- Thấy Lân có vẻ không vui, Hồng Yên lên tiếng

-''Có là bạn trai cũng không nên thân thiết như vậy!''- không để cô bạn lên tiếng tiếp cậu lập tức đi về phía cô gái đang cười vui vẻ đó.

Trong khi tất cả mọi người đang du dương theo điệu nhạc, hò hét sáng khoái thì một chàng trai có đôi mắt lai vừa mới đến nhìn thấy cảnh tượng cô gái đáng chết kia vừa rồi làm hành động đó với tên Minh làm cậu không khỏi trên đầu xì khói thành cục.

Cả hai chàng trai đều không hẹn nhau mà cùng đến nơi An An đang ngồi. Tiếc là người đến trước lại là Lân, nhanh chóng cầm tay An kéo lên Lân nói

-''An! Mình đưa cậu về''

Minh còn đang ngạc nhiên thì giám đốc Phong không hiểu ở đâu ra dịch tay An An lại nói với người trước mặt

-''Xin lỗi! Nhưng An An cứ để tôi lo'';

Lân quay đầu nhìn người vừa nói thì như nhớ lại điều gì đó cười đầy ẩn ý

-''Lân rồi không gặp, cậu dạo này rất thân với An thì phải?'';- Lân nói

-''Đương nhiên, thư ký của tôi nên được chăm sóc nhiều hơn'';- Phong Mặc Tử cũng cười, một nụ cười khiêu khích ẩn dấu

-''Vậy nhờ cậu đưa An về, tôi sợ cô ấy sẽ mệt'';

Lúc này Hồng Yên cũng chạy tới, nhìn thấy giám đốc Phong cô tò mò hỏi

-''Giám đốc Phong sao lại ở đây?'';

Không trả lời câu hỏi của Hồng Yên, cậu bé phốc cô lên rồi đi không quên bỏ lại một câu

-''Người của tôi, không cần cậu lo'';

-----ta là đường phân cách của chị An đang nằm trên tay Boss Phong-----

Mang An ra khỏi quán bar, trên người cô hiện là mùi rượu nồng nặc, mỗi nhỏ thì suốt quãng đường cậu bé đều lăm lăm nói cái gì mà

-''Anh là ai?'';

-''Sao lại bé tôi, thả tôi xuống'';

-''Tên kia, thả ra mau, không tôi sẽ kêu boss Phong xử lí anh'';

-''haha! Anh chết chắc rồi hức'';

Cậu giận cô tới tím mặt, nếu không phải điện thoại có chức năng định vị chỗ rồi cậu mau chóng tới đây thì không biết cô định làm thêm những trò gì nữa.

An An trong lúc mơ màng nhìn người trước mặt đang suy tư gì đó liền dùng hai tay ôm lấy cổ cậu hôn chụt một phát vào má trái người nào đó rồi cười hi hi trẻ con vô cùng

-''Em có biết mình vừa làm gì không?''; – Phong Mặc Tử đầu tiên là hơi ngạc nhiên sau đó là gian xảo hóa thành cáo già hỏi cô

-''Anh chính là tên biến thái cưỡng hôn tôi phải không'';- An An không hiểu những gì mình nói ra hậu quả sẽ rất nghiêm trọng vì vậy vẫn hồn nhiên cười

-''Biến thái?'';

Phong Mặc Tử không thêm đôi co nhiều với người say rượu, dùng lực ném cô vào trong xe mình không chút lưu tình.

Sau đó..... ép cô vô cửa kính mà hôn thật mạnh, mồm mê đôi môi nhỏ đỏ này, rồi lại cắn cắn khiến môi cô bật cả máu. An An như không lấy được đường khí nắm cổ cậu thật chặt, mùi máu hòa quện giữa sự ngọt ngào tạo nên hương vị chỉ muốn lưu lại mãi.

Thả cô ra, Phong Mặc Tử nhìn cô gái đang thở hổn hển này cực kì đáng yêu chỉ muốn mang cô ra vò nát môi nhỏ.

-''Ngoại trừ tôi những hành động kia không được phép làm lại, '';

An An ngược mắt lên nhìn, hai má cô ửng hồng do men rượu, môi vì bị hôn mà sưng tấy trông vô cùng xinh đẹp

-''Còn nữa, đừng để tôi thấy em và tên Minh đó nữa nếu không.'';

Còn chưa nói hết câu cả vạt trên người cậu đã bị cô kéo lại gần mình, trực tiếp hôn lên môi cậu, An An giờ chẳng còn óc với chả đầu cô chỉ cảm thấy mình rất muốn được như lúc này.

Phong Mặc Tử nhận được nụ hôn không quên đáp trả lại còn mạnh hơn. Bên ngoài đèn điện vẫn sáng, trong xe hai bóng người chìm vào yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thử thách

Khổ nổi, cái số nó nhỏ. Trong lúc gay cấn với nụ hôn trên miên đó thì đột nhiên An An bắt đầu nôn ọe tất cả mọi thứ ra ngoài cậu, tâm trạng Mạc Từ lúc đó tôi tệ chưa từng thấy.

Lái xe đưa cô về nhưng không phải nhà cô mà là nhà của cậu. Dừng xe lại, An An còn đang mơ màng ngủ trên xe bỗng cảm nhận được một đôi tay rắn chắc bế mình đi, cô cảm thấy vòng tay này thật ấm áp nên vẫn tiếp tục ngủ không quan tâm mặc kệ người bế mình là ai.

Phong Mạc Từ đưa cô từ tầng một tới tầng hai mươi tám của chung cư sang trọng, nơi cậu đang ở chuyên dành cho khách vip. Vào được nơi ở của mình, Phong Mạc Từ lập tức ném cô xuống giường, dù vậy An An vẫn ngủ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Để cô ở đó, Mạc Từ bước vào phòng tắm, tiếng nước vang lên từng đợt, hơi nóng bốc lên từng hồi đủ để biết chung cư này thật sự tiện nghi. Khoảng hai mươi phút sau cậu bước ra ngoài, toàn thân chỉ cuốn một chiếc khăn bông trắng, làn da đồng khỏe khoắn lộ ra ngoài vô cùng quyến rũ khiến người phụ nữ nào nhìn thấy cũng phải nhỏ nước dãi.

Phong Mạc Từ bước đến gần chiếc giường mà An An đang nằm, vài giọt nước từ mái tóc ướt của cậu nhẹ nhàng rơi xuống chiếc sơ mi của cô làm thấm ướt một mảng lộ ra cánh xuân tinh khiết.

Ánh mắt sắc bén đang từ khuôn mặt cô chuyển dần tới nơi đó, không biết suy nghĩ mà ngay sau đó cậu bắt đầu cởi cúc áo cô, chiếc cúc thứ nhất được tháo ra đập ngay vào mắt là làn da trắng như tuyết bông, chiếc cúc thứ hai tiếp tục tháo ra lại là một mảng xuân mon môn nhẹ nhàng.

Khuôn mặt lạnh cảm ấy bây giờ thật sự có vài vệt hồng trên mặt, điều này có lẽ chẳng phải do men rượu. Và sự thực là An An bị Phong Mạc Từ lột sạch chỉ để lại đồ trong của phụ nữ. (O_O)

An An vẫn say giấc nồng chợt cảm giác có thứ gì đó mát lạnh bao quanh lấy mình, toàn thân nóng rực hiện lại thấy cực kỳ thoải mái.

Phong Mạc Từ nhìn người ở dưới đang dần đôi lông mày thì mỉm cười nhẹ, mặt vẫn hơi đỏ tiếp tục dùng khăn mát lạnh lau người cô giúp An An cảm thấy dễ chịu hơn.

Xong việc, cậu lấy đại cái áo sơ mi của mình mặc vào cho cô rồi ôm cô ngủ qua giấc, giường lớn có đôi con người chìm vào những giấc mơ tưởng chừng xa vời lại gần ngay trước mắt.

Sáng ngày hôm sau nắng chiếu xuyên cửa sổ khê rơi vào nơi họ đang ngủ, cái tia nắng vàng này chiếu vào cô nhóc làm cô thức giấc. An An dụi mắt, ngáp một cái mới bắt đầu hé mắt ra nhìn xung quanh. Ừm trần nhà màu trắng. Ừm chùm đèn hoa lệ. A! Cái TV lớn thật.

....?! WHAT? TV?

Nơi quái nào thế này, nơi mình ở làm gì có mấy thứ này- An An nghĩ thầm

Rồi đột nhiên cô cảm thấy có cái gì đặt trên bụng mình, ngó mặt nhìn sang bên cạnh, khuôn mặt này ôi sao nó quen thuộc thế nhỉ?

1s.....2s.....3s.....AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Phong Mạc Từ bị tiếng hét chói tay của An An làm tỉnh dậy, mặt vẫn hơi ngái ngủ, vò rối mái tóc của mình rồi khó chịu hỏi-Dậy sớm vậy? Sao không ngủ tiếp

-Sao....sao Boss lại ở đây?

An An hiện đã đứng trên sàn nhà gỗ sang trọng cánh tay gắt gao chỉ vào cậu, ánh mắt đầy nghi ngờ.

-Nhà tôi em có quyền cảm sao, tôi muốn làm gì mà chả được

-Nhưng mà ngày hôm qua...hôm qua sao lại không đưa tôi về nhà của mình

-Em thử nhớ lại hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

An An nghĩ về tối qua, sau khi uống xong 3 ly rượu hình như đã...gặp Lân thì phải mà cô có làm gì à sao...sao cô lại chẳng nhớ gì vậy

-Nếu không phải tôi rộng lượng đưa em về thì giờ này có lẽ em đang ngoài đường. Em thử kiểm tra lại giỏ của mình coi

Sau một lúc kiểm tra,

-Chìa khóa nhà....không có- An An không tin lục tung cái giỏ

Nhìn mặt An An ngơ ngác cậu cười thầm trong lòng, làm sao cô tìm được cơ chứ. Cậu mà không vớt cái chìa khóa đó đi thì làm gì có cơ để đưa cô về nhà mình cơ chứ.

-Hôm qua không phải em gào thét ôm chân tôi cầu xin được ở nhờ sao? Đã thế còn dụ dỗ tôi lên giường, tôi chưa bắt đền là may cho em, ở đây gào thét cái gì? – Phong Mạc Từ nói giọng hết sức tà mị đen tối, cậu mặt dày nói như thể mình là người bị thiệt thòi

-Không thể nào! Không thể có chuyện đó- An An nghe không lọt tai ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn Mạc Từ phủ nhận liên tục

-Em tin hay không tùy em- Cậu nói xong liền đứng dậy đi vào phòng vệ sinh để lại An An đang quay cuồng.

An An thở dài, xu lại đồ đạc định đi thì cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó, trên người bất giác thấy khó chịu

Khoan!

Cô nhìn trên người mình, hiện chỉ mặc cái áo sơ mi rộng thùng thình của ai đó còn ở dưới thì chân trần không một mảnh vải

Trở mặt ra nhìn, lần này cô không hét nhưng mặt đỏ lòng tức giận bùng bùng

Cậu ta đưa mình về rồi thích làm gì rồi làm sao? Cứ là sếp thì hay à?- Cô nhủ thầm

Nghĩ lại lúc này cũng mắc cười, đứng cãi lộn với cậu ta một hồi mà không xem lại người mình, giờ thì tốt rồi chắc Boss vui lắm.

Phong Mạc Từ bước ra ngoài, quần áo lịch lãm chỉnh tề phong cách của Boss có khác. Vừa nhìn thấy cậu cô chỉ muốn đến tát cái bản mặt dày vô đối đó, nhưng thôi nhịn xuống thì tốt hơn

-Quần áo của tôi đâu?- An An hỏi

-Vứt rồi!

-Vứt rồi? Tại sao?- cô giật mình hỏi lại

-Bản!

Hay! Trả lời tự nhiên chưa từng thấy, đồ của cô bị cậu ta vứt mất rồi. Thế cô mặc gì đi làm, chả nhẽ mặc vậy ra đường, còn đang định hỏi thì bị ai đó ngắt lời

-Cứ ở đây! Tí nữa sẽ có người mang đồ tới

Phong Mạc Từ nói xong liền bỏ đi. Thấy vậy, An An vọng hỏi

-Boss không ăn sáng sao?

Nhưng chỉ có không gian im lặng trả lời cô

Bíp Bíp –tiếng tin nhắn điện thoại

Tôi có cuộc họp, em nhớ ăn sáng đàng hoàng để tôi biết được không ăn tháng nay đừng mong nhận lương

Người gửi: Boss Phong

Ui! Nghe thì mùi mẫn lắm nhưng có sao An An khóc không ra nước mắt thế nhỉ? Cô có phải trẻ con đâu mà bắt với chả ép, kì cục.

Đến công ty, cô vừa bước vào thì nhận được những lời bàn tán không tốt cùng với ánh mắt khác thường nhìn mình. Lúc cô chào thì họ lại lườm rồi lướt qua, có người còn cố ý đụng trúng An An khiến cô té.

An An cảm thấy có gì đó không ổn, mọi hôm họ đối xử tốt với cô lắm tại sao hôm nay lạ như vậy.

Và rồi phía chỗ bảng thông báo của công ty có rất nhiều người xen vào xem thứ gì đó, có lẽ nơi đó sẽ cho cô biết chuyện gì đang xảy ra.

Chen vào đám người đông đúc, nhìn lên bảng thông báo cô không tin vào mắt mình

Cái đó là ảnh tôi qua,

Ảnh Phong Mạc Từ và cô ở trong xe...hôn nhau

Có lẽ máy chụp hình loại xịn mới chụp rõ nét thế này

Rất nhiều hình ảnh được dán lên đó, và hầu như bức vào cô cũng có mặt

Mọi người dường như thấy cô ở đây cảm thấy chướng mắt nên bỏ đi, có người còn khinh bỉ hắt cô một cái

An An không phải là loại người yếu đuối mà khóc lóc ỉ oai rồi la toáng lên, cô nhanh chóng đi vào nhà vệ sinh nữ, lấy điện thoại ra định gọi cho Boss Phong bỗng có giọng nói của hai cô gái trẻ vang lên, cô nhanh chóng trốn vào trong.

-Mấy thấy không? Cái loại người như nhỏ An này chỉ biết cưa trai

-Ừ, thì thế mới được làm thư ký chứ nó có tài cán gì mà Tổng giám đốc của chúng ta chiều chuộng như thế

-Cũng tội cho Tổng giám đốc Phong, đẹp trai, tài giỏi như thế lại bị con An đó mê hoặc

-Mấy tấm ảnh đó nhìn là biết dụ trai rồi

Tiếng cười của hai cô gái trẻ đẹp vang lên, xinh cũng xinh mà đức hạnh thật không biết vất chỗ nào

An An ở trong nghe rõ không bỏ sót chữ nào, tay gắt gao nắm chặt, nước mắt bắt giáng rơi một giọt.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cảm xúc kì lạ

Phong Mạc Từ bàn thảo với đối tác xong thì trời cũng bắt đầu tối, người trong công ty dần ra về sau một ngày làm việc mệt mỏi, giờ kế tiếp sẽ có một toán công nhân làm ca đêm đến nên công ty không bao giờ vắng người cả.

Mạc Từ nhanh chóng đến công ty, lúc còn đang chuẩn bị ăn tối với khách hàng thì cậu bỗng nhớ tới An An, định dẫn cô đi ăn nhưng khi mở điện thoại gọi cho cô lại nhìn thấy rất nhiều cuộc gọi từ An An. Biết là có chuyện xảy ra cậu đã từ chối khách hàng mà chạy đến bên cô.

Mở cửa văn phòng của cậu, bên trong bao trùm là một bóng tối, không có ai sao?

Phong Mạc Từ dò tìm bóng lưng nhỏ bé bên trong phòng, bật đèn lên, nhìn vào sâu trong góc phòng.....An An đang ngồi đấy.

Ngồi trên sàn nhà lạnh, tay ôm đầu gối ngồi thui thui một mình. Trái tim cậu bất giác siết lại

-An An- bước đến bên cô cậu khẽ gọi

-.....

- Có chuyện gì sao lại ngồi đấy? Nói cho tôi biết

An An ngẩng mặt lên nhìn, thấy người trước mặt là Boss Phong thì khuôn mặt tức giận, cô quát

-Boss...tên khốn!

Quát xong lại ôm mặt ngồi khóc

Phong Mạc Từ nghe xong không tức giận ngược lại kéo cô vào lòng mình vỗ về

-Em sao vậy? Sao không về nhà lại ngồi đây, có chuyện gì nói cho tôi biết

An An đùn Phong Mạc Từ ra khỏi người mình, lấy điện thoại bấm bấm vài cái sau đó ném mạnh vào cậu mà nói

-Tự mà xem

Giờ phút này quả thực An An rất có khí chất, trời không sợ, đất không sợ, không sợ Boss Phong luôn.

Kể cũng lạ, hình như thế giới đảo lộn thế nào mà Boss Phong chả quát vài cái đuổi việc An An mà còn đỡ cô lên ghế ngồi rồi nhẹ nhàng cầm điện thoại lên xem

Xem xong, cậu cũng không có vẻ gì là tức giận quay sang An An nói

-Em là vì chuyện này mà tức giận?

-Phải! – cô lau nước mắt trả lời thành thật

-Được! Ngày mai em sẽ không còn phải nhìn thấy những chuyện như vậy

-Boss muốn xử lí thế nào?

-khiến những người bôi nhọ em không còn dám nói gì nữa

Nói xong, Phong Mặc Tử bế An An lên đem ra ngoài. Do bị bất ngờ, cô định nhảy xuống thì người trên cánh cáo

-Em dám xuống! Tôi còn chưa xử lí xong chuyện em dám hỗn với tôi

An An biết điều im lặng, nhắm mắt nhắm mũi để người ta bế đi, trong lòng bỗng thấy ấm áp, xem ra cậu ta hẳn cũng không tệ.

Trong nhà bếp của Phong Mặc Tử,

-tên đáng chết, chết này, chết này- An An vừa nói vừa bấm đồng hành trên thớt tan tác, vẻ mặt tức giận

Chẳng là do hôm nay cô quên gọi người phá cửa (do bị Boss Phong ném mất khóa nhà) nên không có chỗ ở, đang ở trên thành phố thế này thuê phòng trọ cũng không rẻ với lại người cô không còn xu nào, còn con mumm Linh đó lại ở cùng bạn trai chả lẽ mình lại chen chân vào xin ở lại kéo thẳng bỏ nó nện thì khổ.

Vì vậy, nàng mới bắt đầu đi cầu xin chàng thương tình cho qua đêm. Chàng lại bắt nàng phải dọn nhà cho chàng mới được.

Kết thúc hồi tưởng, An An tiếp tục bấm chuông bỗng giọng nói phía sau phát ra làm cô rợn cả người

-Em là đang thái hành hay xả giận vậy

Cô thay đổi khuôn mặt như cắt, từ tức giận trở thành mỉm cười hiền dịu

-Đương nhiên là thái hành, Boss có thích hành không

-Tốt! Em làm mạnh giỏi, tôi ra kia chờ em

10 phút sau

Bàn ăn được dọn ra, nhìn quanh một lượt cậu tỏ vẻ hài lòng, cá kho rau răm, canh bí đỏ nộm tép. Múc vô bát, thử một miếng....quả nhiên tay nghề rất khá, ăn rất vừa miệng

-Thế nào?- Thấy Boss bắt đầu ăn, cô cũng ngồi xuống dò hỏi

-Không tệ

-Có vậy thôi sao?- An An chu miệng hỏi, tay cũng đưa đồ ăn vào miệng

Cậu phì cười nhìn cô gái vừa giận vừa ăn trông thực đáng yêu mà, thấy ai đó cứ nhìn mình rồi cười cười, An An khó chịu hỏi

-Có gì mà Boss cười? Tôi tốn sức thế này mà không khen lấy một câu

-Vẫn còn cười, quá đáng, không ăn nữa, Boss đi mà ăn một mình

Không cười nữa, Mặc Tử kéo cô ngồi lên đùi mình, búng mũi An An một cái nói

-Đồ ngốc! Đồ ăn rất ngon

An An ngượng chín mặt, không dám phản kháng nhảy xuống tại cũng đang ở nhờ nhà người ta, nói lí nhí

-Thật?

-Ừ

-Tôi no rồi- nói rồi cô nhảy xuống nhanh chóng đi vào phòng tắm

An An thật sự không thể chịu nổi nữa, tim cô đập rất nhanh, vừa rồi cô còn có thể cảm thấy hơi thở của Boss nóng rực.

Cô vo đầu rồi vo tóc, dạo này cô cứ bị làm sao thế? Hờ tí là nhớ tới khuôn mặt chết tiệt ấy, còn có tim đập rất nhanh, rồi mỗi lần ở bên Boss lại thấy thực ảm áp

Không phải....cô thích Boss rồi chứ

Suy nghĩ này vừa hiện ra cô liền quăng đi mất, chẳng phải cô vẫn đang thích Lâm sao, không thể nào có chuyện đó. Với lại cho dù có thích thật đi chăng nữa chắc gì Phong Mặc Từ đã thích cô, Boss đối tốt với cô chỉ là có cớ trêu đùa cô mà thôi.

An An đắm mình vào trong làn nước ấm quên hết những gì vừa xảy ra, quên hết những suy nghĩ không đâu vào đâu.

.....

An An tắm xong, định bụng ngủ một giấc cho đã thì cô phát hiện lúc này vội vàng như vậy cô quên không lấy đồ, trong phòng tắm giờ chỉ còn lại chiếc khăn tắm và đồng quần áo ướt của cô.

Thôi xong! Cô thảm rồi

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Vợ chưa cưới

Tiếng TV ngoài kia vẫn vang đều đều, còn trong này An An đang đau khổ không biết làm thế nào. Giờ lại đi gọi Boss Phong cầu cứu thì thật không tốt chút nào, lỡ hấn bản tính đàn ông khó nhịn đem cô ra ăn thì chỉ có nước tự tử. Nhưng mà giờ trên người ngoài quần một cái khăn bông thì chả còn gì cả.

Ở ngoài, Phong Mặc Từ thấy đã lâu mà cô chưa ra thì bắt đầu lo lắng, đứng trước cửa phòng tắm gọi

-An An!

-.....

-An An!

-.....

-Em không trả lời thì tôi vào nhé

-Khoan! Không được- Còn đang suy nghĩ linh tinh vừa nghe tiếng bước vào đầu óc cô lập tức nhận thức phản lại

-Em làm gì mà lâu vậy, định ngủ trong đó luôn sao

Quái lạ cái người này bữa nay nói nhiều thế nhỉ, An An nghĩ

-Ừm....tôi nhờ Boss cái này nhé!

-Chuyện gì?

-Ở đây chỉ có mỗi đồ dùng vệ sinh của Boss, mua dùm tôi được không?

-Mua làm gì, em chê đồ của tôi bẩn à?

Phong Mặc Từ mặt dày nói không biết ngược khiến An An muốn nổ tung, mãi mới kiếm được cái lí do đuổi cậu đi để An An ra ngoài lấy đồ vậy mà....hic, cô chỉ biết khóc thầm

-Không...không phải nhưng mà...- An An cố gắng giải thích, chẳng lẽ dùng chung cây đánh răng thật à thì bị cắt lời

-Không nhưng nhị gì hết, tôi chỉ có một cái em dùng hay không tùy em

Lòng An An đang gào thét thảm thiết, bớ người ta có ai cứu cô ra khỏi tình cảnh này không, hồi thượng đế người có thật thì đuổi hấn đi giùm cô, ở trong phòng tắm suốt cũng mệt

Không biết điều kì diệu nào xảy ra mà cô được cứu thật, ngay lúc đó có người bấm chuông cửa.

Tiếng chuông cửa vang lên, Mạc Từ vừa bước khỏi thì An An dùng tốc độ tia chớp chạy thật nhanh vào phòng ngủ của cậu, nơi có quần áo của cô.

Thở phào một hơi, nhìn thấy quần áo mình đang treo trên tủ cô nhanh chóng đi đến lấy. Vừa tháo khăn bông quần người xuống định mặc đồ vào bỗng cánh cửa phòng ngủ mở

-AAAAAAA.....

Phong Mạc Từ còn chưa mở xong cánh cửa thì đã nghe thấy tiếng thét chói tai của An An

.....

.....

.....

-Em bị ngốc à? Nói với tôi là được cần gì mất công như vậy- Cậu vừa nói vừa ôm bụng cười tà

An An ngồi bên cạnh thấy bị tui liền bật dậy ôm cái gối vào phòng ngủ, trước khi đi còn tranh thủ lườm cậu một cái

Ngốc con khi! Có Boss bị ngốc!

Mạc Từ thấy cô bỏ vào phòng ngủ cũng đi theo, chỉ là vừa vào phòng đã nhìn thấy cô vác gối vác chăn lên sofa nằm-Em làm gì đấy?- cậu bực mình hỏi

-Ngủ- An An nằm quay lưng về phía cậu trả lời

-Lên giường!

-Không dám

-Em thì có gì không dám! Giờ em có lên giường hay không?- Phong Mạc Từ nheo mắt lại hỏi

-Không-An vẫn lì lợm chống trả

-Được! Nếu vậy ngày mai không cần đến công ty

Nghe Boss nói xong, An An không nói không rằng tự động bê chăn bê gối lên giường nằm, ngoan ngoãn như một con cún con

Cậu mỉm cười hài lòng rồi cũng trèo lên giường nằm chung, An An thấy vậy thì ngồi bật dậy nhìn cậu hỏi với ánh mắt ngạc nhiên

-Boss! Đừng nói là ngủ ở đây

-Tôi có nói là ngủ trên sofa à?- cậu nhắm mắt lại nói

An an biết cái thế nào cũng không thắng được Boss, nên quyết định im lặng, dù gì hôm nay cô cũng mệt lắm rồi liền nhắm mắt một cái ngủ say sưa.

Thấy người bên cạnh ngủ rất bình yên, Phong Mạc Từ nheo mắt véo má cô vài cái rồi kéo vào lòng, coi An an là cái gối ôm mặc sức ôm đủ kiểu.

Sáng hôm sau,

An An thức dậy đã không thấy Phong Mạc Từ đâu, bèn tự đi ăn sáng một mình rồi đến công ty, hôm nay cô phải gọi người đến phá khóa nhà mới được chứ cứ cái kiểu ờ nhờ này chỉ có đứng tim mà chết.

Đến công ty, An An hơi chân chừ không dám bước vào, cô sợ lại nghe những điều chẳng hay ho. Mặc dù Boss cũng bảo sẽ xử lí, cũng nói cô yên tâm nhưng mà sao cứ thấy bất an.

Còn đang phân vân thì tự dưng một nhân viên trong công ty nhìn thấy An an liền mừng rỡ như gặp được vàng, chạy đến nắm tay như thể chị em họ hàng thân thiết với cô

-Chị An! Chị đến công ty sao không vào đi, chị mệt không em xách cặp giúp chị nhé

An An nhìn cô gái không quen biết này đang cố lấy lòng mình, thấy mặt An An đang băn khoăn cô gái cười tươi rồi nói

-À! Em quên chưa giới thiệu, em là Thùy

Cô gái tên Thùy này vừa nói vừa dắt An An vào công ty, cô nói ngưỡng mộ An An đã lâu.

Bước vô công ty, quả nhiên là không còn những lời bàn tán nữa thay vào đó là nụ cười rục rờ mỗi khi chào An An, mỗi lần gặp đi ngang gặp ai những người đó đều cười rồi đến bắt chuyện với cô.

Cô cảm thấy hôm nay còn lạ hơn hôm qua, hôm qua thì mọi người chê với ghét cô lắm, có sao hôm nay tốt bụng đột ngột vậy.

Quay sang Thùy đi bên cạnh cô hỏi

-Hôm nay có gì đặc biệt không?

-Dạ? Ý chị là gì ạ?

-Thì là có điều gì sắp xảy ra không?

-Xảy ra sáng nay rồi ạ! Không phải giám đốc không nói chị chứ, yêu nhau thế mà ị.- Thùy nói rồi cười cười

-Em nói bậy gì vậy? - An An nghe thấy vậy thì nghi ngờ

-Chị còn trả vờ đi,tổng giám đốc dùng máy tính thông báo cho tất cả mọi người trong công ty chị chính là người yêu hồi thuở đi học, giờ đương nhiên trở thành vợ chưa cưới của người ta rồi.

-Không thể nào!

-Vui quá rồi chứ gì, em biết mà. Cả công ty này chắc ai cũng biết chuyện rồi, tương lai trở thành phu nhân ai mà không muốn lấy lòng.- Thùy nói không ngừng mà không biết người kế bên đã chết sững từ bao giờ.....

- Vào đi!

An An tức giận bước vào trong đi nhanh đến chỗ làm việc của Phong Mặc Tử

-Boss giải thích đi, chuyện này là thế nào?

Mặc Tử bỏ bút xuống, ngẩng đầu lên nhìn cô nói

-Như em thấy

-Thấy gì, thấy mờ rắc rối Boss mang đến hả?

-Chẳng phải em bảo không muốn nhìn thấy chuyện xấu của chúng ta thì tôi làm cho nó tốt hơn không phải sao?- Cậu nói vô tư mặc cho An An đang tức

-Làm ơn, Boss đừng đùa giỡn với tôi như vậy- An An giờ không còn tức giận, cô chỉ cảm thấy mình như trò hề cho người khác

Mặc Tử nhìn cô chăm chú sau đó đứng dậy ôm cô vào lòng ngực rắn chắc tùy cô đánh đấm mình, môi bạc ghé xuống tai nhỏ xinh thủ thi

-Em như vậy khiến tôi đau lòng, nếu đùa giỡn với em tôi đã không làm thế này, tình cảm dành cho tiểu quý em là thật.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cả 2 đều đau

Lời nói ngọt như đường này chắc khiến cả đám con gái trong công ty đổ hết chứ chẳng vừa, còn về An An nghe xong chắc khác gì sét đánh ngang tai

Có phải vừa rồi cô được tỏ tình không, cái này có được xem là tỏ tình không nhỉ? Còn nữa, lạ là ở chỗ cô cảm thấy người mình nóng ran lên, cả mặt lẫn tai cũng vậy

Để chắc chắn vừa rồi có phải là một trò đùa mới hay không, cô ngược mặt lên nhìn Boss, cố gắng bình tĩnh hỏi lại

-Là đùa thôi phải không?- giọng An An hơi run

Nhìn đôi mắt của An An đã đỏ lên dường như là sắp khóc, Phong Mặc Từ im lặng không nói gì, hàng lông mi mệt mỏi khẽ trùng xuống.

Buông cô ra, Mặc Từ đi đến bên bàn làm việc cầm tập tài liệu lên ném vào người cô nói

-Phải! Tất cả là giả, nên cô đừng hiểu lầm. Tập tài liệu này mong cô xử lý ngay trong hôm nay.

Cậu nói với giọng lạnh lùng không thương tiếc, hình như là đang rất tức giận. Cách xưng hô cũng thay đổi, đối xử với cô lạnh nhạt.

An An biết điều cũng chẳng nói gì thêm, nhặt tài liệu rơi dưới đất đem ra ngoài. Chẳng hiểu sao nghe được câu trả lời như ý mình muốn lại cảm thấy đau, cảm thấy như bị bóp nát, cô cố gắng đi thật nhanh ra ngoài để lau nước mắt.

Nếu nói An An đau thì có lẽ người đàn ông trong căn phòng im lặng không một tiếng động kia còn tệ hơn rất nhiều. Phong Mặc Từ thờ dài, thì ra cô vẫn chẳng bao giờ tin tưởng cậu đến một lần, bấy nhiêu thứ cậu làm vì An An lại trở thành trò đùa trong mắt cô.

Người con gái này, thật khiến người ta muốn bóp chết. Rốt cuộc Phong Mặc Từ cậu làm thế nào mới chiếm trọn trái tim một người con gái. Cậu cố gắng như vậy đôi lại chỉ là một sự nghi ngờ.

Ở trên sân thượng, có một cô gái ngồi bơ phờ cả một lúc lâu, như người mất hồn cô gái cứ hướng về một phía nhìn thật xa xăm.

Cô gái này chẳng ai khác ngoài An An

Buổi chiều, hoàng hôn rõ đẹp nhất là khi nhìn từ một nơi cao như thế này, giả mà được trôi theo đám mây kia tuyệt biết mấy. Rồi tiếng điện thoại kéo cô về hiện tại, An An ù rũ nghe máy

-Alo!

-Xin chào! Cô là Phương Hoài An phải không?- Đầu máy bên kia

-Phải, xin hỏi ai vậy, tìm tôi có việc gì

-Chúng tôi là người bên xyz, hiện căn nhà cô đang thuê đã bị tịch thu, đồ đạc của cô vẫn đang trong nhà nên mong cô thu dọn nhanh cho.- Đầu máy bên kia

Vừa nghe xong, An An ngạc nhiên đứng hẩn dậy hỏi

-CÁI GÌ? Tôi sẽ về nhanh nhất có thể

.....

.....

.....

Hiện An An đang cực khổ kéo cái vali đi trên con đường đèn, trời thì tối bụng thì đói, thật là biết cách trêu người. Cũng tại cái người cô thuê nhà, ăn chơi kiểu gì đến nỗi phải bán nhà thế kia, làm liên lụy tới những người như cô cũng chẳng có chỗ ở. Cũng hên, vẫn được đền bù xứng đáng theo thỏa thuận trước.

Giờ An An thật chẳng biết đi đâu, cầm điện thoại lên, có sao cái số Boss Phong nó hiện hàng đầu tiên mới đau. Mặt cô giờ không đủ độ dày mà bám vúi cầu xin thương tình ở mấy ngày đâu, với lại chuyện hôm nay cũng đủ mệt rồi.

An An nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định nhờ vả con bạn thân chắc nó thì không thành vấn đề nhưng vấn đề là ở chỗ thằng bạn trai nó.

Bấm điện thoại, cô gọi

Ở phía bên kia

-Tránh ra! Em còn nấu đồ ăn- Cô gái bực bội đùn chàng trai đang làm loạn trên người mình ra, mặt còn hơi đỏ

-Đồ ăn để sau đi, giờ anh muốn thưởng thức thứ khác cơ, Hạ Linh- Chàng trai có khuôn mặt chững chạc này lại đang làm nũng như trẻ con

-Lập Triết, tên dê xồm này....

Còn chưa chửi xong Linh đã bị tên đáng ghét kia vỗ lấy hôn tới tấp, không kịp phản ứng đã bị hất cùi cút áo ngủ

Lập Triết thỏa mãn nhìn bé con chịu sự dày vò của mình, tưởng chừng sắp nuốt được mồi ngon thì điện thoại gọi tới. Linh đút hấn ra nhanh tay với lấy điện thoại trên bàn

-Alo! An hả? Có chuyện gì mà gọi muộn vậy- Linh đang nghe máy mà tên kẻ bên không chịu tha cho cô cứ quần lấy cô như đĩa

-À...Linh này, cho tao ở nhờ nhà mày vài ngày được không?- An An bên kia nói hơi chập chững như thế rất khó khăn

Linh nghe An nhờ vả mà sững như điên, thế là cô có thể an an ổn ổn mấy ngày không bị tên đó ném lên giường hành hạ, lập tức trả lời không thèm hỏi Lập Triết

-Ô tô kè! Cả tháng cũng được, vậy mày đang ở đâu tao đến đón- Linh nói với giọng vui vẻ mà quên mất sự tồn tại của Lập Triết

-Vậy nhé! Cứ đợi ở đó

Linh nói chuyện xong, quay lại thì không thấy hấn đâu, đi ra ngoài phòng khách thì nhìn thấy hấn đang ngồi một góc khuôn mặt đẹp trai đang bí xị

Linh cười cười, tiến lại chỗ Lập Triết hỏi

-Sao thế? Ngồi đây không sợ lạnh à

-Lạnh chứ nhưng ai đó coi tôi như không khí còn lạnh hơn- hấn vừa nói vừa ôm cái gối tỏ vẻ oan ức

Linh nhìn cái bản mặt đẹp trai của hấn đang giận thì ôm bụng cười nghiêng ngả, bất giác nói

-Lập Triết, anh rất dễ thương

-Em vừa nói dễ thương?- Mặt Lập Triết nheo lại, miệng cười nguy hiểm nhìn Linh như muốn ăn tươi nuốt sống

-A! tha cho em

Hạ Linh quên mất hấn rất kị từ "dễ thương", nên mỗi lần cô buột miệng nói hấn dễ thương lập tức bị trừng phạt, bây giờ cũng không ngoại lệ. Linh bị hấn kéo ngã trên ghế, môi cũng bị khóa lại còn tay cũng bắt đầu nghịch ngợm.

-Lập Triết! Xin lỗi mà, đừng như vậy bạn em đang chờ đấy- Linh cực khổ van xin cầm thú

Cầm thú không chịu, đòi ăn xong mới cho đi. Thế là căn phòng toàn mạng tình êm ái dịu nhẹ

-----ta là Triết Cầm thú thích ăn sạch Linh nhi -----

An An trong khi ngồi đợi bạn mở điện thoại ra lướt web, chả hiểu đầu óc làm sao mà cứ nghĩ đến con người kia, nhìn cái gì cũng hiện ra Boss, đáng ghét.

Bụng cô kêu nãy giờ mà vẫn không thấy tăm hơi con mắ mắ đâu cả, quái lạ làm gì mà lâu thế không biết, đừng bảo nó định bỏ cô ngủ ngoài luôn chứ.

Còn đang nghĩ thì chiếc xe hơi sang trọng từ đâu bỗng tiến đến chỗ cô, một cô gái mặc áo thun quần jean bước xuống.

Ra là Linh,

Dạo này giàu quá nhỉ, đón cô mà cũng phải dùng xe bạn trai cơ đấy, chắc khoe đây mà.

- Cô thư ký xinh đẹp sao lại ở ngoài đường thế này!- Linh nói với giọng đầy mệt mỏi, dường như cô vừa trải qua chuyện gì đó thì phải.

-Mày đừng có nói nữa, tao đói lắm rồi

An An nói xong thì nhìn người con trai trong chiếc xe Chevrolet đắt tiền, cô đoán chắc là bạn trai của Linh. Người con trai ấy trông có vẻ khá trầm tính, từ nãy tới giờ chỉ ở trong xe chứ không bước ra ngoài.

-Đi! Về nhà tao, rồi kể mọi chuyện cho tao nghe- Linh nói

Bước vào xe, giờ mới được tận mắt nhìn thấy bạn trai Linh, anh ta thật sự rất đẹp chẳng khác nào soái ca, cô phải công nhận Linh có phước khi vót được hấn. Thế mà mỗi lần tâm sự với An An, Linh chê hấn đủ kiểu nào là biến thái, tính tình con nít, cô lại cảm thấy ngược lại.

-An An! Đây là Lập Triết- Linh vui vẻ giới thiệu

Còn An An cảm thấy Triết hình như không thích mình cho lắm, có phải cô làm gì khiến hấn không thích không?

Chẳng hạn như ở nhờ....

.....

....

....

Tại một căn nhà kho cũ kĩ

Mọi thứ ở đây đều mờ ám, hình của một cô gái được dán khắp căn phòng, có vài tấm còn bị rách nát mất. Trong phòng chỉ thấp một cây nến, dao kéo được đặt trên bàn rất nhiều.

Người đàn ông hiền lành nay đôi sắc mặt trở nên dữ tợn, hung hăng cầm một cái kéo rách nát tằm hình của một cô gái đang cười tươi rạng rỡ. Rạch xong cười thật to, mắt đỏ quạu trông thật đáng sợ, người đàn ông rít từng chữ

-Phuong Hoài An! Cô phải chết

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Gái già với trai ế

-Dừng! Dừng ăn ngay cho tao- Linh vừa nói vừa kéo cái đĩa com của An An sang một bên, vẻ mặt cô dường như không thể kiên nhẫn hơn được nữa

-Mày làm gì vậy, đưa đây tao đang ăn

-Nãy giờ mày ăn còn chưa đủ?Mày là heo chắc, giờ kể tao nghe coi

-Kể cái gì, có cái gì cần phải kể à?

An An tỉnh bơ như ruồi nói khiến Linh chỉ muốn cho nó một bốp, nhưng Linh mà, đã chơi thân với nó lâu rồi cũng hiểu cái tính mỗi lần buồn là giấu trong lòng không nói những lúc như thế phải dùng biện pháp mạnh với nó mới được.

Thế là Linh cười tủm tỉm, nhảy chân sáo ra ngoài phòng gọi chồng yêu lại em bảo, cố ý nói to cho An nghe thấy

-Lập Triết! An nó nói không muốn ở đây, nhờ anh xách đồ nó xuống để nó về với má mì.

Ở bên trong, An An nghe mà cứ như sét đánh vào tai, về với má mì của cô thế nào cũng bị cạo đầu à. Tại hồi học xong cấp ba cô khẳng khái đòi lên thành phố ở, cô nói muốn sống tự lập không phụ thuộc vào ba mẹ, giờ tự dung xách đồ trưng cái bản mặt về nhà thì ngại lắm.

Không được! Bất cứ giá nào cũng không thể về nhà trong tình trạng này, An An chạy nhanh ra ngoài kéo Linh đi ra khỏi Lập Triết rồi giờ giọng năn nỉ

-Linh, tao biết mày tốt với tao nhất mà. Có chuyện gì thì cứ bình tĩnh đừng đối xử với tao như vậy

-Vâng! Giờ bạn của tôi có chịu khai chưa

-....

Thấy An An không trả lời Linh nhú mày, hỏi lại

-Làm sao?

-Ok! Ok! Nói là được chứ gì

Thế là có đôi công chúa tút ta tút chém gió tâm sự đủ kiểu trong phòng ngủ để lại hoàng tử bạch mã cô đơn trên chiếc sofa lạnh cóng đến tê người.

.....

.....

.....

10:00h tối

Píp – Tiếng mở cửa

-Cô ấy đâu?- Phong Mặc Từ bộ dạng xuề xòa, áo sơ mi trắng đã bị cởi vài cái cúc, cà vát nói lỏng, tóc tai thì rối. Có lẽ là do cậu vội vàng chạy đến đây

-Ở trong, đến muộn vậy?- Lập Triết bình thản như vai nhìn Mặc Từ, lời nói ra trông như quen biết nhau lâu rồi

-Có công việc cần phải làm giờ mới tới được, cảm ơn anh đã báo cho em biết cô ấy ở đây

-Không có gì? Đơn giản là anh không thích có người lạ làm phiền buổi tối vợ chồng của mình.

Mặc Từ bước vào nhà, thấy An An đang ngồi ăn táo với cô bạn thì nhanh chóng đến cầm tay cô kéo đi

An An bị bắt ngờ, không phản ứng kịp đành ngơ ngác cho người ta lôi đi, gần tới cửa mới ý thức được người trước mặt mình là ai liền vùng vẫy phản kháng lại quát-Bỏ tay ra, Boss có quyền gì mà kéo tôi đi?

-Quyền chồng tương lai của em

-Ai là chồng tương lai? Chuyện đó chỉ là giả

Mặc Từ chẳng muốn nhiều lời với con nhóc này liền dùng tay vác nó lên vai mình bỏ đi, An vừa ngượng vừa tức liên tục đá đấm người cậu nhưng chả si nhê gì.

Linh mắt tròn mắt dẹt nhìn tổng giám đốc công ty mình vác An An đi, trong lòng không hiểu sao dâng lên cảm giác sợ hãi. Mà cái này hình như nó đến từ Lập Triết, quay mặt lại nhìn hắn lại đang thấy hắn cười ranh ma với cô, Linh đảm bảo tối nay cô sẽ không yên ổn sống sót với hắn.

Phong Mặc Từ trước khi đưa An An đi nói lại một câu với Lập Triết

-Anh! Mẹ ở nhà đợi anh

-Ừm

.....

.....

.....

Đưa An An tới chung cư đúng là cực hình dành cho cậu, nếu không vác, không lôi, không kéo thì con nhóc này làm sao chịu đến đây.

Hiện tại cô đang vênh cái bản mặt lên phát ghét, người ta trông vào tưởng là sếp ấy chứ. Nhưng mắt cậu hẳn là có vấn đề mới thấy cô dễ thương.

-Boss muốn nói gì nói đại đi, đuổi việc cũng được- An An kiêu ngạo hỏi, tay khoanh lại như trùm mafia nhìn cậu

Phong Mặc Từ nhin cười, kéo cô vào nhà giả bộ nghiêm túc nói

-Chúng ta làm một giao dịch nhé!

-giao dịch gì?

Rồi cậu bắt đầu giải thích nào là cấp dưới chê già không có ai thích, nên mới nhờ cô giúp mình giả làm vợ chưa cưới, nào là công việc thư ký cứ tiếp tục làm còn việc giả làm vợ cũng sẽ được trả lương theo tháng. Cô chỉ cần ở chung nhà với Boss giả vờ làm người vợ hiền thùy, nên từ nay cô sẽ dọn đồ qua đây sống.

An An nghe xong không tức giận ngược lại cảm thấy tội cho Boss của mình, eo bị cấp dưới chê già đúng là tội nghiệp, đẹp trai mà mới có 22 tuổi vậy là già rồi sao thế chắc cô cũng là gái già neo đơn. Thôi thì gái già với trai ế làm một cũng tốt, dù gì cô chả được lợi nhĩ.

-Thỏa thuận được chấp nhận- An An vui vẻ nói

Cô suy nghĩ một lúc lại nói tiếp

-À! Mà Boss cũng rất soái ca chứ nì, mấy cô trong công ty chả mê một boss mới lạ.

-Thế à? Tại sao tôi lại cảm thấy chẳng ai thích mình cả.

-Boss đừng bi quan như vậy, vẫn có người thích mà

-Ai?

-ừm....chẳng hạn như....TÔI

Chữ ‘tôi’ này An An sẽ chẳng nói ra, chỉ giấu giữ trong lòng mình

-chẳng hạn như? – Mạc Từ hỏi

-tôi không biết, vậy nhé thỏa thuận xong rồi,tôi buồn ngủ quá đi mất

Nói xong cô liền đứng dậy ôm chăn đi ngủ. Cả ngày nayPhong Mạc Từ suy nghĩ rất nhiều, Phương Hoài An thật đúng là làm cậu phát điên.

Tắm xong cậu trèo lên giường ôm An An vào người ngủ. Lúc này khi thấy cô ngủ say sưa trên ghế cậu chỉ muốn đánh cho một trận, đã dặn là vô giường ngủ thế quái nào lại nằm đây không biết rồi nhanh chóng bế cô vào phòng ngủ.

Sáng nay vừa ngủ dậy, An An đã thấy cái mặt đẹp trai bên cạnh tự dung đồ mặt tại khoảng cách hai người gần quá gần đến nỗi có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của người bên cạnh.Cô nhẹ nhàng gỡ tay Phong Mạc Từ đang đặt trên người mình ra, thở phào một hơi đang định xuống giường thì bị kéo lại rồi có một vật thể quăn lầy người mình.

Cậu tỉnh ngủ rồi nhưng hôm nay là chủ nhật nên lười không muốn dậy, kéo An An vào người rồi ôm ôm gác gác như cục bông ngủ tiếp

-Boss dậy rồi thì bỏ tôi ra- An An khó chịu cố gắng dịch chuyển làm khoảng cách hai người xa một chút nhưng tất cả đều vô dụng.

-Còn sớm! ngủ chút nữa đi

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tôi đã nhường cho cậu

-Nhưng mà tôi.....- An An ngập ngừng muốn nói gì đó

-Em lại làm sao?

Ừng ục.....bỗng dưng giữa hai người có một thanh âm phát ra,

A, tiếng đói bụng

-Em đói bụng sao?- Mạc Từ cúi xuống nhìn An An đang ngại rúc vào người mình

-ừm! nên Boss bỏ tôi ra đi

An An ngại đến nỗi chỉ muốn đào một cái lỗ thật to rồi chui xuống, mặc dù tối qua cô có ăn nhưng chưa lấp đầy bụng đã bị người ta lôi đi nên giờ đang rất đói.

-Em thật là!

Bỏ cô ra, cậu gõ vào trán cô một cái rồi nói tiếp với giọng cung chiêu

-Dậy thay đồ rồi tôi đưa em đi ăn, người ngoài nhìn vào tưởng bỏ đói vợ tương lai thì khổ

Vừa nghe được bao ăn hai mắt An An sáng trưng, giọng mừng rỡ ra mặt hỏi lại

-Thật á?

-Còn không biết nhanh lên –Phong Mạc Từ cười cười xoa đầu cô nói

Tại một cửa hàng bán đồ ăn nhỏ nhỏ xinh xinh, có chị nhân viên bán hàng xinh xinh nhỏ nhỏ nhìn cặp đôi trước mặt bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Ngưỡng mộ cô gái kia có người bạn trai đẹp đến tuyệt hảo, ngưỡng mộ vì cô gái được chàng trai chiều chuộng. Thế rồi chị mơ ước cũng kiếm được người như vậy, nhưng đòi lắm bắt công chị hai năm cái xuân xanh rồi mà chẳng ai rước đi.

Trong một góc nhỏ của cửa hàng có cặp trai gái được mọi người nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Mà hai người này cũng chỉ có thể là An An và Phong

Mạc Từ.

Hiện tại khuôn mặt Phong Mạc Từ đang đen dần bởi thứ thức ăn kỳ lạ trước mặt mình

Chuyện là lúc nãy cậu muốn đưa cô đi ăn đồ Nhật chả hiểu sao An An lại bảo thèm thứ khác, nàng bảo thì chàng chiều, cậu đưa An An đến nơi cô muốn ăn. Rốt cuộc cả hai đến cái quán bán đồ ăn nhanh, cô bảo ở đây vừa ngon vừa rẻ, phục vụ thì tốt.

-Loại nào thì ngon nhỉ?Boss thích ăn gì?- An An ngây thơ hỏi

-Tùy em, chọn cho tôi đi- Mạc Từ ảo não thờ dài

-Được thôi! Chị lấy cho em cái này với cái này

Là Phong Mạc Từ một cái rở dài cô cười tươi nói với chị bán hàng, nhưng không biết chị bán hàng bị sao mà cô gọi mãi cũng không trả lời hình như đang bận nói ai đó, nhìn theo ánh mắt của chị thì chắc là Boss của cô rồi.Cũng phải thừa nhận Boss rất bánh, không phải theo kiểu sơ mi trắng chững chạc hàng ngày, hôm nay Mạc Từ khoác trên người cái áo kaki đỏ trắng quần đen rở trẻ trung. An An thầm nghĩ người đẹp mặc gì cũng đẹp, haizz cũng hên cô cũng không quá tệ nếu không lúc đứng bên Boss bị dim hàng là cái chắc.

.....

.....

.....

Ở công viên, thời tiết hôm nay khá tốt cho những cuộc hẹn tình yêu hay còn gọi là hẹn hò của những cặp đôi lãng mạn. Thường thì họ sẽ nắm tay nhau đi trên vỉa hè, cùng nhau cười, trao nhau những miếng bánh ngọt ngào. Thế mà có vị tổng tài cao cao tại thượng cùng cô thư ký xinh đẹp đang hít hực gấp ổ bánh mì. Phong Mạc Từ ngồi cắn cắn gặm gặm mãi không xong ổ bánh mì thịt trong khi An An chưa đầy năm phút đã xử xong, miếng làm nhám kêu ngon mới hay.

An An nhìn sếp của mình khó khăn dò xét ổ bánh mì, tự dưng thấy bụng mình quật

-Làm quái gì mà Boss ăn chậm thế?

-Tôi phải hỏi lại em mới đúng, cái này thì có gì ngon

Mạc Từ cảm thấy bị xúc phạm liền quăng luôn ổ bánh mì vô sọt rác bên cạnh.

-Rất ngon ấy chứ! Giòn Giòn béo béo thấy mờ.- An An giải thích

-Phải rồi! Đạo này tôi thấy em cũng giòn giòn béo béo quá ấy chứ, sắp sửa đem bán được rồi- Mạc Từ trêu cô

-Boss coi tôi là heo à? Quá đáng, tôi cũng rất chuẩn mà làm gì béo đâu

Nghe An An nói mà cậu chỉ biết ôm bụng cười người đầu tự tin dữ nhỉ?

Trong khi hai người còn đang nói chuyện bất chợt một giọng nói quen thuộc gọi tên cô

-An An!

Ra là Hồng Yên! Phía sau Hồng Yên là...Lân. Hồng Yên vui vẻ chạy đến khoác vai An An, miệng vừa cười vừa nói

-An! Gặp hai người ở đây thật tuyệt, bọn mình cùng đi shopping đi

-Hồng Yên! Lần nào gặp cậu cũng thấy đều vui tươi đầy sức sống!- An An cười nói

-An! Cậu mặc kệ nhỏ này đi, nó rồ lắm rồi. Tớ thế này mà phải đi xách đồ cho nó.- lân vừa đuổi theo tiểu Yên tới đây mở miệng mà cả ra, nãy giờ cậu quả thực bó tay với nó rồi.

-Đáng đời! Lêu- Hồng Yên vừa nói vừa thè lưỡi trêu tức Lân

Lân định đến cho nó vài cái nhéo tai thì An An kịp ngăn cản cậu lại, cô đứng ra giảng hòa cho hai người Lân mới chịu tha cho Hồng Yên.

-Bọn mình thẳng tiến tới shopping thôi An! Yeah!- Hồng Yên phấn khởi nói với An sau đó quay xuống nói tiếp với Phong Mạc Từ

-Giám đốc Phong, anh có muốn đi cùng với bọn tôi không?

Mạc Từ không trả lời lại Hồng Yên, đứng dậy bước đến cầm tay An An nói với về mặt quan tâm

-Định hẹn hò riêng với em hôm nay, mà Hồng Yên đã mời thì từ chối cũng khó vậy nên chúng ta cùng sắm sửa một chút cũng được.

Cậu nói bằng giọng hết sức bình thản thế mà An An ngại đến nỗi đỏ mặt. Hai người kể bên cũng đờ ra trước lời nói ngọt ngào của Phong Mặc Từ, nhưng chỉ 3 giây sau Hồng Yên cười rõ tươi nói với nói với An An

-Woa! Thì ra hai người đang quen nhau nha chà trách hôm nay lại ở đây, thật ngưỡng mộ quá!

Cô còn muốn giải thích đã bị Mặc Từ ôm eo, tay cậu siết chặt eo An An sau đó nói nhỏ vào tai cô

-Đừng quên thỏa thuận

A! Phải rồi, cô đã chấp nhận thỏa thuận nên cũng phải thực hiện yêu cầu của Boss chứ. Suýt thì quên.

-Có gì sao An? - Thấy An An muốn nói gì đó Hồng yên hỏi

-Không....Không có gì? Mình đi chứ- An An cười trừ nói

-Ừ, Lân này mình đi

Hồng Yên quay sang nói với Lân thì thấy Lân đang thất thần, từ nãy đến giờ Lân cứ im lặng, không nói gì đôi mắt chứa nhiều ưu tư nhìn chăm chăm vào An An và Phong Mặc Từ. Hồng Yên nhận ra điều gì đó bất giác cảm thấy đau, tại sao Lân chỉ luôn nhìn bóng lưng của cô gái ấy? Có lẽ Hồng Yên đã có lời giải đáp.

Về Phong Mặc Từ hình như nhìn thấy phía sau mình Lân đang thất thần, tay nắm chặt eo An An, nhếch mép cười.

Lân! Tôi đã nhường cậu, là tự cậu đánh mất cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Xác định lại tình cảm

Siêu thị LR quả không hổ danh là siêu thị lớn nhì nước, đâu đâu cũng trưng bày những sản phẩm vừa lạ vừa đẹp, nhân viên thì chần chừ, khách cũng toàn là khách sang khách quý vô đây mua hàng.

Từ lúc vô đây đã được một tiếng, An An liên tục bị Hồng Yên kéo đi hết chỗ này tới chỗ khác, đầu óc cô bây giờ chỉ muốn nổ tung. Phía dưới có hai tên đàn ông cứ leo đèo bám dính hai nàng, không phải Mặc Từ với Lân còn ai.

Hồng Yên vốn là thiên kim tiểu thư của một tập đoàn lớn trong nước, đối với đồng đồ trong cái siêu thị này chả nhằm nhò gì với cô, chỉ cần là Hồng Yên thích cô đều có được. Nhưng có một thứ cô thích, rất thích nhưng chẳng bao giờ thuộc về cô cả.

Còn đối với An An, một món đồ dù là nhỏ nhoi ở đây đã bằng nửa tháng lương của cô rồi. Với lại mua đồng trang sức kia về làm gì, nó có ăn được đâu cơ chứ, dùng cũng được bao nhiêu lần thà bỏ tiền ra đi ăn sướng hơn.

Đầu óc An An quả thật đơn giản, cuộc đời cô chỉ có làm rồi ăn tiếp tục ăn lại làm, An An vốn dĩ là không có thời gian để ăn diện như Hồng Yên.

-An! Bộ này thế nào?- Hồng Yên từ phòng thay đồ bước ra nói với An An đang ngồi giữa Phong Mặc Từ và Lân

-Rất đẹp!-An An nhận xét, đây không phải lời nói đại của cô đâu đây là thật lòng đấy

Quả thực Hồng Yên rất đẹp, làn da trắng trẻo hơn cô nhiều, có chút táo bạo đáng yêu nữa. Khỏi phải nói chứ Hồng Yên ba vòng chuẩn cả ba đấy nha, người đẹp thì mặc gì chả đẹ.

-Thật á! Thế còn hai vị ngồi kia nhìn có thuận mắt không?- Hồng Yên tươi cười nhìn Mặc Từ và Lân hỏi

-Hồng Yên tiểu thư có khác, mặc thứ gì vào cũng trở nên rực rỡ-

Phong Mặc Từ ngày thường ít nói hôm nay lại khen Hồng Yên một câu như vậy khiến Hồng Yên rất sáng khoái, giờ cô chỉ nghe thêm lời nhận xét của thằng bạn nói khổ nữa là xong.

Dường như biết tiểu Yên đang chờ mình, cậu cũng nói

-tiểu Yên! Đừng bị họ lừa, mình dám cá với cậu bác trai sẽ không nhận ra cậu khi mặc đồ này về nhà. Hahaha

Lân trêu Yên, Yên điên, cô chạy đến đấm cậu đá cậu nhưng cô vẫn cười, cười là bởi vì đây mới là Lân của cô.

Về phần An An, lúc nghe Phong Mặc Từ khen Hồng Yên đẹp, cô cảm thấy rất bức. An An nghĩ, có quái gì phải khen sến súa như vậy, muốn lấy lòng người đẹp à? Mơ nhá. Cô còn đang nóng trong người thì Phong Mặc Từ bên cạnh đứng dậy, lura lura vài giây rồi ném qua bên cô ra lệnh

-Hồng Yên cũng thử nhiều rồi, giờ tới lượt em, mau thử nó cho tôi.

An An xì mặt lăm bằm trong miệng, lại nữa lúc nào cũng chỉ biết ra lệnh là giỏi. Rồi cô đứng dậy bước vào phòng thay đồ, lúc đi qua Mặc Từ tranh thủ lườm một cái cho nó đã con mắt.

5 phút trôi qua,

An An ra khỏi phòng thử đồ, màu tím trên người mang theo một chút bí ẩn len lỏi qua từng lớp váy, làm say mê lòng người. Phong Mặc Từ nhìn cô bỗng ngẩn người, cậu còn nghĩ người cô nhỏ thế này chắc sẽ không mặc vừa ngờ đâu.....Hồng Yên nhìn An An, hai mắt sáng rực lên nói to, giọng nói còn đem theo ghen tị

-Oa! Cậu đẹp quá An, kiểu này mà ra đường con trai mà không tán cậu mới lạ, mình còn muốn tán cậu nữa là.

Hồng Yên tíu tít khen làm An An phồng mũi cả ra, cô ít khi mặc mấy bộ như vậy lắm nên khi mặc tự dung có cảm giác ngượng ngượng. An An thấy Boss Phong cứ nhìn mình thì hỏi

-Boss! Tôi thế này ổn chứ?

Phong Mặc Từ không trả lời cô, quay sang chị nhân viên nói

-Gói cho tôi bộ này

Chị nhân viên vâng dạ rồi nhanh chóng lấy một bộ mới giống hệt bộ An An đang mặc, gói vào rồi đưa cho vị khách quý.

An An cầm trong tay bộ đồ mà vẫn chưa hết ngạc nhiên, cô còn chưa nghe lời nhận xét của cậu ta đã ôm trong mình bộ váy cao quý rồi, haiizz rất cuộc cô chỉ cảm thấy một câu giàu nó có khác.

Từ đâu đó phát ra tiếng điện thoại, Phong Mặc Từ nghe máy, đầu máy bên kia nói gì đó rất quan trọng khiến cậu phải nheo mắt. Tắt điện thoại, cậu đến bên An An dặn dò cô cứ mua đồ thoải mái, bên công ty có việc cậu phải đi khi nào xong cậu tới rước cô, không được phép đi lung tung khiến cậu lo lắng. Phong Mặc Từ coi An An như con nít mới lớn, dặn dò đủ kiểu rồi mới chịu đi làm cô chóng mặt muốn chết.

Mặc Từ đi rồi, Hồng Yên huých vai An An nói

-An! Sướng nha

Haha, sướng nổi gì, không làm theo có mà bị mất việc như chơi ấy chứ. Cô cười khở

Lân này giờ chứng kiến một màn tình cảm, tự dung cậu thấy lạc lõng

.....

.....

.....

Tại một quán nước ven đường. Giờ đã là trưa, nắng càng trở nên gắt hơn, mặt trời chói chang khiến người đi cảm thấy khó chịu.

Hồng Yên đang thưởng thức ly kem mát lạnh của mình bằng cách sáng khoái nhất, An An ngồi đối diện này giờ cứ dùng ngón tay vẽ vẽ trên mặt bàn, dường như rất thích thú. Còn Lân nói có tiết dạy ở trường nên cũng về trước để chuẩn bị.

Thấy An không ăn kem cô nhắc

-An! Mau ăn đi, kem sắp chảy rồi.

-Ừ- An cười trả lời

Hồng Yên nhìn An, chợt nghĩ tới điều gì đó giọng trở nên trầm hơn nhiều hỏi

-An! Cậu....có thích Lân không?

Yên hỏi, An bối rối, thật sự đối với câu hỏi này An hay rất tránh né. Chính An còn không biết tình cảm của mình thế nào thì trả lời Yên làm sao. Trong tình huống này, An An không nói gì lạng lẽ cúi gầm mặt tiếp tục vẽ vẽ.

Hồng Yên thấy An không trả lời cô đành nói tiếp

-Minh thích Lân!

An An thầm kêu khổ, sao cô toàn vướng phải mấy thứ này cơ chứ. Cái này cô biết từ lâu rồi, Hồng Yên không nói thì cô vẫn biết. Mà nói với cô làm gì, định nhờ cô làm bà mối chắc. Nhưng khi Hồng Yên nói ra những lời này sao tâm cô trống trải thế, cảm giác cứ như chẳng liên quan đến mình.

-Lân thật may mắn- An nói

-Vậy sao? Minh lại cảm thấy không như thế, cậu ấy lúc nào cũng chỉ xem mình như đứa em gái không hơn không kém

Yên thờ dài nói tiếp

-An này! Dù có hơi ích kỷ nhưng cậu giúp mình được không? Ba mình muốn Lân đi Mỹ với mình, mọi khoản sẽ do ba mình tài trợ để Lân được học thêm nhưng...cậu ấy nhất quyết không đi, dù mình có khuyên thế nào

Lân đi Mỹ à? Sao An An chẳng có cảm giác gì vậy nếu có thì chỉ là đôi chút tiếc nuối

-Minh thì giúp gì được?

-Đương nhiên là được, Lân nói cậu ấy đang chờ một người nên vướng bận chưa muốn đi, mà người đó ngoài cậu ra mình không đoán được ai khác. Nên xin cậu giúp mình khuyên Lân, làm ơn.

Hồng Yên nói với giọng buồn buồn, nếu bây giờ An An từ chối thì rất ích kỷ, nhận lời cô còn chưa nghĩ tới. Nặng gắt khiến An mệt mỏi, cô đứng dậy nói với Hồng Yên

-Minh sẽ suy nghĩ về chuyện này, mình có việc nên đi trước- An nói rồi bỏ đi chỉ kịp nghe tiếng nói vọng lại của Hồng Yên

-An! Cậu nên xác định lại tình cảm của mình

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thích hay yêu

Phong Mạc Từ giải quyết xong công việc thì cũng đến tối, định lấy điện thoại gọi cho An An xem cô đang ở đâu thì khi vừa bước ra khỏi cửa đã nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé kia đang đợi mình. Đúng là hiếm thấy, không ngờ có ngày cũng vì cậu mà đứng đây đợi. Tuy có hơi tức giận với cô vì đợi lâu như vậy mà không nói, nhưng mà vui vẻ vẫn nhiều hơn.

An An buổi trưa sau khi về cô liền tắm một phát rồi ngủ tới chiều, thế mà Boss vẫn chưa về, có vẻ như cậu ta bận quá nhỉ? Nhưng mà không biết tự chăm sóc bản thân đúng là đáng trách, nghĩ vậy rồi An An quyết định đến công ty chờ cậu.

Nhìn thấy Phong Mạc Từ đang đi đến chỗ mình thì cô thở phào một hơi, cuối cùng thì cũng xong việc rồi sao.

-Em ăn gì chưa?-Mạc Từ vừa quan tâm hỏi vừa vén sợi tóc bên má cô khiến người đi đường nhìn thấy đều phải ghen tị

-Vẫn...vẫn chưa- An An bị hành động của cậu làm cho ngại, ấp úng nói

Phong Mạc Từ hình như cũng nhìn thấy biểu hiện lạ của An An, khẽ cười, sau đó nắm tay cô kéo đi

-Đi ăn thôi

.....

Bữa tối đã được xử lý, hiện giờ An An đang đi dạo quanh công viên cùng với Phong Mạc Từ để tiêu hóa thức ăn trong bụng. Nói thì nói vậy thôi, cô đi dạo mà tay vẫn cầm cây kem vị ngọt mát lạnh do Boss mua cho.

Trông hai người hiện giờ chẳng khác gì hên hò, đã vậy đêm nay trăng sáng, có rất nhiều sao lấp lánh trên bầu trời rộng lớn kia khiến khung cảnh càng lãng mạn hơn. Có lẽ người ngoài nhìn thấy hai người họ đều cảm thấy như vậy, nhưng có ai hiểu rõ bằng người trong cuộc cơ chứ. Hai người họ chỉ đơn giản là đi bộ mà thôi.

An An đi đằng trước thưởng thức cây kem, Phong Mạc Từ đằng sau tay đút túi quần đi theo người đằng trước. An An đang đi bỗng dừng lại, sau đó quay người bước gần đến Mạc Từ, nhìn thẳng vào mắt cậu sau đó hỏi

-Boss...à không! Phong Mạc Từ, cậu có biết thích nghĩa là gì không?

Bầu trời buổi đêm thật yên tĩnh, cậu có thể nghe rõ từng chữ một của An An. Và An An thật cam đảm, còn dám gọi cả họ tên của cậu ra chưa kể liều lĩnh xưng "cậu" với sếp tổng nữa chứ.

Thôi thì cậu sẽ rộng lòng chiều theo ý cô một lần vậy, nghĩ thế rồi Mạc Từ cầm tay An An lên mân mê nói

-Tôi không biết thích là gì cả, nhưng nếu diễn tả bằng hành động có lẽ sẽ dễ hiểu hơn

-Hành động?- An An ngờ ngác hỏi

Mạc Từ hơi cười tay nắm cầm cô sau đó cúi đầu đặt một nụ hôn nhẹ lên môi hồng, rồi ghé sát tai An An nói nhỏ

-Cảm giác thế nào?

An An còn đang ngạc nhiên thì nghe Phong Mạc Từ hỏi bất giác đỏ mặt, tim cô hình như đập rất nhanh.

Thấy An An không trả lời, cậu cũng không nói thêm gì, cầm tay cô kéo đi. Nhưng vừa mới kéo đi, bàn tay trắng nõn kia liền níu áo cậu lại, cô thỏ thẻ hỏi thế cậu có cảm giác gì? Cậu nói cảm giác của cậu không giống cô bởi vìThích không còn diễn đạt được tình cảm trong cậu

An an nghe vốn dĩ không hiểu ý cậu, Mạc Từ lắc đầu ngán ngẩm, gõ trán cô một cái rồi kéo đi về.

....

....

Trong phòng ngủ, An An nằm ngấm Phong Mạc Từ đang say giấc. Ngủ chung với Phong Mạc Từ không còn là một vấn đề với cô nữa, dường như ngày nào cô cũng bị cậu ta cậy quyền ép ngủ chung cả, lí do có lẽ bởi cái thỏa thuận giả kia.

Haiizz có lẽ Boss mệt lắm rồi nên khi vừa về nhà liền lăn ra ngủ, còn cô cả buổi chiều ngủ như chết rồi giờ chẳng buồn ngủ chút nào. Nằm ngấm vị tổng tài này cũng không tệ, trai đẹp như cậu ta thời này hiếm lắm đấy.

Rồi tự dưng cậu nói lúc nãy của cậu ta làm cô bắt đầu suy nghĩ,

Cảm giác của tôi không còn giống em, đơn giản là do "thích" không còn diễn đạt được tình cảm trong tôi

Như vậy nghĩa là sao?

Cảm giác của tôi không còn giống em

Phải rồi cảm giác của cô đối với Boss là gì nhỉ? Hình như là thích

đơn giản là do "thích" không còn diễn đạt được tình cảm trong tôi

thích không thể diễn đạt được tình cảm, vậy có khi nào đó là "yêu", nghĩ tới đây An An mặt đỏ bừng quyết định vất cái suy nghĩ vớ vẩn đó ra khỏi đầu cố nhắm mắt ngủ.

Sáng hôm sau,

An An mệt mỏi vác xác đi làm, cứ nghĩ đến thứ hai phải đi làm là cô chỉ muốn gục. giờ trong công ty ai mà không muốn lấy lòng cô cơ chứ, đối phó với đám người này hao tổn sức quá.

Còn định chửi ông trời thêm chút nữa thì nhìn thấy Minh, là anh Minh đồng nghiệp ấy.

-An!- Tiếng Minh gọi cô

Cô nhìn Minh, hôm nay anh không định đi làm hay sao mà lại mặc đồ thường thế này. Dường như Minh nhận ra thắc mắc này liền giải thích

-Anh nghỉ việc rồi, hai tuần nay anh đều ở nhà

-Sao vậy?-An An ngạc nhiên hỏi

-Không có gì, An em giúp anh chuyện này nhé

An An đương nhiên không từ chối, thế rồi Minh dẫn cô đến một ngõ hẻm nhỏ, trông rất tăm tối. cô bắt đầu cảm thấy lo lắng hỏi

-Anh Minh, nhà dì của anh sao lại ở chỗ này?

-Nhà dì anh không ở chỗ này

Minh nói xong liền dùng khăn tắm thuốc mê bịt mắt cô. Bầu trời trong mắt An an dần dần tối đi.

Trước khi bất tỉnh còn nghe mình nói gì đó rất ghê rợn.

Phong Mặc Tử trong phòng làm việc từ sáng giờ vẫn chưa thấy An An tới, liền cảm thấy bất an, có điều gì đó không ổn ở đây. Lấy điện thoại gọi cho cô, nhưng đổi lại chỉ là số máy quý khách vừa gọi không thể liên lạc.

Giờ đã sắp trưa còn gì, không biết cô ngốc đó đi đâu sáng giờ mà lại khóa máy không biết. Bật điện thoại lên xác định chỗ cô đang ở, mong là không để quên điện thoại đâu đó.

Nhưng khi vừa mới bắt đầu dò, thẳng trụ lí khi gió bước vào thông báo cuộc họp kế tiếp vào lúc một giờ, nếu không đi bây giờ e không kịp.

Phong Mặc Tử hơi chần chừ sau đó cũng lấy áo vest mặc vào, tay kia ném điện cho tên trụ lí kế bên.

Trong lúc cậu đi họp không hề biết rằng An An đang có chuyện xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đáng sợ

Sáu giờ tối, mặt trời dần lặn mất nhường chỗ cho màn đêm lên. Cũng là căn nhà ấy, nó cũ kĩ và u ám, vẫn là ngọn nến đó, nó mập mờ lúc rõ lúc không.

An An từ trạng thái hôn mê bắt đầu dần tỉnh lại, cô khép hờ mắt nhìn nơi này.

Nơi này là đâu? Sao cô lại ở đây?

Khẽ cựa mình, khốn nạn, ai trói cô thế?

Minh thấy cô động đậy thì bước lại gần hỏi

-Em tỉnh rồi à?

Vẫn nét mặt hiền lành ấy, nhưng lần này An An có cảm giác Minh không như trước, cô đề phòng. Có lẽ tất cả những chuyện này đều do anh làm ra.

-Minh! Thà tôi ra

Nghe thấy giọng nói đầy tức giận của cô, Minh cười lớn, nụ cười ghê rợn nhất mà cô chưa từng nhìn thấy, còn hơn cả tiếng cười của lũ lưu manh ngoài đường.

Rồi Minh bước lại gần An An, nắm lấy cằm cô thật mạnh nhả từng chữ bần thiêu nhất

-Biết ai là người dân những tấm hình của cô trong công ty không?... Là tôi

An An bị đau, nhưng không khóc cô cố gắng nghe cho trọn lời nói ấy. Để rồi khi nghe xong, cô thấy thất vọng vô cùng. An An hỏi với vẻ nhẵn nhụi

-Tại sao? Chúng ta vốn chỉ là đồng nghiệp chung, anh hà cớ phải làm như vậy.

-Tao còn muốn làm hơn như vậy nhưng bởi vì thằng chó chết đó lại đe dọa tao

Thằng chó chết đó? Chẳng lẽ nói Phong Mặc Tử, cậu ta lúc nào cũng căn dặn mình tránh xa Minh ra- An An nghĩ

-Phong Mặc Tử?

Minh thả cằm cô ra, đứng dậy trả lời câu hỏi của cô

-Phải! Chính nó, còn mày, mày cũng là đứa lẳng lơ không kém gì con đàn bà đó

Minh không nói tên người đàn bà đó ra, luôn miệng chửi con khốn kiếp. An An vốn không hiểu, gắng hỏi anh cô và người đó thì liên quan gì đến nhau. Minh bảo, đều lẳng nhăng như nhau, đều bản chó như nhau.

Hình như cô gái đó có mối quan hệ không đơn giản với Minh. Minh không biết nghĩ cái gì, đột nhiên tháo dây cho cô rồi cầm tay cô với vẻ cầu xin nói

-An! Anh sẽ bỏ qua hết mọi thứ dơ bẩn về em, chỉ cần em rời khỏi thằng chó chết đó. Rồi hai đứa mình sẽ có cuộc sống hạnh phúc. Em thích anh mà phải không?

An An nhìn Minh, rồi lại thấy anh quá ư là khốn nạn! Dịch tay ra khỏi tay anh, cô từ chối khéo

-Minh! Anh đừng như vậy, nãy giờ tôi thực sự không hiểu gì cả.

BÓP!

Minh tức giận, tát cô một cái thật mạnh, rồi chỉ vào mặt nói

-Con chó chết! mày đúng là đồng loại với thằng đó, từ tao rạch mặt xem mày còn muốn gặp nó không

An An bị tát nằm vật xuống nền nhà lạnh cóng, miệng chảy máu. Minh tiếp tục dùng dây thừng trói cô lại, An An vùng vẫy đòi thoát lại bị bức ảnh cô gái treo trên tường làm cho giật mình. Bấy giờ cô bắt đầu cảm thấy cô đơn, sợ hãi, cảm thấy Minh thật khủng khiếp. Trong đầu cô xuất hiện hình bóng của Phong Mặc Từ, nước mắt lã lã chảy Phong Mặc Từ, rốt cuộc anh đang ở đâu?

-Sao rồi?-Phong Mặc Từ gần như mất hết bình tĩnh cầm điện thoại hỏi người bên kia

Nhưng đúng là càng mong chờ càng thất vọng

-Vẫn chưa tìm thấy, thưa giám đốc

Tất máy, cậu buồn bực, tay gắt gao nắm chặt liên đảm một phát vào xe.

Chết tiệt! An An, em đang ở đâu vậy?

Cảm giác đau buốt truyền từ cánh tay lên vẫn không kiềm nổi sự lo lắng của Phong Mặc Từ.

3 tiếng trước, khi cuộc họp vẫn đang diễn ra suôn sẻ, thì cậu lại không tài nào tập trung nổi, luôn có một thứ gì đó rất bất an. Bỏ cuộc họp giữa chừng, ra ngoài lấy điện thoại từ tay trợ lý để liên lạc với An An.

Cô vẫn không bắt máy, Mặc Từ càng lo lắng. Dùng chức năng xác định vị trí để đi đến chỗ An An, rốt cuộc có tín hiệu, Phong Mặc Từ đi theo nơi được xác định thì thấy đây là một con dong tối hẹp, ít người qua lại. Càng tệ hơn cậu lại phát hiện ra chiếc điện thoại của An An rớt vào một góc đường.

Có chuyện không hay rồi, An an sẽ không đi đến những chỗ như thế này!

Thế rồi Phong Mặc Từ nhanh chóng tìm cô, tìm cho tới giờ vẫn không có bất cứ tin tức gì.

Cậu ảo não không biết nên tìm An An nơi nào, Con dong này cậu đã lục tung lên mà vẫn không tìm thấy. Bỗng cậu quan sát nơi này, trong khi những nhà xung quanh đều bật điện, lại chỉ có ngôi nhà kho mục nát kia là thấp nền đó.

Đúng rồi, căn nhà đó cậu chỉ đi ngang qua không để ý, có khi An An đang ở đấy cũng nên.

....

....

....

Về phần An An, nhân lúc Minh đi ra ngoài, cô cố gắng cắt dây bằng mảnh nhọn nhặt được dưới sàn. Mảnh nhọn có đôi lần đâm, cắt đứt tay cô, cắn răng nhẫn nhịn tay cô máu chảy ướt thấm vào dây thừng.

Minh về, tay cầm theo một chai nước khoáng và....một con dao nhỏ. Anh bước đến gần cô, An An hoảng sợ nhìn Minh mở nắp chai nước bằng dao. Rồi sau đó, anh từ trên cao đổ nước vào người cô, cười như một tên bản thủ.

Quả thực bản thủ! Cô bị bịt miệng không nói được gì, chỉ biết chống mắt lên nhìn người An coi như anh trai lại đang làm nhục cô.

Mình đổ nước xong, lại nhìn thấy da thịt An An trong lớp áo sơ mi trắng, bản tính đàn ông nổi lên anh bắt đầu vuốt ve mặt cô rồi dần dần đi xuống.

Cô khóc, sợ hãi kêu cứu, nhưng vẫn là không thể phát ra tiếng.

Bỗng, cánh cửa bị đập toang một cách tội nghiệp, thê thảm hơn là Phong Mặc Từ vừa bước vào liền một phát đá bay Minh vào tường. Nhìn An An đang khổ cực mà tìm cậu thất lại, rất đau. Tháo dây trói các thứ ra cho cô, Mặc Từ còn chưa kịp mắng đã thấy An An ôm cậu khóc như một đứa trẻ.

Chắc cô sợ lắm!

Đờ An An dậy, toan bỏ đi để cảnh sát bên ngoài lo liệu thì Minh cầm dao sắc nhọn chạy về phía Phong Mặc Từ

Trong giây phút ấy, cô không kiểm soát được chính mình, nhanh chóng chắn trước mặt Phong Mặc Từ chịu đau thay

XOÉT!

-Còng hấn lại!- Một trong số người cảnh sát đang ghi chặt hai tay của Minh thét lên

An An nghe tiếng thét thì dần mở mắt, thấy mình đang được bao bọc bởi Phong Mặc Từ. Ra là cậu ta đỡ nhát dao này cho cô, còn tưởng mọi chuyện trôi qua dễ dàng nữa chứ. Máu từ trên cánh tay cậu chảy xuống ngày càng nhiều, cô nhìn thấy thì sốt ruột

Cô nước mắt lại chảy, Mặc Từ thấy vậy liền nói cô mít ướt, cậu trách ai cần cô ra che chắn cơ chứ, tự cậu có thể đá hấn thêm một cú nữa.

Phải rồi! vì cô mà Phong Mặc Từ lúc nào cũng gặp xui xẻo.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Khởi đầu đẹp

Tại chung cư sang trọng, An An đang ngồi bồi thuốc cho Phong Mặc Từ, mặt trông vô cùng nghiêm túc, cô tỉ mỉ nhẹ nhàng băng bó lại cho cậu. Còn cậu chăm chú nhìn cô, im lặng không nói gì.

-Xong rồi!- An vừa nói vừa thu đồ y tế vào hộp

Phong Mặc Từ gạt đầu rồi nhìn đến bàn tay vừa băng bó của cô, lúc này khi thấy các vết cắt do mảnh nhọn đâm vào tay cô, cậu chỉ muốn lập tức đem tên Minh ra đánh chết, lúc đó cô phải sợ lắm chỉ nghĩ đến thôi mà tìm cậu đau nhói. Cầm bàn tay An An lên, cậu mân mê từng ngón tay nhỏ rồi đặt lên đó một nụ hôn nhẹ.

An An bị hành động của Phong Mặc Từ làm cho bất ngờ, mặt hồng hồng, cô thật chẳng hiểu mình nữa, không muốn rút tay ra khỏi mà cũng không muốn giữ mãi như vậy.

Cô nhanh chóng chuyển chủ đề, giọng nói dịu dàng thấy rõ

-Cảm ơn, nếu không có Boss tôi có lẽ.....

Còn chưa kịp nói xong môi cô đã bị bao trùm lấy, Phong Mặc Từ nhai nhai cắn cắn, mân mê làn môi đỏ mọng không chịu buông, mạnh bạo chiếm mọi góc ngách trong khoang miệng ngọt ngào ấy. An An vừa đau vừa ngại, bị người ta đè xuống ghế lúc nào không hay. Cố gắng lấy tay đùn cậu ra nhưng chẳng may đụng vào vết thương cô khẽ kêu lên một tiếng

Mặc Từ thấy An An bị đau mới chịu tha. Cô từ phía dưới nhìn lên cậu, thấy đôi mắt đẹp ấy đỏ lừ, hình như là đang tức giận, cũng phải thôi cô lúc nào cũng không chịu nghe lời nên mới xảy ra chuyện này. Từ lúc về nhà tới giờ Mặc Từ chưa nói câu nào với cô cả. Hơi thở của cậu đang nóng lên thì phải, liên tục phả vào cổ An An.

Phong Mặc Từ đương nhiên là đang tức giận, cứ nghĩ đến chuyện tên đó vuốt ve hành hạ cô đến mức này cậu chỉ muốn phát điên. Nếu cậu không đến kịp liệu An An của cậu không biết tiếp theo sẽ phải chịu những thứ gì.

Ghé sát vành tai An An, cậu khẽ nói

-Phải làm sao? Phải làm sao thì mới nắm giữ được trái tim em

Rồi Phong Mặc Từ nhìn An An, thấy cô không nói gì thì khuôn mặt trầm xuống, buông cô ra ngồi ngửa đầu vào sofa

An An nghe cậu nói thì chẳng biết phản ứng ra sao, tim rõ ràng đập rất nhanh còn như muốn nhảy ra ngoài nữa thế mà cô lại không nói được gì.

Cô ngồi dậy nhìn cậu đang mặt mũi, nhìn vết thương trên tay cậu đang rỉ máu, lòng cô xót. Lúc nhìn thấy cậu gặp nguy hiểm cô đã rất sợ, cũng vì cứu cô mà cậu bị thương.

Bỗng dưng nghĩ lại rất nhiều chuyện trước kia Phong Mạc Từ làm, có lẽ đó là tình cảm thật của cậu và ngay cả bây giờ cũng là thật, cô đúng là ngu ngốc mới không nhận ra.

An An nghĩ gì đó, vài giây kế tiếp mặt bắt gặp đỏ sau đó đưa tay lên cầm áo cậu kéo kéo. Phong Mạc Từ còn đang buồn bã thì bị ai đó kéo áo, cậu quay lại nhìn liền nghe được lời nói nhỏ nhẹ thủ thủ như muỗi kêu của An An.

-Không cần nắm giữ, bởi vì....nó đã thuộc về Boss

Mạc Từ nghe rõ từng chữ một, nghe xong liền thần thờ cả một lúc, tại sự việc bất ngờ quá cậu phản ứng không kịp- Thật sao?

-Thật!

Mạc Từ nghe xong trong bụng mở cờ đánh trống, ôm chặt An An vào lòng cười nói

-Đồ ngốc! Em là đồ ngốc, ngốc lắm, ngốc lắm

An An lúc đầu còn tưởng cậu ta nói câu gì tình cảm lắm, hóa ra toàn chửi cô, tức giận cô đùn cậu ra giận dỗi nói to

-Phải rồi, tôi ngốc nên mới thích Boss tới vậy.

Mạc Từ cười cười kéo cô lại rồi ôm vào lòng, tựa cằm vào vai cô thủ thủ

-Có biết anh đã chờ giây phút này lâu lắm rồi không! Lúc này khi em không nói gì anh đã rất thất vọng, nơi này đau lắm đấy.- Cậu vừa nói vừa đưa tay lên tim mình

An An nghe lời đường mật thì thẹn muốn chết, bảo cậu sến súa. Mạc từ chỉ cười rồi cắn vành tai cô, cô bị đau định quay mặt chửi một trận ai ngờ bị người ta thành công chiếm đất. Mỗi một lần nữa bị chiếm, nhưng lần này Phong Mạc Từ dịu dàng hơn nhiều, nhẹ nhàng hơn trốn môi cô. An An cũng không kháng cự như những lần trước, cô ôm cổ cậu khiến nụ hôn thêm ngọt ngào.

....

....

....

_ Phòng ngủ _

An An nằm trong vòng tay của Phong Mạc Từ ngủ mà cứ thấy lạ lạ. Đây không phải là lần đầu tiên hai người ngủ chung nhưng cảm giác của An An hoàn toàn khác xa với những lần trước. Ấm áp hơn và cũng hơi ngại ngại vì khoảng cách mặt cả hai quá gần.

Nửa đêm,

Cô chợt mình không ngủ được, lại thấy Phong Mạc Từ đang ngủ ngon lành cô không nỡ đánh thức. liền rón rén đặt cánh tay của cậu từ trên người mình ra chỗ khác.

Ngờ đâu, còn chưa kịp làm ăn gì đã bị người ta lôi lại ôm vào người

-Boss bỏ tôi ra!

-Em sao còn chưa đổi cách xưng hô- Mạc Từ khó chịu hỏi

Nói mới nhớ, An An liên tục xưng tôi với người ta, chắc tại do bằng tuổi với lại Phong Mạc Từ là sếp nên chả biết gọi làm sao, trước giờ cô toàn gọi vậy thôi à.

-Theo Boss tôi phải gọi xưng thế nào?

-Đương nhiên phải là anh và em rồi- Phong Mạc Từ nói luôn không cần suy nghĩ, cứ như thể cậu đoán được cô sẽ hỏi như vậy.

An An vừa nghe xưng anh, em liền xua tay phản bác nói

-Không được, chúng ta bằng tuổi, là bằng tuổi đó. Hay tôi gọi bằng tên Boss nha, cho tiện

Mạc Từ chẳng thèm nghe, liền rúc chần ngủ, rúc thì rúc cái chần thôi có sao cứ rúc An An hoài thế, hôm nay trời nóng lắm. An An không thấy cậu nói gì cho rằng cậu đồng ý nhưng cô đâu biết rằng trong lòng cậu đang cười gian trá, cậu tự nhủ trước hết cứ để cô lên nắm quyền về sau rước cô về uốn nắn

dần dần, không nghe lời thì biết rồi đấy, khỏi cho xuống giường.

Cậu nghĩ tới đấy rồi quyết định đi ngủ, đòi đầu có đẹp thế, An An kéo cậu dậy nói có chuyện hỏi

-Có phải Boss biết tất cả về anh Minh?

-Phải!

Phong Mặc Từ coi bộ không kể không yên với An An rồi.

Cậu nói theo như điều tra được 2 năm trước Minh làm việc trong một công ty nhỏ về lúa mì, cuộc sống ổn định và đang quen với một cô gái. Cô gái này có khuôn mặt có vài điểm giống với cô, lại trùng tên nhau. Rồi một ngày, Minh phát hiện cô ta phản bội mình trên chính chiếc giường hai người đang nằm.

Minh vốn tình nóng nảy thành ra dùng cái bình cổ phang vào đầu cô gái đó, ngờ đâu chàng trai kẻ bên đỡ giùm máu chảy thành mảng. Nhờ có gia đình bạn bè mà anh ta thoát khỏi tù tội, nhưng kể từ lúc đó đầu óc anh bị rối loạn không kiểm chế được mà liên tục đập phá đồ đạc. Có lần, suýt đánh cô gái đi ngoài đường chỉ vì cách ăn mặc có đôi phần giống với cô ta.

Minh được mọi người đưa tới bệnh viện điều trị, không biết tình hình thế nào mà khoảng vài tháng sau Minh ra khỏi bệnh viện và lên thành phố sinh sống.

Anh khá giỏi nên đã làm hồ sơ làm việc cho công ty này và rồi gặp An. Lần đó, Minh thấy cô hoạt bát hiền lành nên bắt đầu có cảm tình với cô. Trong thời gian kể tiếp Phong Mặc Từ nắm giữ chức vị Tổng giám đốc, cậu nói lúc đầu định để cô tiếp tục làm cùng bạn bè nhưng lại phát hiện Minh có gì đó thất thường và sai người điều tra.

Cái chức vị Thư kí kia chỉ là phòng bảo vệ cô tránh khỏi tên đó ra mà thôi, với lại Mặc Từ không thích ai đụng chạm vào người con gái của mình.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Nhóc trùm

Nhưng cũng chính vì đưa cô lên chức thư ký mới có chuyện xảy ra với cô, đúng là không lường trước được điều gì. Vài tuần trước Phong Mặc Từ điều tra ra người dân những tấm ảnh đó và đã cảnh cáo Minh. Không ngờ căn bệnh của Minh chưa khỏi dẫn đến làm chuyện thiếu suy nghĩ như vậy.

An An ngồi nghe cậu kể, bỗng cảm thấy tội cho Minh, tất cả cũng vì cô gái kia mà ra.

-Thế Minh sẽ bị pháp luật kết vào tội gì?- cô hỏi

-Chuyện đó tính sau, giờ thì đi ngủ.

Cậu nói xong liền kéo An An nằm xuống, coi cô như cái gối ôm mà ngủ. An nằm trong vòng tay ấm áp đó, khẽ cười, hôm nay đúng là một ngày dài.

....

Một ngày mới lại bắt đầu, vài tia nắng chiếu vào căn phòng ngủ của ai đó. Hôm nay trời se se lạnh, gió thoảng khẽ lay động cành cây để lộ những giọt sương mai trong vắt trên lá.

Phù! Xong rồi

An An phui phui tay, tự hào nhìn vào những món ăn mình vừa mới làm, vừa ngon vừa đẹp mắt, quả không hổ danh. Khỏi nói chứ tay nghề nấu ăn của cô là số một đấy, chuẩn nữ công gia chánh luôn. Tại tay trái của cô bị thương nên đồ ăn bị thiếu sót một tý. Tháo tạp dề ra, cô đi vào phòng gọi cái người vẫn đang ngủ say như chết kia.

Bước vô phòng, vị tổng tài đẹp trai vẫn chưa chịu dậy, An An lay cậu mấy cái vẫn không chịu dậy. Ở lạ nhể, thường ngày đi làm trước cô luôn cơ đấy, nay định làm biếng à, cô nghĩ nghĩ rồi hỏi

-Boss không đi làm sao?

Thấy Phong Mặc Từ không trả lời, vẫn bất động như cũ, cô tiến lên thêm một bước định sờ trán xem có sốt không thì bị cậu kéo nằm xuống giường. Còn đang ú ớ chưa kịp nói gì đã cảm nhận được nụ hôn của người ta rồi. Một lúc sau mới lấy lại đường khí để thở, mới sáng sớm mà đã... An An đỏ mặt.

Phong Mặc Từ nhìn cô cười gian, kéo cô ngồi dậy nói

-Đây là hình phạt nếu em không chịu thay đổi cách xưng hô, hôm nay anh không đi làm, lấy lý do đường thương ở nhà với vợ rồi, công việc cứ giao cho tên trợ lý kia đi.

-Biết rồi!

An An buồn thiu. Cứ tưởng hôm nay được đi làm cơ chứ, ở nhà với tên này chắc cô trụ tim chết mất

-Ngoan!- Mạc Từ xoa đầu An An

....

Ừm! Món canh này cô nấu ngon đấy chứ, An An tự cảm thán sau khi nếm thử món canh bí Việt Nam thơm ngon.

Vừa ăn cô vừa nhìn người đối diện, thấy cậu ăn rất ngon lành, cô cười. Mạc Từ thấy cô rúc rích lên cười liền hỏi, ánh mắt mang theo vẻ tò mò

-Có chuyện gì sao?

-Không có gì!- An An nói không nhưng miệng vẫn cười

-Đừng cười như vậy, xấu lắm! - Cậu vừa nói vừa thưởng thức đồ ăn

-Em không có cười- An An ngưng cười, ngồi thẳng lưng, nhìn thẳng vào cậu, chối

Phong Mạc Từ nheo mắt, dạo này có vẻ cậu cưng chiều cô quá rồi nhỉ? Đúng là không dùng biện pháp mạnh không được-Em từ nay không cần đến công ty nữa- cậu nói

An An nghe xong giật mình đập tay lên bàn tức giận hỏi

-Tại sao? Anh định đuổi việc em mà không có lý do à, em kiện anh được đấy.

-Theo lý mà nói thì anh có tiền có quyền, đối với một người khởi kiện nhỏ bé như em anh còn lạ gì, còn em, em nói xem...em có gì?

Phong Mạc Từ nói làm cô cứng họng không nói được gì, phải rồi người ta là con nhà có địa vị, lại là tổng giám đốc một công ty lớn như Hà Dương, tiền đối với anh mà nói chỉ là tạp nham. Còn cô, một nhân viên quen được cứu vớt bởi vị tổng tài này thì có gì cơ chứ.

Uất ức, cô suýt khóc luôn nhưng cũng may cậu kéo cô ngồi lên đùi cậu, ghé sát tai...đe dọa

-một ngoan, hai mất việc, cho em chọn

Hơi thở cậu nóng rực phả vào vành tai cô, buổi sáng chưa gì đã gây áp lực cho nhân viên rồi.

-nói, lúc này cười gì? Em thử nói không có gì nữa xem

Cô định nói không có gì nhưng vì bị đe dọa đến công việc nên đành khai sự thật. Với lại ngồi trên đùi thế này dễ bị bắt nạt lắm, eo cũng bị ôm mất rồi, ngại ghê gớm.

-Em...lúc này cười là vì vui thôi

-sao lại vui?- cậu hỏi tiện thể dụi đầu vào cổ cô, com canh cũng bỏ dở hết

-Thì đơn giản là thích nhìn người mình thương ăn thôi!- An An bị dụi ngứa ngứa cổ, đành ra có gì trong lòng nói toẹt hết ra.

Mà cô không biết rằng câu nói này có sức ảnh hưởng lớn đối với cậu như thế nào. Phong Mạc Từ lần đầu nghe cô nói lời tình cảm như vậy thì vui lắm, chẳng dọa với đe gì nữa, com đang ăn dở cũng bỏ luôn, có vẻ sáng nay là bữa ăn ấm áp nhất từ trước tới giờ của cậu.

Kể cũng lạ bữa sáng đầu tiên khi cô quen với Phong Mạc Từ đồ ăn thì còn quá trời mà hai tiếng mới kết thúc bữa ăn, nếu không phải An An bắt cậu bỏ cô ra thì không biết tới bao giờ mới xong, rõ dở hơi.

.....

-Nhanh lên An ngố! Sắp tới đoạn hay rồi- Tiếng Phong Mạc Từ gọi cô từ trên phòng khách

Chẳng là sau khi dùng bữa sáng, cậu ta rảnh rang không có việc làm liền rủ An An coi mấy bộ phim cậu mới down về. An An xuống bếp định làm hai ly nước trái cây thì bị tiếng gọi ới ời của ai đó, cô cảm thấy tính cách của Phong Mạc Từ thật thất thường. Ngọt ngào có, lạnh lùng có, trẻ con có, không biết đầu mới là cậu.

Đặt hai ly nước lên bàn, cô ngồi xuống bên cạnh Phong Mạc Từ coi phim cùng. Tự dưng người bên cạnh nằm lên đùi cô tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra. An An cũng không có đẩy người ta, mặt phỉm hồng, cổ găng lẳng đi tập trung coi phim.

Cũng phải công nhận An An rất tập trung coi phim, thế mà người đang nằm còn chẳng thèm liếc mắt đến cái màn hình tivi chỉ lo tập trung ngắm nghía mấy ngón tay của cô, đã vậy còn cảm thán lung tung.

Cô hiện đang coi bộ phim hoạt hình nổi tiếng của hãng DreamWorks đó là ''Nhóc trùm'', khỏi phải nói chứ hay tuyệt cú mèo. Coi bộ phim này cô mới nhận ra được một sự thật là thằng nhóc trong đó y hệt Boss nhà mình. Bá đạo thì thôi đi con xảo quyết hết chỗ nói, haizz.

An An nghĩ rồi cười bất giác cúi xuống ngắm Phong Mặc Tử đang ngủ say trên đùi mình, còn không chịu bỏ tay cô ra nữa, chịu.

Đẹp trai thật a!

Đến An An phải cảm thán nữa là, lông mi cậu ta đẹp quá nha, môi mông kia cuốn hút ghê, thật muốn hôn một cái. Vừa nghĩ đến An An liền đỏ mặt, chết tiệt lại nghĩ bậy rồi.

Thế nào mà cô không tự chủ được, khẽ đưa môi mình tiến gần môi cậu, khoảng cách hai người gần lắm, An An cũng cảm nhận được hơi thở của hai người rồi.

Không hiểu đời trở treu thay ngay tại lúc môi chạm môi, Phong Mặc Tử mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Phương Hoài An-Phương Ba Túc

Hết cả hồn, ôi thần linh rụng tim cô mất, đây lúc nào không đây sao cứ phải chọn lúc cô làm việc xấu vậy. An An lập tức bật dậy, cô ngại đến nóng hết cả người rồi nên đừng có nhìn cô nữa

An An lấy hai tay che mặt mình cho khỏi đối diện với ánh mắt đỏ nhưng lại bị chặn bởi bàn tay khác. Phong Mặc Tử kéo tay cô ra, muốn cô chịu thừa nhận hành động vừa làm. Thật ra, cậu này giờ có ngủ gì đâu chỉ định thư dẫn tỷ ngờ đâu nhận được nụ hôn phớt của An An. Có vẻ như không dạy lại cô không được rồi, nhếch miệng cười, cậu nói

-Gan em rất lớn dám hôn trộm sếp của mình cơ đấy

Cô cũng tự thấy gan mình rất lớn, lớn đến nỗi không tưởng được, thừa biết kết quả nếu như bị phát hiện mà vẫn liều lĩnh hôn. Nhưng cô là ai? Là Phương Hoài An, con gái của Phương Ba Túc, chủ trại chăn nuôi heo lớn nhất huyện Đồng Nai. Mặt dày và nai tơ không ai bì nổi đâu. Nghĩ thế cô quyết định dùng tuyệt chiêu của mình đem ra biện hộ

-O! Có đâu, em đâu có hôn trộm, anh nhìn lầm đấy.

-Thật không? Vậy mà lúc mở mắt anh thấy ai đó dán môi vào anh đấy- Phong Mặc Tử thấy cô chối lènh cùng cô treu chọc một chút, thản nhiên nói

-A, tự dung đối bụng quá em đi ăn chút đồ đây- Biết mình không thể cãi lại cậu ta, cô dùng chiêu đánh trống lảng bỏ đi xuống bếp lấy đồ

Mặc Tử phì cười, dùng lực kéo cô ngồi trong lòng mình

-Lại đây ngồi một tí rồi từ đưa em đi ăn trưa, để em bụng đói đâu có được.

An An mỉm cười với lời nói quan tâm của Phong Mặc Tử

Từ lúc quen cậu tới giờ, lúc nào cô cũng được dỗ dành, lúc nào cũng được bao bọc bởi vòng tay ấy. Không thể không công nhận là cô vui, cô hạnh phúc với những gì mình lựa chọn.

Phong Mặc Tử trông lạnh lùng như vậy, độc đoán như vậy nào có ngờ âm áp như vậy. Mọi thứ làm cho An An cũng đều là bảo vệ cô, người bạn cũ từng có chút kỉ niệm này giờ lại trở thành người cô thích.

-Ăn ở ngoài nhiều không tốt đâu, có gì em làm thêm đồ ăn

Cô nhẹ giọng bảo cậu, đối với một nhân viên nghèo như cô việc ra ngoài ăn trưa tốn kém lắm, điều đó không cần thiết tự cô có thể nấu ngon hơn. Thế mà cậu ta chẳng nói gì, chỉ cười thôi.

Xong cô phải nói thêm vài lời, nịnh nọt đủ thứ nữa cậu ta mới gật đầu đồng ý không ăn ngoài, nói thêm

-Không ăn tiệm cũng được, nhưng anh muốn ra ngoài một chút cho có không khí

Vậy thì được, An An cũng đâu có cảm cậu không được ra ngoài đâu. Cô chưa kịp ừ một tiếng đã bị nhắc bổng khỏi mặt đất và bị vác xuống nơi để xe.

Phong Mạc Từ vác cô như vác lợn, cứ nghĩ đến mà ức, cả một thời đi học ngắm lợn chưa đủ hay sao, giờ trông cô cứ như ông chủ vác lợn ra sạp mổ ấy.

-Mạc Từ, không phải nói chỉ ra ngoài đi dạo thôi sao?

-Anh nói muốn ra ngoài chứ có nói đi dạo à!-Ừ, nhưng mà mình cứ mặc đồ vậy hả, ít nhất cũng để em thay đồ đã

Phong Mạc Từ thì tốt rồi, với cơ thể rắn chắc soái ca ấy thì mặc cái thá gì chả đẹp. Chỉ tội cho cô, mang tiếng là bạn gái người ta mà mặc đồ ngủ ra ngoài thì còn cái thể diện gì nữa.

-Không! Mất thời gian

Đấy! Người ta vô tâm lắm, nào có nghĩ đến An An đang khóc không ra nước mắt, lạnh lùng vô tình đến lạ.

Vứt An An vào xe, cậu mau chóng ngồi ghế chính, chiếc BMW màu đen sang trọng dần lăn bánh. Cả quãng đường đi An An không nói gì, cô quyết định im lặng giận cậu một phen nhưng

-Ăn kẹo bông không?

-Có

Thôi xong! Lại mắc mưu, rõ ăn gian giám lợi dụng phản ứng tự nhiên khi nghe đến quà vật của cô để lừa. Mà thôi, An An cũng chả thèm chấp nữa, không phải bởi vì cô rộng lượng đâu mà là do Mạc Từ mua kẹo bông thật, hẳn mấy cây liền.

Kẹo bông mềm mềm ngọt ngọt, vị đường tan trong miệng vừa thanh vừa lạ, đúng là món yêu thích của An An. Phong Mạc Từ nhìn cô vừa ăn vừa cười như đũa ngọc thì đơ ra một lúc, sau đó lấy tay bẹo má An An, mặt hồng như thanh kẹo bông ấy, liên tục tự nhắc nhở mình tập trung vào việc lái xe. An An bị đau liền lườm cậu một cái rồi vẫn tiếp tục thưởng thức quà vật.

Không biết Mạc Từ định đưa cô đi đâu mà cô nhìn ngoài cửa kính là cả một cánh đồng lúa bao la bát ngát. Vài căn nhà gỗ phía xa xa sếp sát nhau, vài người nông dân đang hì hục chăm bón vườn rau của họ. Không khí trong lành mát mẻ thoảng hương quê, chắc rồi, nơi đây là nông thôn nhỏ nào đó.

Khoảng nửa tiếng sau thì xe dừng trước một căn nhà gỗ được thiết kế bình thường trông không khác gì những căn nhà phía bên kia cánh đồng, nhưng ai biết rằng nó được làm từ loại gỗ cực tốt, vài vật dụng trang trí còn được làm từ gỗ hiếm, gỗ quý không mua nổi.

Căn nhà có vẻ thoáng mát, mà hình như chủ căn nhà này đừng nói là của Phong Mạc Từ nhà.

-Đến nơi rồi, mau xuống xe!- Giọng cậu nhẹ nhàng nói

A! Được ngó tận mắt mới thấy, cái căn nhà này cũng lớn lắm, có khi lớn nhất cái thôn này cũng nên, An An nghĩ.

Mạc Từ dắt cô vào trong rất tự nhiên. Chủ nhà là một đôi vợ chồng đã lớn tuổi, hai người ra chào đón cậu nhiệt tình như thế đã quá quen thuộc, An An chỉ biết đứng nhìn họ nói chuyện

-Cậu hai! Lâu lắm chưa thấy cậu đến đây, cậu quên chúng tui rồi phải không?

Phong Mạc Từ không nói chỉ cười với đôi vợ chồng già ấy, nụ cười làm An An ngất ngây con gà tây trong mấy giây, người đầu cười cũng đẹp thế cơ chứ.

Đôi vợ chồng nhìn An An ra vẻ cậu nên giới thiệu cô cho hai người biết, mắt bác gái còn nháy nháy nữa, bác gái có vẻ năng động lắm nhỉ? Phong Mạc Từ định nói cô là bạn gái của mình nhưng bị An An cản lại, nói hai người chỉ là bạn.

Nhưng mà lời nói của cô không có sức thuyết phục hay sao ấy mà hai bác đó cứ cười mờ ám.

Bỗng bác gái nói

-Cậu cả cũng đến đây đó cậu hai, hai người hẹn nhau sao? Còn dẫn theo cả bạn gái nữa

Ồ! Đã nói là bạn rồi mà bác gái cứ lộn không thể

Mà cậu cả? Ai thế?

-Anh ta cũng đến đây sao?- Phong Mạc Từ hơi nheo mắt

-Cậu ấy đến từ sáng sớm rồi, bạn gái cậu ấy xinh lắm, cậu hai có nhìn thấy chưa? Trông rất hoạt bát, tui là tui ưng cô ấy rồi đó, tên gì nhi...Li..

Bác gái còn đang cố nhớ lại thì một giọng nói rõ to vang lên

-An!

Cái giọng này, ngoài con bạn chỉ cốt ra thì không thể là ai khác

HẠ LINH!

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Thích làm phiền

Hình như số của An An không bao giờ bình yên thì phải? Trong một tuần mà gặp Linh và tên bạn trai chết tiệt của nó tới hai lần. Linh thì không sao, nhưng mà mỗi lần gặp bạn trai Linh đều cảm thấy rất quen, cứ như cô từng gặp hắn rồi ấy. An An quên bồng cái vụ hỏi quan hệ của Phong Mặc Từ với Lập Triết, hai người này có gì đó mờ ám lắm. Thời thì âu cũng là duyên phận, gặp Linh thế nào cô cũng bị nó tra tấn.

Thờ dài, cô quay lại hỏi

-Sao mày ở đây?

-Hắn đưa tao tới - Linh vừa nói vừa chỉ vào Lập Triết ở đằng sau

Lập Triết theo An An nhìn thấy đúng là một kẻ máu lạnh, cô chào hắn thế mà hắn không nói gì. Hai tay bỏ túi quần, Lập Triết bước nhanh qua An An và Linh đến chỗ Mặc Từ, chẳng nói chẳng rằng tung cú đấm khá mạnh vào người Phong Mặc Từ.

Cũng may cậu đỡ được cú đấm đó, còn không quên đáp trả bằng cái vung chân của mình. An An và Linh cứ phải trở mắt lên nhìn hình ảnh đó chả hiểu mô tê gì. Còn hai bác trai gái lại nhìn nhau cười coi như không có chuyện gì vì đã quá quen thuộc với điều này.

-Mới đến mà đã đón tiếp em nồng nhiệt như thế à? – Phong Mặc Từ

Lập Triết bỏ tay xuống tiếp tục cho vào túi quần, về mặt hồ hững đem theo vài phần khó chịu nói

-Chú tới làm gì? Gặp chú không vui chút nào

-Ha! Cứ như em muốn gặp anh, là trùng hợp – Phong Mặc Từ nhếch môi cười khinh bỉ

Hai người vốn là anh em cùng cha khác mẹ, mẹ của Phong Lập Triết mất lúc hắn lên ba tuổi, ba hắn lấy mẹ của Phong Mặc Từ, mà mẹ cậu lại là người nước ngoài thế nên Phong Mặc Từ có màu tóc và mắt đều là di truyền từ người mẹ.

Cuộc sống trong gia đình giàu có rất phức tạp, nhiều người nghĩ rằng gia đình Phong Mặc Từ không hề hòa thuận nhưng trái lại với suy nghĩ đó, Lập Triết và cậu thân đôi khi còn hơn anh em ruột thịt.

-Bạn gái chú em rất thích làm phiền gia đình anh chị đấy, thế giờ chú cũng định làm phiền ngày tháng bình yên này sao?

An An với Linh nghe trò chuyện một hồi hình như cũng hiểu ra vấn đề

Nhưng

Bạn gái Phong Mặc Từ? Thích làm phiền?

Chẳng phải nói cô làm phiền Linh với hắn sao?

Thế mà cô nhớ Linh than thở muốn bỏ qua ở với cô cơ đấy, Linh bảo tên đó biến thái lắm, ngoài mặt sát khí vậy thôi chứ ở nhà lưu manh lắm.

An An nghĩ mà mắc cười, nhéo eo Linh một cái ra hiệu

Giờ tao với mày kéo hai ông ra trước, mấy chuyện khác tính sau, kéo hai người choảng nhau thì chết bỏ nó rồi.

Eo bị đau, Linh quay sang định cho An An một bốp nhưng khi nhìn thấy cái nháy mắt đầy ẩn ý kia thì à một tiếng như hiểu rồi.

Phong Mặc Từ nghe anh trai nói xấu bạn gái mình thì nóng, nếu không nhờ mình hỏi xưa nói An giúp hắn canh chừng bạn gái cho thì Linh nó theo thằng khác từ lâu rồi. Có ông anh trai hề gặp là đấm nhau, không đấm cũng là xiên xỏ, hỏi cây muốn lặng mà gió cứ thổi thì tính sao.Đang định đá hắn thêm

phát nữa thì An An từ đâu bay vào ôm tay cậu kéo đi nói muốn xem vườn trái cây thôn này. Đồng chí Linh cũng hợp tác ôm cổ chồng không nhéo đôi đi cắt cá. Biết rồi đấy, chống cự với hai cô nương này thì đừng hòng nhé, vậy là hòa nồng từ hai tên đàn ông cũng nguôi nguôi.

Rồi hai vợ chồng già có duyên lắm, đợi mọi người hạ hỏa hết thì mời mọi người vào uống nước, lúc đang chiến tranh thì lùi vào một góc trồng rau, để hai đứa con gái yếu ớt dập lửa giùm họ.

Cả bọn vào nhà uống nước ăn trái cây nông thôn. Phải công nhận, trái cây ở đây ngon ngọt mát rượi cả ra, không hóa chất, không tạp chất, trồng hoàn toàn từ nguyên liệu tự nhiên. Được chăm sóc tốt nên trái dâu nào cũng đỏ mọng chín mùi.

Bác gái mang một lô một lốc các loại trái cây đã được rửa sạch trong vườn lên, trái cây được ướp lạnh cực kì thích hợp cho mùa hè nóng nực này. An An ngồi đối diện Linh, hai nàng cứ như ngàn năm chưa gặp nhau, ríu rít tíu tít chuyện trò. Chỉ tội cho hai thằng đàn ông, rõ ràng bạn gái đi chơi riêng thành ra một mình tự chơi riêng.

An An còn đang tâm tình với bạn, một tay cầm xiên trái cây thơm ngon, một tay bất giác bị Phong Mặc Từ ngồi kế bên nắm. Cậu chẳng thèm để ý có anh trai hay Linh gì cả, cứ tự nhiên như ruồi nắm nắm ôm eo An An.

Cô đỏ mặt, lớp da trên người cậu hình như dày quá rồi, quay lại nhìn cậu, cô lườm. Mặc Từ bị lườm chẳng những không hối hận mà còn làm càn hơn, trong khi Linh đang nói gì đó với Lập Triết không để ý đến cô, cậu lại gần cắn một phát vào vành tai.

-An! Mặt đỏ vậy? – Linh sau khi nói xong với bạn trai thì thấy mặt An An nóng lên, quan tâm hỏi han An mà An không nói gì, mặt cứ cúi gầm xuống.

-Hai đứa tôi đi dạo chút, chị dâu đừng lo, An không sao đâu, cô ấy đỏ mặt là do...

Phong Mặc Từ định nói tiếp thì bị người bên cạnh nhéo đầu điên, lòi đi mất.

Linh nghe người ta gọi bằng chị dâu thì dờ cả người, mặt hồng hồng, Lập Triết nhìn cô cười rồi không biết sao lòi Linh lại gần cường hôn dữ dội, không kịp để cô phản kháng.

Cũng may bác trai bác gái đi ra đồng rồi, hai người kia cũng cừa rồi khỏi nếu không Hạ Linh này chắc sẽ đào lỗ chui xuống quá.

Lập Triết thỏa mãn nhìn Linh thờ hồn hên, ghé sát tai cô lưu manh nói

-Chị dâu! Em tập quen đi là vừa

Về phía Mặc Từ và An An thì sau khi ra khỏi nhà cả hai quyết định đi bắt ốc bắt cá về làm lẩu.

Nước suối ở đây trong và mát lắm, An An ngâm tay vào cảm nhận làn nước mát mẻ, Phong Mặc Từ thì xắn quần xắn áo chuẩn bị bắt ốc. Người dân nơi này chỉ có dùng tay bắt cá chứ không câu cá, họ bảo thả bắt chứ đừng giết nó ngay tại đây vì không ai muốn nơi sinh sống của mình dính đầy máu cá.

Cậu vốn coi thôn quê này là ngôi nhà của mình nên những điều này cậu đều biết cả. An An nhìn Mặc Từ thành thực bắt từng chú cá thân bạc trắng lên không khỏi ngưỡng mộ. Cá ở đây con nào con nấy béo ngậy, tuy không bằng ở biển xa đâu nhưng cũng rất thành tựu rồi.

Bỗng Mặc Từ bắt phải con cá đang mang thai, cô tưởng cậu vui lắm chứ, bắt được cá mang thai ăn bổ lắm, nhưng trái ngược với suy nghĩ đó, lòng mày cậu khê cau lại, thả nó đi, cậu thả về dòng nước trong lành. Cậu cũng bắt được vài con cá bé tẹo, tưởng thả luôn chứ, ai ngờ cậu kiếm cái lọ nhỏ có nước rồi cho chúng vào đó. Mặc Từ đưa cô, nói cho nên phải chăm sóc cẩn thận, quý lắm đấy. An An trông chúng như con nòng nọc ấy, nhưng mà đẹp lắm, đủ màu sắc luôn nè.

An An nãy giờ chẳng dám xuống nước, bởi vì cô sợ xuống đó trượt chân té cái không biết đường mà lặn. Nhưng Mặc Từ hình như bắt cá bắt ốc chán rồi hay sao ề, đòi kéo cô xuống dưới suối.

Mà từ nhỏ tới giờ quê cô làm gì có cái suối nào, giờ sợ lắm. Cũng may cậu nói đỡ cô, nói không sao nên An An quyết định nhắm mắt nhắm mũi bước xuống nước.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Dập lửa trong người

Lần đầu tiên An An cảm nhận được dòng nước mát lạnh cuốn lấy chân kéo mình đi, thật sự rất thú vị. Cô lúc đầu còn hơi sợ được một lúc thì...ôi thôi, phá như giặc, quậy như lũ con nít lít lút.

Cá, cua, ốc gì vào tay chị An hết, chị bắt chúng mà chúng hoảng phải bỏ chạy theo đàn. An An không có ác ý gì đâu, lần đầu tiên cô được tự tay vớt chú cá lóc chóc nên vui lắm, bắt xong rồi lại thả hết ra. Mấy con cá Mạc Từ bắt cũng đủ ăn cả ngày rồi đầu cần cô bắt hai ba con cá bé tẹo ấy.

An An ham chơi quá, cậu nhìn cô cực khổ rình từng con cua trong hang ra, cực khổ bắt đi bắt lại cả trăm lần mới được con cá tí hon không bỏ dính răng mà bật cười.

Rồi không biết là do trượt chân hay sao mà An An té cái ình, nước bắt ra tung tóe. Phong Mạc Từ lo lắng đi đến đỡ cô dậy, quan tâm hỏi han xem có bị sao không, có trầy da hay đau chỗ nào không? An An cười nói không sao rồi nhưng vẫn bị cậu trách mắng không biết cẩn thận, mê chơi.

Cô đến đây còn chưa kịp thay đồ, vẫn là mang trên mình cái váy trắng dài tới đầu gối hay mặc ở nhà, cái váy này cũng kín đáo lắm nhưng đây là khi bình thường. Lúc này nó đã bị lấm lem ướt hay ba chỗ rồi còn bây giờ là váy trong suốt luôn, mặc cũng như không mặc. Da với chả thịt lộ hết ra ngoài, cô ngại muốn độn thổ, nhanh chóng ngồi xuống che đi được tí nào thì che.

Mạc Từ lúc đầu không để ý chỉ lo cho An An có bị gì không, giờ thì mặt đỏ đỏ hồng hồng cả lên không khác gì người uống rượu.

Nhưng mà cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, cởi áo khoác của mình ra mặc vào cho cô, bông An An đang ngượng thối mũi lên mặt đất, trêu

-Không biết là em thích màu xanh cơ đấy, kiểu dáng bình thường quá chả quyến rũ tí nào

Cái mà Phong Mạc Từ nói chắc chắn là đồ trong của cô rồi, tuy có ngại thiệt nhưng tức nhiều hơn. An An nắm tay thành cú đấm rồi tung một phát vào bụng cậu. Phong Mạc Từ rõ là tránh được nhưng không tránh, cứ vậy chịu thiệt. Lực đấm của cô nhẹ hều chả si nhè gì với cậu, thế mà cậu rên một tiếng kêu đau làm An An hoảng hốt.

Mạc Từ diễn kịch phải công nhận rất giỏi, vẻ mặt xanh xao miệng liên tục kêu đau như thật. An An tội nghiệp cứ tưởng mình hại người ta đau, trong lòng lo lắng xót xa lắm, cảm thấy tội lỗi nữa, xin lỗi rồi xoa xoa bụng cho cậu ta mà cậu ta vẫn kêu đau mới khổ.

An An suốt khóc sợ Mạc tự bị làm sao, vẻ mặt của cô bây giờ đáng yêu vô cùng hại Mạc Từ chẳng muốn lừa nữa. Nhưng An An đâu biết rằng cứ mỗi lần cô giơ tay xoa bụng cậu là cậu tăng thêm một phần rấm rứt trong người, cơ thể phùng phùng nóng bức

An An lại cứ lộ liễu không để ý da thịt mình như thế thì...Mạc Từ cũng là đàn ông, cũng dễ bị kích thích lắm, người con gái khác thì cậu chẳng cần quan tâm cô ta thế nào, nhưng đây là An An, người con gái mà Phong Mạc Từ yêu.

Cậu đưa tay vén tóc cho cô, tay chẳng may chạm vào má An An khiến cô giật mình. Rồi không biết Mạc Từ nghĩ gì, để tay sau gáy cô đưa lại gần mình. Mỗi cậu cứ dần dần tiến sát môi cô, An An cũng biết cậu định làm gì, mặt cô vẫn to tròn mở ra nhìn cậu đang lại gần.

Tim An An đập nhanh bất thường quá, nhanh lắm, sợ nữa, cũng không biết sao sợ chỉ biết khoanh khắc môi chạm môi tim cô lệch đi một nhịp, à không, mấy nhịp ấy chứ.

Quả thật đây cũng là lần đầu tiên An An cảm thấy hôn rất hồi hộp, mấy lần trước An An chỉ thấy bị ép thôi còn lần này nhẹ nhàng lắm, cô có thể bắt kịp cậu, không có cảm giác bó buộc nào, hơi ngượng một chút.

Lúc đầu An An còn bắt kịp càng về sau càng chị chiếm mất chỗ, Mạc Từ lại mạnh bạo như thường cứ như thể không khống chế được cả xúc trong người mình vậy. An An không thờ được, môi lưỡi cậu cuốn lấy cô không ngừng, cứ ở trong khoang miệng nhỏ mà chèn ép.

Nếu hôn thôi thì sẽ không có chuyện gì xảy ra nhưng Phong Mạc Từ liều lĩnh kéo khóa váy xuống, dám đưa tay vào trong lớp áo mỏng nhỏ. An An như bị điện giật, đẩy cậu ta ra nhanh nhất có thể nhưng làm gì có chuyện dễ ăn như thế, con gái con lừa chân yếu tay mềm sao đấu lại cậu. Tay cậu vẫn tiếp tục mò, môi miệng hôn lên cần cổ trắng ngần, cô nóng máu quá

-Buông ra! Mau!

-Là em khơi dậy dục vọng của anh trước, em giúp anh dập lửa

Nhân lúc Mạc Từ không để ý, An An dùng lực thật mạnh đẩy Phong Mạc Từ, cơ mà đẩy thế quái nào cậu lại rớt xuống nước được hay nhẽ?

-Em..

Mạc Từ tức giận, cậu không ngờ cô nhóc này lại dùng lực mạnh tới vậy, cậu lại đang ngồi gần suối, rớt là đứng rồi.

-Lêu! Em giúp anh dập lửa rồi còn gì – An An đứng dậy chọc tức Mạc Từ rồi bỏ chạy trước.

-Sẽ có ngày cho em biết thế nào là lễ độ - Mạc Từ cười nguy hiểm

Buổi trưa ở đây nắng gắt lắm nhưng do trồng nhiều cây xanh nên không khí thoáng mát hẳn. Bác trai ở ngoài sân vườn đang chơi cờ với lập Triết, còn Mạc Từ lại chạy chỗ nào rồi, cái con người đầu mà dễ mất bóng.

Trong bếp, bác gái thì nấu cơm, Linh ngồi vặt rau, An An cũng đảm đang việc bếp núc nên nấu canh, kho cá. Mỗi người một việc, chẳng ai phiền ai, người nào làm được cái nào thì cứ giúp, cuộc sống nông thôn ấy, đơn giản yên bình lắm, không như trên thành phố, ồn ào tấp nập, toan tính lẫn nhau.

Bổng

-An! Linh! Hai cháu gặp ông bà chủ chưa? – Bác gái lên tiếng hỏi

Nhân viên quen như An An với Linh quen được với hai tên kia là cũng có phước nhưng nói đến gặp chủ tịch công ty lớn như Hà Dương đúng là hiếm, còn mẹ của Phong Mặc Tử thì đúng là chưa bao giờ thấy vị phu nhân này. Cô đang định trả lời giùm Linh luôn thì

-Cháu gặp rồi – Linh nói với giọng buồn buồn

-Vậy sao, cậu cả dẫn cháu về ra mắt rồi à? Ông bà chủ có nói gì không?

Lần này thì Linh không nói, im lặng ngồi tiếp tục vặt rau. An nhìn bạn thân của mình, ánh mắt đượm buồn, cô quá vô tâm rồi, Linh từ bé đã gặp bất hạnh trong gia đình, cả quãng học sinh của nó sự thật là quá ghê rợn.

Ngày hôm ấy, cô không đến kịp chẳng phải nó...

Nay Linh gặp khó khăn trong tình cảm cô cũng không biết giúp gì, đến tình cảm của mình còn không làm chủ được thì giúp nó bằng cách nào. Trong khi Linh lúc nào cũng động viên giúp cô vượt qua đau buồn, Linh trông nể nang, hồ báo, hoạt bát vậy chứ không phải vậy.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ừ thì...

Cả ngày nay trôi qua thật nhanh chóng, chưa gì đã tới buổi tối rồi, Phong Mặc Tử dở hơi đi cả buổi trưa giờ mới quay về gặp An An. Nhưng đâu có dễ dàng như vậy, An An sau khi ăn trưa cùng Linh đi hái trái cây sau đó đi lễ hội làng.

Năm nay gạo lúa bội thu, cả làng tổ chức lễ hội ăn mừng, mọi người đều có thể đến dự hoặc tự tay làm những món ngon hay đồ đẹp để trao đổi cho nhau. Cái hay ở đây là chỉ trao đổi với nhau bằng những đồ mình tự làm, không sử dụng tiền hay đồ quý. Đặc biệt nhất là tại sân lớn mọi người đốt lửa trại, kể chuyện vụ mùa và rất nhiều các tiết mục khác.

Bản tính của hai nàng là ham chơi mà, có chịu ở yên trong nhà đâu nên các nàng tham dự lễ hội rồi. Đôi vợ chồng già cũng được mời làm ban giám khảo của cuộc thi món ngon việt nên đi từ sớm để chuẩn bị.

Mặc Tử về thì chẳng có ai trong nhà, vắng tanh không một bóng người. Thấy phía bên kia ồn ào náo nhiệt, đoán chắc cô ở đấy, cậu đi đến. Buổi trưa cậu có việc gấp ở công ty nên quay lại, định chỉ đi một chút nhưng không ngờ tới giờ mới tới đây được.

Đúng là lễ hội thôn làng có khác, An An lần đầu tiên nhìn thấy. Ở đây không có điện đường như trên thành phố, nếu là ngày bình thường thì tốiมืด mù luôn ấy nhưng hôm nay không biết dân làng dùng cái gì mà cả cái sân to dùng sáng bừng tỏa sáng mọi thứ.

Các gian hàng bán đồ ăn Việt trông thật bắt mắt, cái mùi bánh chưng thơm lừng nức cả mũi được mọi người đem trao đổi cho nhau. An An đi lòng vòng một hồi mà cả mắt tỏa sáng, Linh với Lập Triết thì không biết đi đâu rồi để cô bơ vơ một mình.

An An biết Linh không muốn để cô tự đi như vậy đâu, cô cũng vậy nhưng chẳng lẽ cô lại đi phá hoại chuyện tốt của Lập Triết với nó nên đành cười cười nói không sao rồi chạy đi mất.

Tuy là thấy thích thú với mấy cái này thật nhưng đi một mình nơi không quen thuộc này thì buồn quá. Với lại An An chẳng có gì để trao đổi hết, cô đâu biết vụ dùng đồ đổi đồ đâu.

Còn đang ảo não thì mấy anh chị ở gian hàng bán thịt nướng gọi vào, họ nhiệt tình tới nỗi kéo An An đi vô rồi cho ăn thử. Cơ mà vì không có gì trong tay nên ngại không ăn thành thật nói mình không có gì để đổi cả.

Thế mà họ chỉ cười, nói không sao còn bảo cô có thể ăn tự nhiên không cần phải đổi nhưng giúp họ rao khách bán đồ ăn cùng cho vui. Được ăn đồ miễn phí An An đâu có ngại, chút việc con con mà không làm được thì đâu có phải cô.

An An bắt đầu rao đồ ăn, nhiệt tình mời khách đến thưởng thức. Khách đến gian cô càng ngày càng đông, một phần vì món ăn ở đây rất ngon, một phần vì người mọi người thích tính cách cởi mở của An An.

Vì sự nghiệp đồ ăn, cô quyết không bỏ cuộc, tâm hồn ăn uống của cô thật cao cả. Sau một hồi mệt mỏi hết khản cả cổ cô cũng được trả công xứng đáng. Chủ quán là một thanh niên trẻ có vóc dáng cao lớn khỏe khoắn đúng chuẩn trai làng, này giờ anh nhìn mọi người làm việc, người làm anh chú ý nhất có lẽ là cô gái tên An này. Vóc người nhỏ nhắn không giống các cô gái trong thôn làng, được cái khéo léo dẻo miệng mời khách rất giỏi. Thấy cô rất hợp với mình, nay anh lại trai chưa vợ hay thử hỏi xem cô có ý trung nhân không, nếu không thì thử nhờ mẹ qua bên hỏi vợ thử xem.

Anh được cái chăm chỉ, ai cũng bảo vậy, chắc sẽ không đến nỗi bị từ chối đâu. Nghĩ rồi anh mang xiên thịt vừa mới nướng ra mời An An, định bụng làm quen chút cho khỏi lạ. An An này giờ mời khách mệt bờ hơi tay, mồ hôi nỏ kê nhễ nhại, thấy chủ quán trả công cho mình thì vui vẻ nhận. Thịt nướng rõ ngon làm An An không nhịn được cảm thán một câu.

-Thịt ngon a!

-Vậy sao? An có muốn mỗi ngày đều được ăn không?

-Ồ...thì...

-Hay làm bạn gái tui đi!

Phía xa xa, Phong Mạc Từ cuối cùng cũng tìm được cô, định đến dẫn đi ăn bù mà chẳng may thấy cảnh cô đang nói chuyện cười vui vẻ với thằng chết tiệt nào đó. Cả mặt cậu đen như cái đất nôi, mới đi có hai ba tiếng không biết điều lại dám lộn xộn với thằng khác. Mà cái thằng đó nó cũng lão lắm, dám tự tay lau mồ hôi cho An An mới ghê, chắc nó chán sống rồi.

Phong Mạc Từ cứ nhiên muốn lao tới cho thằng lạ mặt kia vài đấm chứ chẳng chơi nhưng chưa kịp làm gì thì có mấy cô gái trong thôn bu tới cậu. Cả cái thôn này, hồi thử có chàng trai nào trắng trắng, bánh trai, người thành phố như Mạc Từ nên gái thôn mê lắm, bu cậu như kiến ấy rồi mời cậu tham dự lễ trại của làng.

Mạc Từ cũng đang điên với An An, cậu chọn đại một trong số mấy cô gái trẻ đó để đi cùng. Cái cô gái cậu chọn đó trông cũng xinh lắm, hình như là đi cùng với bạn, cô gái này không để ý Phong Mạc Từ lắm nên khi được chọn thì cô từ chối.

-Đi đi An, mày có phước lắm đây – Một cô bạn nào đó nói thì thảm vào tai cô rồi nháy mắt

Cậu nghe thấy tên cô gái này thì neho mắt lại, cảm thấy có gì đó rất lạ, cô gái này khuôn mặt có vài điểm giống An An lại còn cùng tên, lẽ nào...

Thời gian lễ được đốt tới hết lễ là từ bảy giờ tới chín giờ. Phong Mạc Từ đi cùng Mỹ An tới đó thì gặp An An cũng đi với thằng kia, cậu nhếch mép cười khẩy, thử xem lần này cô có tức ói máu không.

Mà trái ngược với suy nghĩ của cậu, An An chỉ cười rồi giới thiệu sơ sài cho cậu biết cái anh tên Phan gì gì đó thôi rồi bỏ đi mất, chẳng có phản ứng ghen tức hay gì sất.

Tay Phong Mạc từ nắm thành quyền, cậu là cậu điên lắm rồi nhưng không biểu lộ ra ngoài. Mỹ An nhìn thấy chỉ cười sau đó nói

-Ra là muốn tui giúp cậu làm cô gái đó ghen, yêu rồi à?

-Không liên quan đến cô

Về phần An An, lúc này anh chủ quán ngỡ lời thì cô bị từ chối, anh cũng hơi buồn nhưng thôi kệ đâu cũng là duyên phận, không thành đôi thì thành bạn cũng được, anh quyết định dẫn cô đi tham quan dự lễ.

An An gặp Mạc Từ, ừ thì gặp cậu cô bớt lo lắng một chút nhưng nhìn thấy ai đó xinh xắn đi bên cạnh cậu tự dưng thấy râm rứt trong lòng mới ghê. Cô chả biết cái cảm giác đây là gì cả nên mặc kệ nó luôn.

Ngồi xem hát rồi xem múa thấy hay hay, cái ông MC cũng hài hài tếu tếu toàn gây cười cho khán giả ở dưới. Thế là MC đố mọi người một câu, ai trả lời được thì có quà

-Giờ ta cho các chú các thím các cô các bác bốn từ ‘''bò'', ''ăn'', ''cỏ'', ''anh''. Hãy dùng những từ này ghép thành một câu thật hay ta có quà. Nào, ai?

An An cũng nghe thấy câu hỏi nhưng không để ý lắm cái cô để ý là cái khác cơ. Mạc Từ với cô gái kia làm như thân lắm ý, cười cười còn lấy đồ ăn cho nhau nữa, đúng rõ màu mè. Nhưng sao An An cứ thấy bức trong người, tung tức nữa.

Rồi chẳng biết nghĩ gì đứng dậy chạy phất lên chỗ MC dứt cái mic nói to

-Ừ thì bò không ăn cỏ bò ngu, anh không yêu em anh ngu hơn bò.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Quá khứ, hiện tại và tương lai

Câu nói vừa thốt ra, MC và mọi người sốc hết một lượt, nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ, lẽ nào đây chính là người con gái của năm. Tiếp tới là những tràng pháo tay vang dội từ mọi phía, có người còn huýt sao khen lấy khen để An An. MC cũng lau mồ hôi trên mặt, cười gượng nói

-Haha! Cô có thể cho mọi người biết suy nghĩ độc đáo đó bắt nguồn từ đâu không?

MC hỏi, mọi người thì hò hét tán dương lúc đó An An mới nhận ra rằng mình lố, không phải lố thường mà là lố nặng, ngại ngại cô lúi thúi xin phép rút lui khỏi cuộc chơi. Mà vừa mới ra khỏi cái đám đông đó cô lại bị sắp lớn nhà mình kéo đi, số cô đúng là chẳng bao giờ yên bình.

Phong Mặc Từ dẫn cô ra một góc khuất, cốc cô một cái rồi đau rồi mắng

-Em làm cái gì ngu ngốc trên đó vậy? Định diễn trò hề cho mọi người xem à?

-Không – Bị đau An An đưa tay lên xoa đầu, mặt mũi nhăn hết cả ra

-Còn dám nói mà cái thằng đó là ai? Sao lại dám thân thiết với em như vậy

An An ngược mắt lên nhìn chăm chăm cậu, hình như là đang rất giận, mặt đỏ hết lên rồi. Bỗng cô nhận ra cái gì đó, cười tủm tỉm hỏi

-Ghen à?

-Anh muốn giết chết thằng đó

An An nghe Boss nói mà thấy mắc cười lại nhìn bộ dáng vồ đầu kia phong lưu biết chừng nào thì cái tính tình nó trẻ con chừng ấy.

-Này Boss!

-Hửm?

-Anh cute quá!

Rồi xong, An An đâu biết cái hậu quả sau lời nói ấy thế là bị vác không thương tiếc, vác như vác lợn ấy chứ không phải vác như kiểu phim tình cảm sến súa nào đâu.

-Thả em xuống! Mau! – Cô giãy đành đạch như con cá thiếu nước vậy mà người nào đó không nói không rằng vẫn nặc xác vác cô đi.

Ném An An vào trong xe, thắt dây cho cô xong xuôi rồi cậu mới bắt đầu đe dọa

-Ngồi yên ở đây nếu không muốn bị trừ lương

Cô nuốt ực một cái. Vâng, bạn trai cô đó đồng thời cũng là vị sếp lớn của cô, nhưng chuyện tình cảm và công việc có liên quan gì đến nhau mà cứ suốt ngày đem ra dọa vậy, tội cho cái phận bé nhỏ của cô.

Sáng đi tới về đều bị vác ném vào xe, may nhĩ, chân đỡ chạm đất, đỡ mỗi chân mà sao An An chẳng thấy may chút nào.

Cả quãng đường đi về cô chẳng dám hó hé câu nào, tự nhủ im lặng là vàng, là tự bảo vệ bản thân khỏi ác ma. Cơ mà đi chưa được bao lâu thì ngủ xừ nó mất rồi, ngủ chả biết trắng biết trời gì luôn, cứ vậy mà ngủ thôi.

Phong Mặc Từ thấy An An ngủ quên thì dừng xe lại, tranh thủ lấy cái áo khoác đắp cho cô. Cả ngày nay cô chơi nhiều nên chắc mệt lắm, vén lại tóc cho cô, cậu mỉm cười, khẽ nói

-Ngốc! Em cũng ghen còn gì

Về tới nhà, An An được bế lên tận chung cư, cậu đưa cô vào giường, đắp chăn cẩn thận rồi ra ngoài ký một số tài liệu. Một ngày của họ trôi qua đơn giản như thế. Chỉ là chút ghen vặt vặt, chỉ là đôi lúc dỗi hờn vu vơ khi thì ngọt ngào khó tả nên lời.

Những ngày kế tiếp yên bình trôi qua cho đến

Tại công ty, trong phòng làm việc của Phong Mặc Từ

-Mặc Từ, thế anh có đi họp lớp không?

Lí do cô có ở đây là vì nằm dài ở nhà chán quá không biết làm gì nên đem cơm trưa tới cho cậu, mà hiện giờ An An muốn đi làm cũng không được, hai tay đều bị thương Mặc Từ không cho đi làm, còn nói thêm không muốn nhận người bị thiếu não lúc nào cũng ngu ngơ như cô.

Lúc này đang đi lòng bông ngoài đường thì gặp Thái giám mới nhớ ra cái vụ họp lớp, chết thật chủ nhật tuần này là họp rồi mà cô quên không hỏi Mặc Từ nên vừa đưa cơm vừa hỏi luôn cho tiện.

-Có lẽ

-Nè, rốt cuộc có đi không, ba năm mới họp một lần mà.

-...

-Thôi kệ, anh đi hay không cũng đâu liên quan đến em, vậy hôm đó anh chịu khó ở nhà một mình, em đi cả ngày đó.

-Em nhờ sao? Anh ở nhà sẽ buồn lắm

Đây, lại cái mặt suốt ngày trên cô, nhưng sao nó khiến con tim An An dung dích lạ kì. Nhưng đâu chỉ vì cái bản mặt đẹp trai đó mà làm vỡ kế hoạch được, cô lạnh lùng đáp lại

-Kệ anh, không liên quan đến em

-À, ra vậy, anh còn định tháng sau cho em đi làm trở lại thôi thì suy nghĩ kĩ một chút về vấn đề này

An An vừa mới nghe thấy, não nó chạy liền nhanh chóng chạy lại xoa xoa bóp bóp đắp vai cho Đại Boss của cô, tiếp tới là dùng giọng năn nỉ ỉ oai

-Sếp! Em nghĩ kĩ rồi, anh quan trọng hơn mấy cái việc đấy nên cho em đi làm lại đi, tháng này em nghèo sắp chết rồi.

-...

-Nhưng em cũng không thể không đi họp lớp được hay anh đi cùng em, dù sao anh cũng phải gặp lại bạn bè chút chứ bộ.

An An vừa dứt lời liền được cậu kéo ngồi lên đùi, hai tay cậu ôm chặt eo cô, đầu thì dựa lên vai nói nhẹ

-Anh không thích gặp mấy đứa từng theo đuổi em

Mạc Từ nói mà lòng cô lao xao hết cả lên, rối rở hơi, chỉ vì cái lí do vớ vẩn cùi bắp ấy mà không chịu đi họp lớp mới ghê.

-Sao phải quan tâm, em có thích người ta đâu mà lo

-Thế còn Lân?

Cậu hỏi, giọng hơi trầm, cứ như phải kìm nén. An An nghe, bỗng ngây ngốc không biết trả lời sao nhưng khi nhìn vào ánh mắt tràn ngập yêu thương của Mạc Từ cô mới hiểu rằng, Lân đã là quá khứ còn Phong Mạc Từ mới là hiện tại là tương lai của cô, là người cô thương bây giờ và sau này cũng thế.

-Em có còn thích tên đó?

Mim cười, cô lắc đầu rồi nói

-Ngoài anh ra, người khác không có bản lĩnh làm em thích nhiều thế này đâu.

Ngày họp lớp, mọi người đều đã trưởng thành nên quyết định thuê một phòng Bar riêng để mở tiệc. Cả lớp có ba mươi bảy thành viên, tính sơ sài thì những người thành công được một phần bốn lớp, đa phần là về làm ruộng và nhân viên văn phòng.

An An và Phong Mạc Từ bước vào trong, hình ảnh tuổi học trò của bọn cô giờ đây đã lưu thành kí ức. Trước mặt cô là những khuôn mặt trưởng thành theo năm tháng, gặp lại họ cũng không biết nên nói gì, nên kể gì, rõ ràng cô từng rất thân với họ.

Trưởng thành đúng là không khác với chia ly cho lắm.

Cô tới ngồi bên nàng lớp phó đánh đá của lớp, vẫn nghiêm túc như thường chỉ là khuôn mặt có chút thay đổi có chút mệt mỏi của công việc đang làm.

-Uống một ly chứ An, cũng lâu rồi không gặp.

Lớp phó đưa cô ly bia vừa khui

-Ừm

An An nhận lấy ly bia còn chưa kịp đưa vào miệng đã bị cướp mất, Mạc Từ cầm ly bia một hơi dốc sạch, uống xong nói như đúng rồi

-Nó không uống được, tôi uống hộ

Lớp phó thấy vậy cười cười trên lớp trưởng, thì thầm to nhỏ cái gì đó, bơ luôn An An. Hai người này mờ ám quá, nghe đâu hồi trước lớp phó từng tỏ tình với Mạc Từ thì phải nhưng hình như bị từ chối, lẽ đâu hai người này thích lại thì khổ.

An An buồn buồn định ngồi tán gẫu với mấy cô bạn khác thì Lân tới ngồi cạnh cô trò chuyện

-An này, hôm trước tiểu Yên có nói gì thì đừng để trong bụng nhé, tính nó nông nổi lắm

-Ừ, không có gì đâu

-Mà An với lớp trưởng đang hẹn hò à? Sao nhìn thân thiết vậy?

Lân nói với giọng buồn buồn, cô không trả lời, chỉ cười thôi, cô cũng không muốn làm mọi chuyện rối lên nhưng An An lần này càng khiến mọi chuyện trở nên rối hơn.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Kí ức

Trong khi mọi người còn đang hò hét âm ỉ trong cái quán Bar thì An An với Lân ra ngoài đi dạo. Ở ngoài có vẻ thoải mái hơn nhiều so với cái nơi ồn ào đó, gió thổi thoang thoang mang mùi hương của tháng hè. Tháng của những kí ức mong manh.

Cả quãng đường Lân kể hết việc này tới việc kia, kể về những tháng ngày học trò, kể về thanh xuân năm ấy, mọi thứ.

Được một lúc, An An cảm thấy đi đã khá lâu, nghĩ có lẽ Phong Mặc Từ đang đợi mình liền đề nghị

-Cũng muộn rồi bọn mình quay về thôi

-An!

An An vừa quay đầu định đi liền nghe tiếng gọi lại của Lân, giọng cậu cứng cáp, lại đôi phần buồn bã, dường như muốn nói gì đó. Thấy vậy, cô hỏi

-Có chuyện gì sao?

-Mình muốn cho cậu biết một chuyện từ trước tới giờ mình không dám nói nhưng nếu không nói e rằng mình chẳng thể giải thoát

An An có vẻ như lường trước được chuyện này, cô cũng không ngu ngốc đến nỗi không nhận ra. Lân là cậu bạn năng động mà thời cấp ba cô thích, hồi đó không biết vì sao lại thích cậu chỉ nhớ có một lần cô bị một bọn học sinh quậy phá trong trường đánh đập đến nỗi ngất xỉu, lúc tỉnh dậy lại thấy mình đang ở nhà, hỏi mẹ thì mới biết là Lân cứu cô rồi đưa về nhà.

Lúc đó cảm kích cậu ấy ghê lắm, còn tra hỏi sở thích từ lưm luôn nhưng tất cả chỉ là tình yêu của tuổi học trò mà thôi. Bây giờ An An chỉ coi Lân như một người bạn cùng lớp, mọi thứ thay đổi rồi. Hãy để cô tự tay chấm dứt mối quan hệ không rõ ràng như thế này.

-Mình thích cậu! Cho mình một cơ hội được không?

Lông mi của An An khẽ hạ xuống, Lân nói câu này không phải đã quá muộn rồi sao? Tình cảm đâu thể cứ vậy đứng chờ một người không biết trân trọng nó.

-Lân! Cảm ơn cậu về những tháng năm học trò nhưng...

Còn chưa kịp nói xong Lân bỗng dưng ôm cô, siết cô rất chặt như không muốn buông ra.

-Đừng nói, cho mình một cơ hội, mình nhất định làm cậu hạnh phúc

Lân không muốn cô tiếp tục nói, cậu sợ rằng, những điều cậu lo lắng là sự thật. Cậu biết vì ngu ngốc mới bỏ lỡ An An, vì ngu ngốc mới không nhận ra tình cảm cô dành cho mình. Nhưng những ngày qua, cậu mới hiểu cậu rất cần có cô bên cạnh. Liệu hai người có thể làm lại từ đầu

An An bị ôm bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng đẩy Lân ra. Cô nghe cậu nói chỉ dám mỉm cười rồi lắc đầu nói xin lỗi.

Bị từ chối như vậy, Lân cũng chẳng thể làm gì, nhìn bóng dáng An An dần đi xa làm cậu nhớ lại một mảng kí ức

Ngày 25 tháng 8, ngày khai trường năm lớp mười cũng là ngày đầu tiên nhận lớp. Thầy chủ nhiệm là một người khó tính khó chiều, thầy điểm danh cả lớp thì không thấy ai tên Phương Hoài An thừa cả. Một lúc sau, bỗng có con nhóc chạy vào với bộ mặt hối hã thờ không ra hơi phân trần nói em đi nhận lớp nhầm, thế là lớp cười, thế là nó bị ra hành lang đứng.

Học được nửa năm nó liền chơi thân gần hết cái lớp ngoài trừ hai ba người. Lân nhìn nó cố gắng nói chuyện với cậu bạn lớp trưởng chỉ để được tha tội nói chuyện trong lớp mà phụt cười, nó năn nỉ, nó i ôi mà lớp trưởng chả động đậy cái gì.

Mấy đứa con gái khác thường gửi thư tình, thư mến cho Mạc Từ thì nó gửi thư nhận lỗi vì ăn quà trong lớp. Lân lâu lâu lại cứ để ý một chút về An An như thế. Rồi cuối tuần tổng lại những người gây mất trật tự, không tuân theo nội quy nhà trường, không biết vì có gì mà lớp trưởng không đọc tên nó ra mới hay.

Nghe nói nó cảm kích cậu ta quá lúc ra về cảm ơn rồi rít nhưng buồn thay phải làm nô tì cho lớp trưởng một tuần. Lớp trưởng đại nhân đi xuống phòng tập vụ thì nó phải bê xếp tài liệu lөө đөө theo sau, nói chung cậu ta đi đâu nó đi đó.

Nhớ một lần, Lân trốn học thể dục ra sân sau nhà trường chơi thì thấy lớp trưởng lạnh lùng bắt An bê dụng cụ thể dục, trong lúc An đang bôi rồi với đồng đồ lộn xộn cậu nhìn thấy Phong Mạc Từ cười. Là nụ cười mà theo như cậu biết lớp trưởng chưa bao giờ giành cho đứa con gái nào cả.

Bỗng trong phòng dụng cụ không biết xảy ra chuyện gì, Lân nghe thấy tiếng đồ đổ và mấy tiếng leng keng của thanh sắt rớt xuống. Một lúc thì nhìn lớp trưởng công nó ra khỏi phòng, cậu để ý mới thấy chân của nó được băng lại bởi một mảnh vải, máu đỏ thấm ướt lộ ra bên ngoài. Cậu đoán, có lẽ thanh sắt đã cứu phải chân rồi, lúc đó cậu không quan tâm An cho lắm, sau đó vẫn tiếp tục chơi với mấy thằng bạn.

Năm lớp mười một, khi cậu đang trên đường đi học về liền thấy Phong Mạc Từ bế An đang ngất xỉu trên tay. Lúc đó trên người An đều bị bầm tím trông rất tội, trên đầu còn chảy máu, người thì ướt sũng, hình như là bị ai đó tạt nước thì phải. Xong lớp trưởng nhờ cậu một việc, bảo có việc gấp nên đưa nó về nhà hộ.

Lúc đó bế nó trên tay Lân mới thấy nó dễ thương, trông như cún con ngoan ngoãn vậy, có chút cảm tình nên đưa nó về nhà, dù sao cũng là bạn cùng lớp. Vậy là ngày hôm sau, nó đến cảm ơn Lân, trông rất chân thành, cậu chỉ đưa nó về chứ có làm gì đâu mà phải mang ơn như thế.

Về sau cậu mới biết ngày hôm đó, nó gặp một lũ học sinh cá biệt và bị đánh đập xả tức. Phong Mạc Từ vô tình đi ngang qua nhìn thấy liền tức giận xử hết lũ đó, nghe nói có đứa còn bị lớp trưởng rạch mặt chỉ vì dám tát An. Trong lúc cậu ta không để ý liền bị một đứa dùng gậy đánh trọng thương một cánh tay nhưng vẫn bé nó đi. Vì bị thương ở tay nên lớp trưởng nghỉ học cả tuần, lớp đến thăm âm âm mà chỉ có mỗi nó không đến thăm, lúc hỏi thì nó bảo không cần thiết.

Hình như nó hiểu làm vụ Lân cứu nó nên lúc nào cũng cảm ơn cậu, lúc đầu Lân còn định nói cho nó biết nhưng sau khi thấy nó mỗi ngày đều xem mình đá bóng, mỗi ngày đều đặt một chai nước khoáng trong học bàn thì không nỡ nói.

Lân quyết định im lặng cứ để An hiểu làm cũng được, cũng không mất mát gì. Cuối năm lớp mười một thì nghe tin lớp trưởng qua nước ngoài, con gái trong lớp không khóc khóc cạn nước mắt ấy chứ nhưng riêng nó lại không chút biểu cảm nào.

Trước hôm đi một ngày, lớp trưởng gọi Lân ra ngoài nói có chút chuyện. Mà lúc Lân đến nơi hẹn lại chẳng thấy ai, chỉ có một mảnh giấy nhỏ được kẹp vào một quyển sách.

Lấy tờ giấy ra, hàng chữ Mạc Từ hiện lên

Cô gái của tôi nhường cho cậu, nếu không biết trân trọng một ngày nào đó tôi sẽ cướp lại những gì đã mất, khiến cho cậu hối hận.

Một ngày hai chap, thế là đền đủ cho mọi người chưa nhỉ?:))

Trang facebook mới lập, rất mong mọi người ghé thăm, nếu có thông báo gì Shi sẽ đăng ở trên đây hết. Face được dán trên tường nhà Shi nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Kẹo ngọt

An An cứ đi vậy, đi thẳng như một kẻ ngốc giữa đêm hôm khuya khoắt. Chẳng biết Mạc Từ có đợi cô không hay bỏ về trước rồi, đôi chân lững thững bước từng bước, tiếng còi xe đằng sau réo inh ỏi làm cô giật mình.

Ngó lại, thấy bóng dáng quen thuộc thì mỉm cười, quả nhiên là theo dõi mọi hành động của cô mà. Từ này cô đã cảm thấy có ai đó cứ đi theo mình suốt, lúc bị Lân ôm cô nhanh chóng đẩy ra một phần vì không thích một phần cũng vì sống lưng thấy lạnh, thấy có một ánh mắt sắc bén neo lại nhìn mình.

Người làm cho An An cảm thấy áp lực như vậy chỉ có một người, Boss Phong. Mở cửa xe vào trong ngòi đã thấy cái mặt nghiêm nghiêm khó chịu đang chờ, An An biết là những gì diễn ra cậu ta đều nhìn đều nghe hết cả rồi, cộng với tội dám bỏ đi ra ngoài mà không báo trước một tiếng, lần này toi thật rồi.

An An còn chưa có đi làm lại đang ở nhờ nhà cậu ta, lỡ bây giờ nói gì khiến cậu ta tức giận một cái thì chỉ có nước húp mì tôm ngoài đường. Cô nhìn cậu im lặng đến đáng sợ thì nhất chẳng dám động dấy hó hé cái gì.

Mà cô đâu có biết, càng im lặng cậu lại càng ngứa mắt hơn. Xe đang chạy bỗng dừng dừng lại đột ngột, An An ngồi nghĩ ngợi thì suýt bị đập đầu vô cửa kính loáng bóng. Cô bực mình nói

-Mạc Từ! Anh có biết nguy hiểm không hả? Sao lại dừng ở đây?

-Trừng phạt!

Lời vừa dứt đã thấy cậu tiến sát gần cô, hơi thở cậu nóng lắm, môi cậu khê hé mở, dùng tay khóa chặt tay cô. Thôi xong, cách phạt của Mạc Từ đúng là khác biệt, cô chả thích chút nào. Cậu càng tới gần, cô càng lo, càng lo thì càng hét. Mạc Từ còn chưa có làm gì thì cô đã hét như nhà cháy, cũng may ở đây là thành phố, giờ này vẫn còn thức chứ nơi khác có mà đánh cô tan xương chứ chẳng chơi.

-Im miệng coi con cóc này!

Mạc Từ bịt miệng An An, quát một tiếng, cô liền ngoan ngoãn im lặng, không hét nữa. Cậu bỏ cô ra, An An mới phát hiện trên tay mình có cái vòng lạ. Chẳng lẽ lúc này là vì đeo vòng tay cho cô sao? Là vì muốn cô bắt ngờ?

Ừ thì cô bất ngờ thật đấy, cậu đeo lúc nào mà cô cũng không phát hiện ra, thần thật. Vòng tay nhỏ gọn vừa khít với tay cô, ở trên có đính thủy tinh xanh lấp lánh, ở dưới gắn vài con cá heo nhỏ nhỏ bằng bạc. Quả thực cái vòng này rất đẹp, không quá cao quý, không quá kiêu hãnh, trông đơn giản ngộ nghĩnh lại có chút sang trọng của phái nữ.

Theo như An An biết, Phong Mạc Từ bị mù thời trang, có thể chọn ra cái vòng thế này hẳn là rất coi trọng người được tặng. Cô cười hỏi cậu

-Tặng em à?

-Không!

Cậu trả lời làm cô hụt hẫng, còn đang nghĩ tốt một tý liền bị tát cho gáo nước lạnh ngay.

-Thế đeo vào tay này làm gì? Nếu chỉ để thử thôi thì trả anh

-Không phải tặng mà là phạt, phạt em cả đời này luôn phải đeo nó để khi nào cũng nhớ đến anh. An An đang buồn buồn tìm cách gỡ cái vòng ra nghe được câu này thì cứ như được rót mật vào tai vậy, nghe sao bùi lắm, đã hết cả người. Chẳng nói chẳng rằng cả quãng đường về ngấm mài miết cái vòng, cứ như con rồ ấy lâu lâu lại tự cười một mình.

Mấy hôm sau được đi làm lại, An An vui đến phát khóc, hiện cô không còn là thư ký của Boss Phong nữa mà quay về vị trí cũ. Cô phải mất cả đêm nài nỉ sếp nhà cô mới được đi làm ở đây, kể sô cũng nhẹ lắm. Vừa mới bước chân vô cái khu làm việc của mình đã bị đồng nghiệp lôi ra tra khảo rồi.

-Nói mau, em với Boss Phong à không giám đốc Phong có gì với nhau phải không?

Vâng, người có cái giọng đánh đá ấy ngoại trừ Hà ốc ngồi ra thì còn ai, chị năm nay ba mươi tròn rồi, không lo lấy chồng đi mà toàn thích lo chuyện bao đồng. Cái Yến nó cũng đánh đá không vừa, nó học võ chồng nó cũng là võ sư nổi nên mấy đứa màu màu hơn hơn sợ nó lắm, thằng oắt nào lộn xộn dám động tới nó thì rằng đi đây lợi ở lại đó. Nó túm cổ mình nói to

-Hôm ở quán bar tao thấy giám đốc lôi mày đi, khai, mày ăn người ta rồi phải không?

Cô mà ăn được cậu ta đã mừng, ngược lại thì có, lúc nào cũng bị bắt nạt đến đau cả đầu.

-Ôi giờ, giấu điểm chỉ cho mệt, nói rõ ràng coi nào hay giấu rồi không nhớ đến tội này nữa

Cái thằng đệ này, lúc nào cũng cũng thích đổ thêm dầu vào vậy nhỉ? An An muốn khâu mỏ nó lại quá.

Nếu bây giờ có một điều ước, An An chắc ước thoát khỏi cái tình cảnh này càng nhanh càng tốt, nếu nói với mọi người là không có gì thì bị tâng chét, nói đang yêu nhau thì càng khổ hơn, thế nào cũng bắt cô giới thiệu làm quen này nọ.

Lúc đó thượng đế hình như nghe thấy lời thỉnh cầu của cô hay sao ế, điện thoại cô tự dưng reo, thế là chui ra ngoài lấy cớ nghe điện thoại chôn mấy người đó.

Điện thoại kêu đều đều, màn hình hiển thị tên người gọi, An An nhìn bỗng thần thờ một hồi chả biết có nên bắt máy hay không, là Lân gọi, sau cái vụ hôm bữa giờ cô chẳng có chút tinh thần nào để nói chuyện với cậu ấy cả.

Cuộc gọi sau khi tắt lại rung lên, cô hít một hơi rồi bắt máy

-Alo!

-An! Cậu rảnh không, có thể nói chuyện với mình một chút?

-Xin lỗi nhưng...

An định từ chối thì nghe thấy tiếng Lâm nói âm thầm

- Tuần sau mình sẽ sang Mĩ du học

- Mình biết!

- Cậu giúp mình một chuyện được không?

- Là chuyện gì?

...

Buổi tối như mọi ngày, cứ mỗi lần dùng bữa xong là Phong Mặc Tử lại ngồi vào bàn làm việc cho đến đêm mới chịu đi ngủ, phải công nhận đây là vị sếp chăm chỉ nhất mà An An từng thấy.

Thường cô cũng không làm phiền Mặc Tử, ngoan ngoãn ngồi ăn trái cây coi phim, buồn ngủ thì đi ngủ thôi. Nhưng hôm nay lại dờ dẫm đòi ngồi xem cậu làm việc.

Mà An An dốt nát có hiểu cái gì đâu, ngồi ngó thôi, ngó chán chê xong buồn ngủ, mắt mở ra lại muốn nhắm tịt. Cậu ngồi bên thấy cô tội tội, bảo đi ngủ trước đi, hồi trước có bao giờ chịu đợi đâu mà giờ lại dờ dẫm vậy hay có ý đồ.

An An nghe đến ý đồ thì giật nảy mình, cười cười chối bay chối biện nói không có. Mặc Tử nheo mắt nhìn cô đầy nghi ngờ bảo cô cứ nói xem, cậu có làm gì đâu mà sợ, lỡ đâu cậu lại đồng ý thì sao?

- Em muốn đi gặp Lâm trước khi cậu ấy qua Mĩ

Cô vừa nói xong liền bị người ta lườm một cái rét cả người, sau đó thì bị bơ luôn, Mặc Tử không thèm nói chuyện với cô nữa. Người gì đâu mà dễ giận, An An đã đoán trước được điều này từ lâu rồi.

Rõ ràng bảo không làm gì mà cuối cùng vẫn giận, không giữ lời gì hết. An An cố gắng giải thích nói chỉ đi gặp chút thôi, không có gì xảy ra đâu mà cậu ta vẫn coi cô như không khí.

An An bực, mặc xác Mặc Tử, biết vậy lúc đầu khỏi nói đi cho đỡ mất công. Vào phòng lần qua lần lại một hồi thì thấy tủi, bạn trai nhà người ta cung chiều bạn gái thấy mỡ, còn bạn trai cô lại hẹp hòi vô cùng, cô nào có phải bạn gái, tù nhân thì đúng hơn.

Ôm cái gối ám ức một hồi thì thấy có người ôm mình từ đằng sau, mùi hương bạc hà quen thuộc khó tả thoang thoảng trong không khí khiến An An dễ chịu. Nhưng cô còn tức lắm, vẫn cứ quay mặt ôm cái gối như không có chuyện gì xảy ra. Mặc Tử tay kéo cô vào lòng, mặt thì rúc vào cổ An An, dụi dụi một lúc mới chịu buông ra. Phả hơi thở nóng rực vào tai cô, khẽ nói

- Là anh có lỗi, đừng giận nữa!

Hôm qua Shi có chút việc nên không đăng sớm được, rất mong mọi người thông cảm. Nếu rảnh Shi hoàn thành nốt chương 32 rồi đăng luôn trong hôm nay, nếu thôi nhé, chưa có chắc đâu.

Shi vừa đăng truyện mới, rất mong mọi người đón đọc chap đầu tiên của truyện.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc*, *Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đang yêu

Tóc của Phong Mặc Tử đâm vào cổ An An làm cô thấy nhột nhột, lời nói và hành động của cậu có sức công kích mạnh quá khiến lòng cô mềm nhũn cả ra. Muốn giận tiếp cũng không được, đành quay người lại nhỏ lời thủ thỉ

- Em biết anh không thích Lâm, nhưng cậu ấy sắp đi rồi còn có chút chuyện muốn nhờ chúng ta, chẳng lẽ lại từ chối.

Mặc Tử nằm nhìn cô chăm chú, sau đó thì ừ một cái rồi ôm cô ngủ. An An nằm trong vòng tay ấm áp của cậu, cười thầm. Cái mặt thì lạnh lùng ghê gớm mà cô nói gì cũng nghe.

Chiều hôm sau, Mặc Tử đưa An đến địa chỉ nhà Lâm, tới nơi cô hỏi cậu có vào không? Cậu lắc đầu bảo phiền, đứng ngoài xe chờ cô là được, còn cho An An đứng mười lăm phút, nói gì nhờ gì thì lệ lên nếu tới giờ mà không thấy mặt cậu trừ mười phần trăm tiền lương.

An An nghe mà méo cả mặt, thế quái nào liên quan đến tiền lương vậy. Nhưng đâu có dám cãi, đành nhanh chóng gấp Lân vậy.

Cô bấm chuông. Lân ra mở cửa, cánh cửa vừa mở ra liền có một chú cún tròn tròn mập mập chạy cuồn lấy chân cô. An An cười bế nó lên thì thấy quen mắt, chú cún nhỏ này không phải là quà sinh nhật cô chọn giúp cậu ấy sao?

- Cậu nuôi nó à?

- Ừ, tại mình không nỡ tặng tiểu Yên nên nuôi trong nhà cho vui.

Lân ngại ngại xoa đầu nói tiếp

- Cậu giúp mình nuôi nó cho tới khi mình quay về được không? Nhờ người khác lại không an tâm, dù gì người chọn nó cũng là An.

An An thấy cún con rất ngoan ngoãn, bộ mặt ngây thơ của nó làm cô động lòng, cô thì không sao chỉ sợ ai đó không đồng ý thôi.

- Rất đáng yêu, nó tên gì?

Lân ngồi xuống xoa đầu cún con, miệng cười nói

- Nhóc này hả? Mình không biết đặt tên gì cho hợp nên cứ gọi nó là nhóc con thôi. Mình sẽ trả tiền đồ ăn thức uống của nhóc con đang hoang, đừng lo.

Cún con được chủ xoa đầu, có vẻ vui mừng lắm, cô nhớ lúc chọn nó đâu có béo tới vậy, cái đuôi ngắn ngắn quăn tít lại, mặt mũi thì mồm mồm mềm mại. Dễ thương vậy không biết Mạc Từ có thích không, hay một phát bay vào gốc cây nằm, nghĩ đến mà tội nghiệp.

- Phải rồi! Lân bảo có chuyện muốn nói là chuyện gì?

An An hỏi, Lân đang vuốt ve cún con bỗng dừng lại, cậu ấy nghĩ gì đó rồi thờ dãi đứng hẩn dậm trả lời

- Năm đó, cậu hiểu lầm rồi, người cứu cậu không phải mình mà là... Phong Mạc Từ.

...

An An ôm cún con vội vã chạy lại chỗ cậu, thờ hồn hển, suýt mất thì quên cái vụ thời gian. Ngó đồng hồ trên tay, may là đến kịp không thì đi tong tiền của cô rồi.

Mạc Từ nhìn sinh vật lạ hoắc trên tay An An thì hỏi

- Gì đây? Em định tha nó về?

An An vẫn còn đang thờ không ra hơi, một tay ôm cún một tay chống hông khó khăn trả lời

- Vâng, là Lân nhờ em nuôi hộ, anh sẽ không ném nó vô sọt rác chứ- Lân xe!

Cậu ra lệnh, cô lo lắng nín áo hỏi lại thì cậu đáp rất tỉnh

- Chơi chán thì ném!

Cậu nói cứ như thể nó là đồ chơi ấy, thích thì nuôi không thích thì vứt, tự dưng cô thấy lo lắng, có khi nào số phận cô giống nó không nhỉ? An An cười khổ, nhìn mặt cún con ngồi trên xe sợ hãi Mạc Từ mà thương. Nó nép nép ngoan ngoãn nằm trong lòng cô.

Phong Mạc Từ lái xe, thấy hai nhóc kể bên yên lặng bất thường bèn quay mặt sang ngó, đập vào mắt cậu là hình ảnh sinh vật nhỏ quăn quít lấy An An, cái mặt nó cứ nhiên dấm dụi vào ngực cô, láo toét. Vậy mà cô lại còn vuốt lông cưng chiều nó nữa.

Mạc Từ ngửa mặt, mặc kệ An An ngạc nhiên nhìn mình quẳng nó dưới ghế sau không thương tiếc, hừ lạnh một cái cậu lại tiếp tục lái xe. Cô ngồi nhìn cún con tội nghiệp đằng sau, nó ừ ừ đến tội, thương lắm mà đâu có dám bế lên đâu, sợ ai đó ghen với chó con đến nổi máu nóng bốc lên cả đỉnh đầu.

Chỉ dám lũng búng trong miệng

- Ghét, đến cún cũng không tha, người gì đâu nhỏ mọn dễ sợ

Về đến nhà, Mạc Từ có cái tính ưa sạch sẽ nên bỏ đi tắm trước, cún con thấy nơi ở lạ thì sợ hãi nép chân An An, cô ngồi xuống xoa đầu nó rồi nói

- Ngoan! Đợi một chút rồi chị em mình tắm chung.

Đây nói bé vậy mà tại ai đó thính dễ sợ, chân dài đi vài bước là đến chỗ cô ngay, nhấc cún con lên cậu mang vào nhà tắm, trước khi đi còn lườm cô một cái rồi lạnh.

An An nhìn hành động của cậu thì mỉm cười lắm, nhưng ráng nhìn, đứng dậy vào bếp làm đồ ăn. Mạc Từ với cún con tắm xong thì đồ ăn cũng xong, mỗi người ăn một nơi không ai làm phiền ai, kể nhóc này cũng ngoan lắm, yên phận một chỗ mà ăn thôi, hình như nhóc rất thích An An, mỗi lần cô đến là cái đuôi ngắn ngắn vẫy qua vẫy lại. Nhóc cũng nhát lắm, bị cậu nhìn liền sợ hãi chỉ dám đứng sau cô.

Bữa tối dùng xong cô cũng đi tắm. Bước ra khỏi nhà tắm thì thấy Mạc Từ đang ngồi xem phim, cún con dưới đất cũng chăm chú nhìn cái màn hình, không biết có hiểu không mà chăm chú thế.

An An cười cảm thấy sấy tóc ngồi cạnh cậu, Mạc Từ thấy vậy thì giúp cô. Cậu khéo lắm, vò tóc cho cô cẩn thận rồi mới bắt đầu hong khô, chứ An An là mặc xác nó từ đời nào rồi.

Cô ngồi dưới đất cùng cún con, còn cậu ngồi trên sấy tóc cho cô. Tóc cô vừa dài vừa đen nhánh, thả tóc ra là phải tới tận hông, tay cậu chậm chậm cảm từng nhánh tóc, không biết vô tình hay cố ý ngón tay cậu khẽ chạm sau gáy An An. Cô trông tưởng đang chăm chú xem phim, thực chất cả người rạo rức khó thở, cứ mỗi lần ngón tay cậu khẽ lướt qua thì cô lại giật nảy, hai vành tai cũng dần đỏ ửng.

Một lúc sau cô cảm thấy tóc mình đã khô định bảo cậu thì thấy cậu vén tóc cô sang hai bên, để lộ cái gáy trắng nõn. Còn đang thắc mắc đã thấy sau gáy có thứ gì mềm mềm ẩm ẩm phủ lên. Là Mạc Từ đặt cánh môi mỏng nơi đó, đã vậy còn vòng tay ôm hai vai An An, thật là, tim cô đập nhanh quá, tưởng rớt ra ngoài luôn rồi.

An An gắng bình tĩnh, khẽ hỏi

-Này, đang làm gì đấy?

Hỏi vậy thôi, chứ đâu cần có câu trả lời, hỏi cho bớt ngại thôi chứ không An An độn thổ mất thôi. Vậy mà vẫn được nhận câu trả lời

-Đang yêu

Cậu nói, ngắn gọn, súc tích nhưng mang nhiều hàm ý, cô nghe mặt đỏ như ăn ớt, lặng thinh chẳng dám nói gì cho tới khi nghe xong câu kể tiếp

-Đang nghĩ có nên yêu con ắt ơ như em hay không?

An An bị nói xấu thì bực, hất tay cậu ra bỏ lên ghế ngồi cách xa cả thước. Xong thì phản bác

-Ai thèm, nói cứ như anh có giá lắm ấy, hỏi trước người nào nói ế chồng ế tron bảo em thương tình giúp còn gì. Với lại á, em đây không cần, cùng lắm làm dân ép ấy được tự do sướng hơn.

Mạc Từ phì cười, cái con ngốc này chỉ để cậu yêu thôi, người khác yêu không chừng dễ thiệt hại dân số đất nước lắm, cậu đành hy sinh thân mình vì tổ quốc Việt Nam vậy. Thật tình cái tính bất bẽ người khác mãi không đổi, cái thời học sinh nếu không nhờ cậu bảo kê chắc bị tâng cho gãy mỏ từ lâu rồi.

Bé cún ngoan vẫn tiếp tục ngồi ngó cái màn hình vậy, không quan tâm gì cả, bé đến là để làm cảnh làm cây cho hai con người kia.

-Lại đây!

Cậu ra lệnh, cô lơ không nghe thấy, coi cậu là không khí

-Một ngoan, hai mất việc, tùy em chọn.

Diên, suốt ngày dọa cô thôi, nhưng mà chiều này hiệu quả phết, cô lập tức xích lại gần, mặt vẫn dỗi như thường.

Bỗng,

-Có muốn lãnh tiền thưởng cuối năm không?

-Đương nhiên

Cậu cười gian tà, An An thấy có gì đó sai sai làm sao ấy, cái mặt Mạc Từ lúc này sao gian quá.

Cái bạn muốn nhờ mình làm ảnh bìa í, bạn vui lòng điền đầy đủ thông tin nha, có gì mình giúp

-Tên truyện

-Tên tác giả

-Thể loại

-Trích dẫn một câu nói hay trong truyện (có hoặc không cũng được)

- Yêu cầu bìa

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33: Để em bảo vệ anh, nhé!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ai nói gì thì nói chứ An An lúc nào cũng cảm thấy mình sống đúng với lương tâm. Dù có vài lúc bị Boss dùng tiền lừa nhưng cô vẫn thấy mình không phải người hám tiền cho tới khi

-Lại đây hôn anh một phát rồi anh cho tiền thưởng cuối năm, miễn cả làm thêm giờ.

Cô nghe xong, hai mắt sáng như sao, tự cảm thấy sức hút của nó quá lớn, khó cưỡng lại. Trong đầu rối bời, lương tâm cô sẽ cắn rứt nếu nhận hối lộ như vậy, không được, tâm hồn trong sáng này không thể bị chút xấu lợi lộc làm dính bẩn.

-Nhanh lên! Cho thêm năm trăm - Giọng cậu hơi hột, cười nham hiểm

Xong. Lương tâm hoàn toàn bị đánh gục, cô tự hỏi lương tâm là cái thứ gì thế? Có ăn được không? Cô và cái đó...không liên quan a!

Một phát vào má là ô tô kê con dê có tiền trong tay rồi, nói thì nói vậy thôi chứ lúc nhắm mắt rướn người lên cảm giác nó cứ hồi hộp sao í. Tim với dạ gan lộn xộn quá à, yên để chị kiểm tiền. Tay chân nữa, chúng mày muốn có chất dinh dưỡng thì đừng có run thế.

Mạc Từ ngồi nhìn con ngốc hiền dăng đưa cánh môi chúm chím lại gần mình thì đỏ mặt. Quen cô lâu như vậy, thích lâu như vậy, yêu thì yêu mất tiêu rồi, cái tật mê tiền sao cậu có thể không biết. Ừ thì cứ cho là cậu lợi dụng tật xấu của cô để lấy lợi đấy, rồi sao? Vẫn mắc bẫy như thường.

Thấy An An định hôn vào má mình, cậu cười, lấy tiền của cậu không có đơn giản thế đâu.

Cô vừa chụt một phát vào má, định bụng xong thì bỏ chạy vào phòng mai lấy tiền sau mà chẳng kịp làm cái chi mô đã bị cậu kéo lại gần hôn tới tấp. Mạc Từ đặt hai tay lên má cô nhanh lẹ hôn trán, hôn môi, hôn mũi tất tần tặn từ trên xuống dưới.

Hôn nhẹ thôi, môi mòng lướt trên mặt hết đặt chỗ này đến chỗ kia khiến An An nhột. Thả cô ra, đôi mắt to tròn long lanh nhìn cậu, mặt nhỏ khẽ phỉm hồng, cậu giây phút đó cả người bần thần, cái con người dễ thương đến đáng ghét, còn tưởng bỏ ra thế nào cũng bị đánh, cô không phản ứng gì nghĩa là yêu cậu, đôi mắt đó dành riêng cho cậu đúng không?

Thật không thể đoán trước điều gì, lòng cậu như có dòng suối mát chảy qua vậy. Đúng là không đoán được cái sát gì, cô ghé sát tai Mạc Từ, thủ thi

-Một cái là năm trăm, Boss hôn bảy cái thì cứ nhân theo số tiền nhé. Ok.

Nói rồi bỏ chạy thật nhanh để lại ai đó có cái mặt đen hơn cái đất nôi, dạo này đưa bờ rề nhè?

Cún con đáng yêu ngồi nhìn cậu, mắt nâu ngó nghiêng lém lỉnh. Mà cậu lừa nó, cậu chẳng thấy nó đáng yêu tí nào, cậu là cậu nghĩ nó đang thương hại mình đúng hơn.

Mạc Từ vào phòng, thấy An An chồm chăn kín mít, cả người cứ như con sâu béo. Đến gần, cậu hất một phát cái chăn tung bay rồi chui vào ôm người thương. Tối nào chả thế, dù có bận rộn cỡ mấy cũng đều ôm cô ngủ, đợi ngủ say lại bỏ ra bàn làm việc.

An An biết thừa chuyện cậu thức đêm, có vài lần nhất quyết đòi thức chung, cơ mà sáng ra lại thấy mình trên giường, tự thấy mình làm phiền cậu nên thôi.

Mạc Từ kéo cô vào lòng ôm ngủ. Vòng tay cậu rắn chắc, hơi thở cậu đều đặn, mùi hương trên người cậu dường như đã quá quen thuộc với cô, liệu một ngày nào đó cô không còn ngủ thấy nó nữa thì không biết thế sẽ thế nào.

-Sao không ngủ, lại nghĩ vớ vẩn gì vậy?

Mạc Từ thấy cô không chịu nhắm mắt thì hỏi

-Không ngủ được, Mạc Từ, nói cho em biết hồi đó...tại sao không nói?

-Hừm?

-Lân bảo, hôm em bị đánh là anh cứu em. Tại sao không nói cho em biết? Còn nữa, hôm anh đi du học, cả lớp biết, mọi người biết, tại sao chỉ có mình em không biết?

Cốc đầu cô, Phong Mạc Từ mắng

-Hôm nay ăn gì hỏi nhiều vậy? Ngủ đi!

-Mạc Từ, lúc nghe lân nói, tự dưng em thấy có lỗi nhiều lắm, tui nữa. Hồi đó anh chắc anh ghét em, cũng tại vừa buồn vừa láo, nhất quyết không chịu giao tiền cho cái lũ mặt trâu đầu gấu ấy.

Cậu nghe cô nói, phì cười, đúng là cái gì cũng tiền, người bình thường gặp cảnh ấy chạy bỏ xù nó rồi.

-Còn cười, vui lắm mà cười, em á, tại lúc đó có một mình thôi, nếu thêm con Linh, chúng nó toi bời từ lâu ời.

-Vâng nhà cô ghê, tôi biết.

-Ừ, biết thì tốt.

An An nói xong thì vòng tay ôm eo cậu, rúc mặt vào khuôn ngực vững chắc, ngại ngần bảo cậu

-Lúc đó là em ngu ngốc không nhận ra anh, là em vô tình khi anh bị thương vì em. Còn từ bây giờ, bất cứ lúc nào, hứa với em, để em bảo vệ anh, nhé.

Phong Mạc Từ nghe thì ấm lòng lắm, nhưng miệng vẫn chửi cô nói xui xẻo, khi không nói chuyện buồn. Cậu nằm nghe cô luyên thuyên một lúc thì có tiếng thở đều đều. Nhìn qua, cô đã ngủ say, đắp chăn cẩn thận, cậu cười thom trán cô rồi đi ra ngoài.

...

Tại sân bay quốc tế

Lân xoa đầu cún nhỏ, nói lời tạm biệt với nó, cậu dạo này vẫn chẳng thay đổi, nếu có thay đổi phải chăng là ánh mắt nhìn An An đã khác.

Hồng Yên cũng ôm cô, nhẹ nhàng nói

-Cảm ơn cậu! Rất mong tới ngày gặp lại, nhớ sống tốt nha.

An An nói nhỏ vào tai Yên

-Sang đó ráng học mai mốt còn đi làm cùng với chồng nữa, cô lên nghe.

Hồng Yên đỏ mặt, len lén nhìn sang Lân cũng đang nhìn mình thì lại càng đỏ hơn. An An ngó hai đứa này có gian tình thì cười, anh Lân cũng ghê đấy, vành tai đỏ hết lên cả rồi.

Lân kéo hai cái hành lý rồi đến chỗ Yên nói

-Đến giờ rồi, mình đi thôi, An, tạm biệt cậu.

-Ừ, tạm biệt.

An An ôm cún trong tay, nhìn vào hai bóng dáng dần bước ra khỏi đất nước này. Cô xoay người định đi về nhà thì đụng phải một người liền ngã nhoài ra đất.

-Oh! Sorry.

Giọng một cô gái trẻ vang lên, cô gái ấy đỡ An An đứng dậy, xin lỗi xong liền bỏ đi. Vừa rồi cô có nhìn qua cô gái đó, thực sự là đại mỹ nhân trong những mỹ nhân a! Tuy không nhìn rõ cho lắm tại vì người đó đeo kính râm nhưng nhìn vóc dáng nuột nà ấy trên trang phục sang trọng kia cô đoán đây không phải người tầm thường.

...

Mỹ nhân An An gặp vừa đi vừa gọi điện thoại. Nhạc chuông vang lên, tiếp tới là giọng nói băng lãnh quen thuộc

-Alo!

-Mạc Từ! Em vừa về nước, giờ anh đang ở đâu, em đến.

-Đang họp trong công ty, em về tắm rửa trước đi.

-Vâng! Có lẽ em sẽ đến gặp bác gái một lát đã.

Tắt điện thoại, cô đưa cho bác quản gia bên cạnh, sau đó dặn dò

-Tạm thời về khách sạn.

-Vâng!

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Một lũ đàn động và hèn hạ!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong ngôi biệt thự lớn có tiếng cười nói vui vẻ của người trong nhà. Dừng xe lại, Mạc Tử bước ra, cậu cũng đã lâu chưa về đây, nhìn nơi này cũng có chút nhớ nhung. Phía bên kia, một xe đồ rời quẹo rẽ của phái nữ bên cạnh một chiếc Porsche mạnh mẽ đậm chất sang trọng phái nam.

Cậu khẽ nhếch môi cười, bọn họ đến rồi sao. Đi vào nhà, đúng như cậu dự đoán, chưa kịp mở lời chào hỏi đã bị một cái đập chân của tên nào đó suýt bay ra khỏi cửa.

Cái người đó đúng là anh trai sang chảnh của cậu, gặp em trai thế đếch nào cũng đánh, Lập Triết chết tiệt!

Đây, cậu bị đá không thương tiếc như thế mà bố mẹ ngồi cười như thể được mùa, lại còn đưa con gái mới về nước nữa, không chạy lại đỡ người bạn tri kỉ thì thôi, còn đứng đó đều môi hòa theo nữa.

Mà cậu cũng chẳng cần, cái nhà này từ xưa tới giờ coi cậu như con ghê ấy, ông chủ tịch khét tiếng trên thương trường giờ ở nhà há mồm cười cần quạ tảo tí gây rầy. Vợ ông cũng không vừa, từng là người mẫu ngoại quốc nổi tiếng được khen nhiều nhất trong giới truyền thông Mỹ, vừa xinh đẹp lại tài năng. Thế mà trước mặt cậu, ngồi gác chân lên đùi chồng mình, tay cầm nguyên quả táo nhai ngồm ngoàm, duyên thế là cùng.

Cậu nhay nhay trán, có thể cậu đến làm nhà rồi cũng nên, thật là muốn bỏ đi càng sớm càng tốt.

-Mi về rồi à? Sao không biến luôn đi, về làm gì, cả năm không thêm ghé thăm vợ chồng già cỗi này.

Giọng mẹ lạnh lạnh trẻ trung, tuy là người ngoại quốc nhưng gốc gác tiếng việt cũng gọi là nhuần nhuyễn. Mẹ nói móc cậu, cũng phải, từ lúc cậu ở riêng tới giờ có bao giờ về lại đâu, bà ấy không hờn mới lạ.

Anh trai cậu ghé thăm ba mẹ một chút rồi cũng về, đúng là kẻ máu lạnh, từ nhỏ đến lớn tới giờ nói chuyện với cậu chẳng được bao nhiêu chữ, đa số là dùng nắm đấm, rõ rệt.

Hôm nay Phong Mạc Tử cũng chẳng muốn về nhà đâu, tại vì có vị khách đặc biệt ghé thăm nên mới bắt đắc dĩ. Cậu vào nhà chào hỏi ba mẹ rồi lên phòng mình, mỹ nhân xinh đẹp ngồi trò chuyện với hai bác cũng lâu rồi nên cũng đi theo cậu lên phòng.

Nhìn bóng lưng cao lớn từ phía sau ấy, lòng mỹ nhân khẽ trùng xuống, bọn cô đều trưởng thành cả rồi. Mang tiếng là thanh mai trúc mã của Phong Mạc Tử nhưng hai người toàn bị xa cách. Mãi đến cuối năm lớp mười một, hai người mới cùng nhau du học nước ngoài.

Mạc Tử học về kinh doanh còn cô lại học về bác sĩ thú y. Micross Haley là cái tên thường dùng khi ở nước ngoài, một năm trước sau khi xảy ra vụ tai nạn đó Mạc Tử về lại nước làm cho bố mình, cô thì điều trị chân tới tận giờ mới có thể quay trở về gặp lại cậu, cô thích cậu từ bé xít, cô giữ mãi cái tình cảm này mà chẳng dám nói.

Mà dù không nói, chẳng lẽ hành động của cô không đủ chứng minh sao? Dù mới gặp trong một khoảnh khắc, cô thấy Phong Mạc Tử lúc này thật sự rất khác, phải chăng tính cách thay đổi hoặc là ai đó đã làm cậu thay đổi. Mà kệ, ngày hôm đó, cậu hứa rằng, cậu sẽ chăm lo cho cô cả đời tới khi cô tự mình nói không cần đến cậu nữa mới thôi. Micross Haley sẽ tin cậu!

-Bạn thân mới có một năm không gặp, sao boy lạnh lùng thế.

Cô cười hỏi, Mạc Tử đang uống ly nước khẽ ngừng lại, quay phía sau thấy Haley trong bộ váy đỏ thắm quẹo rẽ, tự tin khoe mình không còn như hồi trước nữa thì nhếch môi trêu chọc

-Nãy gọi điện xưng em gọi anh ngọt vậy, giờ không kêu nữa sao?

Cậu nói đều, cô đỏ mặt chối

-Sén bỏ mẹ!

-Ừ! Biết sến thì lần sau đừng có gọi. Haley! Joy đâu?

-Nó về nước xong liền chạy phẫn đi đâu rồi, không gọi cho mình lấy một cuộc, bạn bè như cái quần què.

Phong Mặc Từ ngồi nghe cô kể chuyện ở nước ngoài mà tâm trí chẳng muốn nghe chút nào, tự dưng thấy nhớ hơi và bóng dáng bé nhỏ của người nào đó, thật muốn chạy nhanh về nhà.

(Cún con said: Gâu Gâu!)

Tám giờ tối,

An An nằm dài trên sofa xem phim hoạt hình, cún nhỏ cũng nằm chườn ườn kế bên. Chủ tớ ăn cơm xong, đều lười như nhau. Cô coi phim hoạt hình mà mặt không cảm xúc. Nãy Mặc từ gọi điện báo về muộn nên kêu cô ăn cơm sớm rồi ngủ trước. Lúc đầu thì tưởng ở nhà một mình sung sướng lắm, hóa ra chán bỏ xừ. Thiếu mất cái gối thường ngày tự dưng nằm trên sofa đau ghê gớm. Nằm trên đùi cậu mềm mại hơn nhiều.

Đứng ở trong này nhìn ra bỗng thấy phong cảnh buổi tối trên thành phố khá đẹp, tự dưng cô nổi hứng muốn ra ngoài đi dạo. Nghĩ là làm, đeo dây cổ cho cún con rồi hai người ung dung đi ngắm cảnh.

Đèn điện hai bên đường sáng đều đều, cây xanh xếp theo hàng thẳng, gió thổi vùn vút thoáng mát vào cái buổi tối của mùa hè oi bức này. Hóng mát một lúc lâu, nhìn thấy cửa hàng kem phía bên kia đông khách, An An tò mò tới thường thức thử.

Cửa hàng kem có qui định không được mang thú cưng vào bên trong nên An An đành tiếc nuối để cún lại. Bước vào, nơi này quả thực rất sạch sẽ, bạn ghế được thiết kế cũng khá lạ, phục vụ thì có hai ba người trông rất lịch thiệp mặc thường phục đáng hoàng.

Kem được bung tới bàn cô, còn chưa kịp đặt xuống bàn, chị phục vụ bị mấy tên giang hồ hất té xuống nền nhà, ly kem vì thế theo quán tính cũng rơi vỡ toang tan tã cả ra. Mọi người trong quán hết sức ngạc nhiên, đều quay lại nhìn chị và bọn người đó.

Một trong số lũ đấy tiến tới cầm tóc chị, gằn giọng đe dọa

-Đm! Rượu mời không uống thích uống rượu phạt hả con chó, nợ tiền xong đến trả hà?

-Xin anh...xin cho tôi thêm thời gian...tôi...đang cố gắng kiếm tiền trả cho mấy người mà.

-Mày xin bao nhiêu cái thời gian rồi?

Hắn nói xong, vẫy tay gọi chị lại gần rồi bảo mặc cho những người xung quanh thấy nguy hiểm liền bỏ đi mà không cứu chị.

-Tao khuyên mày chân thành, cái thân của mày cũng khá là được đại ca để ý, giờ chỉ cần mày ngoan ngoãn nói đồng ý bán thân một cái là cả nhà mày đều an toàn.

An An ở ngay kế bên, nghe được mọi chuyện liền cảm thấy rất ghê tởm, bọn này sống chỉ làm bẩn xã hội. Nhìn chị phục vụ ấy khép nép sợ hãi với đám người này cô thấy rất tội.

Mặc dù vậy cô cũng không định là nữ thần cứu mỹ nhân đâu, chuyện của người ta đâu có liên quan đến cô, với lại dính vào rắc rối lắm.

Chỉ là khi ấy, bỗng dưng cô liên tưởng tới Minh và rồi nhìn kỹ vào chị gái này, những tấm ảnh Minh ghét cay ghét đắng, cô gái mà anh chửi rủa, cô gái trong tấm hình rất giống với chị gái này.

Có điều gì đó không thật ở đây, An An đứng phắt dậy đỡ chị gái lên trước sự bàng hoàng của mọi người rồi nói

-Một lũ đàn độn và hèn hạ!

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Một sự thật khác!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Câu nói này là cô dành cho bọn khốn trước mặt, kéo cả đám cả đàn đến chỉ để đòi tiền một cô gái, lại còn dùng lời lẽ bản thủ hết sức. Bọn này làm cô tức hết cả người. Kề cằm đầu thấy cô lảo lếu xen vào chuyện của mình thì cười lớn, sau đó giễu cợt.

-Này! Cô em, em biết mình vừa làm gì không thể? Định một mình đấu với bọn anh à? Hahaha!

Không biết vì sao hôm nay An An không nhất như mọi ngày, lạnh lùng lờm bọn chúng rồi nói

-Cái thể loại bám nhau như ghề ấy chỉ để đánh đập phụ nữ thì con gì là đàn ông.

Lũ khốn còn đang cười ha hả nghe xong câu nói của An An thì mặt đứa nào đứa nấy xì khói thành cục, lại nhìn bộ dáng nhếch môi khinh người của cô thì càng điên hơn. Tự dung lời đầu ra cái con gan lớn hơn trời thế này, dám khiêu khích cả xã hội đen cơ đấy.

-Sao? Nói trúng tim đen quá hay sao?

An An hỏi, tên cầm đầu tức quá, tay vung lên định cho cô một tát để cô liệu cái thần hồn mà chưa kịp làm ăn gì cả đã thấy phần dưới của mình đau đến không nói ra lời. An An lúc này thấy hấn ra tay đánh mình liền đi trước hấn một bước, chân giơ lên đá đúng cậu nhỏ của hấn. Tay hấn giơ lên giữa không trung nhanh chóng ôm lại phần đau đớn đó. Vừa tức vừa đau, hấn gào đồng bọn đang đứng ú ớ chỗ đó

-Lũ chúng mày còn đứng đó làm gì? ĐÁNH NÓ CHO TAO...

Nghe thấy lệnh của đại ca bọn chúng liền xông lên lao vào hai cô gái nhỏ bé. An An nhìn bọn chúng, cũng may lũ đó nghĩ cô yếu đuối nên không mang vũ khí, nếu không có vũ khí thì...ok, bảy tên tất cả trừ một tên đang đau đớn kia thì còn sáu, nhếch môi cười, tốt, chị đây chấp hết chúng mày.

Có lẽ mọi người nhìn An An sẽ cảm thấy đây là một cô gái cần bao bọc, nhưng hoàn toàn trái ngược. Sau cái năm cô bị bọn côn đồ đánh đập mà có Mạc Từ cứu thì từ khi đó cô đã quyết tâm học võ. Ngay cả thầy dạy võ cũng phải ngạc nhiên với trình độ của cô huống chi lũ nhóc còn chưa cai sữa này.

Từng đứa, từng đứa bị cô hạ gục bằng những đòn karate mạnh mẽ, cú đá của cô đa số là hạ vào những nơi hiểm nên đứa nào đứa nấy ôm người rên rì.

Tên đầu đàn biết không thể đánh tay không với An An liền với lấy cái ghế kế bên dùng sức đập mạnh vào người cô. Cũng may cô tránh kịp nếu không toi cái mạng nhỏ rồi, còn chưa thờ phào thì tên đàn em nào từ đằng sau dùng gậy đánh vào vai cô.

Quả nhiên là lũ khốn nạn, đầu tay không được liền dùng vũ khí. Vai An An đau nhức nhối, cảm giác cứ như là bị vỡ xương vai, tuy vậy cô vẫn phải đấu với bọn chúng.

Hên làm sao, cảnh sát đến vừa đúng lúc, trong thời gian họ tạm bắt giữ lũ giang hồ đó thì cô kéo chị phục vụ ấy bỏ đi thật nhanh chóng để khỏi dính vào rắc rối.

Hai người chạy tới cột điện thì dừng lại, thở hổn hển. Cún con cũng khôn lắm, thấy chủ bỏ đi liền chạy theo, cún quẩn lấy chân cô làm nũng.

Chị phục vụ nhìn thấy An An bị thương một bên vai, lo lắng hỏi

-Em có sao không? Cảm ơn lúc này nhé và cũng xin lỗi em nhiều lắm, mà tại sao lại giúp chị vậy?

An An nghe chị hỏi thì cười cười, không trả lời, hiện giờ cô mệt quá, mệt muốn đứt hơi luôn. Ôm cánh vai đau của mình, cô ngồi bệt xuống bên đường, lúc này cái cô quan tâm không phải là chị gái này mà là Phong Mạc Từ, không biết giờ về nhà đã thấy mặt cậu ta chưa.

-Chị cho em xin số điện thoại được không?

Giọng cô thì thảo, nói rất bé, cũng may đường vắng chỉ có tiếng gió nên chị gái đó vẫn nghe thấy được. Chị bối rối, chị bảo để chị đưa đi bệnh viện mà An An từ chối, cô chỉ xin số điện thoại thôi rồi có gì liên lạc sau. Chị nhìn cô khổ sở, bất đắc dĩ đưa số sau đó nói tạm biệt rồi đi về, nếu lần sau có gặp mặt chị nhất định trả ơn.

Ngồi lê thê dưới đường, tự dung An An thấy mình bơ vơ quá, cún con bên cạnh ngoan ngoãn ngồi kế bên chủ không hó hé. Trăng hôm nay rất sáng, sáng đến nỗi làm cô nhớ đến một kí ức nho nhỏ

(Mạc Từ thời đi học đó, thích thì ngắm đĩv)

Hôm đó, là buổi cắm trại hai ngày một đêm do trường tổ chức cho học sinh đến Bọ Cạp Vàng. Thật sự rất thú vị, cô cùng nhóm bạn của mình đăng ký đi chơi cho mùa hè nóng nực của học sinh khối mười. Lớp trưởng là người nhận đăng ký và thu tiền, lúc đó ai hỏi cậu ta có đi hay không đều nhận được câu trả lời là không hứng thú.

Cho đến lúc An An đăng ký rồi đóng tiền, cậu ta mới hỏi

-Đi sao không nói tôi biết?

Lúc đó cô thấy mắc cười lắm, cô đi hay không tại sao phải thông báo cho cậu ta chứ, với lại nghe mọi người nói cậu ta không đi tự dưng cô thấy vui dễ sợ, thoát khỏi sự thống trị của Phong Mặc Từ là điều cô hằng mong ước, nên lần đi chơi này cô đã rất tâm huyết vậy mà

-O! Sao cậu cũng ghi tên mình vào danh sách thế? Bảo không hứng thú?

Nhìn thấy tên của cậu ta chững chệ trên tập vở cô ngỡ ngàng hỏi

-Giờ thì tôi có hứng thú.

An An bất đắc dĩ bữu môi quay về chỗ ngồi, dù gì cũng đóng tiền rồi rút ra đâu có được, thôi kệ, miễn cô đừng quan tâm tên Mặc Từ đó là được chứ gì.

Nói thì nói vậy mà cái hôm cắm trại, khi xe sắp đi thì cô mới hí hục chạy tới, nói tóm lại là cô ngủ dậy muộn nên tới trễ. Cũng may, bác tài còn chưa chạy xe, không thì toi cô rồi, bước lên, chỗ ngồi kín mít, cô nhìn xung quanh thấy kế bên Phong Mặc Từ còn một ghế trống bất thường định lúi thủi đến xin thì cái bạn nữ ghé trên gọi lại.

-Ê! Bạn ơi, cạnh mình còn chỗ trống đấy, bỏ đồ ăn ra là ngồi được.

Đấy, cái bạn nữ đấy tốt bụng biết bao nhiêu thì bị lớp trưởng trừng mắt dọa cho sợ vãi cả làng, bạn hiểu ý ai đó bèn hướng An An nói lại

-À! Xin lỗi đáng ấy nhiều nhé, mình quên mất, chỗ này của giáo viên chủ nhiệm.

Cô còn đang vui mừng nghe câu tiếp theo thì lại ừ ừ, theo cô nhớ, giáo viên chủ nhiệm đâu có cần ngồi đâu nhỉ? Mà phía trên đó cũng có cái ghế bé bé chỗ cửa dành cho thầy mà.

Giờ cô có oan ức thì cũng chẳng ai giúp, lên bên chui xuống ghế tên đáng ghét nhỏ giọng xin xỏ

-Lớp trưởng đẹp trai ới! Cho tui ngồi chung với nha!

-...

-Tui không làm phiền cậu đâu, đừng có lo! Cho tui ngồi chung với.

Lớp trưởng đẹp trai đang ngồi đọc sách, không thèm trả lời cô. An An nén tức giận, biết có năn nỉ thế nào cũng bị bơ nên quyết định mặt dày vào ngồi luôn khỏi xin. Lớp trưởng thấy vậy thì gấp sách lại, mở giọng nhìn cô hỏi.

-Ai cho?

Thấy cái bản mặt đáng ghét keo kiệt kia chất vấn mình thì cô cười hi hi như không có chuyện gì. Sau đó dùng hai tay đấm bóp vai cậu nói

-Tui biết lớp trưởng rất cao thượng mà, nhất định không chấp nhặt tui đâu, nhỉ?

-Chỉ giỏi lẻo mép!

Lớp trưởng chửi sau đó lại đọc sách như thường. An An thấy vậy cũng đểch thêm quan tâm, lôi cái tai nghe từ áo khoác sau đó đeo vào nghe nhạc. Bài hát còn chưa tới một nửa bỗng dung một bên tai nghe của cô bị giật ra. Giật mình quay lại thấy lớp trưởng thân nhiên đeo vào tai, thấy lạ cô hỏi

-Làm gì đấy? Định nghe chung à? Sao không đọc sách đi mà nếu muốn nghe tai phone của cậu đâu, mang ra mà dùng.

An An thắc mắc có chút xiu mà bị người kẻ bên nheo má rồi chửi là hỏi nhiều nên đành ngoan ngoãn im lặng mặc cậu ta muốn làm gì thì làm.

Lời bài hát vang lên nhẹ nhàng

(bài này mới ra, ta thấy hay nên đem vào nên đừng có ngạc nhiên về thời gian An nghe nó nhé, cứ cho là bài hát này xuyên không đi)

Từ lần đầu tiên ta đi bên nhau

Em đã biết tìm mình đánh rơi rồi

Từ lần đầu tiên môi hôn trao nhau

Em đã biết không thể yêu thêm ai.

Cách anh cười cong môi, cách anh lặng lẽ ngồi

Ngồi nhìn bóng tối lặng thầm thời gian trôi.

Người đàn ông em yêu đôi khi

Có những phút giây yếu đuối không ngờ

Ngoài kia nếu có khó khăn quá về nhà anh nhé

Có em chờ!

...

Bài hát vừa hết, quay sang cậu thấy An An đang gật gà gật gù. Khẽ cười, cậu kéo đầu cô đặt nhẹ nhàng trên vai mình. Sau đó cũng dựa vào đầu cô rồi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Chuyến xe đi đều đều, An An cũng ngủ đều đều chẳng biết trời biết đất gì cả, cứ ngủ thôi. Rồi cô mơ thấy một giấc mơ rất đẹp, cô thấy mình được ăn kẹo mềm, mềm mại và dễ chịu lắm. Viên kẹo rõ kì cục, lúc nào cũng chà qua chà lại môi cô mà chẳng chịu để cô ăn. Cô bực mình, cắn nó một phát thật mạnh sau đó thì lăn ra ngủ tiếp.

Cho tới lúc xe đến, lớp trưởng kêu cô mới giật mình tỉnh dậy. Cô ú ớ xách đồ xuống dưới mãi một lúc sau cậu ta xuống mới để ý thấy môi cậu ta hình như bị thương. Cô chạy lại thắc mắc hỏi

-Ay, môi lớp trưởng chảy máu rồi kia, ai mà chơi ác quá vậy?

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Năm tháng ấy!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lớp trưởng nhìn cô dăm chiêu, cứ như thể cô gây ra việc đó vậy, cơ mà cô có làm gì đâu. Rồi An An thấy Phong Mặc Từ nhếch môi cười một cách kì lạ sau đó nhẹ nhàng nói

-Bị một con heo mập ham tiền cắn phải!

Ủi, cái con heo này ghê gớm quá nhỉ? Dám cắn cả lớp trưởng cơ đấy, cô nghĩ, giá kể con heo đó là cô thì cô cắn cậu ta tới bến luôn, cắn nát cả cái bàn mặt đáng ghét ấy, cắn tới khi nào cô thỏa mãn thì lui, cũng tại cậu ta bóc lột hành hạ cô còn gì.

Mà cũng lạ, dạo này lớp trưởng cứ kì cục sao đó, rõ bị cắn bật cả máu thế mà nhìn tươi tỉnh phết, thường ngày có thêm giúp đỡ An An đâu, hôm nay dờ chứng tranh xách balo dùm, hình như heo cắn cũng cần phải chích thuốc đại hay sao ế. Chết! Chết! Cô có lẽ phải tránh xa tên này chút, không sợ còn trẻ mà bị lây bệnh đại thể này khổ lắm.

-Thui! Tui tự cầm cũng được, lớp trưởng ra giúp Kiều Oanh đi, nàng ấy mang cả tải đồ kia.

Nghe tới Kiều Oanh, mặt lớp trưởng cau có hẳn, lông mày cũng nheo lại khó chịu. Gớm! Cả cái lớp, cái trường ai chả biết hot girl Kiều Oanh lớp 10A5 thích Phong Mặc Từ, lớp trưởng 10A1. Mù nó mới không biết á, còn có thời sự nóng về hai người này nữa cơ mà, nghe nói hun nhau trước cả cổng trường ấy.

An An chẳng quan tâm sống chết của hai người này, yêu nhau thì công khai luôn đi, thật thà thì thật chỉ cho một hơi. Sáng nay nàng Kiều Oanh đòi nhảy qua xe của lớp cô để ngồi chung với cậu ta thì trả vờ đuổi đi bảo ngồi một mình, rõ màu mè. Cái này cô cũng biết lúc này thôi, ông Thái lắm chuyện kể cho cô nghe đấy.

Nói với cậu ta thế thôi, chứ có người xách balo nặng trĩu giùm ai mà chả thích. Cứ ngỡ nói vậy người ta phải tay vắt balo xuống rồi chạy lại hot girl Kiều Oanh đang khổ sở kia chứ. Mà ai ngờ lớp trưởng nheo má cô một cái mạnh, tới khi cô kêu lên mới chịu thả, bình thân đe dọa

-Việc của cậu ta thì liên quan gì đến tôi, đi mau nếu không muốn mấy quyền ngôn tình của cậu xuống sông.

Ôi thần linh ơi! Ngôn tình của cô đang bị đe dọa, An An biết sức mình chống không lại được tên này đành lèo đèo theo sau. Cô quay lại thấy Kiều Oanh nhìn mình với ánh mắt sắc lạnh, đồ đặc của nàng đã có người bung đi rồi, này giờ nàng chỉ giả vờ mong Phong Mặc Từ giúp, chứ hotgirl như nàng, trai xách dép đầy đường.

Tác giả: Shi_Mốc ""tui đoán thằng bé này là con của con heo ham tiền với Boss mặt lạnh. ahili! Tui hông có đen tối gì hết""

Hiện tại mới chín giờ sáng, thầy cô các lớp dẫn học trò đi tìm chỗ nghỉ ngơi, xếp đồ đạc một lát. Cỡ chín rưỡi thì chơi tự do dưới sự quản lí của bảo vệ cho tới buổi trưa, chiều là các hoạt động tổ chức của các lớp cho đến tối. Tối thì đốt lửa trại rồi nghỉ ngơi trong các phòng đã đặt. Ngày hôm sau thì thi các trò chơi do ban phụ trách tạo nên và đi tham quan sông nước bằng thuyền, chiều tối thì trở về. Kế hoạch được các thầy cô giáo chăm chút rất ổn thỏa, tất cả mọi học sinh đều phải theo qui định đã có sẵn.

Thời gian chơi tự do rất được học sinh yêu thích, ở Bọ Cạp Vàng sông nước rất phong phú, thiên nhiên thì hùng vĩ vô cùng. Mọi người nô đùa nhau ở dòng sông lớn, không thích thì ngắm cảnh rừng cây vàng phía bên kia. Nhóm bạn của An An có vẻ khoái ngắm mình dưới sông, thế nên chúng nó ầm ầm cầm áo tắm phao bơi ra quây.

Bạn bè mình ra đó hết chả lẽ An An lại không đi, cô cũng hí hửng lôi balo ra lấy đồ, nghĩ đến cảnh dim chùng nó vui dễ sợ. Thế mà tự dưng trước mặt cô xuất hiện cái bóng cao lớn đứng lù lù trước mặt. Ngước lên, suýt rụng tim, lớp trưởng hiện hình ở phòng ngủ của con gái.

-Lớp trưởng làm gì đấy? Định gặp bạn nữ nào à? Họ giờ này ở ngoài hết rồi, không có ai đâu. Lớp trưởng có tìm thì ra sông có nhiều người lắm.

An An hỏi cậu cho đã, xong tự trả lời luôn một thể, người gì đâu mà thông minh. Cô là cô đã nhắc thế rồi, nói luôn noi rồi mà cái người này cứ kháng

khăng cầm tay cô kéo đi. Định lôi cô đi tìm cùng chắc, mà cô đâu có rãnh, bỏ tiền ra thì phải chơi cho hết mình chứ, mất thời gian với tên đại heo này làm gì.

-Này! Có tìm thì tìm mình đi, tui có biết gì đâu mà đi theo.

-Không đi tìm! Đi nấu com

What? Nấu com? O! Cái thể loại gì thế này? An An cư nhiên bị bắt đi nấu com cùng lớp trưởng. Việc đồ ăn thức uống là do ban phụ trách đồ ăn xử lý chứ, học sinh mắc mớ gì phải làm? Cô giảng co với lớp trưởng định bỏ chạy, sức yếu vờ lều thế nào mà bị cậu ta vác luôn lên vai mới hay. Cũng may chẳng có ai ở mấy nơi này cả, không bị hiểu lầm thì toi luôn.

Chân dài nó có khác, đi có vài bước đã tới nơi rồi, lớp trưởng bỏ An An đang uất ức xuống rồi đi vào trong. Cô thờ dài đi theo, vào tới nơi mới biết bên trong chỉ có lẽ tề bảy tám người, mấy cô phụ trách đồ ăn bị ngộ độc nên thảm lặng chuyển viện hết rồi, tránh cho sự việc ầm ĩ. Chỉ còn thầy cô giáo với mấy bạn học sinh nữ đang lu bu với đồng đồ còn tươi sống nguyên.

Ra vậy, An An cũng hiểu được sự việc phát sinh nên gom góp một tay, cô không tề đến nỗi bỏ mặc thế đâu. Vì có rất nhiều học sinh đi lần này nên lượng đồ ăn rất lớn rất nhiều, chỉ thiếu người làm thôi. Cứ chia ra ba người làm một món, các thầy với mấy cậu học sinh khỏe khoản như Mạc Tử thì làm việc nặng hơn, đi rửa rau thái hành thái củ quả J

Nói chung là hiểu ý nhau nên làm rất nhanh gọn lẹ chỉ tội lũ đàn ông thái củ quả thế nào mà nhìn như bị đột biến ấy. Cà rốt khúc ngắn khúc dài, khoai tây băm nát bét không còn ra cái thể thống, rau ngót vặt lá lấy cây, tồ trứng không thấy trứng thấy toàn vỏ. Thế là các cô ngựa mất tổng cổ các thầy, các nàng ngựa mộng tổng nốt mấy thăng dờ hơi cảm lộn đi. Chỉ duy lớp trưởng lớp 10A1 được ở lại phụ An An thổi com bằng bếp củi phía sau nhà.

Cái nồi com to như cái nồi ngô, nấu cả hai ba tiếng chưa chắc đã chín, ở đây lại cắm xài bếp điện mới đau. An An ngoài ngồi căn bếp thì cũng chẳng làm gì, lâu lâu vút vào đẩy mấy bó củi là xong, vậy mà vừa cầm củi lên liền bị người kế bên cướp lại không cho làm.

-Lớp trưởng để tui làm, tui đến để làm cảnh à? Nãy giờ cũng chưa có giúp được cái gì sất.

-Rảnh quá thì ngắm tòi đi

Eo! Cô bĩu môi, người đầu tự cao dễ sợ, còn cười cười nham hiểm nữa, rảnh thì cô cũng đi làm việc khác mắc mớ gì phải đi nhục nhã ngắm người xí trai như cậu ta chớ.

-Có ngắm thì tui cũng phải ngắm đàn anh khôi mưới một ấy, ai cũng cao to đẹp trai đã man.

Đây, nói có thể mà dùng tay bôi nhọ nhồi lên mặt cô mới khiếp, cô cũng chả vừa, bốc bốc bôi bôi cả nắm than cho tay đen xì rồi chét vào mặt tên đó. Xong cười như con rồ

Muahahaha! Cái bản mặt đẹp trai giờ biến thành mặt mèo cung không chịu nổi

Hai đứa giỡn qua giỡn lại, rốt cục lúc đi ra thầy cô không nhận ra học trò cung của mình, cười lẫn cười bò cười đến nội thương với khuôn mặt hai đứa bọn cô, đứa nào đứa nấy đen hơn cục than, tưởng thổ dân châu phi đi di dân qua Việt Nam đó chứ.

Thế là đành ra cái giếng rửa mặt, nhìn mặt mình dưới nước, An An hận không đem tên đó ra băm nát xương được. Kì cọ cả tiếng đồng hồ mới sạch sẽ được chút. Ngẩng đầu lên, lớp trưởng sau khi tẩy hết mấy vết đen lại đẹp đề như thường, dần dần tiến lại gần cô.

-Chỗ này còn bẩn!

Nói rồi tay cậu ta chạm vào mặt cô, nhẹ nhàng di một đường. An An cảm nhận được hơi ấm từ nơi đó, hành động dịu dàng này khiến cô khê đồ mặt. Ở thì đứa con gái nào trong hoàn cảnh này chẳng rung động, cô cũng không ngoại lệ. Chỉ là chút rung động nhỏ nhoi này biến mất hoàn toàn sau cái bọc má đau đốn của cậu ta.

-A! Đau! Bỏ ra mau.

Cô thế là mất một buổi sáng vui tươi của mình với tên lớp trưởng xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Vợ yêu! Hôn anh một cái

Bữa trưa coi như hoàn tất, mọi người vẫn không nhận ra sự thay đổi trong đồ ăn, có lẽ là do chơi về mệt nên ăn com khô, cắn mặm cũng thấy ngon. An An nản quá nên bỏ đi ngủ luôn, không ăn com trưa cũng không đi chơi gì cả. Mấy đứa bạn thấy cô thế thì nhất quyết lôi đi ngắm rừng cây vàng ở phía

bên kia. Móa, cô là cô buồn ngủ lắm rồi, chúng nó lòi sênh sếch, mắt cô nhắm ềnh ệch.

Giữa trưa thế này có mù điện nào đi ngắm cảnh đâu, mấy đứa đó rảnh hơi hết sức. Xong cả lũ vừa buồn đưa bán lẻ vừa ăn bánh trắng trộn, xé bánh trắng tặc đã thủ sẵn. An mệt quá thiêm thiếp lúc nào không hay, ngay lúc đó xui xẻo thế nào gặp phải người quản lí trại đang đi tới. Thế là chúng nó chạy bán sống bán chết, chạy quên hết cả bạn bè, xách mông co cẳng mà chạy, đứa nào bị bắt thì coi như số nhỏ, lập tức bị đuổi về.

Bác quản lí định đánh thức An An dậy rồi ghi tên đuổi về, mà chưa kịp thì có cậu trai trẻ ngăn lại. À, ra là lớp trưởng lớp 10A1, đẹp trai sáng lạng thế này sao lại ở đây? Bác hỏi thì cậu bảo thầy sai cậu với An An đi kiểm đồ nghề để chuẩn bị cho cuộc thi buổi chiều, do An bị đau chân nên mới ngồi đây ai ngờ lại ngủ quên mất.

Bác quản lí cười, ôi dào, con cưng của các thầy cô sao bác lại không tin cơ chứ, mà cho dù không phải sự thật thì bác cứ lo đi cho nó an toàn, cậu quý tử này đừng đụng vào là tốt nhất.

- Thế hai đứa cứ tìm đi nhé, nếu cần gì cứ báo bác.

Bác quản lí đi rồi cậu mới quay đầu lại nhìn cô đang vẫn còn say giấc. Cậu tự hỏi nếu giờ bắt cóc cô đem bán sang nước khác thì cô có biết gì không, người đâu không khác con heo là mấy.

Thờ dài, Mạc Tử cúi xuống nhặt cánh hoa vàng muông hoàng yến từ trên đầu cô xuống. Sau đó ngồi bên cạnh cô, bóng cây to lớn che khuất hai bóng người, gió thổi thoang thoang nhẹ nhàng man mát lượn qua mái tóc dài rối bời của An An. Cậu khẽ vén lại, cô cự mình khó chịu, dường như ngồi tựa cây khiến cô đau người, cậu chỉnh lại tư thế để cô dựa vào người mình mà an giấc.

Không khí trong lành mát mẻ quá, An An đánh một giấc ngon lành, lúc tỉnh dậy thấy có một mình đang nằm bơ vơ nơi gốc cây muông hoàng yến. Cô hoảng hốt chạy lại nơi tập hợp, cũng may vừa đúng giờ, thờ phào một hơi cô nhanh chóng xếp vào lớp của mình rồi điếm danh. Lớp trưởng đúng là có quy củ nha, trước giờ chưa bao giờ đi trễ cả, vậy mà hôm nay lại là người xếp hàng muộn nhất. Chính vì đi trễ nhất nên phải xếp cuối hàng, mà An An lại đang là người đứng cuối, vậy chả phải là đứng chung với tên mặt lạnh đầy sao, rõ chán.

Các lớp ngồi xem tiết mục chán chê ê chề, đa số là giọng ca vàng, nghe buồn ngủ thấy nội. Mãi đến lớp 10A5 mới được cái tiết mục gọi là có chút thú vị, sự có mặt của dàn hot girl Kiều Oanh, Hoài Linh, Chí Tài à không Hoài Chân, Chí Tâm mới đúng, làm điên đảo các học sinh nam trong trại, những bước nhảy của các nàng mang theo thần hồn của các chàng. Chỉ riêng lũ con gái thấy tò mò bỏ mọe., áo thì ngắn cũn cỡn, khoe eo năm tám căn tin mất.

Riêng An An chẳng có nhận xét gì như mấy hội chị em cô bác kia, ngồi mãi miết xem thôi nói chung cô cũng thấy rất đẹp, không tệ. Mấy nàng kia chắc vì ghen tị nên mới xia đều thôi chứ họ bước nhảy của họ cũng chuyên nghiệp mà. Cô bất giác quay lại bắt gặp phải ánh mắt lớp trưởng đằng sau thì giật mình.

Làm hết hồn! Suýt té, cái tên này bất thường quá, không lo hò hét cho người yêu mình thì thôi, sao cứ phải dòm cô thế nhỉ? Chắc do ghét cay ghét đắng cô vụ nào rồi.

Mặc xác cậu ta cô tiếp tục coi.

Lũ con trai cứ như thiếu máu ấy, xòm xòm hết cả, che khuất tầm mắt của An An rồi. Mà chiều cao của cô có được tốt đâu, nghiêng tới nơi mà chỉ thấy mỗi cái đầu mấy thằng đó. Bực quá, định bỏ đi chỗ khác thì một bàn tay lớn nào đó kéo eo cô lại, sau đó nhấc lên. Đó, lớp trưởng khỏe mạnh không biết ăn nhầm cái gì hay đại heo vẫn chưa hết mà tốt bụng bẻ cô lên chứ, đúng là nhìn rõ thật nhưng mà hình như có gì đó mờ ám. Hai đứa đứng cuối cùng nên ít có thằng nào nhận ra An cao hơn, hot girl vẫn biểu diễn như thường mà sao cô chẳng còn tập trung được nữa. Đầu óc cứ mông lung làm sao ế, cánh tay cậu ta ôm eo cô chặt không buông.

Ngại quá, cô nói lí nhí

- Ê! Thả tui xuống đi

Cũng may lớp trưởng còn hiểu sự đòi thả cô xuống, chỉ tội lớp trưởng cao quá đành ra nhắc cô cũng quá là cao nên khi thả xuống nơi xương quai xanh của cô trượt thẳng một đường qua môi cậu.

Vừa thả xuống, cô liền bỏ chạy ngay lập tức, cô bỗng ước lúc này có cái hồ chui xuống cho nó đỡ ngại.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong các trại viên được ra đốt lửa trại quây quần bên nhau. Tất cả các mọi người đều không cần phải đứng theo lớp của mình nữa nên mấy cặp đôi yêu nhau có vẻ mặn nguyện lắm, An An thì đứng cùng các bạn mình. Trời tối ở Bọ Cạp Vàng phải nói là mù mịt không thấy đường, không bóng đèn điện, chỉ có ánh sáng từ những ngọn lửa nóng ấm khắp nơi.

Trong lúc ai nấy đều đang vui vẻ sinh hoạt thì có một bạn nữ chạy đến chỗ bọn cô nói có người tìm An, người đó đang đợi ở chỗ con cây cầu ở con sông lớn ấy. Mấy đứa bạn nhao nhao trên cô hẹn hò này nọ, còn cô lại cảm thấy lạ, cần nói chuyện gì thì đến đây nói ra luôn đi, sao phải mất công hẹn nơi này nơi nọ. Mà kệ, cô vẫn đến, dù gì cũng có thầy cô ở đây nên không sao.

Đi tới nơi hẹn, lại thấy chẳng có ai, trời tối quá, chỉ có mỗi ánh trăng phản chiếu trên mặt nước. Tiếng rừng cây phía đối diện xào xạc, tiếng cú đêm kiếm mồi, tiếng dơi bay vào đêm khiến cô có cảm giác hơi rùng rợn. Dù là nơi vui chơi nhưng vẫn có những trường hợp nguy hiểm đến tính mạng, trong lúc An An còn đang suy nghĩ bập bọ về những con ma tóc dài mặt đỏ môi máu thì người đằng sau xuất hiện từ lúc nào.

Bàn tay người đó lạnh lạnh chạm vào gáy cô, An An sờn gai ốc. Cô nhắm mắt niệm thần chú không dám quay đầu lại nhìn, vì sợ khi nhìn thấy cô sẽ bị ăn

thịt mát. Người đó ôm cô từ phía sau, mùi bạc hà dịu dịu khiến cô mê mẩn, khẽ cắn vành tai cô cậu nhẹ nhàng nói

-Heo mập!

Ồi, cái giọng quen quá xá quen, mắt cô còn đang nhắm tịt can đảm mở to ra. Nhìn thấy người sau mình cô mới oán trách

-Á à, lớp trưởng, sao cậu cứ thích hù người khác thế. Cậu mà cứ như vậy chắc tui nhập viện sớm quá.

Đây, nói tới vậy mà mặt cậu ta cứ nhon nhon ra đến bực. Lại còn thản nhiên ngồi xuống ngắm cảnh nữa chứ, không sợ bị bác quản lí bắt được rồi đuổi về hay sao? Vậy gọi cô ra đây để ngắm cảnh hả? Còn chưa kịp hỏi câu nào đã nghe cậu ta hỏi

-Sao ra đây?

Hỏi dễ thương vãi nổi, móa bà ra đây không phải vì bây sao? An An ngẫm, không được, con gái con lúu văng tục trước lớp trưởng có mà bị vả cho rụng răng nên đành cầm nín nói câu khác.

-Có người hẹn tui, thế sao lớp trưởng ra đây?

Cô cười tươi giả ngây thơ hỏi, vậy mà bị lớp trưởng lườm mới đau chứ

-Trai hẹn?

Cái đồ kiêu ngạo, không thèm trả lời câu hỏi của cô thì thôi tại sao cô lại phải trả lời câu hỏi của cậu ta chứ. Cô hất mặt im lặng, ai ngờ Mạc Từ lại hiểu lầm thành cô không trả lời là đúng nên chửi cô

-Lăng Nhăng!

An An nghe xong tròn mắt nhìn cậu, đúng là không tiêu hóa được hết lời nói của cậu ta mà.

-Ồ hay! Tui có làm gì mà lăng nhăng.

Mánh tinh vất vai còn chưa nói huống chi là, đúng là lớp trưởng bệnh lắm rồi

-Chưa rước về nhà đã lăng nhăng thế này, lúc cưới về không biết ra thế thống gì.

Mạc từ nói nhỏ thôi nhưng ngoài này chỉ có tiếng gió cành cây rít thì chẳng còn gì nên An An nghe rõ một mạch không sót chữ nào. Mặt cô đỏ bừng lên, tay chỉ mặt mặt lớp trưởng phản bác

-Này, cậu bậy bạ cái gì đấy, ai...ai mà thêm cưới cậu.

-Sao? Tòì nói giùm chồng tương lai của cậu không được? Hay là cậu đang tưởng tượng mai mốt lấy được tòi. Mong thế cơ à?

Mạc Từ nhếch môi cười gian xảo, nắm lấy cổm cô nói thêm

-Nếu vậy thì...Vợ yêu! Hôn anh một cái.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Cậu ta hết thích cô rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

An An ghen lời, từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ chưa gặp tên nào mặt dày hơn lẽ đường thế này, hất tay cậu ra cô bịu môi xia đều

-Lớp trưởng áo vải làng nước, tui thêm vào.

Cô nói xong thì phía bên nơi tập trung có tiếng gọi của thầy tìm gặp lớp trưởng 10A1. Phong Mạc Từ rời đi nhanh chóng, trước đó còn dặn cô mau tập trung về lớp, ở ngoài này không có an toàn. Cô ậm ừ rồi ngồi nhìn bóng dáng cáo lớn khuất dần, mặt trăng chiếu trên hồ nước thật sự rất đẹp, rất động lòng người, cô muốn ngồi hóng mát một chút hăng về. Mặt trăng sáng không kém mặt trời vào buổi tối như thế này là bao, sự yên tĩnh mang cho con người ta cảm giác thoải mái.

An An ngắm cảnh một hồi rồi quyết định quay về trại, nhưng vừa quay đầu lại liền bị một khúc gỗ lớn đập vào cô khiến cô ngất xỉu. Vì bị đau nên cô xỉu

nhưng vẫn nghe được một cuộc đàm thoại của người hại mình

-Làm sao đây Kiều Oanh! Tao đánh nó ngất xỉu rồi.

Giọng một nữ học sinh nói có vẻ hoang mang, lo sợ.

-Đừng lo, mày quăng nó xuống hồ cho tao, xuống đó nó sẽ tự tỉnh lại. Đây chỉ là bài học nhẹ dành cho mấy đứa cứ quẩn lầy Mạc Từ.

Hot girl kiều Oanh kiêu ngạo nói, hai tay khoanh lại đứng chắt một dân chơi, ra lệnh cho hai người đi theo mình.

-Nhưng lỡ nó chết, còn nữa, nếu nó lên bờ rồi méc thầy thì sao?

Cô nàng khác đứng bên cạnh Kiều Oanh vừa nói xong liền nhận một cái tát đau điếng từ bạn mình.

-Con ngu! Nó biết bơi, nó cũng chưa thấy mặt bọn mình, mà nếu nói thầy thì gia thế nhà tao không đủ để xử lí nó.

-Xin lỗi Oanh! Tao đúng là con ngốc

Cô nàng đó bị tát thì âm ức lắm nhưng vẫn không dám làm gì, vì dù sao nó cũng cho cô bao nhiêu là tiền. Mà gia đình cô lại cần đến tiền, nhịn một chút cũng không vấn đề.

-Nhanh lên! Quăng nó xuống nước, đi lâu quá sẽ bị ngại ngờ đấy.

Hot girl nhà giàu ra lệnh, hai nữ sinh kẻ bên ngoan ngoãn làm theo, mỗi đứa cầm một đầu vút xuống đáy hồ. Tiếng ùm của vật bị ném xuống rất to, nhưng ngoại trừ ba cô gái đó ra thì không một ai nghe thấy cả.

Nước xộc vào mũi khiến An khó chịu mà tỉnh lại, khó thở, cô ngoi ngoi lên lấy không khí thì phần cổ bị thương khiến cô cả người đau nhói, không thể động đậy. Ý thức hiện giờ của cô còn đang mơ hồ, chỉ cảm thấy xung quanh mình lạnh đến tê người, tay chân bị lực nước kéo dần xuống, không nhìn thấy bất cứ gì ngoài màu đen thăm thẳm. Không khí giữ lại trong người cô càng ngày càng ít, không thể trụ lâu được.

Chẳng lẽ còn trẻ vậy mà chịu chết dưới cái hồ lạnh cóng này sao? Oan Ưc quá mà! Cô mà lên được thì sẽ cắt nát khuôn mặt con mẹ chơi ác cho bồ ghét, nhưng liệu có lên được không hay sáng mai lại có tin tức một học sinh nữ tự vẫn.

An An cố gắng boi lên, chân bắt đầu đập, tay cũng hoạt động theo ngoi lên lấy hơi. Bao nhiêu cố gắng của cô coi như không vô ích, chưa gì đã thấy cầu gỗ trước mặt chỉ là từ lúc boi đến giờ cô vẫn cảm thấy một sinh vật nước bám theo mình, nó như một bóng ma lướt nhẹ nhàng trên mặt nước. Nó to lớn gấp đôi cô, hàm răng sắc cái mõm dài bắt đầu mở to ra nhắm vào đôi chân đang dang trên mặt nước của An An.

-Cá sấu!

Cô hoảng sợ hét lên, nhanh chóng boi về đến cầu càng nhanh càng tốt. Đôi mắt sắc lạnh của nó nhìn An như một con mồi ngon trước mặt, lớp da sần sùi đáng sợ dần ngoi lên, vào buổi tối trông nó còn đáng sợ hơn gấp bội lần, như một sát thủ thật sự. Một bên là người, một bên là một loài dưới nước thì thử hỏi An An có là huấn luyện viên boi thì thoát làm sao nổi.

Vừa đặt một tay lên trên mặt gỗ của cầu liền cảm nhận hàm răng sắc nhọn xén đâm vào da thịt cô. Cũng may thế nào cô tránh kịp nhưng vẫn bị nó cắn quần kéo xuống nước. Lực của nó lớn quá, mà An chỉ bám một tay trên cầu chân thì cô gắng đạp nó ra khỏi mình, hoàn toàn không thể đầu lại nó, liền bị lôi xuống nước.

Bộp

Một thanh gỗ nặng có kích thước lớn đập thẳng vào đầu cá sấu. Đau quá nó đành thả cô ra, ngoi lên định tấn công người đánh mình thì nhận được ánh mắt sắc lạnh đến run người. Một màu xanh thẫm của đáy biển nhìn nó đe dọa, tay còn cầm một thanh gỗ toàn đỉnh mới ác, hèn gì mới đập một cái cá sấu đau thấu xương. Thanh âm gầm giọng của người đó vang lên

-Cút! Đừng để tao lột da mày

Lời nói tuy nhẹ nhàng nhưng sức đe dọa không hề nhỏ. Cá sấu tuy là loài vật nhưng không có nghĩa chúng không biết chết là gì? Lớp da bần thiêu do ăn mình trong tối khẽ rung lên, nhanh chóng lướt đi khỏi con người đáng sợ này.

Ở dưới nước, chân cô vừa bị nó cắn nên đau quá, đau đến nỗi chỉ muốn chết quách đi cho rồi. Hôm nay đúng là cô xui đến tận cùng của trái đất, tại sao cứ phải dính vào những rắc rối thế này chứ. Hơi thở cô, cứ dần dần yếu đi, nhịp tim cô bị nước sâu đè ép, cả người cô nơi nào cũng rất đau. Ít ra trong đầu cô còn một suy nghĩ duy nhất đó là

Tránh xa Phong Mạc Từ ra càng xa càng tốt!

An An ngất lịm, Mạc Từ đưa cô lên bờ nhìn thấy sau gáy một vết bầm tím không rõ ràng. Gấu quần chân trái bị cắn nát bét, máu từ đó chảy ra không ít, tuy may mắn không bị nó gặm hẳn nhưng vết thương ngoài da thì khá nhiều, dưới nước không biết đã chảy bao nhiêu máu mà tới giờ vẫn không hết.

Cậu đau lòng nhanh chóng bế cô vào viện y tế, những kẻ làm cô thế này nhất định phải trả giá.

Sang ngày hôm sau An An được đưa về nhà, do bị thương nên cô không phải làm gì hay đi đâu, nằm chán chê trên cái giường cứng ngắc. Mở máy tính lên facebook định chat tin nhắn với bạn một chút liền đọc được tin sốt dẻo

Tin 1: Công ty XX đang cung phụng cho tập đoàn Hà Dương không biết vì gây ra lỗi gì mà trong một đêm Hà Dương liền đánh sập công ty đó khiến cho người đứng đầu XX chóng mặt vì nợ nần chồng chất.

Tin 2: Con gái cưng của công ty giải trí XX lộ clip sex, Kiều Oanh thối mặt thối mũi không dám ra ngoài đường. Tuy đẹp nhưng vì bản tính nên bị bọn xã hội đen nào đó rạch mặt đến giờ vẫn không có bác sĩ nào dám chữa.

Tin 3: Trường học đuổi Kiều Oanh và đồng bọn của cô ra khỏi vì sợ làm danh tính trường bẩn. Ngoài ra cô còn bị tố cáo hành hung bạn bè. Nhưng vì chưa tới mười tám nên không thể đem kiện được.

Nói chung là rất nhiều rất nhiều nhưng tin xấu về hotgirl Kiều Oanh. Đáng đời lắm, quả báo cho việc cô ta suýt hại mất mạng cô. Tuy là mát lòng mát dạ thật nhưng mà ai ra tay mà độc ác vậy, đến nỗi khiến Kiều Oanh điên phải vô trại tâm thần dưỡng bệnh mới ghê.

Mà người cứu cô sao chẳng bao giờ lộ danh tính nhỉ? Cũng may lúc đó cô vô tình nhìn thấy ánh sáng của trăng chiếu vào áo khoác người đó. Hai chữ LP nho nhỏ hiện ra, tuy không biết mặt nhưng cô đã rung động trước một người như vậy đấy.

Gâu! Gâu!

Tiếng chó con sủa ở ngoài làm cô giật mình tỉnh giấc, khề cựa mình, vẫn là cơn đau buốt ở bả vai. Ngồi dậy An An ngạc nhiên, tại sao cô lại ngủ ở trên đệm? Đây chẳng phải là phòng ngủ của cô và Mạc Tử sao? Tối hôm qua, tối qua cô còn đang ở bên lề đường mà, chẳng lẽ là tự mình đi về sao, không thể nào, cô đâu có bị mất trí nhớ.

Mà kệ đi, cơn mệt mỏi khiến cô chẳng muốn nghĩ nhiều, nhanh chóng đứng dậy, cô đến bên cửa sổ lớn.

Vén rèm cửa ra thấy mặt trời nắng nóng chiếu rọi từ trên cao xuống dưới, xe cộ tập nập qua lại, tiếng giao thông hú réo inh ỏi, nhìn là đã biết qua cái buổi sáng lâu rồi. Cô lững thững đi vệ sinh cá nhân liền phát hiện bỏ đồ tối qua cô mặc đã bị thay thành cái áo sơ mi rẻ rách của kẻ nào đó.

Đáng chết! Dám nhân lúc bà ngủ lột đồ bà thế hả? Lần trước không tính sổ vì sợ mất tiền, lần này chết với bà.

An An tức giận, dùng lực đập tan cánh cửa phòng ngủ, khí thế hùng hục bước ra ngoài, nhìn xung quanh tìm đối tượng. Vậy mà nhìn mãi tìm mãi vẫn chẳng thấy bóng má nào.

Cậu ta đi làm rồi sao?

Đã cả ngày hôm qua cô không thấy bóng dáng Mạc tử rồi còn gì, chẳng lẽ ngày hôm nay cũng vậy. Không biết là bạn chuyện gì ghê gớm nhưng cứ vậy

đi mà không nhắn lầy cho cô một tin? Hay là giận cô chuyện gì đó hoặc là

Cậu ta hết thích cô rồi!

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hiểu lầm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bỗng cánh cửa chính bật mở làm An An thoát ra khỏi cái suy nghĩ bấy bọ đó, haizz, nhiều lúc cô tự thấy bản thân mình vô vị thật. Phong Mặc Từ bước vào nhà nhìn cô ngốc đang ngơ ngác nhìn mình. Tối hôm qua cậu về nhà chẳng thấy cô đâu liền đi tìm, thế quái nào lại đang ngồi ngủ ngon lành ở cái bóng đèn đường. Cún con dụi dụi nằm kế bên, cũng may đường khá vắng ít người qua lại, nếu không nó bắt cóc lúc nào cũng chẳng biết.

Bé An An về nhà, định bụng gọi cô dậy thay đồ mà thấy mặt nhỏ hồng hồng ngủ dễ thương quá nên không nỡ đánh thức. Tự cậu thay cho cô, dù sao cũng chẳng phải lần đầu cậu nhìn thấy cơ thể này, dù sao nó chẳng phải cũng thuộc quyền sở hữu của cậu ả. Ừ thì mặt cậu nóng bừng, nơi đàn ông đã trời dậy, có lúc từng nghĩ, ăn trước ăn sau gì chả giống nhau. Nhưng nhìn gương mặt ấy cậu không nỡ, cậu sẽ đợi tới khi cô sẵn sàng.

Cớ sao lúc còi áo cô ra, một vết bầm tím to lớn đáng sợ hiện trước mắt Mặc Từ. Cậu ngạc nhiên vô tình chạm nhẹ vào đó lại thấy đôi lông mày thanh tú của cô nheo lại. Lúc cậu không ở đây, nhất định có chuyện không hay xảy ra. Mặt cậu dần đen lại, chỉ là rồi cô một lát liền có chuyện, thật không biết tự bảo vệ mình. Về đêm thành phố vẫn sáng như ban ngày, cậu bực tức gọi bác sĩ đến.

May thay là vết thương ngoài da không đáng kể, nhưng vẫn có tác động đến xương vai nên bác sĩ dặn không được hoạt động nhiều, băng bó cho bệnh nhân liền cáo từ ra về. Tất cả làm trong thâm lặng nên An An vẫn ngủ say miết cho tới sáng.

Trở lại hiện tại, cái mặt cô nhìn cậu như đang hỏi tại sao hôm nay anh không đến công ty. Mà Mặc Từ cũng thật đang bực với cô, mặc xác cô nghĩ gì, nhét tay cô túi đồ ăn sẵn sau đó thờ ơ bỏ về phòng làm việc để lại cô mặt nghệt ra.

An An ứ ớ không hiểu mô tê chi rãng rạ, cô lúc này còn đang định hôn cậu ta vài trận mà giờ lại thành cậu ta lạnh lùng với cô. Mãi tới khi vệ sinh thay đồ cô mới nhận ra vết thương trên tay mình đã được băng bó cẩn thận, có lẽ Phong Mặc Từ giận vì chuyện này chẳng đúng là đáng yêu mà. Thôi thì tí vào phòng nắn nỉ sắp lòn chút chút mới được.

Cô vui về thay đồ thì chợt nhớ tới tờ giấy có ghi số điện thoại của chị gái kia. Lục lục lợi lợi cái túi, hên sao không bị ướt, vẫn còn nguyên vẹn. Thờ phào, An ra ngoài vớ lấy cái điện thoại rồi ra ngoài bấm số

-Alo! – Tiếng đầu máy bên kia

-Còn nhớ tôi chứ, người hôm qua đã cứu chị ở quán kem

-Là em sao? Em khỏe chưa? Cảm ơn em nhiều lắm. May nhờ em nên chị mới thoát nạn.

An An thấy chị gái này ăn nói rất được, cũng coi như không phải kẻ vừa được cứu liền phốt lờ ân nhân. Nhưng, sẽ chẳng ai đoán được tính cách thật của chị ta khi mới chỉ gặp vu vơ trên đường hay nói rõ hơn là nhìn thấy chị ta trên tấm ảnh trong căn phòng tắm tối đó. Bất giác nhớ đến Minh, người đàn ông này cô thật chẳng muốn nhớ đến nữa nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy chị gái này cô lại nghĩ đến Minh nữa.

Vào thẳng vấn đề chính cô hỏi

-Chị biết Trần Thiên Minh chứ?

Lời nói vừa thốt ra, người bên kia như bị giật mình hay sao mà trong điện thoại có tiếng vật rơi xoảng. Còn đáng ngại hơn chị ta im lặng hồi lâu, im lặng thật ra cũng chính là một câu trả lời, chỉ là tùy vào người nghĩ.

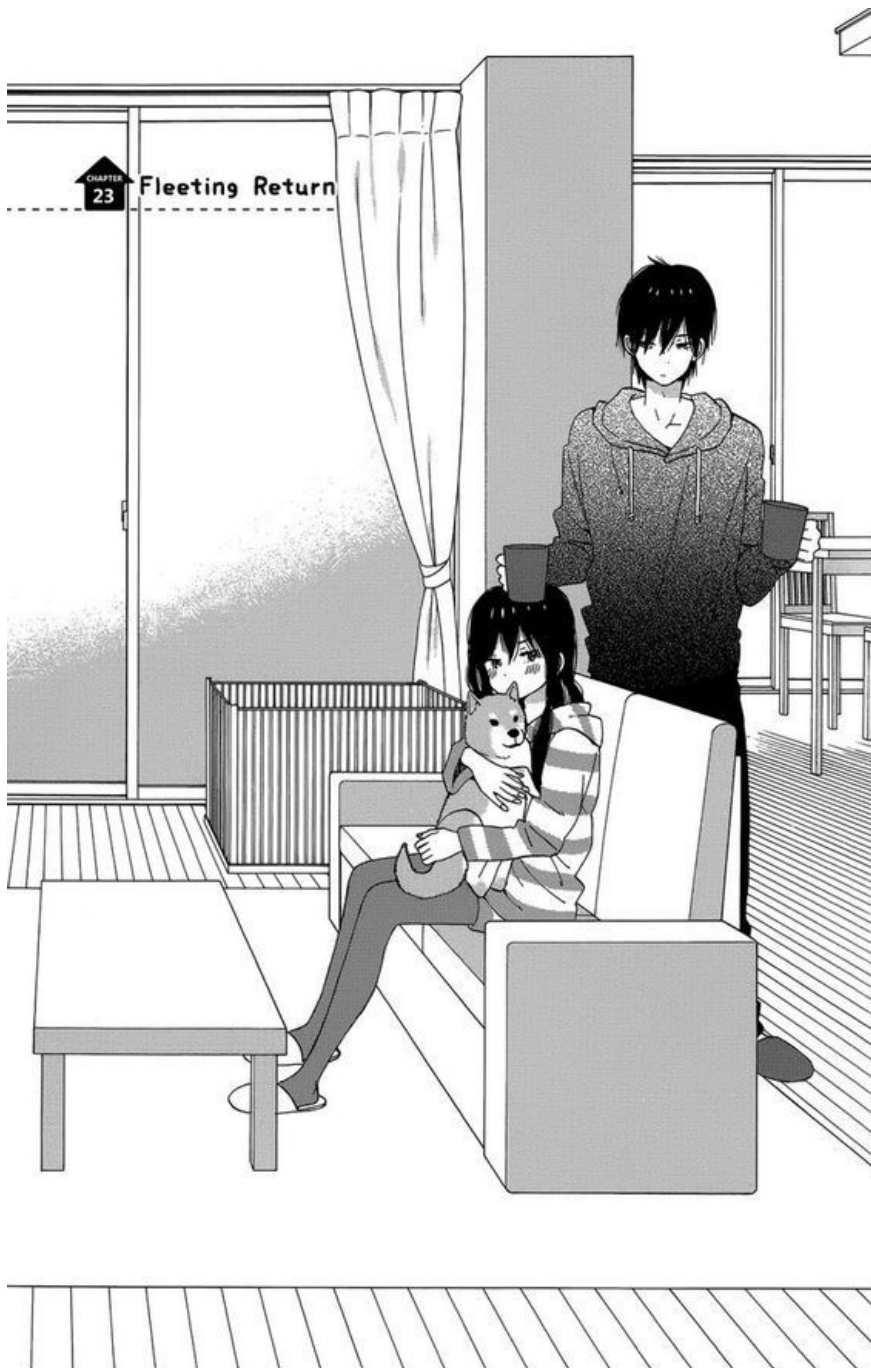
-Tôi có chút việc cần gặp chị. Chị rảnh không?

An An nhẹ nhàng hỏi theo một cách lịch thiệp nhất nhưng đổi lại là lời nói vô tình đến lạ.

-Xin lỗi! Nếu em muốn biết về anh ta thì làm người rồi.

Nhưng...Còn chưa kịp nói thêm gì cô đã nghe tiếng tút dài thê lương của đầu dây bên kia.

An An điên tiết với chị ta, cứ nói làm người là xong ả. Phản ứng chị ta mạnh mẽ như vậy chẳng phải chứng tỏ mình có liên quan sao.

This image is hosted at mangafox.com, we take no credit for the creation or editing of this image.
All credit goes to the appropriate parties involved in the creation or editing of this image.

Càng nghĩ càng đau đầu, ngồi trên sofa êm ấm An An ăn sáng. Giờ làm bạn gái Boss đại nhân nên sướng rồi, đi trễ không bị trừ lương, về nhà sớm không những không bị chửi lại còn được khen. Muốn đến công ty lúc nào thì đến, muốn về lúc nào thì về, nhiều lúc cô tự hỏi, có thật là mình đang đi làm không vậy hay đi giải trí cho vui.

Giờ tay bị thương nên đồ ăn cô cũng chẳng làm được đành ngồi nhìn sếp nhà trở tài vậy. Com sáng nay chắc là do được gọi mang tới rồi. Ờo, chứ Mạc Tử mà làm đồ ăn chỉ có nước cô đi tự tử trước thôi. Đang nghĩ xấu ngon lành đã thấy người ta đứng sau rồi.

Hết hồn à, nhiều lúc thật chỉ muốn đi khám tìm mình xem có đi chứng gì không thôi.

-Anh làm gì đấy, suốt ngày chỉ biết hù em

Đấy, nói vậy mà mặt cậu ta cứ nhon ra chả chịu trả lời, đúng là biết cách khiến người khác tức điên. Mà giận cô như thế thì ra chỗ khác mà ngồi, cô đâu cần, vậy mà ai đó sát sạt cô. Miệng vẫn còn đang nhai thịt bò hào hạng mềm chết nghẹn, cậu ta cứ nhiên đưa tay cởi áo cô. An An ôm chặt người mình, cả người trong tư thế thu lại phòng bị, ánh mặt nghi hoặc hỏi

-Định...định làm gì? Em còn chưa có chuẩn bị.

-Anh chuẩn bị cả rồi.

Cô như bị sét đánh ngang tai, người này có thể bình thản nói ra mấy lời như thế ư? Thật ra mà nói, Mạc Tử với cô ở chung thế này mà không có chuyện

gì xảy ra tới bây giờ đã là ngưỡng mộ lắm rồi, cô biết, những lúc ngủ cô thường mặc rất phong phanh, lại có đôi lần cạ quấy chạm vào nơi đó của Mạc Từ, cô biết, cậu rất kiềm chế, chịu đựng rất giỏi nên mỗi lần như vậy cậu đều kêu cô yên một chút không thì đừng trách cậu đề.

Nghe tới đó cô đương nhiên hoảng mà nằm yên, lâu dần cũng quen. Nhưng tự dưng giữa trời gần trưa thế này đang yên đang bình Phong mặc Từ lại nổi phản ứng là sao.

Rõ khủng!

Chửi người ta vậy đó mà chẳng biết ai khủng hơn. Cậu bảo chuẩn bị nghĩa là chuẩn bị dụng cụ y tế để thay băng cho cô, cậu còn đều hỏi thêm thể chứ cô nghĩ chuẩn bị thứ gì? An An dờ khóc dờ cười, đầu óc cô cũng đen tối quá rồi.

-Thôi, tự em làm cũng được, mắt công anh.

Lời vừa dứt liền nhận được cái lườm sắc lạnh khiến cô run cả người. Nói có thể cũng cấu, người gì đâu cục tính thấy mờ. Nhưng chả nhẽ để cậu ta thay thật, nẫu nẫu, ngại lém, ngại chết đi được.

Mạc Từ kéo cô lại gần, tay bắt đầu cởi từng chiếc cúc áo cô ra, mà An ngại quá, thủ thủ kêu để lát bác sĩ thay được không, cậu trả lời là không, đến khổ với lí do củ chuối

-Định để cho ông ta ngắm lần nữa à? Mơ đi!

Thôi kệ, cậu ta muốn làm gì thì mặc. Chiếc cúc thứ ba bung ra, đủ để lộ vết thương nên không phải cởi nữa. Tuy là vậy, áo trong cũng coi như bị lộ ra ngoài, là màu trắng thuần khiết, dây áo bị vướng với lớp băng nên phải tháo một bên. An An này giờ nghượng lắm rồi, mong sao làm nó nhanh nhanh một chút mà mãi thấy không xong. Khó chịu hời

-Sếp à, sếp có biết làm không? Em mới tay quá rồi.

-Em im miệng!

Cô bấu môi lườm cậu ta. Cả nửa tiếng mới gọi là tạm được, thiệt tình. Định bụng mặc áo lại rồi đi mua đồ ăn chút mà chưa kịp đã bị giữ lại. Cái áo trong của cô còn chưa có mặc hẳn hoi, da thịt trắng mịn bị người đằng sau ôm chặt. Hơi thở nóng rực phả vào mang tai cô, giọng nói đầy ma lực quyến rũ

-Anh còn chưa có trừng phạt.

Cô còn đang mụ mị liền bị dòn vào góc ghế, môi nhỏ bị rà soát nhiệt tình, Mạc Từ nhanh chóng tách môi An ra, nhảy bấn luôn vào nơi chiếc lưỡi bé nhỏ, nhâm nhi nhấp nháp. Nụ hôn mỗi lúc một nóng bỏng, hơi thở mỗi lúc một gấp gáp, cô cứ như bị rút dần không khí, khó nhọc muốn lấy hơi.

Cậu buông tha môi nhỏ lại dần lướt xuống xương quai xanh, đằng sau lưng cô là bàn tay ranh ma tháo dần áo xuống.

Cô thấy tim mình đập thối thức, cậu ngày càng không kiềm chế được, ngày càng làm loạn, muốn kêu cậu dừng lại, môi còn chưa kịp mấp máy đã bị khóa chặt.

Cô tưởng mình lần này bị thiệt thật rồi ai ngờ cánh cửa lần nữa bật mở. Một nữ nhân xinh đẹp thoát tục kiêu diễm bước vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt khó chịu chau mày.

An An trong lúc nghượng vô thức nói vọng

-A! Là hiểu lầm

Hiểu lầm! Áo An An đang trong tình trạng rời rạc thế kia, vị tổng tài lại đang để tay nơi nào đó mà gọi là hiểu lầm. Đừng nói là một mỹ nhân, ngay cả một kẻ ngu cớ nào cũng biết hai người đang tính làm chuyện gì. Phong Mạc Từ ngẩng lên thấy Haley liền ngồi dậy, bình thản kêu An An vào trong thay đồ rồi nhìn Haley nói

-Sao đến đây?

-Bạn thân cũng không đến được sao? Cậu ngày càng lạnh lùng đấy!

Haley cười tươi trêu chọc, cũng không muốn hỏi cô gái kia là ai mặc dù thật sự rất tức giận, chỉ là cô muốn cậu biết cô tôn trọng cậu thôi.

Hai người nói chuyện một lúc cuối cùng An mới chịu thò đầu ra. Lấy hết cam đảm cô cười chào Haley. Haley cũng không có vẻ gì là khó chịu cả, cười bắt tay làm quen.

Tới lúc Phong Mạc Từ ra ngoài vì có việc, Haley mới trở lại về lạnh lùng. Tuy không phải về ác cảm gì An An, ánh mắt cũng không nói lên việc ghen ghét đố kỵ. Chỉ là lời nói thốt ra có chút khinh thường

-Cô cũng là một trong những người tình lên giường của Mạc Từ thôi phải không? Tôi nghĩ cô nên từ bỏ thì hơn, Mạc Từ chưa bao giờ thật lòng với ai cả, cô chỉ là những đồ chơi khiến cậu ấy hứng thú. Nếu cần tiền, tôi có!

Chương 40: Mỹ nhân động lòng người

An nghe cảm thấy không lọt tai chút nào, nói vậy chả khác nào cô yêu Phong Mặc Từ chỉ vì tiền. Haley tuy rất xinh đẹp, khí chất tiểu thư không dẫu vào đâu được, lại là một bác sĩ thú y chuyên ngành bên mỹ, so ra cô chỉ là hàng nhái tép so với người ta. Mặc dù là vậy cũng không có nghĩa cô quyền bời nhờ phẩm chất của người khác.

An nhớ, lần đầu gặp Haley tại sân bay liền có thiện cảm với cô, lời xin lỗi Haley nói ra đủ để đánh giá một con người. Thế mà hiện giờ, người cô cho là tốt bụng lại nói ra những lời như vậy.

Thoáng tức giận, cô hỏi

- Tại sao Haley lại nói tôi như một thứ tôi tệ nhỉ?

Haley nhếch môi cười, khẽ phui lấp váy màu lam cao quý, nhẹ nhàng nhấp ngụm rượu vang đỏ, sau đó nói

- Tất cả những người từng qua đêm với Mặc Từ đều có biểu hiện ngây thơ giống cô, nếu muốn tôi có thể kể cho cô biết thêm.

An kinh ngạc, những người từng qua đêm, cô trước nay chưa từng hỏi thời gian ở Mỹ Mặc Từ làm gì, vì là quá khứ, cô không thích quan tâm nhưng hôm nay từ lời nói của Haley, cô thực sự tò mò.

Thấy An im lặng, Haley tiếp tục nói

- Năm đầu tiên ở Mỹ, Phong Mặc Từ như người điên cuồng, học lực ở trên trường tuy không hề suy giảm, thành tích xuất sắc vẫn đều đều nhưng việc ăn chơi gái góc là không hề thiếu.

Haley kể cứ sau một buổi học lại vào bar với một số người bạn, nếu đếm bạn gái của cậu ta trong một tháng thì hơn mười người. Một con số đáng kinh nê, thay bô như thay áo, thích thì tình một đêm rồi bỏ. Ở bên Mỹ, họ không quan trọng vấn đề lần đầu của người phụ nữ, vì thế số người chơi bởi đủ đón với Mặc Từ lại càng nhiều hơn.

Nhiều lần Haley cùng Joy khuyên ngăn đủ kiểu vẫn vô tác dụng. Cũng không hiểu tại sao từ lúc đến nước Mỹ xa xôi này Mặc Từ lại thay đổi nhiều như vậy. Joy thân với Mặc Từ, có hôm Joy với cậu ta ngồi uống rượu tâm sự, trong lúc say nghe loáng thoáng cậu ta gọi tên một người con gái. Hình như là rất nhớ, hình như là đang tương tư ai đó.

Haley còn định nói thêm thì điện thoại có cuộc gọi, là Joy.

An ngẫm, nếu nói thẳng ra thì Haley không xấu tính đến thế. Theo lời cô nghe thì, Haley, Joy và Mặc Từ là bạn thân với nhau từ nhỏ. Haley với Joy tuy tên bằng tiếng anh nhưng vốn là người Việt, cả ba đi du học chung riêng chỉ có Mặc Từ là ăn chơi nhất. Haley hiểu nhầm cô cũng giống bọn họ, giống theo kiểu tình một đêm.

Haley chắc cũng muốn chỉ tốt cho Phong Mặc Từ nên mới nói cô như thế thôi. Có lẽ vậy! Thờ dài, nhìn nhóc con đang dưới chân, nếu là người lạ thì nhóc sủa ghê lắm. Có ai ngờ, chỉ mới gặp Haley lần đầu đã quán quít như thế, chắc là cún con cảm nhận được cô ấy không xấu tính.

Haley nghe xong điện thoại liền bỏ về, trước khi đi vẫn nói thêm

- Mong là lần sau không nhìn thấy cô.

Tại quán bar,

Mỹ nhân mặc chiếc váy lam quần sát người đưa đẩy vóc dáng chuẩn ba vòng của mình bước vô trong, từng bước đi của cô đều thu hút người xung quanh, khuôn mặt góc cạnh nhỏ nhắn, môi đỏ mềm mại quyến rũ.

Cô đứng lại nhìn quanh, thấy phía bên kia có người mình cần tìm liền hướng đó đi tới. Mỹ nhân đứng là mỹ nhân, chỉ cần tới nơi đã có người bùng rượu đến mời. Công tử nhà nào vừa nhìn Haley đã mê mẩn, rót đầy ly rượu đỏ, lịch sự chào hỏi.

- Không biết anh có thể mời em một ly chứ.

Haley vốn là tiểu thư cao quý, tính kiêu ngạo đã có sẵn trong người rồi, giờ gặp hạng người lăng lơ này cô cũng phớt lờ, chỉ chực người ngồi đối diện kia nói thôi.

Joy nhận ra cô bạn kiêu kì, cười nhẹ, anh một tay ôm eo người đẹp một tay nhấp ngụm rượu.

Thằng bé tội nghiệp bị mỹ nhân trước mặt bơ ngai quá đành nói thêm.

-Thật ra, anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên rồi, hay làm bạn gái anh đi, đảm bảo ăn sung mặc sướng, em muốn gì có đó.

Haley cứ nhìn tên Joy khốn nạn trước mặt mình, thằng bé đứng kế bên bị bạn bè chọc quá liền to gan kéo lấy tay Haley hôn lên đầy một cái. Nó vừa định cười xuề xòa thì cái ly từ đâu bay đến đập thẳng vào mặt. Cả lũ giật mình, quay lại nhìn người ném, hóa ra là đại ca bọn chúng, này giờ tán gái có thấy đại ca nổi giận gì đâu có sao nữa lòng nào phang luôn cái ly vào đàn em này thế.

Máu từ đầu chảy xuống, dù gì cũng là công tử bột, hoảng loạn khóc lóc đòi đi cấp cứu. Haley cũng bất ngờ chà kém, vừa nhìn thấy cái nhếch môi cười khinh bỉ của thằng bạn liền bị kéo đi luôn.

Joy đưa Haley đến một góc khuất trong bar, sau đó ép cô vô tường, hôn lên đôi môi nóng bỏng ấy. Anh càng tức giận càng cuồng nhiệt càng lấn sâu trong thứ mềm mại đỏ mọng. Haley bị ép hôn, khó chịu uất ức đẩy mạnh Joy ra, ngay sau đó liền giáng cho anh một cái tát mạnh.

-Mày điên rồi!

-Ừ! Tao điên rồi đấy. Mày là cái loại gì mà để chúng nó tự tiện như thế? Ngu thì cũng vừa thôi.

-Cũng không liên quan.

-Vậy Phong Mặc Từ thì sao? Không phải bảo giữ gìn cho nó à?

Haley mắt bông nước, bỏ đi không muốn nói. Joy nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đó, cả người thất thần. Anh rõ ràng thích cô trước khi cô thích Phong Mặc Từ cơ mà, anh lúc nào cũng bên cô, lúc nào cũng giúp đỡ cô nhưng đổi lại thì sao? Anh được gì cơ chứ? Tự cười chính bản thân mình ngu ngốc dẫn thân vào cái tình yêu vô vẩn này, anh đã bao lần quyết định sẽ không yêu người con gái đó nữa, vậy mà chỉ là một cái hôn vào tay, anh đã ghen muốn nổ tung, ném luôn cả cái ly sành vào thằng đó.

Đời thật trở trêu, là ba đứa chơi thân với nhau, tại sao luôn có đứa bị bỏ rơi, đứa đó luôn gây sự chú ý lại không bằng một đứa cả ngày không nói gì. Bên Mỹ, nhìn Haley khổ sở vì Phong Mặc Từ khiến tim anh thất lại, Mặc Từ là bạn thân của anh, anh biết, nhưng tim thì không biết. Chỉ cần nhìn cô dịu dàng chăm sóc cậu ta, anh muốn phát điên. Chỉ cần là Haley cái gì anh cũng làm. Mỹ nhân đó đúng là một kẻ vô tâm.

Vì là làm vợ nên ngăn, đừng trách ta lười a! Nhưng mà ta lười thật, nằm chây thây ở nhà ra ấy, cơ mà cũng phải nghĩ cái ý tưởng độc đáo xiu mới đem viết truyện được.

Tâm sự đêm khuya. Nói nhỏ về mối tình hồi cấp hai cho các chế nghe nhé.

Ta á! Hồi đó ta nhiều người theo đuổi lắm. Hehe! Nói điều cho vui chứ có ma nó theo ấy. Có thằng kia kia, nó cao cao í, nó bảnh bảnh nữa, con giáo viên, học giỏi khỏi chê vào đâu. Nó học lớp ta, các nàng có bao giờ chơi cái trò mà ''ê, tao lỡ thích mày rồi'' không? Nó rất rất phổ biến đó.

Một hôm, ta cũng quay đầu trêu nó thế (ta ngồi bàn trước, nó ngồi bàn sau), xong cái nó bảo

-Con kia, mày nói cả tỷ lần chứ chả ít.

Ừ! Đúng rồi, nói cả tỷ lần cả trai lẫn gái luôn, ta là ta tán trai gái đủ thể loại mà. Nhưng vì đang trêu nên ta cứ tiếp tục trêu

-Lần này là thật, thích mày rồi, thích mày nhiều lắm, giờ mày có thích tao không? Nói một câu coi nào!

Nó nhìn ta cười cười = _ = cảm thấy có gì không đúng, ta hỏi lại ''Nói coi, có thích tao không?''. Nó khốn nạn lắm, hỏi ngược lại ta.

-Thích thì sao? Thích rồi thì làm gì?

Lúc đó trêu ghê, ta vì lỡ đùa quá rồi nên đành hứa theo trả lời

-Thích là thích, ai biết thích là sao? Thích rồi thì kệ, cứ thích thôi.

Nó nghe mình nói xong liền à một cách ần ỉ, xong hỏi tiếp

-Thế không thích thì sao?

-Không thích thì kệ, tao đi thích thằng khác.

Kiểu như ta thấy nó hỏi nhiều quá, bắt đầu bực bực, hỏi lần cuối cùng ''Thế mày có thích tao không, mệt rồi đấy?'';

- Thích!

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Joy

An An sau khi có một cuộc gặp mặt không vui vẻ, quyết định đi dạo phố chơi, dù sao đi làm tên Boss mặt lạnh ấy cũng đâu có cho. Dạo này túi tiền của cô cứ đầy đầy lên một cách ngạc nhiên, thậm chí lúc ngủ tên nào đó lên nhét rồi.

Hôm nay cô muốn đi thưởng thức những món cô muốn ăn. Từ lúc lên thành phố đến giờ toàn lu bu công việc này nọ, có sắm được cái gì cho gia đình đâu, phải tận dụng chớ.

Sau một buổi sáng sắm đồ mệt mỏi, kết quả là trên tay cô xách một đồng thứ đồ. An hôn hờ vào công viên bóc kem ăn, vị dâu tây mềm mềm ngọt ngọt, lạnh lạnh mát mát phát thèm.

Đang ăn ngon lành bỗng nghe phía trước có cô nàng chảnh chòe hét lên thu hút mọi người xung quanh.

-Đồ khốn! Anh là đồ khốn, nói chia tay dễ dàng vậy sao?

Cô nàng chửi chàng trai trước mặt mọi người, vậy mà chàng trai đó chỉ cười khẩy. Theo như An quan sát, cô nàng này điệu chảy nước chữ chả vừa, nhìn coi, trên người toàn đồ hàng hiệu cao cấp, môi mòm đỏ chót như ớt chào mào, cái dáng ổng ẹo mặc đồ muốn lộ luôn vòng một. Riêng chàng trai kia trông cũng không tệ, cũng tính là đẹp, chỉ là vừa nhìn đã biết có bao nhiêu người bạn gái.

Joy bắt đầu cảm thấy khó chịu với cô nàng trước mặt, anh chỉ là quen chơi bời, cho cô ta chút tiền, bây giờ chán nên muốn chia tay, thế mà cô ta cứ lèo nhèo bên tai khiến anh phát ngáy. Lại còn đứng trước bao nhiêu người làm to chuyện, nếu không phải là con gái anh đã chôn sống rồi, coi như anh giữ chút tự tôn đi.

Nhìn thấy cô nàng ngồi gần đó đang thản nhiên ăn kem trong khi bao nhiêu người tò mò nói này nói nọ, rất thú vị, Joy nhanh chóng đi đến kéo lấy tay cô, hùng hổ tuyên bố với cô bỏ trước mặt.

-Xin lỗi! Bây giờ cô gái này mới là người tôi thích, cô không thấy bản thân mình rất nhàm chán à?

Nàng sốc, vì người trước mặt phủ đến vô tình. An sốc không kém, đang ngồi ăn kem tự dưng bị lôi vào chuyện của hai người này, lại còn bị vu oan một cái vô cớ. Cũng bởi sốc quá, An không biết phản ứng làm sao chỉ nhìn thấy cô nàng đó uất ức bỏ đi.

Nào sau khi đã thông, nhìn thấy tay anh ta vẫn còn nắm tay mình, cô giật ra, bỏ đi như mọi chuyện không liên quan đến cô. Joy còn tưởng thế nào cũng bị cô gái này cho một tát đau điếng, ngờ đâu chỉ thờ ơ bỏ đi, quả là đặc biệt. Anh chạy lại chỗ cô nói

-Vừa rồi có lỗi quá, cô ta quá đáng nên tôi mới phải dùng biện pháp này.

-Ừ!

Một cái ừ này thật nhẹ nhàng, có sao anh thấy nó lạnh nhĩ, lại có chút kiêu kì, làm anh nhớ tới Haley. Anh cười khỏ, chắc cô gái này giận lắm đấy.

-Tôi là Joy! Có thể làm bạn chứ.

-Không. Tôi không muốn rắc rối

Đây là lần đầu tiên anh gặp một cô nàng như vậy, trước đây chỉ cần là anh làm quen, mọi cô gái không ngu gì mà sán tới. Giờ lại có người nói anh rắc rối, lạ thật, Joy cố bắt chuyện.

-Chỉ là làm quen thôi mà, cô không cần gắt thế.

Nực cười, tự dưng anh ta tới bắt chuyện với cô trước, cô không thích quen mấy người như vậy thì kệ cô, liên quan gì mà nói gắt với chả không gắt. Đang định bỏ đi thì có người gọi tới. Cô bắt máy, mặc kệ cái tên chẳng quen chẳng biết kẻ bên

-Alo!

-Em...em giúp chị với! Thật sự bây giờ chị không biết làm sao nữa.

Là chị ta, nếu đã chủ động gọi nhờ và như thế thì chắc là có chuyện thật rồi.

-Chị nói rõ coi nào?

-Tóm lại chị nợ bọn giang hồ hôm trước một khoản tiền khá lớn, giờ chúng đến tận phòng để đòi nợ. Chị hết cách rồi, chúng đập phá đồ đạc làm loạn chỗ này.

-Chị đang ở đâu?

-Đường X, khu Y

-Được, tôi đến đó ngay.

An thấy mình cũng tốt bụng ghê, khoản nợ đó của chị ta chẳng biết có trả nổi hay không mà đồng ý giúp. Đã vậy cô còn chưa chắc chắn chị ta có quen Minh, giúp một người lạ như vậy cũng nguy hiểm lắm.

Mà kệ, cứ đến đó rồi tính sau. Nhưng giờ cô đi bộ đến đó thì kì, nếu bắt taxi người ta cũng chẳng đưa đến nơi đến chốn. Còn đang phân vân không biết làm sao thì tên Joy kia hóng hớt.

-Cô có việc à? Cần tôi đưa đến không?

An An chả dám nhận đâu, thôi, phiền anh ta lắm, định từ chối thì Joy nói thêm

-Coi như tôi cảm ơn cô việc lúc nãy đi.

-Triển! Đưa tôi tới Đường X, khu Y

Joy cười khúc khích với lối ăn nói táo bạo của cô, nhanh chóng dẫn con Lamborghini sang trọng chở người đẹp đến nơi cô cần.

Tới nơi, phía trước cô là khu nhà trọ lụp xụp trông đến tội, thấy chỗ kia ồn ào gì đó cô bước đến. Joy cũng đi theo sau, mặc dù cô đã bảo anh ta về đi, vậy mà cái đồ mặt dày nhất quyết đi theo mới đau.

Chưa đến gần đã thấy tiếng đồ đạc rơi xuống đất, tiếng đe dọa cùng chửi bới rất to, lại là cái bọn kia, chẳng phải bị cảnh sát bắt rồi sao, cái bọn này chắc chỉ bị phạt nhẹ vài trăm triệu chứ chả ít.

Tên đầu đàn nhìn thấy An đi tới thì hơi hoảng, bỗng nhớ lại người con gái này không bình thường, lại nhớ lần này mình đề phòng dẫn theo rất đông người nên cười lớn, thậm chí hôm nay nhất định phải trả thù, cho con đó biết mùi lợi hại của ông đây.

-Lại gặp mày rồi con chó, nhớ tao chứ.

An không trả lời, nói chuyện với hắn ta khiến cô cảm thấy rất tò mò. Nhẹ nhàng đến chỗ chị gái đang sợ hãi, cô hỏi

-Chị nợ chúng bao nhiêu?

-Năm...năm trăm...trăm triệu.

Vãi cả năm trăm triệu, ít nhì? Cô còn tưởng có hai ba triệu gì đó thì còn được, cô cũng nghèo mà, đào đâu ra số tiền lớn như vậy.

-Sao? Định trả cho nó à? Anh hùng ha?

An hùng cái nỗi gì, đang dẫn cả người ra ấy, giờ moi cả người cô chắc cũng được hai mươi triệu tiền mặt. Tráng ra thì giờ cô trả số tiền đó cũng không thành vấn đề, trong bóp tiền của cô còn có một cái thẻ rút tiền của Phong Mặc Tử, đảm bảo năm trăm triệu chẳng đáng gì đâu. Nhưng đó đâu phải tiền của cô, lỡ Mặc Tử để quên trong đây rồi sao?

Nhìn cái bản mặt của tên cầm đầu ấy cười trêu chọc mà cô tức điên. Bí quá, mặc kệ sự đòi định mang cái thẻ của Mặc Tử ra thế chấp thì có giọng nói tự cao vang lên

-Tao trả!

Góms, cái loại dờ hơi cảm lộn đứng chứng kiến một màn giờ mới thêm lò cái mặt ra bảo vệ phụ nữ, An An khinh. Joy lấy ra trong túi một tờ chi phiếu đưa cho bọn chúng rồi nói

-Cứ đưa đến tập đoàn này mà đổi

Nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của tên đầu đàn Joy nói thêm

-Khỏi lo, tao đếch phải lừa chúng mày, còn nữa, sau khi lấy tiền thì rút ngay, đứng bao giờ để tao thấy mặt. Bằng không, tao lột da từng đũa mang cho cá ăn.

Ánh mắt sắc nhọn của anh khiến bọn chúng có phần hoang mang, dần dần rút lui đi. An chẳng cảm động cho mấy, không có cậu ta thì cô vẫn giải quyết

được, nhìn chị ta thờ phào, cô nói.

-Hôm nay mệt rồi, cứ nghỉ ngơi đi, mai tôi có chuyện muốn hỏi chị.

-Được.

An An nói xong thì đi, Joy lảo đảo theo sau hỏi

-Hôm nay tôi ra tay không tệ chứ.

-Ừ!

-Này, cô tên gì vậy? Giờ tôi cũng đang rảnh, có cần chờ về không?

-Này, kiểu vậy, dù sao tôi cũng giúp cô rồi còn gì?

Tên đó cứ mè nheo một hồi khiến cô thấy nhức đầu, thôi kệ, cứ coi như quen xã giao đi

-Rồi rồi, tôi tên An. Giờ cần phải đi về ngay lập tức, sợ rằng ông nhà đang lục đục đi kiếm thì khổ.

-Cô lấy chồng rồi? Trẻ đẹp thế mà.

-Ngạc nhiên à? Một chồng, hai con rồi đấy.

-Gi? Tôi không tin đâu, tôi còn chưa biết gì về nụ hôn đầu đây này.

-Hahaha! Đùa tôi à? Nhìn cái tướng anh lắm bạn gái thế cơ mà. Nói dối tệ ghê.

Cứ vậy, An bị tên Joy đó dụ nói chuyện rồi được anh ta đưa về lúc nào không hay. Dừng xe lại, Joy nhìn thấy khách sạn này quen quen, đây chẳng phải chỗ Mặc Tử đang ở sao? Đang nghỉ ngơi thì có tiếng cảm ơn nhỏ nhẹ từ ai đó

-Cảm ơn nhé! Tôi phải về rồi, mong có dịp gặp lại.

-À, ừ.

Tâm sự đêm khuya lần hai,

Vì không để phụ lòng mong mỏi của các cô các thím, ta xin kể phần tiếp theo.

Sau khi nó nói thích ta, ta cũng đâu phải ngu như mấy nữ chính ngôn tình đâu mà không nhận ra. Ta ngại ngại mà cũng chưa tin lắm nên hỏi lại

-Hỏi thật đấy, thích hay không?

-Mệt! Không thích, được chưa? Giờ biến đi cho tao học bài.

Thằng choss, bảo bà biến bà thêm ở lại chắc. Nói thật là ta cũng chả biết nó có thích ta không nữa, nhưng ta thì có đôi chút rồi đấy, nhưng chỉ là đôi chút của tuổi học trò thôi nhé.

Ta dặn các chế nè, hãy thử rung động một lần của tuổi học trò ngây thơ ngộ nghĩnh đi nhé. Đến lúc nó qua rồi, khi nhớ lại cảm giác tiếc nuối rất nhiều, mặc kệ nó chẳng đi đến đâu vào đâu, mặc kệ kết quả thế nào thì ít ra trong mỗi người vẫn giữ được những kỉ niệm đẹp đẽ ấy.

Hết rồi, giờ ngủ đi mấy đứa.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Giận!

Chiều dần tà, đồ bóng hai con người trải dài. Joy nhìn An đang tháo dây thắt của xe ra, cảm thấy có gì đó nuối tiếc, từ lúc về nước tới giờ hôm nay anh mới được thoải mái một chút, mới thú vị một chút, giờ lại phải quay lại cuộc sống hiện tại, thực nhàm chán. Không nữa, anh móc trong túi ra điện thoại nói

-Bấm số điện thoại của cô vào đây đi. Có gì liên lạc.

-À, không cần phải vậy đâu. Dù sao cũng không gấp lại.

-Ồ hay, cô nợ tôi năm trăm triệu nhé. Giờ bảo không gấp lại, định quýt à?

Nè nè, An An nhớ cô có bảo anh ta phải trả đâu, là tự nguyện mà, giờ đồ hết lên đâu cô dễ dàng thế, đâu có được. Cô còn đang định nói thì điện thoại lại đổ chuông. Nhìn màn hình hiện lên hai chữ Boss tổng làm cô hơi hoảng, chết mịa, trốn đi chơi cả ngày nay, còn không về ăn cơm trưa, thế nào cũng bị cậu ta chém

Ưc một cái, tay cô run run nghe điện thoại, giọng trở nên mềm dẻo

-Boss! Anh tìm em có việc gì?

-Đang ở đâu?

Giọng đầu giây bên kia nghe có vẻ kìm nén, tưởng chừng có thể bốc hỏa bất cứ lúc nào.

-A! Em đang...đang...à lúc này em đi thăm một người bạn, giờ mới về nè, đang đứng trước chung cư.

-Thật?

An cảm thấy xung quanh có cái gì là lạ, cứ như ai đó đang theo dõi mình vậy. Khoan, không vội trả lời Mạc Từ, cô quan sát mọi nơi trước. Và rồi, phía đằng xa ấy, có bóng dáng quen thuộc đang đi đến, tổng tài nổi bật hẳn trong đám đông, tiêu sái bước đi chậm rãi, tay vẫn còn đang cầm điện thoại.

An muốn rút cả quai hàm, cô vừa rồi chỉ cần ừ một cái thì không biết hậu quả ra sao. Cô biết cái con người đó nhìn thấy cô ngồi với một thằng lạ hoặc chắc là lại thấm máu ghen rồi.

Thở dài, thôi thì có gì từ từ ứng biến sau. Cúp máy, cô xuống xe, Joy nắm tay cô lại, khó chịu hỏi

-Bạn trai à?

-Không! Chồng đấy. Muộn rồi, anh cũng nên về đi.

Cô với Joy mới nói có mấy câu đã thấy cái bóng cao lớn lù lù ngay sau lưng cô, công nhận chân dài nhanh tới thật. Cô chưa kịp quay mặt lại giải thích gì thì đã có người nói trước

-Phong Mạc Từ, sao cậu lại ở đây?

-Câu này phải để tôi hỏi mới đúng, cậu cũng nên bỏ tay khỏi bạn gái tôi được rồi đấy.

An cứ phải trở mắt nhìn, cạ lời không biết nói gì thêm, hai cái người này lại quen biết nhau. À, phải rồi, Haley, Joy, chẳng lẽ là cái người Haley nhắc tới. Ôi giờ, tên tiếng anh, người Việt, trùng nhau, thế mà cô chẳng nhớ cái quái gì cả.

-Bạn gái cậu, ra là vậy, lúc đầu đã ngờ ngợ. Tôi còn đang tính làm sao cưa đổ cô em này.

Joy cười như không nói đùa, ánh mắt len lõi một chút lạ thường.

-Hôm nay hai người đi đâu?

-Không có gì, chỉ là đưa bạn gái cậu đến nhà bạn thôi, An nhĩ?

Joy nói xong còn cô ý nháy mắt tỏ vẻ phong lưu. Sến bỏ mẹ, làm An muốn nổi cả da gà, lăm lét nhìn Mạc Từ cười hì hì sau đó nói muốn về cho cún con ăn, hai người cứ từ từ nói chuyện rồi lùi đi mất.

Joy phì cười,

-Cô gái đó rất thú vị, cậu có thật sự nghiêm túc với người ta không. Hay là nhường cho tôi đi, kéo tội nghiệp.

Joy thấy cái lườm sắc lạnh của bạn mình, cười khò, chỉ trêu chút đã nổi nóng rồi.

-Tôi không quan tâm cậu có bao nhiêu bạn gái, nhưng tốt nhất là đừng đụng đến cô ấy.

Trong một góc phòng, An An ngồi nhìn cún con ngon lành, còn mình thì nom nớp lo sợ. Không biết từ nên giải thích thế nào để cậu ta hiểu, viện lí do nào cho phù hợp. Tiếng cạch cửa cho biết có người vừa vào nhà, mà người này chính là tên tào tháo mà cô đang nghĩ tới. Người này bước vào nhà nhìn thấy cô ngồi vừa cho cún ăn vừa cắn móng tay trông rất mắc cười. Tay cậu rút túi quần, thông dong bước đến hỏi nhỏ

-Đã biết tội chưa?

Tội gì? Cô chả biết gì cả? An An tự nhủ với mình, vậy mà khi nhìn thấy ánh mắt thâm sâu của ai đó liền quay đi tránh né. Thôi thì số phận cô đã vậy đành chấp nhận, kháng lệnh vị sếp khó tính này không có cửa thoát đâu.

-Rồi!

-Tội gì, nói coi?

An An nhìn Boss nhà mình cười đều hời mà phát tiết, hận không thể băm cậu ta ra thành trăm mảnh. Nhịn, nhịn, cô cười tươi nói

-Dạ! Đi chơi không báo cáo.

-Còn gì?

Còn cái quần này, lấy thì lấy đi, chỉ có vậy còn định dán thêm cho cô cái móc gì nữa. Lòng cô gào thét chửi bới nhiều lắm, nhưng vì hơi tò mò mình còn tội gì nên nhịn để hỏi, ai dè đâu, cậu ta trả lời rất tỉnh

-Tội thứ nhất, ai cho phép em đi một mình buổi tối. Tội thứ hai, đi chơi không nói đến, nhưng sao lại đi chung với tên Joy đó, nếu không phải bạn anh, có lẽ lúc này hẳn phải nhập viện rồi. Thứ ba, em đang giấu anh chuyện gì mấy ngày nay?

Phong Mặc Từ nói làm cô cạn lời, cảm thấy mấy cái tội này rất ư là dỏm. Cô có phải con nít đâu mà không được đi buổi tối, cậu ghen cô còn hiểu được, nhưng đến mức nhập viện thì hơi lố, tội thứ ba cứ như đang tra hỏi ấy, có méo phải tội đâu.

Mệt rồi nhé, quanh đi quẩn lại cũng là cô sai chứ gì? Nãy giờ nhịn đủ rồi, cô ngán cổ lên cái

-Phong Mặc Từ, anh quá đáng lắm, mấy cái đó mà cũng tính thành tội à, tôi có phải tù nhân của anh đâu.

-Còn nữa, buổi tối hôm đó, anh làm gì, anh ở đâu lúc tôi cần, tôi không phải con nít, đừng có quăn.

An An càng nói lại càng hăng, kiểu như máu dồn lên não bao nhiêu uất ức suy tư muộn phiền chửi một loạt cho thỏa mãn. Mặc Từ nghe xong cũng nóng, cậu quan tâm cô như vậy, thế mà cô lại thốt lên những lời ấy. Cái đầu óc đó, rốt cuộc có biết suy nghĩ không, lo cô gặp nguy hiểm nên mới phải làm vậy. Cậu bực quá

-Em nên khám xem não mình nó teo cỡ nào, đến bản thân mình còn không bảo vệ được mà to miệng.

-Ai nói anh tôi không tự bảo vệ mình được?

-Thế vết bầm chỗ vai thì sao? Em tự làm chắc!

Cô bị Mặc Từ nói trúng đánh tâm nín, cảm thấy mình có cái thế nào thì cũng là người thua nên bỏ đi ra sofa ngồi. Cậu cũng bực, liền đi vào phòng làm việc, đóng cửa cái rầm.

Năm phút trôi qua, hai người giận nhau, mỗi người một việc, chẳng ai thèm quan tâm ai.

Mười phút trôi qua, vẫn giận nhau, nhưng bắt đầu một người coi phim mà cứ nghĩ đến một người, người còn lại làm việc mà chẳng tập trung nổi.

Ba mươi phút trôi qua, con giận hình như đã ngảy ngoai, kẻ coi phim xem rất chăm chú, kẻ làm việc đã ngưng từ lúc nào, không chịu được nữa đành rón rén ra làm hòa lại thấy kẻ kia quên bống mình thì bực lắm, bỏ vào phòng lần nữa.

Một tiếng trôi qua!!!

An đang xem *phineas and ferb*, cảm thấy rất hay. Phim nói về một cậu bé tóc đỏ có những sáng tạo công trình kiến trúc rất độc đáo, một chị gái không hiền lành mấy, một con thú cưng làm trong FBI chuyên đánh nhau với lão tiến sĩ kì quặc. Tập trung quá, cô chẳng thèm nhớ tới chuyện lúc nãy nữa, mặc kệ mọi thứ, mặc kệ cả tên đó.

Đấy! Cái chỗ nó đang hay, vậy mà có người đứng sau gõ gõ vai cô. Cô quay lại thì thấy Mặc Từ mặt lạnh lùng lấy tay chỉ vào hộp y tế. Ý muốn nói thay băng cho cô.

Còn lâu đề!

-O! Giận mà, giận thì mặc tui, quan tâm làm gì cho nhọc.

-Chẳng liên quan!

-Sao không liên quan?

-Giận là việc của giận, thương là việc của thương.

Hừ! Cô ú ớ thèm. Vậy mà tìm nghe lời đó không tự chủ được mà dung dinh, lòng cứ thế mềm nhũn dần dần.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bạn thân ư?

Sau khi thay băng xong, miệng cô thì vẫn nói giận, vậy mà đồ ăn Mạc Từ mua về vẫn cứ ăn. Tại cô noi gương cậu ta mà, giận là việc của giận, ăn thì mình cứ ăn thôi. Vai coi như đỡ nhiều rồi, được chăm sóc chu đáo như thế không khỏi mới lạ. An An cười thầm nằm trên đùi tên đáng ghét coi phim, một lúc sau thì lăn ra ngủ lúm.

Sáng hôm sau dậy thì thấy mình nằm trên đệm êm chần ấm rồi. Mạc Từ nằm cạnh cô, đúng là hiếm thấy, mọi hôm sáng ra chỉ có mình cô với căn phòng thôi. Chắc hôm nay cô dậy sớm hơn mọi ngày í, nhìn cậu ta kìa, cái bản mặt ghét dễ sợ, lúc ngủ thì như thiên thần ấy, vậy mà lúc thức dậy chỉ toàn bắt nạt cô thôi. Tranh thủ ngắm một tí, xem cậu ta có xấu chỗ nào không? Ai mà chẳng có chỗ xấu cần giấu nhĩ? Vậy mà ngắm cả lúc cũng chỉ phát hiện con người đó quá ư là đẹp trai. Nhìn cánh mũi cao thẳng tắp thờ đều đều, lọn tóc nâu vàng vương bên khóe mắt, đúng là con lai mà, có chút phong cách của Tây. An An bỏ cuộc, chỉ sợ nhìn khuôn mặt này thêm một lúc nữa không kìm được mà hôn cho mấy phát.

Lại nhớ tới vụ hôm bữa, bị cậu ta bắt quả tang, then tới đó cả mặt, thế không bao giờ tái phạm. Hít một hơi, cô lén rón chân xuống giường, chân chạm đất chưa được bao lâu liền bị lôi lên giường một lần nữa. Phong Mạc Từ ôm cô vào người, mặt thì cứ nhắm mà miệng thì đã không tự chủ được nhếch lên tạo thành hình bán nguyệt.

-Không ngờ em lại làm nhiều việc xấu lúc anh ngủ đến vậy.

An đơ cả người, nhiều lúc cô tự hỏi, Phong Mạc Từ có giác quan thứ sáu không? Sao lúc nào cũng phán như thánh thế? Đây đâu phải lần thứ nhất, là lần thứ ba đấy. Hoặc cậu ta là diễn viên ngầm, diễn như thật ế, cô quan sát nhất cử nhất động như thế mà còn chẳng phát hiện được. Ô tô kê, ai em phai!

-Lần sau có làm việc xấu thì báo anh một tiếng, mình cùng phối hợp, như vậy mới vẹn toàn.

Nhìn ánh mắt hiện lên ý cười gian kia, thì cô biết cái việc xấu cùng phối hợp ấy là gì, chỉ có thể...

-Bỏ em ra, anh đâu.

Nói chung, phát ngôn câu đó ra cô cũng nhanh chóng bỏ đi vệ sinh cá nhân. Vì sức khỏe với tinh thần cũng tốt lên rồi, ở nhà hoài cũng chán, sợ đi shopping nhiều mất tiền nên quyết định đi làm. Lúc đầu Mạc Từ không cho đi đâu, xong cái cô phải mềm dẻo ra điều kiện mới được. Điều kiện thiệt ra cũng chẳng khó khăn lắm, chỉ cần nửa tiếng lên phòng Boss một lần, cô cũng chẳng hiểu tên dở hơi này nữa, lên làm thế không biết. Mà kệ đi, nghĩ làm gì cho mệt óc, trước hết đợi cậu ta chở đi ăn sáng đã rồi tính sau.

Cứ vậy, cả buổi sáng, người ta thấy An An tự động mò lên phòng Boss tổng nửa tiếng một lần, tò mò lắm, thắc mắc lắm, mà hỏi ai ai cũng chẳng biết. Có đưa nhiều chuyện bịa đặt tùm lum, nào là vì đặc tội, lấy lòng, đánh ghen,... đủ mọi thể loại trên đời, tốt có xấu có.

Có đưa không tin lời đồn, đi hỏi cho ra nhẽ, chỉ nhận lại một câu phủ tới ê lòng của An An

-Tui hông có biết, nếu thắc mắc xin vui lòng lên hỏi trực tiếp tên khốn đó. Okie!

Rất cuộc tới bữa trưa, cô nàng không nhận được nữa, hỏi.

-Anh gọi em lên chỉ nhìn rồi kêu về à?

-Ừ! Ăn cơm đi.

Mạc Từ trả lời thần nhiên khiến ai đó phát điên. Cô hờn, đi ra một góc ngồi, à không, cô quay lại, bê phần cơm của mình rồi mới ra góc ngồi. Đừng có hiểu lầm, cô là vì sợ đói không có sức để làm việc thôi, chứ cô thèm ư. Nhìn coi, cơm này thì có gì ngon, chỉ là kiểu Pháp xoàng xoàng á, chỉ là một bữa cơm bằng một tuần tiền lương, có gì ghê đâu.

Mạc Từ phì cười, con heo này cậu nuôi mãi sao chẳng mập chút nào vậy, nhìn nó tham ăn thế cơ mà. Gắp miếng gà chiên thơm phức lên, cậu hỏi

-Ăn không?

An quay lại, nhìn miếng thịt gà quẩy rừ quá, nhũ thơm, có thực mới vực được đạo, có gạo mới cưa đổ chồng. Mặt dày dơ đĩa ra nhận, kèm theo lời dối hờn

-Ngu mới không ăn á?

Bữa cơm đơn giản chỉ có vậy, có chút giận đối vu vu, có chút ngọt ngào khó tả, có chút yên ả ấm diệu kì.

Một lúc sau khi dùng bữa xong, An đang nằm ngủ ngon lành trên ghế sofa trong phòng của Phong Mặc Từ, cậu thì làm việc trên bàn, sợ cô lạnh, lấy áo mình khoác lên cô.

Bỗng có tiếng gõ cửa phòng, giọng thư kí nam vang lên

-Thưa giám đốc! Có cô Haley xin gặp, cô ấy đang..

Còn chưa kịp nói xong, Haley đã tự tiện bước vào luôn, còn nói giọng vui vẻ

-Minh đến chơi, không phiền chứ!

Vui vẻ chưa được bao lâu, nhìn thấy cậu đang ngồi kế bên một người con gái quen thuộc, trái tim bỗng nhói. An An nghe tiếng động, cũng giật mình thức dậy, mở mắt thấy Mặc Từ bên cạnh, còn Haley đứng kia, cô nhanh chóng ngồi lên.

-Không! Tùy cậu.

Cậu nhẹ nhàng nói, không có vẻ gì là khó chịu cả. An cũng không biết nói gì, có chút không thoải mái khi Haley cứ nhìn mình chăm chăm, lần trước An cũng chưa có giải thích gì sất, nghĩ thầm cô ấy chắc vẫn đang gai mắt mình.

-Thức rồi à? Có mệt không? Anh đưa em về.

Mặc Từ lo lắng hỏi An An, cô chỉ cười rồi bảo vẫn tốt, nói bận thì cứ đi đi, không sao cả. Haley chứng kiến một màn tình cảm, thấy mình như người thứ ba trong câu chuyện này vậy, trước giờ cô chưa từng nhìn thấy Mặc Từ dịu dàng với ai cả, nhìn cách cậu đối xử với người con gái kia, nhìn ánh mắt cậu, là sự chân tình và thật lòng.

Cô khó chịu, cả người đều bứt rứt không yên, chỉ muốn chạy nhanh đến, giành lại Mặc Từ, nhưng cô không làm vậy, vì cô không muốn giống như một kẻ ngu ngốc. Cô là đang ghen tị, cô chưa từng ghen tị, cô không muốn thừa nhận điều đó. Ánh mắt Haley lạnh đi trong phút chốc, nhớ đến câu nói của Phong Mặc Từ

Đừng lo, mình sẽ chăm lo cho cậu suốt đời!

Hôm đó, cậu nói như vậy, hôm đó, cô cảm động quên đi cái đau hiện tại. Chẳng lẽ, người như Phong Mặc Từ lại quên mất.

-Haley, cậu cứ việc tham quan, tôi có việc nên đi trước.

Mặc Từ nói xong liền rời đi mất, để lại An An cùng Haley trong một căn phòng lớn.

-Haley nè, chuyện lần trước, cô hiểu nhầm rồi. Tôi không biết hồi trước Phong Mặc Từ ra sao, cũng không muốn quan tâm, chỉ cần bây giờ, chúng tôi hiểu nhau, cần nhau là đủ rồi. Với lại, tôi không phải loại người như cô nghĩ.

An An lên tiếng trước, muốn giải thích hiểu lầm hôm bữa, dùng những từ ngữ nhẹ nhàng nhất.

-Hừ! Tôi không tin, cô muốn làm căng để tôi lên giá chứ gì, được, tôi chấp nhận, cứ nói giá tiền.

-Cô...Đã nói tôi không cần tiền, Haley, cô làm sao vậy? Tôi biết với tư cách bạn thân cô muốn tốt cho Mặc Từ, nhưng như vậy thì hơi quá đáng rồi.

An An tức giận nói, vậy mà chỉ thấy Haley cười khẩy, bạn thân ư? Cái danh bạn thân này cứ như cây kim đâm vào lòng cô vậy. Haley không kiềm được, giơ tay lên tát An một cái. Vì quá đột ngột, cô không đỡ được, bàn tay cứ thế giáng thẳng vào mặt, in hằn năm ngón tay hồng trên má.

-Cô có tư cách gì nói tôi như thế? Cô cũng chỉ là một kẻ bần tiện.

Haley như bị hoảng loạn, lời lẽ trở nên khó nghe hơn. Ánh mắt An bỗng sắc lạnh, nói

-Còn cô? Cô có tư cách làm bạn của Phong Mặc Từ sao? Một chút lịch sự dành cho cô bây giờ cũng không còn.

-Cô...

Haley định tát An thêm một cái nữa, mà chưa kịp thì tay đã bị nắm lại, An An lạnh lùng hất tay Haley ra. Bước đi của Haley loạng choạng không vững, giày cao gót khó khăn di chuyển, bỗng, dưới đất có chiếc bút bi không ai để ý tới. An nhìn thấy, vừa hét lên cảnh thận, Haley đã dẫm phải, trượt chân té xuống đập đầu vô cạnh bàn.

Ngay lúc đó, Mặc Từ trở về phòng, nhìn thấy cảnh tượng vội vã chạy lại đỡ Haley. Thấy Mặc Từ bên cạnh, cô cười, cánh tay cô dần dần đưa về hướng An An, đến khi chỉ đứng người, cô khó nhọc nói

-Là An!

Chương 44: Nguyên vì cô ấy

Tình cảnh hiện giờ cùng câu nói kia thật sự đúng là rất khóp. An không ngờ rằng, một người như Haley lại có thể trơ trên đến vậy, có đúng cô ta là bác sĩ thú y không? Hay là diễn viên? Rõ ràng chỉ là một cái té nhẹ, va phải cạnh bàn một chút liền đem ra ầm ĩ. Đã vậy, còn ngắt lẹm trên tay của Phong Mặc Từ, có phải lỗi quá rồi không?

Nhưng sao cô ta diễn giỏi vậy, như thật. An nhẹ cười khinh, Haley, mỹ nhân này tuy là hoa đẹp, lại gắn trên mình những cái gai nhọn như vậy, đâm người ta suýt chảy máu. Ngay lúc đó, cô không để ý Mặc Từ đang nhìn mình, nụ cười của cô, hàm ý đã chuyển sang một nghĩa khác trong mắt cậu.

Một nụ cười đắc thắng, trong phút nhất thời nó chứng minh cho cậu, điều Haley nói là sự thật. An thấy Mặc Từ nhìn mình bằng đôi mắt không thiện cảm, pha chút thất vọng thì hoang mang, đừng nói là, cậu tin những lời lẽ vô căn cứ đó, cậu sẽ không ngốc đến thế chứ. Định mở miệng nói gì đó đã thấy Mặc Từ bé Haley lên, lướt qua cô như không thấy, coi cô là không khí.

Đến khi bọn họ đi đã khá xa, cô mới hết bàng hoàng trước hành động đó. Cả người cô bỗng dâng lên trong người nỗi bất an hiếm thấy. Đi rồi, căn phòng này rõ ràng vẫn còn cô, sao lại cảm thấy trống trải đến vậy. Nhìn tên thư kí đang lụm hùm nhặt mấy bản báo cáo làm rơi dưới đất của giám đốc, hẳn chắc cũng chứng kiến một màn rồi, chẳng biết có nghĩ cô là kẻ bần tiện, độc ác không? Thắc mắc, An hỏi

-Thư kí Kim, vừa rồi, anh có tin là tôi làm không?

Kim thấy An hỏi mình liền bối rối, Kim là Kim, phận làm thư kí đâu có quyền lên tiếng chê bai hay phản bác, huống chi, Kim biết, cô gái này có quan hệ rắc rối với giám đốc Phong, lỡ nói gì động chạm, chức thư kí sợ giữ không nổi. Kim hơn tuổi An, nhưng vẫn biết điều gọi cô bằng chị

-Nãy tôi không để ý, tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra hết.

Câu trả lời thì thông minh thật, nhưng phật lòng người, nghe không thuận tai chút nào, dường như đang trốn tránh. An không thích như thế, cũng chẳng làm gì được, đành kệ vậy.

Đang định bỏ đi, tiếng thư kí Kim khê vang, dù rất bé nhưng vẫn đủ để mình cô nghe thấy

-Tôi không biết chị có làm hay không? Nhưng theo những gì đã xảy ra, cũng chỉ có một mình chị ở đây.

An cười khỏ, đúng là không nên nghe thì hơn, để khi nghe rồi, những cái mình không muốn nghĩ tới, nó lại càng chân thật hơn. Ngay cả một người không liên quan, cũng cho rằng là cô làm, thì người trong cuộc nghĩ gì cô đều đoán ra cả rồi. Hít một hơi thật sâu, mỉm cười, cô quay lại cảm ơn thư kí Kim rồi đi. Không biết từ bao giờ, cô lại hay cười, là những nụ cười che dấu cảm xúc thật trong người.

Bắt taxi, cô đến bệnh viện, cô muốn giải thích hiểu lầm này, đâu thể chỉ vì một lí do nhỏ nhất phá hoại tình cảm của cô, càng quan trọng hơn, không thể để Haley đắc ý được, phải hỏi cho ra nhẽ, mục đích cô ta làm vậy với mình.

Nghĩ là vậy, nhưng khi tới nơi, Haley, đang trong phòng cấp cứu, với tình trạng nguy hiểm đến tính mạng. An ngỡ ngàng, không dám tin vào mắt mình, nhìn Phong Mặc Từ đang thần thờ chỗ kia, lại ngó vô trong, cột đỏ nhấp nháy, Haley được các bác sĩ nỗ lực cứu giúp.

-Đến đây làm gì?

Tiếng Phong Mặc Từ trầm trầm làm cô giật mình quay đầu lại nhìn, đôi mắt cậu đắm chiều không rõ, cảm giác nhìn cô như kẻ tội lỗi.

-Em...Haley sao rồi?

Ngay lúc này, cô không có tâm trạng giải thích gì cả, mọi chuyện cứ để sau đi. Vì dù sao, cô cũng là người có lỗi, tuy chẳng phải chính cô gây ra, nhưng cũng là tại cô mà ra. Nếu giờ mặt dày giải thích khi người ta đang phải cấp cứu, càng chứng tỏ mình thiếu văn hóa, là người bần tiện đến mức nào.

Lảng đi chuyện khác, cô hỏi Phong Mặc Từ là thật lòng, có sao chỉ thấy đôi mắt trầm tư ấy nhìn mình, còn vô tình kêu cô về đi. Có lẽ cô chứng mất cậu lắm?

-Anh đang nghĩ em làm sao?

An hỏi, cô chỉ buột miệng nói thế thôi, chứ cô đã sẵn biết, trong lòng Mặc Từ đang nghĩ về cô ra sao. Nhưng chỉ cần là chút hy vọng, cô vẫn muốn chứng minh mình trong sạch. Ngọn lửa hy vọng nhỏ nhoi còn chưa bén được bao lâu đã bị dập tắt ngay lập tức.

-Tôi nói em, VỀ MAU!!!

Cậu quát, đây là lần đầu tiên Mạc Từ quát cô, cũng là lần đầu tiên, cô nhìn thấy cậu vô tình đến thế. Lại chỉ vì một người con gái khác mà lên tiếng với cô, bây giờ tự dưng cảm thấy lời của Haley nói thật đúng, cô có thể chỉ là một trò chơi trong cuộc sống cậu ta mà thôi. Sống mũi cay cay, nén nước mắt vào trong, đã thế, cô cũng chẳng cần giữ thể diện làm gì, nói to

-Được! Phong Mạc Từ, tôi nói cho anh biết, Haley là do tôi đẩy, là do tôi hại.

Cậu thấy cô càng ngày càng không hiểu chuyện, lại còn dám lớn tiếng như vậy, tức giận Mạc Từ đứng lên đi đến chỗ cô, bẹo đau vào má trái một cái, tới khi cô kêu oai oái mới ngừng. Ở khoảng cách gần như này, Mạc Từ phát hiện, trên má An An, một vết xước nhỏ xẹt qua, tuy không rõ ràng, cậu vẫn có thể nhận ra những vết hồng đỏ lạ ngay gần đó. Như hiểu ra gì đó, lông mi cậu khẽ trùng xuống, đưa tay lên má cô, xoa nhẹ.

Cô thấy Phong Mạc Từ đúng là tên điên, vừa rồi còn quát mắng bẹo má cô, giờ thì sao, tự dưng xóa nấn mặt người khác, nhìn cô dịu dàng thấy rõ. An An tức lắm, hất tay cậu ra, hùng hổ nói tiếp

-Bỏ ra! Sao không quan tâm cái người trong phòng kia. Có biết vì sao tôi làm vậy không? Tại tôi ghét cô ta ấy, cái tính điệu điệu kiêu kiêu chẳng ưa nổi, với lại tôi ghen tị cô ta có đồ trang sức đẹp nữa.

An nói xong, liền cảm thấy không khí xung quanh sao lạnh lạnh, nhìn bản mặt Phong Mạc Từ giờ đen thui thui, khiếp, sợ thật. Hào hùng là thế, đến lúc cậu ta tức giận thì cô cũng chẳng đỡ nổi.

Cậu gõ đầu cô, mắng

-Bướng lắm! Về nhà đi.

Đuối cô đi rồi, cậu mới nhếch miệng, lí do lí trầu, chẳng cái nào hợp lí cả. Có ai đi thấy người ta kiêu mà hại không, nếu có thì người đó chắc cũng chẳng phải An An. Ghen tị với đồ trang sức đẹp? Nực cười, cậu nhớ cô tiếc tiền lắm cơ mà, bỏ cả trăm ngàn mua đồ ăn lại không dám bỏ mười ngàn mua cái kẹp tóc. Nếu nói cô hại người vì đồ ăn thì ít ra cậu còn tin đấy.

Đang suy nghĩ một chút thì thấy bác sĩ ra, cậu bước đến hỏi

-Sao rồi?

-Vết thương ngoài da đầu không đáng kể, nhưng căng thẳng khiến bệnh nhân tái phát bệnh cũ thì nguy hiểm đến tính mạng, coi như đã ổn hết rồi, lần sau đừng để bệnh nhân gặp phải cú sốc nào đó, nếu không e rằng...

Vừa ngay lúc đó, Joy từ công ty vội chạy đến đây, nghe lời bác sĩ nói xong, cả người bỗng thất thần. Thấy Phong Mạc Từ kể bên, anh chỉ muốn lao đến đánh cậu ta một trận, Haley ở bên cậu ta không lúc nào không gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng Joy không làm gì cả, nhìn Mạc Từ nói

-Đến công ty đi, Haley ở đây mình lo được rồi. Dù sao cậu cũng mệt, có chuyện gì thì nói sau.

-Được!

Mạc Từ đi rồi, Joy bước vào trong, thấy Haley mặt xanh xao, môi trắng bợt bất tỉnh nằm kia. Cả người truyền đủ thứ dung dịch, gấn đầy máy móc trên người khiến Joy đau lòng. Nhìn người mình yêu bị như vậy, còn tàn nhẫn hơn chính bản thân mình trong tình cảnh đó. Hốc mắt cậu hơi đỏ, nắm lấy bàn tay yếu đuối của Haley thật chặt, giờ phút này, cậu thề rằng, nếu không thể ở bên người mình yêu, thì nguyện làm tất cả mọi thứ vì cô, bằng mọi giá, bằng bất cứ việc gì, chỉ để cô hạnh phúc.

Được nửa ngày thì Haley mở mắt tỉnh dậy, nhìn trần nhà màu trắng, nhìn người con trai bên cạnh đang nắm tay mình, cô thất vọng. Haley cứ nghĩ rằng, khi vừa mở mắt, người bên cạnh cô là Phong Mạc Từ, nhưng không phải, cô thờ ơ rút tay mình ra khỏi.

Joy đang gật gà thấy có tiếng động liền tỉnh dậy, thấy Haley đang điên cuồng tháo các băng gạc băng cuốn trên người, tháo luôn bình truyền nước với các máy móc trên người.

Joy hốt hoảng ngăn hành động ngu ngốc của cô lại, quát

-Mày làm loạn vừa thôi, có dừng lại không hả?

Haley vừa hét vừa khóc, khuôn mặt xinh đẹp của cô hiện giờ đã chẳng còn nhận ra, chỉ còn lại một cô gái đang trong giây phút tuyệt vọng.

-Mày thì biết gì, tao mệt lắm, tao mệt lắm rồi.

Joy ôm cô vào lòng, mặc cho giấy giụa, khẽ nói

-Tao giúp mày! Chuyện gì tao cũng giúp mày.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc*, Cho Em Chọn được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Sự thông minh của An

Chiều và tối, là khung cảnh đẹp hiếm có người để ý, là sự kết hợp của ánh hoàng hôn cùng mặt trời đỏ rực, là làn gió thoáng mát diệu kì. Vào thời gian này, đường xá xe cộ khá nhiều, dòng người tấp nập đi qua không mang những thứ nhỏ bé xung quanh. Sau cuộc cãi vã không hề nhẹ của cô và Phong Mặc Từ lúc trưa, cô uất ức bỏ đi, đến giờ vẫn chưa muốn về. Lang thang khắp nơi này đến nơi khác, cũng chỉ tại lúc này quên không mang theo điện thoại với ví tiền nên giờ chỉ có cái người. Giờ này mấy tiệm thịt nướng cứ thế nướng thịt khiến cô phát thèm. Giờ quay lại công ty thì xa lắm, có xu nào đi taxi đâu, buồn muốn chết luôn.

Có cái ghế đá bên vệ đường ấy, An ngồi tạm nghỉ ngơi, nhìn mọi người vội vã đi đi về về, mấy cái tức giận ban nãy cũng vui đi phần nào. Cô bình thản nhìn chòm mây bông bành bay qua, đi bộ như này thì chẳng biết bao giờ mới về nhà. Lại nghĩ tới cái con người kia, chắc bây giờ đang ở bên chăm sóc ai đó rồi, bỏ cô rồi, ừ, đúng rồi, cô cũng chỉ là hạng tép riu vợ lấy người giàu thôi, sao sánh bằng vị tiểu thư cao quý kia được, đã vậy còn là bạn thân của nhau. Thanh mai trúc mã, cô hiểu quá mà, cái mác chỉ để trưng trưng thôi, thực hư ai biết thế nào.

Phong Mặc Từ, cái đồ đáng giận, càng nghĩ càng điên, thông minh thế mà cũng có lúc không xem xét lại tình hình gì cả, cái thông minh này vứt cho chó gặm nhé. Yêu cái gì mà yêu, mắng cô như vậy mà hồi trước kêu yêu, cái đồ mặt dày đáng ghét, lần này cô đừng hồng hờn bỏ qua cho cậu ta. Còn cái vị tiểu thư kia nữa, có thật là bạn thân không, hại người khác như vậy chắc vui lắm. An trong đầu thì mắng hai người đó dữ lắm, nhưng lúc sau bụng reo reo không ngừng thì mới nhận ra đang đói. Nhìn quán thịt bò ỉ, có đôi tình nhân đôi diện đập thẳng vào mắt cô, chàng trai triu mến gấp thịt cho cô gái, hạnh phúc đến thế là cùng. An nhìn mà không khỏi suyt xoa ngưỡng mộ, lại nhìn bản thân mình hiện tại, một mình ở cái nơi chẳng biết, tiền không tình tan, bạn trai nhà người ta yêu thương bên vực bạn gái, bạn trai cô bệnh thì cũng bệnh nhưng mà chẳng phải cô.

Tự dưng thấy tủi tủi, trời cũng sập tối tự lúc nào, gió ngày càng lạnh hơn, điện đường cũng chớp nhoáng lên rồi. Nếu cứ đà này, đến nhà cũng chẳng về được chứ đừng nói được ăn. Chẳng hiểu sao, mắt cô bắt đầu rom rớm, môi nhỏ cũng cắn lại bất đắc dĩ. Hình ảnh trước mắt dần nhòe đi, nước mắt mặn chát từ đầu chảy qua nơi gò má mịn màng.

Cô khóc sao?

An đưa tay lên chạm vào thì thấy ướt ướt, buồn cười, nhiều khi chẳng thể điều khiển được cảm xúc của chính cô nữa. Lúc thì cười một cách ngốc nghếch, lúc thì khóc một cách ngu xuẩn. Từ lúc quen Phong Mặc Từ, cô đã chẳng là An của lúc trước, vô lo vô tư.

Cô lau nhẹ đi, nếu cậu ta không tìm cô cùng lắm thì hôm nay ngủ ngoài đường vậy. Chẳng khó khăn lắm, nhin đói một bữa, ngủ ngoài một đêm cũng chỉ là hình thức bên ngoài. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng tâm trạng cứ sầu đời sao ấy, nhìn gì cũng nản, buồn đến thối ruột.

Không biết do cô ăn ở có đức hay sao ế, bỗng thượng đế ban xuống một tên rồi đến cứu cô.

-Hãy! An, sao ngồi đây vậy? Muộn rồi đó.

Giọng Joy vang lên, anh ta đang thành thoi ngồi trên con phe re ri sang trọng, theo cách gọi tiếng việt thì thế, vốn dĩ cô đâu giỏi tiếng anh. Đúng là playboy, cá tính dữ, mỗi lần gặp cô đều một em xe đẩy, cũng may không có mấy cô bỏ bét của anh ta kể bên, nếu không gặp lại cảnh hôm trước bị hiểu lầm chắc cô tự vẫn quá.

-Tôi đang gặp một chút rắc rối, anh đến thật đúng lúc.

-Rắc rối? Tôi thì giúp được gì?

Joy thắc mắc hỏi

-Cho tôi quá giang về nhà với, tại vì tôi quên mang...tiền

An ngại ngại nói, Joy cười rồi đùa

-Vợ Phong Mặc Từ mà cũng có lúc túng thiếu thế này ư?

-Nhiều chuyện, có chờ không?

-Chờ chứ, đương nhiên rồi, lên xe đi.

Joy như tên đại í, cứ nhìn cô cười, lúc lên xe ngồi cũng vậy, còn tự tay giúp cô cài dây, lịch thiệp quá rồi, cứ làm như cô lần đầu đi xe không bằng. Mà kệ, ai quan tâm, về là được, ăn là được.

Xe bắt đầu lăn bánh, An kê bên nhìn trời ngấm đất, Joy ngo qua cửa kính, thầm nghĩ, nhan sắc không tệ, không son không phấn vẫn má hồng môi đỏ, hơn hẳn mấy em chân dài anh từng quen, nhưng nếu nói thẳng ra thì không đẹp bằng Haley.

Tính cách nóng giận thất thường, lúc lại tốt bụng đột xuất, nói chung rất kì lạ. Nổi bật ở đâu anh cũng không nhận ra, thế mà tại sao khi nhìn thấy cô, gần bên cô, chỉ muốn chộc tức, trêu đùa, điều đó khiến anh cảm thấy thoải mái.

Joy cũng không biết Phong Mặc Từ có thật sự yêu cô gái này hay không nữa, nhưng trước mắt, cô là một bước cản khiến Haley điên loạn, anh không thích thế. Joy thấy An vẻ mặt rất yên bình, lặng thinh ngắm xung quanh, tưởng như cả thế giới có sập đổ, cũng không phải là chuyện của cô vậy. Nhưng có thật đây là bộ mặt của cô không, hay còn bộ mặt nào khác?

-Sao vậy?

An thấy Joy cứ thần thờ vậy giờ, tò mò hỏi, cả quãng đường hai người không nói gì cứ thấy ngộp ngộp sao ấy, giờ cũng có cơ hội để bắt chuyện.

-Không có gì. À! Hôm nay có lẽ Mặc Từ không về nhà đâu.

An ngạc nhiên, sao Joy biết, anh ta đến đó rồi à? Đúng rồi, cô quên mất, cả ba là bạn thân, đương nhiên Joy cũng phải tới thăm. Nhưng ba mẹ Haley đâu? Làm gì phải cần đến Phong Mặc Từ, hay cô ta lại giờ thủ đoạn gì rồi kêu cậu ta ở lại, hoặc là tên Mặc Từ đó cố ý, muốn ở bên chăm sóc người mình thích, hâm nóng tình cảm. Được, nếu thật như vậy, cô cho hai người đó toại nguyện.

-Cậu ta nói thế à?

-Không! Nhưng chắc là phải thế rồi, vì hiện giờ bố mẹ nó không có ở đây, chỉ có hai đứa bạn thân, sao mặc nó được. Lúc này tôi đến thăm nhưng vì có công chuyện nên đành về trước.

-Bố mẹ Haley không ở đây?

-Ừ, ba đứa tuy là người Việt nhưng quốc tịch Mỹ hết. Tên đó không kể cho cô biết à?

Thấy An im lặng, Joy nói tiếp

-Sau cấp hai, gia đình cậu ta đột nhiên về Việt Nam định cư, lần đó hại tôi với Haley lo lắng chết đi đấy, cuối lớp mười một thì quay lại Mỹ, tôi cũng không biết nguyên do. Nhưng mà tính cách của cậu ta từ lúc đó thay đổi hoàn toàn. Bia rượu không biết uống lại trở thành bạn, gái góc trở thành thú vui. Khuyến thế nào cậu ta cũng chẳng nghe cho đến khi..

Joy thờ dãi kể lại, một hôm, cũng như mọi lần, Phong Mặc Từ lái xe đưa Haley đến trường, không hiểu vì sao, có một chiếc xe máy chạy với phân phối lớn, liều lĩnh đâm thẳng vào hai người.

Nghe nói Mặc Từ tránh không kịp, vì là người ngồi đầu lái, việc bị thương sẽ rất nghiêm trọng, lại còn cố ý quẹo một chút chịu hết phần thương nặng về mình. Chỉ là không ngờ rằng, Haley ngu ngốc nhào qua ôm lấy cậu ta, người bị thương nặng lại là cô ấy.

Sau đợt đó, mỹ nhân bị trầm cảm, không nói chuyện với bất cứ ai. Luôn tư ti với những vết sẹo do mảnh kính xe đâm phải, nhốt mình trong nhà. Mặc Từ ngày nào cũng đến thăm cô ấy, rất kiên trì, rượu róc gái góc không còn, dần dần, Haley cũng chịu nói chuyện với cậu, chỉ một mình Mặc Từ, cả Joy cũng không được.

Joy kể, Phong Mặc Từ và Haley có một giao ước riêng, cậu ta hứa, chăm lo cho cô ấy suốt quãng đời còn lại. Tuy không biết nhưng nếu cậu ta đã nói như thế thì hẳn cũng có ý định cưới Haley.

Con đường sáng như ban ngày, bóng người qua lại ngày càng ít, chỉ vờn vện vài chiếc xe. An ngồi nghe, không nói gì, chỉ thầm trách, chính mình vô tâm, chẳng biết chút gì về người mình yêu cả. Càng nghe cô lại càng cảm thấy mình tội tệ đến cỡ nào, cứ như người thứ ba, chuyên phá hoại chuyện của người khác vậy.

Qua những lời nói đó, cái suy nghĩ của cô ngày chân thật hơn, Haley yêu Mặc Từ, còn cô, là kẻ dư thừa. Cậu ta rõ ràng đã hứa chăm sóc cho người ta, có sao còn nói yêu cô, luôn dùng những hành động bao bọc cô, để cô tự thấy mình nhỏ bé. Có thể đây là một trò đùa, cậu là người chơi, cô là vật để chơi, người cậu yêu thật lòng mới là Haley. Những tháng ngày kia, đều là giả dối!

-Haley khỏe chứ?

An hỏi, cổ gấu cảm xúc nghẹn ngào bên trong, giọng có chút lạc lõng giống như đang nói vu vơ.

-Đã qua không sao rồi.

-Anh có nghĩ tại tôi không?

-Không hẳn. Thật ra Haley bị sốc nên mới tái phát bệnh cũ thôi, không liên quan đến cô.

-Bệnh cũ?

-À, là bệnh tim, nó bị bệnh tim từ bé, hễ gặp cú sốc nào đó thì phát bệnh, nhưng lần này có vẻ nặng.

Joy cảm thán, An hơi cười ngượng, nói đi nói lại, rốt cuộc cũng đều tại cô, chỉ là không nói trực tiếp thôi. Cũng coi như một quãng đường dài, nhìn thấy

chung cư ngay trước mắt, lòng cô bỗng trùng xuống. Đột nhiên không muốn về đó chút nào.

-Tới nơi rồi.

Bước xuống xe, An cảm ơn rồi bỏ vào đi. Gần ngay trước mắt thôi, mà sao bước chân nặng nề đến thế, cứ như đeo trên mình cả tấn sắt. Ngẫm, giờ vào nhà cũng chỉ một mình, hôm nọ may ra có cún con bầu bạn tâm sự, mà giờ nó được bác hàng xóm công đi chơi rồi. Lại nghĩ tới tương lai, cứ tưởng cô có thể vẽ là một câu chuyện bên bí cho bản thân hóa ra chỉ là đập phải vũng bùn. Không biết chừng, ngày mai cô bị cậu ta đuổi việc, đuổi ra khỏi nhà rồi nói chia tay. Chỉ mới nghĩ tới thôi mà lòng xót lắm, xót như muối cộng chanh xát vào vết thương lòng.

Cay đắng bắt đầu, vẫn là căn hộ xa hoa, vẫn là chùm đèn choáng ngợp, chiếu sáng khắp phòng, chỉ là nó trống rỗng, lạnh lẽo và cô độc. Chẳng có ai cả, chỉ mình cô, dù đoán trước rồi, nhưng sao đầu óc không nghe lời, cứ mong có hình bóng quen thuộc của ai đó ở đây.

Điên rồi, Phong Mặc Từ không ở đây, cậu ta đang bên người mình thương ấy. Chả sao cả, tự mình vẫn có thể lo được, đỡ phiền phức. Đây, cô tự an ủi chính mình mạnh mẽ lên, mà rốt cuộc cũng gục xuống, hai tay ôm đầu gối, khóc nức nở, không biết lần thứ mấy cô khóc trong ngày rồi nữa, giờ chẳng có ai cả, kệ đi, khóc cho thoải mái, khóc xong thì ngủ, sáng dậy thì quên hết là được, ít ra Phong Mặc Từ kêu chia tay thì cũng không có đau khổ lắm.

Đang khóc ngon lành, thế quái nào điện tắt chứ, nhìn xung quanh tối om lạnh lẽo mà phát hoảng. An sợ ma, tuy biết võ, nhưng cái đó chỉ áp dụng cho người thôi, mà nó đâu có sợ. Cô bật dậy, chui mắt chui mũi, can đảm lò dò đi tìm cái điện thường dùng để phòng hờ. Được nửa đường rồi, bỗng có con ma nó vô lý lấy cô, nó to lớn đến sợ, chỉ một lực đã nhấc bổng cô vút vào góc tường. An khiếp lắm, thì ra chung cư cũng có ma, van xin rồi riết đề nó khỏi ăn thịt mà nó chẳng nghe. Lúc lên ngẩng đầu nhìn thì mới nhận ra là người, cô thông minh lắm, đoán ra được ai liền, chỉ có thể là

Thằng ăn trộm!!

Mà thằng này nó láo lắm, dám ép cô vào góc tường chứ, đã chật hẹp thì chớ, định uy hiếp bắt cô khai chỗ giấu tiền à? Mơ nhé!

Nhiều khi muốn đó là giấc mơ lắm, mà không được. Tên đó dám hôn cô, loạn, loạn thật rồi. Đã cướp tiền còn định làm bậy hả? An giãy dụa, lời võ ra đánh, mà chẳng ăn thua, tên đó khỏe quá, võ thì võ cũng vô tác dụng. Tay cô đầm liền bị khóa lại lên trên đầu, chân cô đá cũng bị ép lại gọn gàng.

Nụ hôn ngày càng cuồng nhiệt, tên đó như mất kiểm soát, không ngừng dồn ép cô, lưỡi vồn vỏi, càng phản kháng càng khiến tên đó mạnh mẽ cắn nát môi cô, vừa thả ra, cô còn chưa kịp thấy lại dường như đã phải chịu sự hành hạ của nụ hôn kế tiếp.

Không dừng lại ở đó, cô cảm nhận được, bàn tay không yên vị từ eo cô đã dần di chuyển lên trên. Tên khốn khiếp, An máu nóng bốc lên đỉnh đầu, nếu thoát ra được, cô sẽ sẽ thiến nó.

Nhưng trước hết là phải thoát ra được đã, tay, chân, môi cô đầu bị khóa chặt thế này, thoát cách nào mới ổn. Đang suy nghĩ, môi liền được trả tự do, định gào thét to lên cơ, cô tự đứng thấy vừa nhột vừa đau như bị cắn ị, tóc tên đó ngay trước mặt cô, mềm mại kì dị, rồi một mùi hương quen thuộc thoang thoảng đâu đó gần đây, mùi bạc hà, mùi dầu gội, mùi mỗi đêm cô đều ngủ thấy. Tên đang làm càn ngay đây, tên mà khiến cô khóc vì tủi.

Phong Mặc Từ đáng chết!

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thương

Rồi An có một ý định điên rồ trong đầu, chẳng biết nào trái hay nào phải nghĩ ra, nhưng hiện tại mọi thứ trong đầu cô chỉ còn sự tức giận muốn trả thù mà thôi.

Ai bảo khiến cô khóc cả ngày làm gì, lớn tiếng quát đuổi đi, hứa hẹn cho lắm vào, giờ còn dám hôn cô. Được, An đây chẳng dễ bắt nạt như thế, không dùng sức được thì mình dùng mưu. Nhếch môi cười mờ ám, tay cô đã được nói lòng từ lúc nào, nhân cơ hội đó cô phải trừng trị cái kẻ đang làm loạn này.

Phong Mặc Từ như bị mê hoặc, cô kéo tay cậu đặt lên eo mình, chủ động ôm cô khiến hai người đã gần gũi như dính sát vào nhau không tách. Hơi thở hòa quyện thành một, nóng rát, dễ dàng thiêu đốt thị giác của con người. Bờ môi đỏ mọng khẽ chạm cô cậu, chậm chậm lướt dần lên trên, tới khi môi chạm môi thì lại cần nhẹ một cách.

Hành động khiêu khích chết người như vậy, quân tử cũng biến thành lưu manh chứ nói chi đến Mặc Từ. Trong người nóng tựa lửa, không để cô tiếp tục, giờ chỉ muốn ném cô lên giường rồi ăn sạch thôi. Thêm một nụ hôn cuồng nhiệt không ngừng, khác với lúc này, cô đồng ý phối hợp, lại còn rất thành thạo. Nhưng cuộc vui tới đâu cũng phải đến lúc dừng, trong lúc Mặc Từ cởi cúc áo của cô ra thì cô nhón chân lên, thờ hỏn hển bởi nụ hôn vừa rồi, khẽ nói

-Cứ làm gì mà anh thích, hôm nay bạn trai em không ở nhà.

Chỉ một câu nói hồ khiến Mạc Từ khựng người lại, động tác cời cúc cũng dừng giữa chừng. Vài vật đen hiện lên, thì ra cô hiểu lầm cậu là tên nào đó, rồi vung trộm làm chuyện đồi bại sao? Bao nhiêu hứng thú đều biến mất, tháo tay cô đang quần cổ mình hất ra, lạnh lùng bỏ về phòng, đóng cửa cái rầm.

An còn đang lo kế hoạch của mình không thành công, giờ thì tốt rồi, hoàn thành mỹ mãn. Gây cậu ta nổi lửa rồi tạt một gáo lạnh là xong, kết quả tốt đến bất ngờ, khiến Mạc Từ giận đến nổi cả buổi tối không thềm ra ngoài nhìn mặt cô.

Nhưng sao cô chẳng vui chút nào, ngược lại còn thấy xót nữa, thú thật, lúc biết kẻ đó là Phong Mạc Từ, lòng cô có chút vui mừng len lỏi không dám thừa nhận mà thôi.

Tối đó, là ngày cô thấy bản thân mình vô dụng nhất, chỉ biết ôm chăn ôm gối, mặc dù chẳng mít ướt nữa, nhưng đầu óc thì không ngừng nghĩ về cậu ta, không ngủ chung có một buổi mà cứ thấy trống vắng lạnh lẽo vô cùng.

Cũng vì thế, đêm đó trằn trọc mất ngủ. Sáng sớm, khi mặt trời còn chưa muốn ló dạng, hay phía ngoài trời còn đang trong cái se lạnh của mùa đông thì An đã thức dậy bước vào bếp. Vì muốn nấu một nồi cháo hầm gà thật ngon cho vị tiểu thư kia, nhắc lại, cô không tốt bụng, nhưng cô cũng gây ra một phần lỗi nên phải chịu trách nhiệm thứ gì đó, dù sao Haley cũng chỉ một mình qua đây, hai thằng đàn ông kia chắc chẳng biết gì về bếp núc lại cho cô ta ăn tiệm thì khổ, ăn ở ngoài sao chất lượng bằng ở nhà được.

Hai mắt An sưng như gấu trúc, trông hài hài tếu tếu, có lẽ hôm qua khóc nhiều mới thành như vậy. Nấu đã gần xong, giờ chỉ cần sôi nữa là được, vì thiếu ngu nên hai mắt An cứ lâu lâu lại díp tịt vào nhau. An tự nhủ sẽ không ngủ, vậy mà vừa ngồi vô bàn, gục lúc nào không biết.

Ở đâu đó, cũng có kẻ mất ngủ không kém, rình mò xuống bếp định tìm nước uống thì thấy cảnh tên phản bội ngủ sung sướng ngon lành. Cái tên phản bội này là cậu đặt đây, thực chỉ muốn đem nó ra đánh chết, tối qua nếu không phải cậu thì cô định ngoại tình à? Cũng vì cô nên tối qua ngủ thì không yên, làm việc lại chẳng tập trung được.

Bực, giận, tức cộng lại lớn hơn dãy núi Mã Lai nhưng vẫn thua một chữ nhỏ hơn hạt cát

THƯƠNG!

Cậu đi đến, lấy áo khoác mình đắp cho cô, gió tháng đông dễ gây cảm lạnh mà cô lại dám mặc phong phanh thế này, muốn ốm chết sao.

-Chỉ biết lảng nhăng là giỏi.

Mạc Từ vừa nói vừa bẹo má cô, xong thì ngồi chống tay ngắm, rồi nghịch mấy sợi tóc mai mềm mại, lại dùng hai tay tạo đủ kiểu cho gương mặt cô. Thế mà cô vẫn không bị ảnh hưởng gì, ngủ say như chết. Chơi chán rồi thì sắp tổng đi mò nấm, tiếng ục ục cho thấy nồi cháo đã chín, tắt bếp, ném thử, ừ, không tệ, ném thêm một miếng, ừ, tay nghề khá. Múc một bát ra chữa cái bụng từ tối qua bị bỏ đói, ngấm một bát là đủ, xong hết lại múc thêm một bát, rồi lại một bát. Đến khi nồi cháo cạn sạch sắp mới dám thừa nhận nó ngon vô cùng. Ngon thì sao, nồi cháo cũng hết, giờ mà Mạc Từ nấu lại sẽ thành phế phẩm mất.

Nhưng mà nếu cô ngủ dậy thấy cậu một mình ăn hết lại nghĩ thành heo thì rất ngại, mặt mũi biết vurt vào đâu. Thế nên, Mạc Từ thấy thời gian vẫn còn sớm, nhấc dây số quen thuộc, tiếng điện thoại rung theo từng đợt.

-Thưa cậu chủ, cậu cần gì?

-Ngay lập tức mang đến cho tôi một phần cháo gà hầm

-Cậu chủ, tôi sợ là không kịp, vì thời gian hầm gà sẽ rất lâu, nếu mang ngay e rằng..

-Không còn cách nào khác?

-Có thể thay bằng cháo nấu được không? Cái này không làm mất nhiều thời gian.

-Tùy ông.

Điện thoại cúp, ông đầu bếp đầu giầy bên kiachảy mồ hôi, ông còn phải chuẩn bị cho mọi người trong nhà nữa, giờ tự dung cậu chủ gọi về bảo ông làm nhanh phần cháo, ông biết đường nào mà lần, thôi kệ, mình làm thì cứ làm thôi, phận tôi tớ mà.

Mặt trời khoe mình với bộ áo vàng, chiếu những tia nắng đỏ cam óng ánh vào khe cửa. An trong giấc mơ giật mình tỉnh giấc, mơ màng nhìn mọi thứ xung quanh, thấy bên ngoài trong xanh mới ngỡ ra nồi cháo còn đang dở dang. Hốt hoảng chạy lại xem thì đã được tắt bếp, cháo nóng hổi, vẫn đang bốc khói nhẹ nhẹ cho thấy có người vừa mới tắt bếp.

Thở phào chưa được bao lâu lại thấy là lạ, ủa, cháo gà của cô, nồi cháo hầm cả hai tiếng sao giờ lại thành nồi cháo có mấy cục nấu nấu lỏm chỏm thế này, cháo nấu.

Nhà này xác định có ma rồi, cô run hết cả người, ném xem sao, mùi vị đúng là ngon tuyệt, không lẫn cháo nấu vào đâu được.

Tại bệnh viện, An cùng Joy bước vào phòng bệnh của Haley. Nhìn cô ta cả người xanh xao An thấy tội tội, có vẻ Haley không vui khi thấy cô, đến một câu chào hỏi cũng không đành hoàng.

-Đến làm gì? Cô gây cho tôi chưa đủ sao?

Trong phòng chỉ có hai người, Joy đi rồi, anh ta cũng có việc cần giải quyết nên chỉ đến thăm Haley một chút còn lại giao hết cho An An.

-Haley, cùng là phụ nữ, chúng ta có thể bỏ qua chuyện cũ được không?

An nghiêm túc vậy mà Haley lại cười nắc nẻ, khinh bỉ nói

-Bỏ qua? Cô có tự cách sao?

An im lặng, khả năng nhẫn nhịn của cô phải đánh giá cao đấy. Được một lúc thì Haley lên tiếng tiếp

-Cô yêu Phong Mặc Từ nhiều không? Còn tôi thì yêu cậu ấy mỗi ngày một nhiều, đến nỗi không kiểm soát được bản thân mình.

-Tôi không biết.

Chẳng lẽ nói tình yêu của tôi lớn hơn cô, Haley. Nhảm nhí!

-Phong Mặc Từ có nói yêu cô bao giờ chưa? Hay nói chịu trách nhiệm với cô cũng được?

-Chưa bao giờ.

Đúng là cậu ta chẳng bao giờ nói cả, có lẽ nó dư thừa, không cần thiết. Có nói cô cũng chẳng quan tâm.

-Thế có chiều chuộng cô không? Mua những thứ cô muốn, cô thích.

-Tất nhiên không.

Cô có đòi thứ gì đâu mà chiều với chả chuộng, phong Mặc Từ còn thẳng tay nhét cái thẻ rút tiền vào túi cô luôn rồi, đã vậy ngược lại chính cậu ta mới đòi ấỵ.

-Hừ! Không có một cái nào sao? Vậy mà bảo yêu nhau.

An cười không nói gì, chả nhẽ bảo Haley à, yêu nhau đâu nhất thiết phải làm những điều đó, chỉ cần một điều nhỏ nhất cũng khiến đối phương rụng rời tay chân rồi. Mà thôi, tâm trạng Haley có vẻ khá hơn lúc này, nói cũng nhiều hơn, mỗi câu thốt ra, đều hạ cô xuống đáy xã hội.

Haley lại nhai một thôi một hồi thì đói bụng, sẵn có cháo của An mang tới, cô không định ăn đâu, cô chẳng thích An chút nào, nhưng hôm nay thì miễn đi, vút tạt trọn sang một bên, cô kêu đói. An mở nắp cháo ra, đổ vào tô, cháo nóng bỏng rất đầu lưỡi.

Phong Mặc Từ mua một chút trái cây mang đến phòng bệnh, nhìn thấy Haley với An đang rôm rả trò chuyện thì lặng lẽ đứng bên ngoài bàn công việc với trợ lý.

-Thôi đưa đây tôi tự ăn, dứt làm quái gì.

Haley thấy An có ý định dứt cho mình thì ngại né sang một bên, đến khi nhận tô cháo nắm trên tay thì hốt hoảng hét ra hét toáng lên. An ngạc nhiên, cháo nóng bị hắt, đổ hết vào người cô, nhưng Phong Mặc Từ bước vào lại chỉ lo xem xét vết bỏng trên bàn tay ngọc của Haley, bỏ mặc ai đó đứng tro trọi một mình.

Các nàng nói xem, mắt nick là thế nào?

Là hoảng loạn hét lên hét xuống, là khóc không ra nước mắt khi mật khẩu không đúng. Ta đã bị như thế vào thứ ba tuần trước, không làm sao vô nick mình được, mãi tới hôm qua, kể lể với con bạn, nó mới bảo

-Ừa? Tao tưởng mày đổi mật khẩu rồi

Ôi giờ ôi nó thốn hết mức, quên tiết cái mật khẩu mới đổi chứ, hên sao có chép trong một góc nhỏ của quyển sổ, không thì toi rồi.

Thế nên nguyên nhân tới giờ mới ló mặt là vì đó.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chăm sóc và cưới

-Cô muốn hại tôi? Vậy mà tôi còn nghĩ chúng ta có thể làm bạn. Đi đi! Ra khỏi đây ngay bây giờ, tôi không muốn nhìn mặt cô.

Haley tức giận hét lên, hai tay ôm mặt nức nở đuổi An đi. Phong Mặc Từ nhìn chảo nấp sáng nay vương vãi khắp nơi, lại nhìn An lặng lẽ lau dọn không nói gì, vết thương trên vai chưa khỏi, nay lại thêm vài vết bồng trên người cô, cậu bắt giác chau mày. Đi đến, cầm tay kéo cô đứng lên, chủ ý là muốn xem vết thương của cô nhưng miệng lại không tự chủ được hỏi

-Em không biết Haley dị ứng với nấm?

An từ lúc này đã cảm thấy mình dư thừa, chứng kiến một màn tình chàng ý thiếp như thế cô cũng chẳng biết nói gì, cảm xúc lạc lõng khiến cô miễn dịch với mọi thứ xung quanh. Mặc Từ hỏi cô, lại còn bóp tay mạnh như vậy là ý gì. Nghĩ cô hại vị hôn thê đã hứa hẹn à? Hay muốn trả thù cho cái vết bồng vừa mới bị do chảo đồ trên tay cô ta? Trong đầu An giờ chẳng còn đủ tỉnh táo nữa, trong lòng chua chát khó chịu, cũng không muốn suy nghĩ nhiều, vì càng nghĩ tim cô càng đau.

Gỡ bàn tay to lớn ra khỏi cổ tay mềm yếu của chính mình, trước khuôn mặt dần đen lại của Mặc Từ và cái nhìn không thiện cảm từ Haley, cô bỏ đi. Những nơi bị phỏng đau rát cỡ nào vẫn không thể sánh bằng trái tim đang nát dần của An ngay lúc này.

Trước khi bước ra khỏi căn phòng đó, cô quay đầu lại, mỉm cười thật tươi như không có chuyện gì, nói

-Nếu cần, chia tay đi, tôi sẽ không cản trở hai người.

Không đợi câu trả lời, cô liền đi, Mặc Từ nghe xong nổi giận, chia tay, cô đang giỡn sao. Mấy ngày nay nhìn cô âm thầm hơn hẳn, thờ ơ, coi cậu như người ngoài, không can dự gì đến cuộc sống của cô. Hay còn một lí do khác mà cậu không biết, tối hôm qua, cô hiểu lầm cậu với tên nào đó, lại còn rất nhiệt tình khiêu khích bản tính nam nhân, thì ra là sau lưng cậu lén lút ngoại tình.

Muốn ngoại tình, đừng có mà mơ đến.

Định ra ngoài rồi lại nói cho rõ ràng, vừa mới bước được một cái thì Haley từ phía sau nắm chặt góc áo sơ mi không buông, cô quay đầu sang hướng khác, nghẹn ngào nói

-Stay here, please! I need you. *(Ở đây với mình, làm ơn! Mình cần cậu)*

Haley sợ rằng, chỉ cần nói lòng góc áo một chút, Mặc Từ sẽ rời xa cô, ánh mắt cậu nhìn An, cách cậu quan tâm cô ấy, mọi thứ, cô đều nhìn thấy. Lần này, cô biết mình đã thua, thua thảm bại rồi nhưng cô không chấp nhận, muốn thử ịch kỷ một lần.

Mặc Từ nhìn ra cửa, An đã đi lâu rồi, lại ngó qua Haley, cả người tiêu tụy không sức sống. Cậu đi đến ngồi cạnh, đỡ cô nằm xuống, kéo chăn lên đắp rồi nói

-Don't worry! *(Đừng lo!)*

Haley yên tâm nhắm mắt, cậu thấy cô thờ ơ đều đều rồi thì lấy điện thoại gọi cho An, đã là cuộc thứ năm, kết quả vẫn như cũ, phía bên kia đã tắt nguồn. Cậu bắt đầu lo lắng sợ cô xảy ra chuyện, nhưng cậu cũng không thể bỏ đi. Mặc Từ vò rối mái tóc, cũng do tối hôm qua mất ngủ nên bây giờ cậu cảm thấy rất mệt mỏi.

Đến ghế sofa, cậu nằm xuống muốn chợp mắt một chút. Cứ tưởng rằng, trong phòng mỗi người một giấc ngủ khác nhau, nhưng không, chỉ có mình Mặc Từ ngủ mà thôi, ngay tại lúc đó, đôi mắt đen tròn của Haley mở ra, không hề có một chút nào giống vừa ngủ dậy cả.

Cô nhẹ nhàng bước ra khỏi giường, đi đến chỗ Phong Mặc Từ, ngồi xuống bên cạnh cậu. Cô đã định ngủ, nhưng bên ngoài nhìn thấy cậu lo lắng cho An liền dâng lên sự ghen tị không thể giấu, có bao giờ, Mặc Từ lo lắng cho cô như vậy không? Nhìn khuôn mặt cậu ta lúc ngủ, hai hàng lông mày nhăn lại không thoải mái, có lẽ cái ghế này quá nhỏ so với vóc dáng của cậu.

Haley lặng lẽ đưa tay chạm lên khuôn mặt góc cạnh mà mân mê, chưa bao giờ hai người gần gũi thế này. Lướt xuống, chạm vào đôi môi bạc ướm át, một ý nghĩ tội lỗi dâng lên đầu Haley. Cô cúi xuống, mái tóc nhuộm vàng mượt mà rũ sang hai bên, mỗi lần lại tiến sát hơn, đến nỗi có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của đối phương, mạnh dạn môi chạm nhẹ lên môi, chưa tới hai giây, cô liền bỏ ra. Thực ra cô muốn nó dài hơn, nhưng có người không biết thức từ lúc nào bóp mạnh vào vai khiến cô đau.

Mặc Từ tức giận kéo Haley ra khỏi người mình, bóp chặt vai cô không buông, cứ như là sự trừng phạt, ánh mắt bỗng dưng tràn đầy sát khí khiến người khác ớn lạnh.

-Có biết bản thân vừa làm gì? Tôi đã bỏ qua cho cậu rất nhiều.

Cậu không nói đùa, thực đã nhân nhượng Haley tới giới hạn rồi, từ những lời lẽ độc địa hay cái tát cô đánh An. Cả ngày hôm nay, Haley dù có dị ứng với nấm cũng không đến nỗi hét toáng lên hất đồ vào người An như thế, chỉ có thể là cố ý. Cậu biết An oan ức khốc thảm trong bóng tối, cũng biết cô ghét cậu đến cỡ nào, nhưng cậu chấp nhận bảo vệ Haley, tất cả vì cậu nợ cô, có mấy ai biết trong lòng cậu nghĩ gì.

Riêng Haley lại hôn cậu, điều này ngày càng vượt xa với sự cho phép rồi.

-Á! Đau, Mạc Từ bỏ mình ra

Cô đau đớn van xin Mạc Từ, cũng may là thả ra, còn tượng bị bẻ nát rồi chứ, dường như cậu ta rất tức giận. Chỉ là một nụ hôn phớt, đâu cần phải quá đáng đến thế, nhớ lúc ở Mỹ, cậu ta hôn biết bao nhiêu người rồi chứ.

Haley chưa bao giờ thấy thái độ này của Mạc Từ, cũng chưa từng chứng kiến Phong Mạc Từ nổi giận, thật không ngờ có thể đáng sợ đến như vậy. Nhìn Mạc Từ lạnh lùng bỏ đi, cô chẳng kịp nghĩ gì, liều lĩnh xông ra trước, dang hai tay ra cản.

-Mạc Từ, chẳng lẽ tình cảm của mình cậu không biết?

-Không.

-EM YÊU ANH! Giờ thì biết rồi đấy.

-Tôi không quan tâm.

Chỉ bốn chữ, hoàn toàn đánh gục Haley, từ lúc cha sinh mẹ đẻ, cô chưa từng gặp một người thờ ơ vô cảm như Mạc Từ, có thật cô là bạn thân không, sao cô chẳng hiểu gì về con người này.

Cậu lướt qua cô không đoái hoài, không nuôi tiếc gì về người con gái xinh đẹp, không một chút vương bận, cái cậu nghĩ đến bây giờ, chỉ có mình An. Điều này khiến Haley như rớt xuống địa ngục, cảm giác thất tình là đây sao, nó đau đớn như ngàn mũi kim đâm vào người. Nhưng chỉ cần là một chút nhỏ, cô vẫn muốn nắm bắt cơ hội, muốn tin vào cái hy vọng nhỏ nhoi khó xảy ra.

-Định thất hứa sao? Chính cậu bảo sẽ chăm sóc mình suốt đời. Cậu phải cưới mình.

Và rồi, hy vọng ấy bị đánh tan tành bởi câu nói vô tâm kia

-Haley! Chăm sóc và cưới cậu là hai điều hoàn toàn khác nhau, đừng hiểu lầm.

Mạc Từ nói xong đóng sầm cửa lại rồi nhanh chóng rời đi, Haley bên trong, suy sụp, té khụy xuống, ngồi một góc phòng, nức nở khóc, căn phòng bỗng trở nên u ám hơn rất nhiều.

Về phía An, sau khi rời khỏi đó, cô xem như mỗi tình đầu của mình tan vỡ, cuộc sống của cô, không còn Phong Mạc Từ, không còn Haley, hai người đó chẳng can dự gì đến cô cả. Trên cánh đồng hoa lúa mang đến cho người ta cảm giác thư thái, dễ chịu hơn hẳn những nơi cao sang kia, nhìn đàn cò bay lượn khắp bầu trời, nhìn đám mây xanh bông bênh theo con gió, cô bỗng dưng nhớ nhà ghê gớm.

Nhớ ba mẹ, nhớ con em chuyên troll chị nó, cô muốn gọi cho họ. Điện thoại được cô tắt nguồn đã lâu, lúc bật lên thì nhận được hàng tá cuộc gọi kinh khủng đến từ tên Phong Mạc Từ. Nút xóa kề bên, cô không chần chừ mà thẳng tay nhấn bỏ vào thùng rác.

Chưa thấy ai thất tình mà bình thản như cô cả, không phải vì cô yêu cậu ta ít đâu, mà có lẽ cô thấy chuyện đó không đáng, tại sao phải buồn vì cái kẻ thích thì đùa giỡn, không thích thì vứt bỏ cô như thế, đúng là không đáng.

Nơi này cô từng đến cùng Mạc Từ, là nơi có mái nhà bình dị, người dân thật thà chất phác. Cô chẳng muốn lưu giữ kỉ niệm gì cả, nhưng cô thích cái bầu không khí trong lành này.

Đang dạo chơi bỗng có người phụ nữ vì vội vã mà đụng phải cô, khiến cả hai té lăn quay xuống ruộng.

-Xin lỗi, xin lỗi nhé.

Người đó đỡ cô dậy, xin lỗi rồi rít. Mà An thấu giọng này nghe quen lắm, mãi đến lúc ngẩng mặt lên, cô mới ngỡ ra

-Là chị, người phụ nữ có quan hệ với Minh.

Chị ta nhìn An, ngạc nhiên không kém, thật không thể ngờ, lại có thể gặp nhau trong hoàn cảnh này.

-Sao em lại ở đây?

-Dạo chơi thôi. Còn chị?

-Đây là quê chị mà, nếu đã đến chơi thì ghé nhà chị một chút.

-Được.

An dù sao cũng có chuyện muốn hỏi, mấy ngày nay toàn lo vớ vẩn nên không có thời gian, giờ đang rảnh, tốt nhất là tranh thủ càng sớm càng tốt, đỡ phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc*, Cho Em Chọn được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Câu chuyện của Mỹ An

An đi theo chị ấy, dọc đường trò chuyện mới biết người ta cùng tên với mình, nhưng là Mỹ An. Còn chưa đặt chân vào cái cổng nhà, đã nghe thấy tiếng cãi cọ lớn vọng ra.

-Bỏ tôi ra, nói bà rồi, đánh thêm vài ván, thế nào cũng ăn rồi tôi đem tiền trả cho con An, đừng có gào thét như thế.

Người đàn ông này trông lớn tuổi rồi, tướng tá thì còm nhom còm nhách, mắt thâm quầng, râu lún phún nhìn là thấy không thiện cảm, huống chi ông ta còn có đập người đàn bà đang ôm chân mình dưới đất.

-Ông còn chưa chừa sao? Có biết con tôi nó khổ thế nào không? Vì trả nợ mà làm hết mọi việc. Có chút tiền nó để dành, ông cũng lấy mất, ông có xứng làm cha?

Bà khổ sở kêu gào, nước mắt rơi lã chã, cố giữ chặt cái ống quần đừng cho thẳng chông măt nứt đi. Trên khuôn mặt đã không còn nét trẻ đẹp thời con gái, bù lại là nếp nhăn và sự lo lắng ngập tràn hiện lên. Đã vậy, gương mặt đó có nhiều vết bầm tím rõ như ban ngày, nếu không phải chứng kiến ông ta cầm cái gậy quật thật mạnh vào tấm lưng già cỗi kia, cô cũng không tin rằng có một người chồng tàn nhẫn đến thế.

-Mẹ!

Mỹ An thấy mẹ mình bị hất ra xa, vội vàng chạy đến đỡ bà dậy, rồi ôm bà thật chặt như sợ mất đi. Người đàn ông đó phi một bãi nước miếng, xong gần giọng đe dọa.

-Con An, mày xem, con chó này nó cứ làm quá, tao lấy có chút tiền của mày, nếu thắng tao trả gấp bội, mày hời quá còn gì.

Mỹ An im lặng, không nói gì, lau nước mắt cho mẹ mình, dù sao thì đây cũng không phải lần đầu gặp phải tình cảnh này. Trong khi đó Hoài An như vừa coi một bộ phim bạo lực gia đình, nhân vật sống động quá thiết thực, như đây không phải phim, hoàn toàn là sự thật, tay cô bắt giắc siết chặt, cái thể loại như ông ta là dạng cô kị nhất, nếu không đâm vào cái mặt đó vài phát, cho răng rụng vài cái, e cô không ăn ngon ngủ yên được.

-Này ông chú, tôi có chút tiền, có muốn lấy.

Ông ta nhìn con bé cỡ tuổi con gái mình đang cầm một sấp tiền polymer màu xanh thì khoái chí, không nhiều đâu, nhưng bằng vậy đủ cho ông đánh chục ván bài với mấy thằng hợm kia. Ông đi tới, cười tươi, mấy cái răng sâu ố vàng trông phát tởm, mùi trên người chả khác gì cả năm chưa tắm.

-Cháu gái xinh đẹp, bạn của con An nhà chú à? Nếu thật thì tốt rồi, cái này đưa chú giữ cho, có gì con An nó trả sau.

An An cảm thấy khinh con người này, sao có thể bán tiền đến như vậy. Thấy ông ta giơ tay nhận, cô cười tươi, đưa sấp tiền đến mặt ông ta, tiện thể dùng số tiền đó đập cái đóp vào mặt khiến ông ta ngạc nhiên ứ ớ không ra lời. Nhân cơ hội, cướp cái gậy ông ta cầm, quật cho vài phát, coi như giúp mẹ Mỹ An trả thù.

-Á á...con chó chết, mày...dừng ngay... á...tao bảo dừng...Cô tha cho tôi...á á á...tôi chừa rồi...Hu hu...

Vì người đàn ông này quá yếu, không đủ sức chống cự nên cứ nằm vật vạ bị cô nàng mạnh mẽ Phương hoài An cho đòn, mà mỗi một đòn đau tới thấu xương người, mặc cho ông ta kêu dừng. Mẹ Mỹ An thấy thế, thều thào xin tha cho người đàn ông đó, dù sao cũng là cha, An An quay lại nhìn hai người đó. Một thì tha thiết xin, một thì không thèm đoái hoài, ngược lại ánh mắt còn muốn giết chết người đàn ông này. Cô thở dài, bẻ đôi cái gậy rồi đe dọa

-Tôi là cảnh sát đây, nếu không muốn bỏ tù gọt móng thì tốt nhất đừng làm những hành động như lúc nãy. Nghe rõ chưa?

Thấy ông ta gật đầu, cô lại cười hiền lành như chẳng có chuyện gì xảy ra, ngoan ngoãn đưa tay ra.

-Chú à! Cho cháu xin lại cái tiền chú lấy của Mỹ An đi.

Cô dễ thương với ăn nói từ tế thể cơ, vậy mà ông ta suýt vãi cả ra quần, tay run sò vào túi áo móc hết tiền vứt xuống rồi thẳng cẳng bỏ chạy.

-Cảm ơn em!

Mỹ An đi tới, lặng lẽ cảm ơn rồi cúi xuống nhặt tiền dưới đất. An bây giờ mới nhận ra rằng, mình rất may mắn vì được sinh ra trong một gia đình hạnh phúc. Nhìn cảnh tượng này, cô thấy xót xa cho họ.

Mẹ Mỹ An mời cô vào nhà, nói ngoài cái căn nhà nát này thì chẳng có gì đáng giá cả, mong cô thông cảm. An An lắc đầu cười trừ, cô đâu có quan tâm mấy cái nhỏ nhặt này, vào ngồi cái bàn làm từ tre nứa, công nhận đau móng quá đi mất. Mẹ Mỹ An đi ra sau nhà để lại không gian cho cô với chị ta.

-Người đó là cha chị?

-Không, tên đó là cha dượng, không phải cha ruột, một kẻ ăn bám trong nhà này.

Câu trả lời của chị ta khiến cô cảm thấy sự tàn nhẫn toát ra, như thể cực kì hận người đàn ông đó. Cô không nên tiếp tục hỏi về chuyện đó thì hơn, vào chủ đề chính là tốt nhất.

-Được rồi, nói về Minh đi. Chị với Minh là gì?

-Chúng tôi từng yêu nhau, nhưng đã qua rồi.

An An cũng không mấy ngạc nhiên, ngay từ đầu khả năng này rất cao rồi, chẳng gì để bàn cãi cả. Nhưng hai người có xích mích gì mà khiến Minh suy sụp như vậy mới làm cô hiểu kì.

-Lí do?

-Tôi và anh ấy cãi nhau nên mới chia tay.

Không thể, lí do lằng xẹt, không đủ thuyết phục cô chút nào. Nhìn cái cách hai tay chị ta bóp chặt vào nhau, nhìn ánh mắt đỏ dần lên như muốn rơi nước mắt, cô thấy hơi tội, giống như là đang kìm nén cảm xúc.

Cô còn đang nghĩ ngợi bỗng nhiên mẹ Mỹ An từ trong nhà lao ra đứng trước mặt cô tự đâm vào ngực mình, rồi oán trách chính mình.

-Là tại tôi, tất cả là tại tôi khiến con An từ bỏ hạnh phúc của nó

-Mẹ!

-Để mẹ nói, cứ dồn nén thế này, mẹ chết mất.

-Bác nói rõ hơn được không ạ?

-Vâng, số tôi bất hạnh lấy phải thằng chồng khôn nạn, chỉ biết ăn nhậu bài bạc, về đến nhà là hành vợ đánh con. An nhà cô nó khổ lắm, có được học hành đến nơi đến chốn đâu, mười hai tuổi đã phụ mẹ nó kiếm đồng tiền bạc lẻ rồi. Đến năm hai mươi tuổi, là độ tuổi con gái đẹp nhất, vậy mà nó phải vác gánh nặng cái nhà này đi trả nợ cho cái lão nhậu nhẹt đó. Đến lúc có bạn trai rồi, đến tuổi lập gia đình mà nó cũng không được tha. Thằng Minh nó tốt bụng biết bao nhiêu, vừa thành đạt lại yêu thương con gái tôi rất nhiều, còn mang cả lễ qua hỏi vợ.

Đúng tối hôm đó, cả một băng xã hội đen đến đập phá đồ đạc bắt trả tiền, kêu chồng bà mượn đã lâu, nay lãi quá nặng, còn không trả thì tịch thu mọi thứ. Hai mẹ con run cầm cập chẳng biết làm sao cả, vì số tiền quá lớn, khó mà kiếm được trong một khắc. Lúc đó thằng đầu đảng dờ dỗi còn đồ, nện một phát vào đầu bà, chẳng sao cả, chỉ rướn tí máu ra thôi nhưng An nó hoảng qua đập đầu rồi rít xin tha. Tên đại ca nhìn cô có phần xinh đẹp, lại nhìn hai bầu tròn trĩnh mà phát thèm. Xong nó giao điều kiện.

-Nếu mày phục vụ tất cả bọn tao đêm nay, nợ tao sẽ xóa hết.

Tất cả bọn chúng có năm người, muốn giết người bằng bạo dâm quá độ sao? phản ứng đầu tiên của bà là chạy tới trước ôm con gái vào người hét lên trước những tiếng người hôi thối của bọn chúng.

-Tránh ra, cút hết. Chúng mày làm gì con bà, bà giết chết chúng mày.

-Vậy sao? Xem bà làm được gì.

Chúng giữ bà lại, lời cô đang thờ thần kia ra ngoài rồi ném xuống đất. Nhìn thằng đầu đảng bắt đầu cởi cúc áo, rìa quần An bắt đầu hoảng sợ, gào thét, cầu cứu, vùng vẫy muốn thoát khỏi lũ người đó.

Bà khóc lóc van xin tha cho con gái bà, nó sắp lấy chồng, cái gì bà cũng làm mà. Nhưng tất cả đều vô tác dụng, nhìn nội y của con mình bị lột ra, không kiếm được, bà cắn mạnh vào cổ tay tên đang giữ mình.

-Chết tiệt!

Thằng đó tức quá, cầm tóc bà đập một phát mạnh vào cạnh bàn, bà ngất đi. Mỹ An đêm đó, sự trong trắng đã mất, đau đớn thể xác lẫn tâm hồn khiến cô muốn chết đi. Năm thằng đàn ông dơ bẩn thay phiên nhau cười trên một người phụ nữ, chúng còn dùng thuốc kích dục đưa cô uống, cứ vậy cuồng loạn không ngừng.

Sáng hôm đó, chúng bỏ đi, người trong thôn đưa hai người họ đi cấp cứu. Mỹ An trong tình trạng nguy hiểm, cũng không biết trời phạt thương thế nào mà vẫn còn sống. Về sau, khi sức khỏe đã khá hơn, An lại tìm cách tự vẫn, dù đã được dân làng khuyên bao nhiêu lần. Vì cô cảm thấy nhục nhã, vì khi Minh về, biết cô đã không còn như trước, cô không dám đối mặt anh. Nhưng nhìn lại người mẹ thương con khổ sở, nếu cô chết rồi, ai chăm sóc bà, để bà cô đơn cô không đành lòng.

Đúng ngày Minh về, anh chạy qua thăm cô, anh chẳng biết gì cả, nên vẫn rất vui vẻ, con mua tặng cô cái vòng, đảm bảo cô rất thích. Tối nay, Minh đang

định mở cửa dọa An, lại nghe tiếng rên rĩ của người phụ nữ. Mặt anh xanh mét, đá cửa đi vào, cảnh tượng xuân sắc khiến người nhìn đỏ mặt, nhân vật chính là một kẻ lạ mặt và cô vợ chưa cưới của anh.

Mỹ An thông thả bước xuống, cuốn chần lên người mình rồi nói với Minh

-Chia tay đi, anh quá nhàm chán, không thỏa mãn tôi.

Minh muốn đó chỉ là mộng, nhưng mà, sự thất vọng tột cùng khiến anh không tự chủ được tát một cái thật mạnh vào mặt cô, tức giận bỏ đi. Còn An, khi đó nước mắt rơi ra, màn kịch này cô diễn thực tốt, chỉ là đến lúc cuối mới bị đau khổ dày vò mãi.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Họa lớn

Buổi trưa, nắng gắt đốt cháy da, người đi đường đều cảm thấy mình sắp trở thành miếng thịt nướng rồi. Bên kia đường, giữa dòng người tập nập, giữa phố đông qua lại xuất hiện chiếc BMW đen bóng bẩy, sang trọng và lịch lãm. Nó chỉ mới vừa mới đậu ở đây thôi, chủ nhân của nó bước ra, phong độ ngời ngời, cứ phải nói là soái khí bay tùm lum khiến gái đổ rạp.

Chỉ tội, hình như là đang tức giận, không phải thường mà là tức giận ở mức rất khủng khiếp, một bầu không khí màu đen đang bao quanh lấy người đó khiến xung quanh không dám lại gần. Gái qua đường cứ vừa lắc đầu xong chẹp miệng, hiếm lắm mới gặp trai đẹp thế, muốn đến làm quen ghê gớm, mà thôi, tuy đẹp trai nhưng nhìn cái bản mặt như muốn giết người ấy. Điển hình là con nhóc kia, đại cho lắm vào, còn chưa kịp nói tiếng nào liền bị trừng mắt, sợ quá sụt sịt nước mắt nước mũi, vãi cả ngu.

Phong Mặc Từ nửa đứng dựa xe, không để ý đến mọi người đang nhìn mình với con mắt khác thường. Cũng phải thôi, hiện giờ đầu óc cậu đang nghĩ đến con cóc kia, làm gì có thời gian cho việc khác. Đã là cuộc gọi thứ một trăm vẫn không có tín hiệu, muốn trêu tức cậu, giờ thì cậu tức rồi, tức đến không tưởng nổi, vậy mà không thấy mặt mũi cô đâu cả.

Máy định vị do tắt nguồn không phát được tín hiệu, cái máy khi gió. Câu nói của An cứ vang vang trong đầu khiến cậu không thể yên tâm, cậu sẽ không giải thích gì cho cô, ngay cả chuyện lúc này của Haley cậu cũng sẽ không nói. Cứ coi như đó là sự trừng phạt giành cho cậu vì đã hứa lời ngu ngốc kia, cứ để An giận cậu, nhưng chỉ giận thôi, ngoài ra không được nghĩ đến chuyện nào khác.

-Phuong Hoài An, em chơi trốn tìm, tôi cùng em chơi.

Hai tiếng trước,

Hoài An nghe phần được phần mất, bác gái cứ nói chút lại khóc, khóc chút lại nói, cô đâu có bắt người ta thôi khóc được. Thờ dài, nói chung cũng hiểu hiểu, thấy Mỹ An rất tội nghiệp, nếu trong trường hợp đó, cô tự từ từ lâu rồi, nhưng chị ta dù đau khổ vẫn cố gắng vực dậy, cô không làm được như vậy đâu. Chi là, đâu nhất thiết phải tự làm khổ bản thân mình như vậy, biết Mỹ An muốn tốt cho Minh, nhưng phản tác dụng, anh trở thành người hai nhân cách.

Yêu là biết tha thứ, yêu là làm lại từ đầu bỏ qua quá khứ, Yêu là khi chỉ cần đối phương ở bên cạnh liền cảm thấy thế giới tươi đẹp hơn rất nhiều.

Họ có thật yêu nhau?

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng xem lại bản thân, mình có khác gì người ta. Cũng ích kỉ chỉ muốn giữ riêng Mặc Từ cho mình, chuyện họ hứa hẹn gì đó với nhau, cô không những không bỏ qua mà còn nổi giận vô cớ, mới thấy người ta không quan tâm mình tí liền buồn bã bức tức. Cô biết mình ghen, giận, giận đến điên đầu.

Cô không ngu đến nỗi nhìn Phong Mặc Từ bên vực một người khác mà không biết. Khi bị oan ức, rốt cuộc chẳng ai quan tâm cô cả, đến bạn trai mình cũng nghi ngờ, vậy thì cô giận làm gì, tức làm gì, giận rồi ai dỗ, tức rồi ai xoa dịu. Đến một giới hạn nào đó, cô và Mặc Từ cũng phải chia tay, thay vì cô ngày càng khổ thì chia tay sớm, xong khóc một trận, nằm lì ở nhà một thời gian là quên hết.

Trước giờ cô chưa từng nói yêu Mặc Từ, chỉ thích mà thôi, nên việc chia tay có vẻ nhẹ nhàng. Nhưng dạo gần đây, nhiều chuyện xảy ra, trái tim cô chỉ nghĩ tới việc rời xa Mặc Từ, lại đau thất, nghĩ tới cậu bên cạnh quan tâm chăm sóc cô gái khác, xót xa biết chừng nào. Có lẽ, không dễ như cô tưởng tượng.

Véo má mình một cái, rỏ mắt, tự dung nghĩ lung tung. Nhìn Mỹ An cả hai hốc mắt đều đỏ, cô hỏi

-Chị có muốn gặp Minh không?

Minh hiện tại đang ở trong khoa thần kinh, trí óc của anh do hoảng loạn mà trở thành đứa con nít, không biết gì mặc cho người khác lo lắng, chăm sóc mình. Anh không phải ở tù, nhưng vì gây thương tích cho người khác nên số tiền phải trả khá lớn, kinh tế gia đình cũng cạn dần, nói tóm lại, cả gia đình

anh đang rất kham khổ.

-Xin lỗi nhưng chị không có ý định đó, gặp Minh, chị sợ phải nhớ lại quãng thời gian đó.

An An cũng không hỏi gì thêm, đơn giản chẳng có gì để hỏi, mọi thứ cũng đã rõ ràng. Cô xin ở lại ngày hôm nay, hiện tại cô không muốn về khu chung cư lãnh lẽo đó chút nào, sáng mai cô quay về thu dọn hành lý rồi đi tìm nhà trọ mới. Bữa trưa nơi đồng quê trong căn nhà gỗ chỉ có ba người, cô phụ Mỹ An nấu canh xong thì phụ bác gái giặt đậu xanh đem bán. Trưa hết lại tới chiều, cô cùng Mỹ An ra đồng gặt cánh lúa vàng thơm ngát mùi cỏ. Cả ngày tấp nập công việc, nhiều không đếm xuể, còn đâu thời gian quan tâm tới Phong Mặc Tử.

Bữa tối dùng xong, vì nhà chỉ có hai phòng nhỏ nên cô ngủ chung với Mỹ An. Tắm rửa xong một cái An An nhảy tót lên giường, lăn qua lăn lại hưởng thụ khiến Mỹ An phì cười nói

-Này, thôi đi cô nương, ngồi xích qua cho mình ngồi với.

-Ôi, lần đầu tiên mình làm nhiều như thế, đau lưng quá a.

Cách xưng hô đã thay đổi từ lúc này, khi cả hai cùng nhau làm việc nói chuyện liền cảm thấy rất thân thiết. Dù sao Mỹ An cũng chỉ hơn cô một tuổi, gọi chị cứ ngượng ngượng sao í, thế là hai đứa quyết định gọi nhau bằng tên cho lẹ.

Mỹ An cầm điện thoại của An An dơ lên nói

-Lúc này mình vô tình bật nguồn lên thấy cậu có rất nhiều cuộc gọi nhớ với lại...

Còn chưa kịp nói xong An An bật dậy, chớp lấy điện thoại sau đó hốt hoảng nhanh chóng tắt nguồn trước con mắt ngạc nhiên của Mỹ An.

-Sao vậy?

-Có một tên dở hơi đang khủng bố mình, nếu bật nguồn lên hắn sẽ biết chỗ mình ở mất.

Mỹ An toát mồ hôi, thôi chết, có nên nói lúc này cô nghe máy người đó không. Sao người đó bảo chồng Phương Hoài An, làm cô tin chứ, nói mọe địa điểm mất rồi. Mà kệ, tất cả đều không liên quan đến cô, nếu An An có hỏi thì bảo chắc do máy định vị gì đấy. Tắt điện đi ngủ, cả hai cô nàng An nhắm tịt mắt mong sao nhanh chìm vào giấc.

Phía bên ngoài,

-Đây là nhà mày?

Trước nhà Mỹ An, có một đám giang hồ kéo đến. Tên đàn anh chỉ vào căn nhà gỗ mục nát hỏi cha dượng cô. Lão liền gật đầu, sáng nay lão bị con cò hó kia lấy mất tiền, không có để đánh bài liền đi mượn tiền lũ này. Xong lão chơi thua hết, không có để trả cho tụi vay lãi nặng thì bị chúng đánh cho một trận bầm tím, chúng còn chưa chịu tha bắt lão dẫn về nhà.

Lão chẳng biết chúng định làm gì, nhà lão có gì đáng giá ngoài đứa con gái không thân không thích, để bọn này không làm loạn, lão liều lĩnh quỳ xuống cầu xin

-Đại ca, anh tha cho tôi. Tôi có đứa con gái, tôi sẽ bảo nó phục vụ đến nơi đến chốn, kêu nó bán thân trả nợ cho anh.

Tên đó cười khẩy, nắm tóc lão kéo lên rồi nói

-Bố mày không thích đàn bà, nhà mày có con trai thì mày ra.

Lão chết đứng, tên đại ca này cư nhiên thích đàn ông.

-Lũ chúng mày còn ở đấy tới bao giờ, đốt cho tao, đốt cháy toàn bộ để lão biết đụng vào chúng ta là có chuyện.

Lão thở phào, thì ra là đốt nhà, dù sao cũng chẳng phải nhà lão, chỉ là đe dọa chứ không có đánh lão, cần gì phải lo. Mặc dù bên trong lão biết có người, vợ con lão đang ngủ say không biết gì, chắc chẳng sao đâu, ngủ mùi khét họ cũng chạy ra cả mà. Lão thông dong nhìn bọn trước mắt cảm thung xăng hắt từ tung vào nhà, một tên nghe lệnh đại ca, bật quẹt, ném vào.

Nhà gỗ đã dễ bén lửa, nay thêm xăng dầu mức độ cháy lan nhanh đến không tả. Cả bọn hí hỏ cười đùa cột nhà rồi kéo nhau bỏ đi, lão sau khi thoát khỏi đám người đó, nhìn lửa ngày càng bùng to hơn, cái lu nước ngay kia mà lão nhất, nhanh chóng bỏ đi như tất cả không liên quan đến lão.

An An trong phòng cảm thấy rất nóng, cả người toát hết mồ hôi, lạ thật, tháng này đang đông sao lại nóng tới như vậy. Rồi cô ngửi thấy mùi khét lẹt từ bên ngoài, bộ có ai nấu đồ ăn gì à? Bật dậy, An mở cửa phòng liền nhìn thấy trên nóc nhà bốc cháy không ngừng, cháy dần lan sang nhiều thứ khác, hốt hoảng cô hét lên đánh thức Mỹ An với bác gái.

Hai người kia cuống cuống dậy, bác gái nhìn xung quanh lửa bùng lên dữ dội thì vội vàng thu gom đồng đồ còn chưa bị cháy ra ngoài. Thật tình, mạng không lo đi lo mấy cái lật vặt, An An phụ bác gái cầm vài thứ đồ rồi cả hai xông ra ngoài. Lửa giờ không còn dập được nữa, nó đã quá lớn, dần dần đốt cháy mọi thứ, bao trọn cả căn nhà. Dân làng cũng kéo đến phụ dập lửa nhưng không hiệu quả, chỉ còn cách chờ cứu hỏa đến mà thôi.

-Mỹ An! Mỹ An! Có ai thấy con tôi đâu không?

Tiếng bác gái hò lên, cả dân làng nhìn nhau rồi lắc đầu nói không.

-Thôi chết, nó có khi nào còn trong nhà.

Giờ mới để ý, nãy cô lo giúp bác gái, không thấy Mỹ An đâu cả, cứ ngỡ đã ra ngoài trước rồi, ai dè, vẫn ở trong.

-Uhuhuhu...Con tôi, ai cứu nó với, làm ơn.

-Mẹ An à, lửa lớn quá, chúng tôi không giúp được, bà thông cảm.

Bác gái khóc lóc đòi lao vào nhưng bị mọi người ngăn cản, giữ lại. Trong lúc đó, An An lặng lẽ ra lu nước phía cổng đổ lên người mình cho ướt nhẹp. Sau đó chạy thật nhanh vào mặc cho nhiều người lên tiếng kêu dừng lại.

-Mỹ An! Cậu đâu rồi?

Xung quanh chẳng khác gì lò thiêu, tất cả đều cháy rực, khói bốc lên mù mịt, cô khó khăn tìm Mỹ An. Dưới bếp không, trên nhà không, chỉ còn lại hai căn phòng cô chỉ có thể chọn một. Suy nghĩ đắn đo, cô quyết định tìm phòng của Mỹ An. Đứng trước cánh cửa phòng đang bị lửa ăn mòn, một cước karate lập tức đổ xuống, cô nhìn vào trong, may mắn sao thấy Mỹ An bình thân xếp lại những tấm hình của Minh.

Bước nhanh cô kéo Mỹ An dậy hét to

-Mỹ An! Chúng ta ra ngoài, lửa lớn lắm rồi.

-Không! Mình muốn ở đây, cậu đi đi.

-Điên à, cậu đang nghĩ gì vậy, nhanh ra ngoài với mình, mẹ cậu đang đợi.

-Mình mất tất cả rồi, nhà cửa, tiền bạc, tình yêu, mất hết rồi. Mình không muốn sống.

Chát!

An An giáng thẳng một cái tát mạnh cho Mỹ An. Trước con mắt ngạc nhiên, cô mắng

-Đồ ngốc, không phải cậu còn mẹ sao, người yêu thương cậu hết mực. Nếu cậu chết, cậu nghĩ bà ấy còn muốn sống?

Mỹ An như hiểu ra, gục xuống khóc lớn. An An nhìn lửa đang lan dần về phía này thì lo lắng kéo Mỹ An dậy. Hai người cùng nhau tìm đường thoát, nhưng khi gần ra tới cửa, cột nhà do cháy lớn mà đổ xuống chắn ngang. Trước khi đổ xuống, cô tình mắt nhận ra, dùng sức hất mạnh Mỹ An ra ngoài, chỉ ấy thoát được rồi, còn cô kẹt trong đám lửa lớn này.

An An ngồi bệt xuống, thu mình lại một góc rồi gục mặt xuống đầu gối. Đã chẳng còn đường thoát, cô cũng kiệt sức rồi, đành chịu vậy, muốn ra sao thì ra. Mặt cô lấm lem bụi, vài lọn tóc cháy lôm chôm, quần áo ướt giờ cũng đã hơi khô, trông cô có lẽ rất thảm.

-Này, đang làm gì đấy?

-Đang yêu

...

-Đang nghĩ có nên yêu con ở ẩn như em hay không?

-Ai thèm, nói cứ như anh có giá lắm í, còn lâu đi.

Giọng nói của Mạc Từ cứ vang vọng trong đầu, những khoảnh khắc ấm áp chợt ùa lại như mới ngày hôm qua khiến cô trong lúc cô đơn một mình thế này bỗng thấy tốt hơn. Nhưng rồi nghĩ lại, đã chẳng còn là hôm qua, cô tủi thân, phía ngoài nóng hừng hực, khói bốc mù mịt khiến cô cảm thấy khó thở, An mạnh mẽ đâu rồi, sao chỉ còn lại An bất lực ở đây.

-Để em bảo vệ anh, nhé!

Nụ cười, chính mình còn không bảo vệ được, nói gì đến bảo vệ người khác. Nước mắt cô bất giác rơi xuống, một giọt, hai giọt, ba giọt lần lượt lăn trên gò má. Bên ngoài cô nghe thấy tiếng khóc của Mỹ An, trong lòng cô thấy tim mình xiết lại.

Phong Mạc Từ, em cần anh.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Xin lỗi!

Tặng @Thachdan3107

Rồi cô bỗng thấy bản thân mình ngốc nghếch, mơ mộng hão huyền, cô chặn máy cơ mà, Mạc Tử làm sao biết cô ở đây. Mà cho dù có biết cũng chưa chắc đến cứu, cô là gì cơ chứ, chẳng đáng để cậu ta quan tâm như Haley. Cô cần cậu thì có làm được gì, mình cần mà người ta không cần thì cũng như không.

Khói đen bay mù mịt, lửa cứ vậy bốc ngùn ngụt không ngừng, cháy nhà, đâu phải chuyện đùa, đâu phải chuyện thường mà dễ dàng xử lý được. An không tránh khỏi những khúc gỗ được thiêu rụi biến thành than nóng từ trên cao rớt xuống, cả người bóng rát, cứ đà này cô chỉ chờ chết trong cái đám cháy thôi. Cảm giác đau đớn toàn thân, da thịt như muốn nổ tung khi xung quanh lửa dần thiêu đốt mình, cô thấy ngẹt thở. An dù có mạnh mẽ thế nào thì cũng chỉ là một đứa con gái, trong tình cảnh nào đó, cô cũng trở nên yếu đuối hơn bao giờ hết. Sức lực đã chẳng còn, bây giờ bảo cô đứng dậy, cô cũng không làm được, tự dưng thật muốn ngủ vì lúc ngủ sẽ không biết đến đau ở thể xác, cũng không phải đau về tình cảm, không cần suy nghĩ gì nhiều về Mạc Tử, ngủ rồi mọi chuyện muốn ra sao thì tùy, cô không quan tâm, chỉ là nếu chết rồi, gia đình cô ắt hẳn sẽ khóc rất nhiều, cô xót.

Đôi mắt An lim dim khép hờ, buồn ngủ lắm, khó chịu lắm, ngoài bên kia cứ ồn ào to tiếng cái gì vậy, làm cô không nhắm mắt được.

Bên ngoài,

-Này cậu, dừng lại đi, cậu muốn chết sao mà đòi vào đó, lửa to quá rồi.

...

-Ê, cậu không nghe chúng tôi nói à, nguy hiểm đấy.

-Tôi có cái riu, cậu có dùng không?

Một bác lớn tuổi trong đám biết không ai ngăn cản nổi cái cậu đang điên cuồng đòi nhảy vào đồng lửa cứu người đành hỗ trợ giúp người ta vậy. Phong Mạc Tử nhanh chóng cầm lấy rồi vội vã phá nát cửa gỗ đang bốc cháy, phá luôn mấy vật cản trở xung quanh, cái cậu muốn tìm là An An. Nhìn cô đang nằm bất tỉnh trên đồng than nóng, cả người đỏ bừng bừng, quần áo cũng bén lửa từ lúc nào, lần đầu tiên trong đời cậu hoảng sợ, sợ cô xảy ra chuyện, sợ cô bị thương, sợ rất nhiều. Nhanh chóng bế cô vào lòng, dập tắt lửa trên người cô rồi lao vụt ra ngoài.

Mọi người như thấy được kì tích, bu vào hỏi han mà cậu chẳng nói gì, cứ vậy đi thẳng đến chiếc xe đen đậu gần đó cho An vào rồi lái xe bỏ đi. Mỹ An vừa mừng lại thấy có lỗi rất nhiều, tự nhủ với lòng, cô mắc nợ An An một mạng, ngày nào đó sẽ trả lại.

Phong Mạc Tử điều khiển xe không kiểm soát, lái với tốc độ lớn để kịp đưa cô vô bệnh viện. Đến nơi, phòng cấp cứu cứ phải nói là khẩn trương hết mức, bác sĩ, y tá nỗ lực cứu một bệnh nhân bị bỏng. Bác sĩ già nhìn sơ qua An một lượt, thực ra bệnh nhân không nghiêm trọng chút nào, kiệt sức người khóí nhiều quá nên mới ngất xỉu, với lại chỉ phỏng vài chỗ nhỏ trên người thôi chẳng đáng xia rãng so với những ca phẫu thuật khác, hoàn toàn không sao cả. Có thật là bị nhốt trong căn nhà cháy không, có thấy bị gì đâu, đúng là trên đời có nhiều điều lạ thật.

Nhưng mà cứ làm cho nó nghiêm trọng tí, bên ngoài là con trai giám đốc Phong Thiên Hà, dù sao cũng nên nể mặt chút, lỡ bảo nhẹ hều rồi đuổi về thì lại bảo không nể mặt bố cậu ta, khổ lắm, nhiều cái rắc rối lắm. Thời thì cứ tạm thời để cô gái này trong phòng vip vài ngày, cho thuốc bôi, truyền vài chai nước biển, đợi khỏe lại rồi đưa về cũng không sao. Bên ngoài Mạc Tử đi đi lại lại, xong chốc lại ngoái đầu nhìn vào trong. Cậu đợi mãi mới thấy cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, y tá kéo xe đưa cô đang bất tỉnh đi đâu đó. Theo sau là ông bác sĩ già quen thuộc của gia đình cậu, ông tháo cái đồ dùng bác sĩ ra rồi đến vỗ vai cậu nói

-Cô gái đó không sao rồi, cứ để nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏe lại.

...

Bước vào, An vẫn đang miên man ngủ trên nệm, cô đã được tắm rửa gọn gàng, đồ trên người cũng thay thành đồ của bệnh viện. Bây giờ mới nửa đêm, cậu nhẹ nhàng đi đến ngồi cạnh cô. Phòng vip rõ là có điều hòa mát lạnh, nhưng trên trán cô cứ lấm tấm mồ hôi khiến cậu lo lắng, áp tay mình vào trán cô xem có sốt hay không, ngoại trừ ra mồ hôi ra nhiều thì nhiệt độ cơ thể vẫn bình thường.

Mạc Tử trước giờ có từng chăm sóc người bệnh đâu, nên khi An bị thế này, tay chân cậu cũng vụng về lúng cuống. Lấy khăn nhúng nước nóng lau mặt cho cô, từng đường nét trên khuôn mặt chạm qua đều muốn dừng thật lâu. Nhịp thở cô nhẹ đều, cả người cũng mát hơn lúc này.

Cậu chạm vào đôi lông mi khẽ run lên của cô, cúi xuống, đặt lên đó một nụ hôn phớt. An vừa thoát ra khỏi cửa tử thần nên vẫn mang trong mình nỗi ám ảnh chưa tan hết, đến lúc ngủ cũng mơ đến. Mạc Tử nhìn An, có lẽ cô sẽ không biết, cậu đã hoảng sợ thế nào khi nhìn thấy cô bất động nằm trong đám cháy đó, đến hiện tại cảm giác ấy cứ đeo bám cậu. Cậu sợ mất cô, sợ đánh rơi cô một lần nữa, thời gian ở Mỹ xa cô là quá đủ rồi. Nhìn những vết thương trên bàn tay nhỏ, vết trầy khắp người cô khiến cậu đau lòng. Biết là thử thách trong tình yêu thực sự rất khó, nhiều người bỏ cuộc, nhiều người thất vọng, nhưng vẫn không thể tránh điều đó, nếu vậy, chỉ mong người bị thương là cậu, đừng là người cậu yêu.

Trời hừng hửng sáng, bên ngoài có tiếng động nhỏ của những bệnh nhân thường tập thể dục. An giật mình thức dậy, mở mắt ra, trần nhà trắng, xung quanh trắng, toàn màu trắng, cô chết rồi à, cô đang ở nơi phán xét sao. Nếu chết sao toàn thân cô vẫn nhức, lại còn đau đến thấu xương nữa. Xoay mặt nhìn sang phải, phía trên là chai nước biển chảy theo dây truyền vào người cô. Cô chưa có chết, cô được cứu lại còn được đưa tận bệnh viện. Tự dưng cô thấy mừng vô cùng, vậy là còn có thể gặp được ba mẹ và mọi người.

Cô muốn nhấc cánh tay trái lên để chống nệm ngồi dậy mà không được, bị vật nào đó cản đề không rút ra được. Ngoái đầu sang nhìn thì thấy cái kẻ đáng ghét nào đó ngồi ngủ gục trên giường mình, tay còn cứ nắm chặt tay cô không chịu buông. Cô trông cậu có vẻ ngủ say, tóc tai thì rối bời, áo trắng lại có vài vết đen kì dị, hình như tối qua mệt lắm thì phải.

An vừa tỉnh dậy sau cơn khủng hoảng, cả người mệt lử, không có sức lực, mặt mũi thì phờ phạc xanh xao. Tối qua còn tưởng không thể thoát ra, biến thành đám tro cùng với căn nhà luôn rồi chứ. Ai có thể cứu cô nhỉ? Ai ta?

Mà sao người đó biết mà gọi cho Phong Mạc Từ đến đây, người quen à?

Cánh cửa phòng bật mở, chị y tá trẻ bước vào tháo dây truyền nước biển ra khỏi tay An, chị nhìn An với Phong Mạc Từ cứ như cặp vợ chồng son thì vui miệng đùa-Em đứng là có phước.

An không hiểu, cái mặt ngu thấy rõ khiến chị y tá bật cười nói

-Tối muộn anh chàng này vội vã bế em đến bệnh viện làm âm ỉ một trận, sau đó thì cả đêm em sốt cậu ta không rời nửa bước, ở bên quan tâm chăm sóc em cả đêm làm chị ghen tị chết.

An ngạc nhiên vội vàng hỏi lại

-Có thật không chị?

-O! Con bé này, chị đùa em làm gì. Lo mà thương chồng em nhiều vào, đừng có ngổ chi vì vài chuyện lật vật mà đánh mất. Thôi, chị đi đây.

Chị y tá mỉm cười đi ra ngoài, trước khi đi còn cẩn thận đóng cửa lại. Hốc mắt An đỏ lên, nhìn Mạc Từ kè bên, cô không biết nên làm gì nữa. Thì ra, người cứu cô chính là cậu, người luôn bên cạnh cô cũng là cậu. Cô chẳng xứng đáng với tình cảm này, cậu thật sự rất chân thành, còn cô, lúc nào cũng nghi ngờ với tình cảm của người ta dành cho mình.

Cô cảm thấy bản thân mình có lỗi rất nhiều, toàn gây phiền phức cho cậu. Cô sao toàn phải nợ cậu, giả kể một lần có thể trả hết được thì cô mới nhẹ lòng. Cô không muốn chia tay với Mạc Từ, một người đàn ông lí tưởng, một người bạn trai hoàn hảo, một người chồng tốt nhưng cả hai có lẽ không bên nhau tới cuối đời được, cậu và cô khác nhau rất nhiều. Có thể trách cô vô tình, lạnh lùng, không tình người, trách cô cái gì cũng được, nhưng cô không thể bên cậu nữa.

Mọi lần Mạc Từ đều tỉnh giấc khi An làm gì đó, nhưng lần này là ngoại lệ, cậu đã chẳng thể cản cô lại. An cố ngồi dậy, nhẹ tháo tay mình ra, đặt lên tay cậu một nụ hôn như thay lời tạm biệt. Cô lau khoé mắt mình, bước xuống giường rồi lặng lẽ bỏ đi. Được một lúc, Phong Mạc Từ cũng dậy thì không thấy An đâu liền hỏi chị y tá, chị ngạc nhiên bảo này còn thấy sao giờ đi đâu mất rồi, cô ấy được đi ra gió, còn chưa có khỏe mà. Còn chưa nghe xong cậu đã vội chạy đi tìm trước sự ú ớ không ra lời của chị y tá.

An An cứ ngỡ mình cũng khỏe lắm, dè dặt, lết ra khỏi phòng cũng khó khăn huống chi ra khỏi cái bệnh viện to lớn này. Cô khó nhọc bước từng bước, đi mãi mà mới tới cái ghế đá nơi người bệnh thường đi dạo, xung quanh cây cối nhiều vô kể, thiết kế cũng rất đẹp, không khí chỗ này tốt hơn nhiều so với mùi thuốc sát trùng ban nãy.

Phục thật, vừa mới đặt mông xuống ghế, luồng khí giết người của tên đằng sau tỏa ra phùng phùng khiến An không rét mà run. Lúc cô khỏe mạnh còn chẳng đấu lại cậu huống chi ốm yếu thế này, mình bỏ ra mười lăm phút mới đi được tới đây, người ta trong ba mươi giây cậu ta đã đứng ngay trước mặt mình.

Nhìn về mặt là biết đang tức điên rồi, tuy là An gan lì nhưng cũng chưa tới mức muốn chết, cô chẳng dám nhìn thẳng vào mắt cậu, tuy là đôi mắt ấy rất đẹp, rất hút hồn nhưng lạnh muốn chết, nhìn vào chỉ sợ bị dọa cho ngất xỉu. Cậu nắm cầm cô hướng về phía mình, hỏi với giọng đáng sợ.

-Định đi đâu?

-Tôi...tôi đi đâu...liên quan gì đến anh. Chúng ta kết thúc rồi!

An lắp bắp nói nhưng vẫn can đảm muốn cắt đứt với Mạc Từ. Cậu nghe xong, lông mi khẽ trùng xuống, tim bỗng nhói đau, cậu nhếch môi cười với cô, lực đạo trong tay bỗng tăng theo khiến An đau mà nheo mắt lại.

-Kết thúc rồi? Em nói thật dễ nghe, muốn chạy khỏi tôi, đừng mơ đến chuyện đó.

-Anh đừng tự cho mình có thể quyết định mọi thứ, bỏ tay ra.

An cố hất tay cậu ra, nhưng vô ích, Mạc Từ quá mạnh. Cậu buông cầm cô ra, sau đó không nói gì dùng lực kéo cô về, An cũng không vừa, vùng vẫy la hét đủ trò làm mọi người đều tò mò nhìn vào hai người. Mặt cậu đen lại, nhanh chóng xách cổ nó đi trước con mắt thì thầm của bao nhiêu người. Đến nơi ít người, cậu vứt An xuống cái ghế rồi lợi dùng chiều cao mà chống hai tay xuống ghế nhìn thẳng mắt cô nói.

-Nói cho anh biết, có chuyện gì xảy ra, tại sao cứ phải né tránh anh?

-Xin lỗi!

Cô bị cậu nhìn thẳng cảm thấy giống bị chất vấn như tội phạm liền xoay mặt đi.

-Tại sao muốn rời xa anh?

-Xin lỗi!

-Em chỉ biết xin lỗi thôi sao, em có nghĩ đến cảm nhận của anh không? Em...có yêu anh không?

-Xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Zero và một

Chỉ hai từ, lặp lại ba lần, có sao khiến cậu đau lòng tới vậy. Vì sao phải xin lỗi, cô xin lỗi cậu về chuyện gì, vì không thể nói chuyện đã xảy ra hay vì từ trước tới giờ chưa hề yêu cậu. Đôi mắt ấy không dám nhìn thẳng cậu, sợ điều gì sao, cảm thấy có lỗi khi nói những điều đó sao.

Cậu mãi mãi là người đơn phương, một mình ôm giấc mộng của cả hai, còn cô có một trái tim thật sắt đá, dù có bao nhiêu lửa, nó vẫn không hề tan chảy. Cậu như một tên ngốc, yêu cô điên cuồng, đã bao năm trôi qua, vẫn cứ không ngừng yêu cô. Biết cô thích thằng khác, cậu ghen đến đỏ mắt, biết phải đi Mỹ, rời xa cô, cậu chẳng thể giữ bình tĩnh mà lao đến cãi nhau với ba của mình một trận. Ở nơi ngoại quốc xa xôi, vì nhớ cô, tại cô ám ảnh mỗi đêm làm cậu tìm đến bia rượu. Gặp lại, cứ nghĩ sẽ chẳng còn nhưng nhớ ai đó, vậy mà vừa nhìn thấy cô, trái tim lại xao động. Tự hỏi, cô là thứ gì làm cậu mê mẩn, làm cậu không dứt ra được, dù có ghét cỡ nào, có hận bao nhiêu, đều tan biến trước nụ cười của cô.

Để rồi khi cậu nghĩ rằng, cả hai sẽ cùng nhau đi đến cuối đời thì lại phát hiện ra, cô vốn chưa từng yêu cậu thật lòng.

Ánh mắt cậu trở nên lạc lõng, đứng thẳng dậy, bóng dáng cao lớn che khuất mặt trời sáng chói, che khuất con người nhỏ bé vô tâm bên dưới. Nhìn cô, cậu mết mòi nói

-Cứ ở đây nghỉ ngơi, đừng lo, tôi sẽ không tiếp tục làm phiền em.

Mạc Từ đi rồi, bỏ đi thật rồi, An nhìn theo, thất thần một lúc lâu. Cô chẳng biết diễn tả cảm xúc bây giờ nữa, muốn khóc lại không dám khóc, muốn cười nhưng không cười nổi. Đau, trên người, trong người chỗ nào cũng đau.

Yêu! Mạc Từ yêu cô, tình cảm của cậu, lớn hơn cô tưởng rất nhiều.

Mà cô, rất sợ phải thừa nhận, chính mình đã yêu cậu, lại còn đã yêu, quá nhiều. Từ lâu, cô không hề biết rằng, bờ môi, nhịp thở, trái tim đều run lên khi cậu chạm vào, đều bị cậu nắm giữ không thoát. Sẽ ghen nếu cậu chạm vào người con gái khác, sẽ giận khi cậu không quan tâm đến cô, sẽ nghĩ vớ vẩn khi buồn, sẽ khóc khi tủi. Muốn giữ lại, muốn ôm chặt, muốn nói thật to rằng

Em yêu Anh!!!

Nhưng không, em mãi chỉ là zero, còn anh, là số một. Chúng ta cộng lại, trừ đi, nhân chia thế nào vẫn không thể bằng hai.

Thà rằng bây giờ đau khổ còn hơn ngày qua ngày càng yêu sâu đậm.

Chiều tối,

Trong Bar

Mạc Từ đầu tóc rối bời, quần áo xộc xệch, cả người nồng nặc mùi rượu, ở dưới đất còn lăn lóc vài chai rượu. Miêu tả là vậy, nhưng khi nhìn soái ca uống rượu, gái không tự chủ mà tới tán. Một em ngực tròn mông mẩy uốn éo đi đến ngồi bên cạnh cậu, một tay rót rượu, một tay nâng cốc, giọng mềm mại thấy rõ hỏi

-Uống một mình không buồn hả? Em có nhiều cái hay lắm, muốn chơi không?

-Cút!

-Nhấn tâm đuối tôi vậy sao, anh có mù không, tôi đây xinh đẹp nhất cái bar này, bao nhiêu người tán không đủ, anh được cái đẹp trai thì lên mặt à?

-...

-Thôi, em bỏ qua, lần sau đừng lớn tiếng nữa nhé, em rót rượu cho.

Nàng thì mở lời dụ ngọt, chàng thì cứ cầm chai rượu mà tu phăng phăng. Được lúc thì thấy con mụ kẻ bên lái nhai đầu đầu quá, cậu bỏ về.

Trên quãng đường đi, cậu không làm sao thôi nghĩ về An, nghĩ xong lại tức giận, đầu óc đã chẳng đủ tỉnh táo, cậu lái xe với tốc độ lớn và rồi

Kétttttttttttt

Rầm!

An nằm trần trọc mãi không yên, trong người cứ thấy bồn chồn khó chịu vô cùng. Thở dài, tám giờ tối, bên ngoài đen như mực, Mạc Tử chắc cũng đã về nhà. Sáng mai cô sẽ rời khỏi đây, dù sao thì cô chỉ bị thương nhẹ, chẳng cần phải nằm phòng vip thế này.

Cô chán nản, bật tivi lên xem, dạo này hay có nhiều vụ tông xe ghê, đường xá giờ nguy hiểm quá, An ngồi nhận xét từng vụ một, vụ nào cũng có người chết, sứt đầu mẻ trán máu me đầy đường.

"Chiều nay, lúc sáu giờ đúng, một chiếc BMW đen chạy với vận tốc lớn đâm vào một xe tải gây ra vụ tai nạn lớn, chủ nhân của chiếc xe đen này bị thương rất nặng, mã số xe là 30A-156.28. Tiếp theo là tin tức..."

An thức mắc, sao mà chiếc xe này giống với xe của Phong Mạc Tử đi thế, khoan, khoan đã, mã số xe, hôm bữa cô có xem qua, chẳng phải cũng là 30A-156.28

Trong phút giây nào đó cô cảm thấy hoảng sợ,

Vội cốc đầu mình, suy nghĩ xui xẻo, không được nghĩ tiếp. Nhưng sao cô cứ thấy lo lắng, lẽ đâu đúng, lẽ đâu cô nhớ lộn. An tự lẩm bảm trong miệng mình, tự dặn với lòng không phải Mạc Tử cho tới khi nghe hai chị y tá dừng trước phòng cô tâm sự.

-Chị thấy không? Máu anh ta ra nhiều quá, chắc không sống được.

-Ừ! Tông phải cái xe tải tới móp cả đầu, sống sao nổi, mà anh ta tên gì em nhỉ?

-Hình như họ Phong, Phong cái gì đó đó, mà thôi, nhắc tới rợn cả người, kệ họ đi, mình nhanh vào khám cho con bé trong phòng rồi về thôi.

An nghe xong tay chân trở nên bủn rủn, té khụy xuống nền đất lạnh lẽo, cả mặt xanh mét, tai như ù đi không nghe thấy gì nữa. Chị y tá thấy vậy vội vàng chạy đến đỡ cô dậy, mà chưa kịp An đã nhào lên hỏi người đó hiện đang ở đâu. Thấy con bé hỏi dữ quá chị sợ bảo đang được cấp cứu ở tầng ba, gần chỗ sơ cứu ấy.

Rồi chị thấy con bé ốm yếu lao đi như cái mũi tên, hốt hốt hoảng hoảng chạy tán loạn. Chị sợ nó xảy ra chuyện gì rồi bác sĩ trách tội, đành phải đi theo phòng nó làm liều. Chị đuổi theo, con bé nó cả người còn chưa khỏe, nhìn là biết mệt là cả ra rồi, vậy mà nó cứ cố thôi, trông tội lắm. Xong mất mũi để đầu vấp phải cái chậu hoa ngoài hành lang, kết quả té rầm một phát, dưới chân sượt một đường dằn rí máu ra.

Chị đến đỡ nó đứng lên rồi kêu về phòng, nhẹ nhàng khuyên bảo đủ kiểu, nó chẳng thềm nghe, nó chỉ khóc thôi, không quan tâm tới vết thương gì sất, cầm tay chị lắc lắc, về mặt khô sở van xin nói

-Làm ơn, làm ơn đưa tôi đến đó, tôi muốn gặp anh ấy.

Chị y tá tuy có hơi giận thật, giận con bé nó bướng không chịu nổi, giờ xảy ra thương tích mà vẫn nằng nặc đòi gặp cái cậu con trai nào đó. Nhưng giờ phút này, chị thấy vừa cảm động lại vừa tội nghiệp. Chị cướp cái xe lăn ở phòng kế bên, đưa An ngồi lên đó, xong thì nhanh chóng đẩy cô tới phòng cấp cứu.

Tới nơi, chị y tá sợ bị liên lụy, nói tất cả phụ thuộc vào em, chị chỉ giúp tới đây mà thôi. An cảm ơn chị, mỉm cười bảo vậy là đủ rồi, chị thực sự rất tốt bụng.

Cửa phòng cấp cứu bị khóa rồi, cô chỉ có thể ngo qua màn kính trong suốt. Bên trong, một người đàn ông đầy máu được các bác sĩ, y tá nỗ lực cứu giúp. Khuôn mặt người đàn ông bị che rồi, cô thấy cánh tay bị trườn ra, và rồi, chiếc đồng hồ lịch lãm, chiếc đồng hồ Mạc Tử hay đeo trên cánh tay người đó.

Đúng là Mạc Tử rồi, không thể sai được. Bàn tay An run rẩy, chạm vào cửa kính, nước mắt cứ rơi không ngừng, không dám tin vào mắt mình. Một người cao ngạo chưa từng cần đến ai, một người khiến trái tim cô bao lần đau đớn, bao lần mệt mỏi nay nằm một chỗ, trong tình trạng nguy kịch, không biết sống chết ra sao.

Cả người An không tự chủ mà run lên từng đợt, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt vào nhau, thầm cầu nguyện. Từng phút, từng giây trôi qua, cô như bị dấn vạt trong địa ngục. Tất cả đều do cô nên Mạc Tử mới gặp tai nạn, cậu mà làm sao, cô cũng không sống nổi đâu.

Đến khi đèn cấp cứu ngưng lại, bác sĩ còn chưa kịp bước ra khỏi cửa, đã bị cô chặn lại hỏi. Nhìn cái lắc đầu đầy khó khăn của bác sĩ, An như rơi vào tuyệt vọng, hét la om xòm kêu đó không phải sự thật, anh ấy không sao cả, khám lại, làm ơn. Nhưng đổi lại, là sự lặng thinh không ai lên tiếng, mọi người sơ cứu ở phòng kế bên cũng ra hóng hớt, thấy có cô gái tóc tai bù xù, tay chân băng bó, mu bàn chân còn có máu chảy ra rất nhiều đang ngồi bệt dưới đất, đôi mắt vô hồn.

An không tin, Mạc Từ cứ vậy rời xa cô không thém nói tiếng nào. Cô còn chưa nói yêu cậu mà, chưa cùng cậu sống những tháng ngày hạnh phúc. Chỉ cần Mạc Từ tỉnh lại, mọi thứ cô đều không quan tâm, mọi thứ cô đều không sợ nữa. Cô chưa rồi, sẽ không cãi lời cậu, sẽ thừa nhận đã yêu cậu, thương cậu, nhiều, nhiều lắm. Sóng gió gì đó, mặc kệ, bão táp gì đó, chỉ cần Mạc Từ bên cô, cả hai sẽ biến nó thành cơn gió dịu nhẹ trong lành.

-Mạc Từ! Em còn rất nhiều thứ muốn nói, anh dậy đi, em sợ ác mộng lắm, đừng hù nữa.

-Anh nói gì em cũng nghe, em sẽ đồng ý hết.

Lúc này, An như một con ngốc, thốt ra những lời tưởng chừng như vô nghĩa. Mọi người xung quanh nghe vốn không hiểu, chỉ biết rằng cô gái này vừa mất đi một người rất quan trọng.

-Anh hỏi, em có yêu anh? Bây giờ em muốn trả lời, anh dậy đi, rồi em sẽ nói.

-...

-Có thật không?

Một giọng nói quen thuộc vang lên, vừa lạnh lại vừa ấm, len lỏi với nhau.

Thì ra,

Trong đám đông bao quanh ấy, có một người, chứng kiến tất cả, từ đầu đến cuối, nhưng vẫn không vội bước ra. Lặng yên đứng xem, để rồi thấy người con gái mình yêu ngốc đến dường nào.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Và em, là vợ anh

Mọi người xì xào bàn tán, cô trong lúc tâm trí không ổn định khi vừa trải qua cú sốc lớn, vốn không nhận ra được giọng nói đó của ai, cứ nghĩ một trong số những người này thôi. Để rồi lúc ngẩng mặt lên nhìn, gặp phải ai đó, cả người đứng hình, bàng hoàng không dám tin. Liên tục dụi mắt mình để xem có lầm không, rốt cuộc, là không lầm, Phong Mạc Từ thực sự đang đứng trước mặt cô.

An ngạc nhiên không nói lên lời, cô vội vàng đứng bật dậy đến chỗ cậu, bàn tay run run chạm vào khuôn mặt yêu nghiệt mà cảm nhận da thịt con người. Hơi thở ấm nóng, nhiệt độ cơ thể, tất cả đều là thật, cậu chưa chết. Nhưng sao, cô vẫn chưa thể thoát ra nỗi sợ ấy. Mạc Từ từ trên nhìn xuống, thấy khóe mi cô giọt nước mắt mặn chát vương lại, cậu nhẹ nhàng lau đi, nói

-Em khóc vì tôi?

Tại sao? Chỉ một hành động vụn vặt vừa rồi, chỉ một câu nói băng khuôn khiến bao nhiêu uất ức, tức giận của cô dâng trào, không thể tiếp tục chịu đựng, nước mắt lăn dài trên gò má, rồi dần dần từng tiếng nấc, mỗi lúc một to vang lên. Khóc thôi không thỏa mãn, không giảm được máu nóng trong người, với sức lực yếu như sen, cô liên tục đâm vào người cậu, xong thì quất, mắng.

-Tên khốn! Có biết tôi lo thế nào? Có biết tôi sợ thế nào không hả? Tôi ghét anh, sao không chết luôn đi.

-...

-Biến đi, nhìn anh ngơ cả mắt, không hiểu sao tôi chịu đựng được nữa.

Cậu im lặng để cô xả giận, cái mặt không biết lỗi thì thôi, còn tủm tỉm cười nữa chứ. Chẳng phải cậu muốn cười đâu, tại cô đấy, từng câu cô thốt ra sao cậu chẳng thấy mắng chửi gì cả, giống trách yêu hơn, giống tỏ lộ tình cảm hơn, và đặc biệt đều rất quan tâm tới cậu. Nhìn cô mặt mũi tem lem cũng tội nghiệp lắm, nhìn cô khóc mà cậu đau lòng, nhìn cô đau lòng thì cậu hận bản thân mình.

Riêng lần này, cậu không hối hận chút nào, phải để cô trải qua mùi vị mất đi thì mới biết tiếc nuối. Không khí xung quanh có vẻ không thích hợp để nói chuyện tình cảm, cô gì chú bác chẳng biết có hiểu gì hay không mà nói nhiều lắm, cảm thán như đứng rồi.

Mạc Từ vác cô lên vai trước con mắt hiếu kỳ của mọi người, sau đó mặt mũi tỉnh rượu thẳng thùng bỏ đi. An lúc khỏe mạnh còn không làm gì được huống chi ốm yếu thế này đòi kháng cự sao nổi. Đành lấy tay che cái bản mặt đi cho đỡ nhục thôi.

Đưa cô về đúng phòng rồi, bập cửa lại, vút cô lên giường. Đèn điện sáng trưng trưng, cả không gian tĩnh lặng đến lạ kì và chỉ có hai người, mặt đối mặt. Cậu mở lời nói

-Chúng ta cần nói chuyện rõ ràng.

An vẫn còn giận lắm, liềm lỉnh leo xuống giường, mặc xác cái người đang đứng trước mình, lần mò ra ngoài. Mà chưa kịp gì cả, với một bàn tay cậu quăng cô lên giường lần nữa, đồng thời để khỏi làm mất thời gian, cậu đè lên giữ chặt người cô luôn.

-Muốn đi đâu? Em làm loạn còn chưa đủ.

-Cút ra! Tôi làm loạn là do ai?

Cậu nhếch miệng cười, ghé tai cô thì thầm

-À, đều do tôi, mà tôi là gì để em phải làm vậy, em đâu có yêu tôi.

-Đúng rồi, anh không đáng để tôi khóc. Chẳng qua nghĩ anh là bạn trai cũ nên thương tình thôi.

An xia đều, nhìn cái mặt vênh thấy rõ, mặt cậu hiện mấy cái vết đen liềm, nhéo mũi nó, con ngốc này, không dùng phương pháp nặng không được. Cấn vành tai một phát, nhẹ lắm, nhưng cũng đủ mất mũi nó nhăn lại rồi.

-Bắt đầu từ giây phút này chúng ta chơi trò chơi, tôi hỏi, em trả lời, trả lời không đúng, em sẽ bị phạt.

Nhìn ánh mắt thâm thúy đó, cô thấy không ổn, tốt nhất là dừng đại đột nghe theo lời Mạc Từ.

-Tôi không muốn tham gia trò chơi vớ vẩn đấy.

-Em không có lựa chọn. Câu hỏi thứ nhất, có yêu tôi?

-Anh điếc à? Đã nói không chơi, bỏ tôi ra.

-Trả lời không liên quan.

Cậu lườm cô nói, sau đó cúi xuống cắn cổ trắng nõn, cắn mạnh, An bất ngờ, cảm giác nhột nhột vừa đau vừa buồn cười lại vừa tức điên. Không thể tin, cậu ta dám làm vậy, cả người bị giữ chặt, không thể cử động, cũng méo còn sức chống cự, nóng máu, cô quát

-Tên điên này, có biết mình đang làm gì, bỏ ra trước khi tôi đưa anh xuống địa ngục.

-Vẫn không liên quan.

Làn môi mỏng từ cổ dọc xuống xương quai xanh đẹp đẽ mân mê, rồi lại cắn mạnh, mỗi nơi rồi đi đều để lại dấu ấn đỏ hồng nổi bật trên nước da trắng. Sợ Mạc Từ tiếp tục làm càn, cô nhắm mắt trả lời đại

-Tôi...tôi không yêu anh.

-Nói dối!

Một tay khóa tay An, tay còn lại không yên phận cời từng chiếc cúc áo bệnh nhân. Nhìn về mặt hốt hoảng của cô, cậu cười cười cảnh cáo, nếu còn nói mấy lời ngu ngốc, e rằng cậu không đảm bảo có thể nhịn được. An đương nhiên hiểu cậu tính làm gì, trò chơi này ngay từ vốn đã không phải trò chơi, mà là một sự uy hiếp không hề nhẹ. Trước mắt cô phải làm vừa lòng tên này đã, chứ cứ đại đột lao vào bầy là chết. Bỏ qua ngượng ngùng, bỏ qua tức giận, cô lắp bắp nói

-Tôi...tôi...nhận

-Nhận gì? Nói rõ coi.

-Tôi nhận yêu...có yêu anh!

Cậu chẳng biết, đã chờ bao lâu để được nghe câu nói này. Mặc dù cậu rất vui nhưng đâu thể dễ dàng tha thứ cho con ngốc này được, cậu phải phạt. Nghĩ rồi, Mạc Từ nhìn cô chăm chú, hỏi

-Yêu? Làm sao tôi tin được, phải chứng minh đàng hoàng.

Bày đặt, cô ghét nhất là nói thật lòng mình mà không ai tin, kệ, không tin thì thôi, còn chứng minh chứng chiếc gì nữa. Có biết ngại lắm không?

Định mắng cho một trận tội bởi, vậy mà lúc ngược mặt lên, khoảng cách gần làm cô nhìn rõ từng vết xước còn mới trên mặt Mạc Từ. Thắc mắc một phút, như hiểu được điều gì đó, An vùng vẫy muốn thoát ra, chẳng may đụng phải cánh tay cậu, cô thấy đôi lông mày khẽ nhăn lại, xong thì cậu thả cô

thật. Ngồi đây, trước sự ngạc nhiên của Mạc Tử cô vội vàng cầm lấy tay cậu dò xét, ngó ngang ngó dọc thì phát hiện đằng sau lớp sơ mi, là một vết thương sâu hoắm đáng sợ ở cánh tay đang rỉ máu thấm ướt cả lớp băng cuốn.

Tự dưng mắt cô nhòe đi chứ, cậu thấy vậy, không giải thích gì cả, chỉ nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô thôi. An sụt sịt hỏi

-Sao lại bị thế này?

-Vết thương nhỏ không làm tôi chết đâu. Do bất cẩn nên tông phải đèn đường chứ không có gì to tát cả.

Cô biết cậu nói vậy để cô bớt lo lắng, nhưng mà nói dối dờ dệ, con người này sao có thể khiến cô vừa giận lại vừa yêu được vậy.

-Ngủ không dễ đâu cho hết, có mỗi cái xe cũng không biết điều khiển.

-Anh không biết tự bảo vệ bản thân thì đừng nhìn mặt tôi.

Miệng thì mắng mà tay thì vẫn tỉ mỉ băng lại vết thương cho gọn gàng. Mạc Tử cười khỏ, con ngốc đang tự chửi chính mình hay sao ấy, chân nó bị thương mà còn chẳng biết. Trong lúc An lải nhải, cậu ngồi ngắm cô, từ mái tóc đen huyền rồi xù, sóng mũi thẳng, đôi lông mi cong vút, hai mắt sưng húp do khóc nhiều và bờ môi đỏ mọng cắn vào nhau, tất cả đều nằm gọn trong ánh mắt cậu và đều rất đẹp, chỉ cần là An, mọi thứ đều thu hút cậu.

Mạc Tử không nhìn được, kéo cô lại gần, bàn tay còn lại nắm gáy cô mà cưỡng hôn. Nói cưỡng hôn cũng không đúng, cậu đơn giản chỉ nhá nhẹ vào đôi môi cô, hơi thở cậu phả vào mặt, nóng rực, mùi hương bạc hạ đầu đó thoang thoảng, trái tim cô bồi hồi, xao xuyến đến lạ.

Tức giận trong mỗi con người đã không còn, nhường chỗ cho những khung bậc cảm xúc khác nhau, sự rung động, sự tha thứ và niềm hạnh phúc.

Thấy môi cậu dần rời khỏi môi mình, sự lạnh lẽo bao quanh, cô thấy tủi. An lúc này, ngu ngơ dại khờ, chỉ muốn cuốn theo cảm giác của bản thân, lí trí đã không thể làm chủ. Nắm cổ áo cậu, cô quỳ lên, nhìn Mạc Tử, tuyên bố

-Em yêu Anh, rất nhiều, vì thế từ giờ anh chỉ được yêu mình em, nghe lệnh em, bên cạnh em. Nếu anh quan tâm người con gái khác, em sẽ ghen đấy, và lúc ghen, em sẽ chẳng biết mình định làm gì đâu.

Khăng định chủ quyền xong, cô cúi xuống mạnh bạo hôn cậu, Mạc Tử có hơi bất ngờ, sau lại mỉm cười, từ thế bị động lật người một cái đã trở thành chủ động. Tận hưởng sự ngọt ngào trong cô, môi lưỡi dây dưa, cuồng dã và nồng nhiệt, cả hai đều phối hợp ăn ý. An vẫn là dân nghiệp dư, sao thắng nổi cậu, bị cậu trêu đùa đến ngái. Lúc thả ra, cô thở hồng hển, mặt mũi đỏ bừng óan giận tên đang cắn vành tai mình. Tâm trạng Mạc Tử lúc này thực tốt, cậu khẽ thì thầm

-Nghe cho rõ, anh là của em, mãi mãi, từ tâm hồn tới thể xác đều thuộc chỉ riêng mình em. Và em, là vợ anh.

Dạo này Mốc hơi lười = _ =

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Một lấy anh, hai làm vợ anh, em chọn cái nào?

Ôi chào ôi, ngọt son sốt, An chết chìm trong hũ mật ong mất thôi. Trong lòng cảm thấy hạnh phúc, ấm áp đến lạ, rõ ràng đang làm chủ dùng một cái liền dưới thân người ta. Nhìn ánh mắt sâu thẳm đầy kiên định, cúc áo cậu bị rối loạn, An lướt mắt một cái, bờ vai rộng lớn, từng đường xương quai xanh mê người, cảnh xuân sắc như vậy lại kết hợp với cái tình huống quái gở này khiến người ta thật không thể tiếp tục chong xáng.

Từ đâu đó nổi lên rặng mây phiếm hồng trên mặt An đầy mờ ám, không phải chưa từng nhìn thấy, mà là chưa bao giờ quan sát kĩ như lúc này. Hình như cậu thấy cô cứ nhìn chăm chăm mình thì nghi ngờ, An sợ bị phát hiện, đầu có dám ngó nữa, băng khuâng nhìn sang chỗ khác.

Mạc Tử biết hay sao ế, tự dưng cười, đúng là rồ. Xong cậu vén tóc mái cô sang hai bên, trên trán lấm tấm mồ hôi liền cảm thấy mát hơn. Rồi nhìn cô, một cách nghiêm túc, giọng nói cũng nhỏ nhẹ lại có phần trầm trầm của đàn ông

-Phuong Hoài An, em nghe cho kĩ, một là lấy anh, hai là làm vợ anh, em chọn cái nào?

Tại An như bị ù đi vậy, đây là cầu hôn à, cầu hôn phải không, ai cho cô biết với? Sao mà cô cứ có cảm giác như bị ép buộc í, lấy với làm vợ nó khác nhau cái chi no mọ rạ gì thế?

Trên phim người ta lãng mạn biết bao, này nhé, hoa hồng nè, nến nè, biển nè, nhẫn nữa, người con trai còn quỳ gối nói lời cầu hôn cơ, còn con gái thì vui mừng ôm lấy người yêu.

Sao mà tình cảnh bây giờ, khác xa với tưởng tượng của cô quá, lãng mạn đâu chả thấy, chỉ thấy mỗi tính mạng bị đe dọa. Thực sự muốn hét vào mặt Mạc Từ

I D-I-S-A-G-R-E-E!!!

Nhưng sợ, sau khi nói xong, mình bị hổ, vì mình đâu có đẹp, đâu có quyền kiêu như nữ chính trong phim. Nuốt câu nói đó vào bụng, cô cười dịu dàng hỏi còn lựa chọn vào không? Ví dụ như tạm thời là bạn gái chẳng hạn, mà chưa kịp thì

-Hết rồi, chỉ có hai lựa chọn thôi. Hay em thích có con trước rồi mới làm bà Phong.

Đấy mình nhẹ nhàng là thế, còn người ta lạnh lùng, độc miệng dễ sợ.

Nghĩ tới ngày xưa, cái thời mình còn là cái trứng trong người mẹ ấy, nghe kể, ba theo đuổi mẹ tận cái thời học sinh kìa, ba dốt, chỉ có cái tướng, mà mẹ đẹp lại giỏi nên lúc đầu đầu chịu, mãi sau thấy người ta cũng siêng năng, chung tình quá mới thêm quen. Từ lúc đó mỗi sáng ba đều kiên trì chạy qua nhà mẹ, đặt trước cửa một nhánh hoa rồi đi làm, là hoa ba tự tay trồng, khi thì nhành Lan Tím, Yến Thảo, khi lại nhành Kim Ngân, Hồng Đỗ...thực khiến người ta ghen tị. Lúc cầu hôn mẹ, ba tự tay gấp một trăm con hạc, treo khắp giàn mướp, trên giấy hạc còn ghi chữ của ba. Mẹ cứ phải nói là ngỡ ngàng, hết ngạc nhiên chỗ này lại tới chỗ khác, ba đề mẹ ngồi trên cái ghế gỗ xưa, rồi cầm đàn hát. Giọng của ba không hay như ca sĩ nhưng hay nhất trong lòng mẹ, từ bé ba đã có biệt danh mù âm nhạc, lại chỉ vì mẹ mà cất công đi học, người ta học một bài một tháng là nuyễn, ba học một năm chưa chắc đã xong.

Hồi xưa, làm gì có thiết bị máy móc hiện đại như giờ, thế mà lại tốt hơn nhiều.

An buồn rười rượi, chẳng chả lời Mạc Từ, với lấy cái chăn, trùm kín, úp mặt vào gối, hờn dỗi.

-Đang làm gì?

Cậu hỏi, cô vẫn cứ lặng thinh, khó chịu khi bị lơ, không đoán ra cô hiện đang nghĩ lung tung cái gì, dùng một tay, cái chăn bay ra ngoài.

-Em buồn ngủ lắm, trả đây.

An bực mình nói, nhanh tay đây cậu ra, lui húi xuống đất lượm lại. Mạc Từ quan sát nét mặt cô, vành mắt đỏ đỏ, môi hơi run nhẹ, vì sao? Chấn mảy khê nhăn lại, cậu không thích nhìn An lúc nào cũng giữ chuyện buồn trong lòng, liền kéo tay cô lại gần mình, nắm cầm, miết nhẹ cánh môi.

-Sao vậy? Đứa nào dám bắt nạt vợ anh? Nói đi! Anh giúp vợ trừng trị hần.

Cậu nói, cô phụt cười. Người yêu của cô dễ thương quá, chẳng lẽ nói là tên khốn Phong Mạc Từ bắt nạt em, rồi lúc đấy không biết cái mặt ra sao, còn tự đắc như giờ không. Tuy có hơi tủi thân thật, nhưng mà mỗi một người có một cách thể hiện khác nhau, cậu có lẽ không phải là chàng trai khéo léo, đảm đang như ba, nhưng cậu lịch sự và tử tế luôn tôn trọng cô, dù có ngang ngược, cũng đều là bảo vệ và yêu thương cô.

Màn cầu hôn có phần lãng xẹt này tạm thời dẹp qua một bên, cả hai cũng trải qua nhiều chuyện khó khăn rồi, tận hưởng cái cảm giác hạnh phúc bình yên lúc trước đã.

Lại một lần trao những nụ hôn vụn vặt, tay cô ôm cổ cậu, còn cậu khóa chặt cô hơn, dần dần trở nên nồng nhiệt.

Chỉ là không ngờ, hôn đã không còn đủ với tình cảm mãnh liệt lúc này. Bàn tay ranh ma chạm vào da thịt trong lớp áo, từ eo lướt dần phía trên, nhiệt độ giữa hai người ngày càng tăng, tích tắc những thứ cản trở trên người bị vứt xuống đất không thương tiếc. An biết, sẽ có ngày này, tinh thần đã chuẩn bị từ sớm, nhưng đến lúc, lại lo lắng không thôi, tim đập dồn dập, rối loạn. Ngay khoảnh khắc miếng vải cuối cùng bị ném đi, cô liền chui tọt vào chăn.

Mạc Từ biết cô ngại, nên nhẹ nhàng dụ dỗ ra khỏi hang, trán, sống mũi, cằm, môi cậu cứ lướt như vậy cho tới bờ vai mảnh khảnh, những nơi đi qua đều dừng lại rất lâu, vì cậu trân trọng cô nhỏ bé, mềm mại nhẹ nhàng, lại cần mạnh mẽ dấn hôn đỏ ửng trên làn da trắng mềm mại rồi đi.

An bị dụ dỗ, mọi thứ đều phơi bày trước mặt Mạc Từ, gò bồng đảo đầy đặn, núm hồng e ấp bị bàn tay kia trêu chọc mà nở rộ. Nơi nữ tính khép nép lo sợ, nhạy cảm trước cậu.

Cậu bước dần vào thế giới của cô, rồi lại dẫn cô sang thế giới của mình. Giọt máu đỏ quý giá rơi xuống nệm, chứng minh người con gái đã mất đi điều quan trọng nhất đời mình.

Bên ngoài gió thổi, lùm cây xào xạc, luồn qua cửa sổ, thổi tung màn che. Bên trong tiếng thờ dòn dập, yên tĩnh mà lại không yên tĩnh.

Sáng hôm sau,

Tiếng chim hót ríu rít, ánh sáng chiếu vào khuôn mặt ửng hồng làm An thức giấc. Hơi dụi mắt, cô nhìn xung quanh, thấy chẳng có gì đặc biệt, ngoài trừ bản thân đang nằm trong vòng tay của Phong Mạc Từ, trong lòng ấm áp. Rồi bỗng dưng đỏ mặt, cả hai vẫn trần trụi như nhộng, tối hôm qua, cô thực sự hòa làm một với cậu, cô mỉm cười.

Nhìn quần áo dưới đất, cô muốn mặc lại, sợ đánh thức cậu, cô khẽ nhích ra từ từ. Mả mới nhích có chút xíu, một cảm giác đau tê tái truyền đến, cô nhăn mặt này, cố gắng gượng dậy, nhưng là lần đầu, nơi đó chưa thể thích nghi, râm ran đau nhức làm cô không tự chủ được rên lên một tiếng.

Mạc Từ nghe thấy tiếng động, mở mắt nhìn thấy cô đang chập vật liền vội vàng ngồi lên đỡ. Lấy gối đặt cao lên một chút, để cô nằm xuống, bàn tay luồn vào chân, chạm nhẹ vào bụng cô xoa rồi hỏi

-Em đau lắm sao?

-Không sao.

-Xin lỗi! Là đêm qua anh không kiểm chế được, lần sau anh sẽ nhẹ nhàng hơn.

An cười khô, cô đã ngại lắm rồi, mặc dù cũng chẳng còn gì để che dấu điểm, nhưng dấu được chừng nào hay chừng đó, vậy mà cậu ta cứ liên tục nhắc lại chuyện tối qua, còn có lần sau nữa, cô chết mất. Hôm qua vì đau quá, cô cào cậu mấy đường lên lưng í, chẳng nhớ, giờ nhìn kĩ, vết cào đỏ hỏm đáng sợ vô cùng, tự dưng thấy tội vô cùng.

Nép vào khuôn ngực rắn chắc, cô thủ thủ

-Về nhà đi, em muốn về, nha!

Đã trở lại và lười hơn xưa:)))

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Mỗi ngày là một giấc mơ

Tâm trạng của cậu hiện rất tốt, không những tốt thôi mà còn cực kì vui vẻ, liền đồng ý với cô. Mạc Từ tự tay giúp cô mặc đồ, vệ sinh cá nhân rồi gọi y tá giúp thu dọn hành lý, còn mình thì nhanh chóng xuống làm thủ tục xuất viện.

Vừa về đến nhà, có con rối hơi nào đó thoát khỏi vòng tay người yêu để chạy đến ôm con chó ngu xuẩn. Đối với cậu mà nói, đó là sự đa kích không hề nhẹ, vợ cậu ở trước mặt lại đi quán quít với nó, méo tin được. Biết thế mấy ngày trước cậu bán nó đi cho rảnh nợ.

Mặt cậu nổi lên vài vết đen đáng sợ, An phía trước ngửi thấy mùi nguy hiểm gần kề, quay mặt nhìn, thấy ai đó đang dần bước về phía mình, trên miệng còn nhếch lên cười đầy mờ ám. An không tự chủ mà lùi lại phía sau vài bước, lo sợ hỏi

-Mạc Từ, anh tính làm...Á...

Đứng là chân dài bước nhanh, An còn chưa kịp nói xong chữ "gi" thì đã bị túm cổ áo ném lên sofa rồi. Nói ném vậy thôi chứ nhẹ hều, không có đau gì sất, tại nệm êm mà. Cún con thấy cô chủ bị bắt nạt, kêu sủa inh ỏi, nhưng phận làm chó, vừa thấy cái lườm sắc lạnh liền im bật. Kê nào đó đề lên sau liền liều lĩnh khóa chặt môi cô, áo tung bị đẩy lên cao, biết Mạc Từ định làm gì, cô lo sợ phản kháng tới cùng. Mãi mới thoát ra được đôi môi ranh mãnh ấy, An thở hắt hên, cô nhanh chóng giữ lại bàn tay làm loạn trong áo, nhìn cậu về ngại ngùng, lí nhí nói

-Hôm nay là ngày...bà đi...tôi thăm em.

-Hửm?

-Ý là chu kì mỗi tháng của phụ nữ.

Mạc Từ như hiểu, ừ một tiếng rồi ngồi hần dẩy, có lẽ do dư âm còn sót lại của nụ hôn vừa rồi, trong người cậu bí bức vô cùng. Nhưng theo An quan sát, cái bản mặt giờ vênh lắm, tràn ngập ý cười, nhìn cún con đầy thách thức, cứ như muốn nói với nó "Đồ chó ngu ngốc, người phụ nữ này là của tao" í.

An ngẫm, lúc này chắc giận cô vì vụ cún con rồi, người đầu trẻ con dễ sợ, cô buồn cười quá đi mất. Cũng gần trưa rồi, cô lục trong tủ lạnh lớn, vắng nhà mấy ngày, đồ ăn hư hết mà cô cũng cần mua một số đồ nên đành đi siêu thị. Định đi một mình cơ, mà cậu ta rảnh không có việc làm hay sao nhất quyết bám theo, cô chịu thua dần đi cùng.

Nói chung không tệ, có người phía sau cầm đồ dùm, rất chi là thoải mái. Từ lúc vào siêu thị đến giờ, An không biết bị mọi người dòm ngó bao nhiêu lần, vì sao, vì người cạnh cô quá nổi bật, cáo ráo đẹp trai, đúng chuẩn soái ca, mấy thím mấy cô được dịp xôn xao quá thể.

-Xem coi, hai người đó đi với nhau mà tôi cứ tưởng thiên nga đi với vịt bầu chứ.

-Ừ, mấy mẹ ngó kia, mặt con đó cũng bình thường, người lại còn gầy như cây que, xấu không để đâu cho hết. Ôi tội chàng trai kia thật

-Có để ý không, trên tay cô ta còn có mất vết đỏ lôm kềm, đáng sợ quá. Tôi nghĩ con đó dùng tiền nên mới quen được anh ta đấy.

Mấy lời này đối với An như gió thoảng mây bay, không đáng rót vào tai, nhưng Mạc Từ kể bên đang nổi giận thì phải. Cô gầy đi là do mấy ngày nay ăn uống không đầy đủ, còn vết đỏ kia chính là vết bồng chưa khỏi, cô còn thấy ghê huống chi người ta.

Thở dài một cái, cô cảm nhận được bàn tay ôm lấy eo mình, thì thào vào tai cô đầy tình cảm, nhưng thực chất cố ý nói to cho đám người kia nghe thấy.

-Vợ yêu, mình nhanh đến gian đồ em bé đi, dù gì cũng được ba tháng rồi, anh sợ vợ lại không mua được. Nhanh lên, kẻo có người ghen tị bọn mình.

Nói rồi liền kéo cô ngang nhiên bỏ đi

Mấy người vừa nói xấu, nhục chỉ muốn chui xuống đất, chồng của họ quả thật không bằng một gót chân người đàn ông này, họ ghen tị đến nổi đầu.

Tại gian hàng bán đồ em bé, có tiếng ngân thơ và trong trẻo của một cô gái, mà cô gái này An nghĩ, cô cười sắc sảo, cười không ngừng được.

-Em vui lắm sao?

-Ha ha ha! Vui chứ, đương nhiên rồi, anh có thấy không, sắc mặt mấy người kia tái mét tội nghiệp vô cùng.

Nhưng đây chỉ là một phần, phần còn lại cô đâu dám nói, sợ Mạc Từ nổi giận, thật không ngờ, cũng có ngày cô tận mắt chứng kiến cậu nói ra câu đó trước mặt đám kia, vì theo như cô biết, Phong Mạc Từ không bao giờ quan tâm mấy chuyện vặt vãnh ấy.

Thấy cô không ngừng cười, cậu cốc đầu một cái, mắng

-Bằng này tuổi rồi, bị người ta bắt nạt cũng không biết đường mà xử lí.

Cô bị đau, nhăn mặt chu môi giả vờ than thở

-Đầu có, tại em sợ làm con ba tháng trong bụng gặp nguy hiểm thôi.

Mạc Từ bị chọc liên nhéo tai cô. Trưa, cậu giúp An làm đồ ăn, chiều, cả hai ngồi xem mấy bộ phim mới ra cho hoàng hôn ngả bóng về tây, tới cả hai tâm sự, kể chuyện cho nhau nghe, thực ra chỉ có một mình cô kể, còn cậu nằm nghe. Trông như một cặp vợ chồng son, hai người không dùng lời nói để thể hiện tình cảm như những cặp khác, mà hai người dùng những hành động dù là vụn vặt nhất dành tặng đối phương. Hạnh phúc hai người những lúc này cứ như một giấc mơ, và mong rằng, giấc mơ này sẽ không có kết thúc.

Từ hôm ở bệnh viện về tới giờ đã được một tuần, ngày nào cũng như ngày nào. Mạc Từ lười ở nhà ăn bám vợ, không thèm đến công ty, vứt hết công việc cho thư kí Kim, làm anh ta khốc lốc không thôi. Ngoại trừ có cuộc họp lớn, còn không toàn bộ thời gian đều ở bên cô. Sáng thì cùng cô chạy thể dục, đi lượn lờ khắp khu phố, trưa nằm dài nằm trên đùi cô vừa ăn trái cây vừa xem phim, lúc đi tắm còn bắt cô vào kì lưng, đến tối ôm hôn đã đòi xong đồ chứng đòi đắm bóp cho cô, mấy hôm nay vì tới tháng nên Mạc Từ cũng chỉ dừng lại ở hôn môi.

Tật cũ không bỏ, đêm nào cũng thế, cứ chờ cô ngủ rồi lại len lút ra bàn làm việc, tiếng sốt soạt giấy tờ có vài lần đánh thức cô, nhưng sợ cậu lo lắng nên vẫn nhắm mắt cố ngủ, trong lòng thấy thương cậu nhiều lắm.

Sáng thứ bảy, lúc cô thức dậy thấy bên cạnh trống trải, lại thấy có một mảnh giấy nhỏ được đặt cẩn thận trên tủ bên đệm, ngồi dậy, với tay lấy, An mở ra xem, dòng chữ quen thuộc ngay ngắn hiện lên

Anh có chút việc cần đi sớm, chiều nay bốn giờ anh đến đón em đi ăn tối, nhớ chuẩn bị.

Phía dưới còn có trái tim nho nhỏ, An hơi cười, Mạc Từ từ lúc nào trở nên dễ thương như vậy.

Trong người vui vẻ, cô làm vài món đơn giản ăn sau đó cùng cún con chăm sóc mấy chậu cảnh trước cửa sổ, không gian thoáng mát vô cùng, dạo này vết bồng đã khỏi hẳn, cô cũng khỏe lên rất nhiều, do ở nhà ăn với ngủ thoải mái nên sắp béo đến nơi rồi.

Lúc ba giờ chiều, có người giao hàng đến nhờ An kí xác nhận họ tên người nhận. An mở hộp ra, là một bộ váy màu cam sữa ôm sát người, phần đuôi xòe ra như đuôi tiên cá, họa tiết tỉ mỉ sáng tạo làm bộ váy trở nên cực kì sang trọng. Cô đoán cái này là của Mạc Từ đưa cho cô để mặc tối nay, nhưng có cần thiết không, giả chiếc váy này hẳn cả đời cô làm việc cũng không mua được.

Mở hộp thứ hai, đôi giày cao gót cùng màu với bộ đồ, phía trên đính hoa thảo, rất đẹp, và cô đã từng nhìn qua nó trên một tạp chí thời trang, giá tiền là một con số cô chưa bao giờ nghĩ tới đối với một đôi giày.

Hộp thứ ba, là bộ trang sức đỏ bằng đá Ruby chính hiệu.

Hai mắt An chao đảo muốn té ngã, bộ tối nay có khách à, hay có gì đặc biệt mà đưa cô mấy thứ này, dù có khách, cũng không cần sang trọng đến thế, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Trái tim ai vỡ vụn

Mà thôi, nghĩ lắm chi cho mệt, An quăng đồng hồ sang một bên, vô tư đi vào phòng tắm. Hường thụ làn nước ấm nóng, tâm trạng thoải mái vô cùng, đầu óc An lâng lâng, không biết thế nào lại tưởng tượng cảnh Phong Mặc Từ cầu hôn mình. Lại suy đoán tối nay đặc biệt như vậy có khi nào cô được cậu cầu hôn ở một nhà hàng sang trọng không? Nghĩ tới đó mặt cô đã nóng bừng lên không dám tưởng tượng tiếp, rõ vô vẩn, làm gì có chuyện hoang đường, con người Mặc Từ không bao giờ biết lãng mạn là gì cả.

Nhưng suy đi tính lại vẫn thấy có điều rất lạ, ví dụ như mấy ngày nay cậu có rất nhiều cuộc gọi, thông thường nghe điện thoại đối tác cậu để cô nghe cùng, vậy mà dạo này lên ra ngoài nghe một mình. Còn nữa, lúc coi phim, có mấy cảnh chiếu nam chính cầu hôn nữ chính ngoài biển, cô nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ, còn cậu thì phán câu xanh hơn củ chuối.

-Quá tầm thường. Không bằng một góc cửa...à mà thôi.

-Dạ?

-Không có gì, coi tiếp đi.

Hay là hôm trước của hôm trước, An thấy cậu chăm chú thiết kế cái gì đó tí mỉ lắm, cô đứng bên cạnh còn chả hay biết. Lúc đặt đĩa táo cậu mới giật mình nhìn lên, xong có chút hốt hoảng len lỏi trong ánh mắt, vội vàng gấp bản vẽ lại, rồi hỏi cô

-Em nhìn thấy?

-Chưa có nhìn, mà anh làm gì giấu em vậy?

-Không có gì, lên phòng khách chơi đi, lát anh ra.

Chưa nhìn thấy là nói dối, nhưng nhìn thấy mà không hiểu là nói thật, cô chỉ kịp thấy cái hình tròn rồi một đồng hồ tiết gì đó kì cục, cũng không để ý lắm. Nước nóng trong bồn đã chuyển ấm hơn nhiều, mặt An đầy nét nghi hoặc, giờ nghĩ kĩ, bộ trang sức thông thường rất hay có nhẫn, nhưng bộ này lại không có, vậy chẳng phải nhẫn dùng cho lúc đặc biệt sao?

Tự dung nhiệt độ trong người thay đổi, tăng vọt, hai má trắng nõn bỗng dung hồng hồng, trong lòng thấp thỏm, hồi hộp kì lạ. Rồi An lại tự nhủ, chỉ là suy đoán mà thôi, lỡ sai thì ăn cả thùng dưa bờ chứ chả chơi. Nhưng ở sâu nơi tâm hồn, dấy lên những tia hy vọng nhỏ nhoi đầy mãnh liệt.

An chuẩn bị xong, đúng giờ, cô bước khỏi chung cư, phía xa xa, gần cái cột đèn bên cạnh cái thùng rác trước cô lao công lớn tuổi là hai đứa rồi hơi then thùng tập nắm tay nhau, mấy đứa còn non và thơ lắm. Đối diện mới là xe của Mặc Từ, cậu đứng dựa cửa kính, đắm chiêu nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, vóc người cao lớn, đẹp trai hào quang cứ phải nói là tỏa ra mỗi ngày một lớn, thu hút xung quanh, chẳng khác diễn viên điện ảnh là mấy.

Do mặc váy ôm sát với đi giày cao gót, có phần không quen, bước đi hơi xiêu vẹo, còn chưa tới nơi đã vấp phải đá bên đường, theo quán tính ngã sấp mặt, hên sao cậu nhanh tay đỡ lấy chứ không thì khổ rồi.

-A! Đi cái này khó quá.

An ngẩng mặt than thở, vậy mà người kia chẳng phản ứng, bản thân nhìn cô chứ, làm cô mặt đỏ hơn gấc. Cậu khề ho nhẹ, dùng lực chút đã nhấc bổng cô lên, sau đó tổng vào xe.

Ở trên xe, cậu thắt dây cho cô, chuẩn bị quay đầu xe mà chưa kịp thì An kéo tay áo, ngại ngần hỏi nhỏ

-Em...em trang điểm lên...không tệ chứ.

Hỏi thừa, vợ cậu không đẹp thì ai cũng đừng hòng đẹp. Vóc dáng cô trông nhỏ con thế chứ chỗ nào cần đủ thì vẫn đủ, mặc thường đã xinh rồi diện lên thì khỏi nói, cần bao nhiêu dịu dàng thanh thoát, động lòng người thì có bấy nhiêu. Như lúc này đây, nhìn gò má ửng đỏ, đôi môi mềm mại quyến rũ Mặc Từ chỉ muốn lập tức đè cô ra. Nhưng phải nhịn, vì tối nay rất quan trọng, không thể phá bỏ kế hoạch được.

Cậu ghé sát tai cô, ngậm vành tai, nhá nhẹ, chậm rãi thả ra nói

-Về sau, chỉ được trang điểm cho mình anh thấy. Em đẹp thế này, sợ người khác sẽ phải lòng, mất công anh diệt thêm một kẻ địch, dù anh biết mình sẽ thắng.

An bĩu môi, góm gấc, được cái kiêu ngạo là giỏi, nhưng mà không sao, trong lời nói đa phần là khen cô còn gì, sượng hết cả lỗ tai. An chẳng biết được đưa đi đâu, đang chạy giữa đường thì điện thoại cậu đổ chuông, là người của công ty gọi.

Nói xảy ra sự cố về bản hợp đồng kí lần trước, cần Mặc Từ giải quyết gấp. Chân mày cậu khề nhăn lại, xong cậu nghĩ gì đó mà đổi hướng về công ty.

Xe dừng bên đường, phía đối diện là tòa công ty lớn quen thuộc, cậu xoa đầu, nhìn cô với ánh mắt cung chiêu nói

-Ngồi đây chờ anh, đợi xong việc, anh muốn cho em xem thứ này.

-Dạ!

-Ngoan, đôi thì gọi điện cho thư kí Kim, bảo anh ta mua đồ ăn cho.

Cậu cứ như bà già, dặn cô hết cái này cái kia, coi như cô con nít ấy. Mãi sau mới chịu đi, An nhìn cậu, không hiểu sao, lòng cô, ngay lúc này dâng lên một dự cảm bất an lớn. Cái cảm giác khiến cô không khỏi rung mình, lắc đầu mạnh, cô đang bị sao vậy, không đầu nghĩ đến chuyện xui xẻo.

Cổ họng An khô khốc, muốn uống một ngụm nước để giải tỏa căng thẳng. Mà tìm mãi, lục lục lợi lợi chẳng thấy chai nước nào, buồn đời chết được. Còn đúng cái cốp sau tay lái là chưa tìm, An lấy chục khóa kéo bên mở ra, nhìn vào, vẫn chẳng có chai nước nào ngoại trừ cái hộp nhỏ nằm ở sâu bên trong đáng nghi ngờ.

Cả cái cốp, lại chỉ có duy nhất một cái hộp be bé màu lục. An tò mò, lấy ra, cái hộp vừa lòng bàn tay, bên ngoài thiết kế khá đẹp mắt, chả khác gì hộp nhẫn.

Ừ, thì đúng rồi, nó là hộp nhẫn mà, An mở hộp, thấy vật tròn tròn lấp lánh kia, hai mắt sáng rỡ.

Thực sự là Phong Mặc Từ muốn cầu hôn, suy đoán của cô không có sai rồi.

Giờ khỏi cần uống nước, mặt cô vẫn phớn như thường, ai biết mình được cầu hôn mà chả vui, vui quá là vui đi ấy chứ, cái cảm giác lúc này tan biến thành khoái rồi, giờ chỉ thấy hạnh phúc ngập tràn thôi. Lấy chiếc nhẫn ra, cô quan sát, thiết kế thật sự rất tinh xảo, không quá cầu kì rắc rối, từng viên đá xanh lấp lánh như pha lê rung động lòng người được xếp gọn gàng. Đúng là dùng từ thế nào cũng không thể diễn tả nổi, nhìn kĩ mới thấy, bên trong, hai chữ "AA" được khắc tinh tế, đường nét rõ ràng.

"AA" là An An phải không?

Cái này chỉ mình Mặc Từ mới gọi cô, vậy lúc cậu vẽ cái gì đó mấy ngày trước, hiển nhiên là thiết kế nhẫn dành tặng cô.

An mà, xúc động suýt rớt nước mắt luôn, Mặc Từ, anh rốt cuộc yêu em từ lúc nào? Gặp được anh, em cảm thấy bản thân thật may mắn.

Cô cho chiếc nhẫn vào hộp, nhẹ đặt vào trong cốp, khóa lại, coi như mình chưa từng nhìn thấy gì cả. Tò ra thờ ơ, thản nhiên, nhưng thực chất, trong lòng mở cờ múa mấy tùm lùm các kiểu rồi, chỉ thiếu điều cười thành tiếng thôi.

Ngồi khoảng một tiếng thì thư kí Kim từ công ty xuống, gõ cửa xe gọi cô ra.

-Cô...có đói không? Có muốn...ăn gì không?

Nhìn anh ta nói không ra hơi nói cô thấy tội tội. Phải đi từ lâu mười hai xuống tận đây không một mới lạ. Chắc bị Mặc Từ sai vật rồi, cô mỉm cười trả lời

-À Không cần đâu, anh ấy bao giờ xong việc?

-Xong rồi. Giám đốc nói tôi mua chút đồ ăn rồi đưa cô lên sân thượng trên công ty, giám đốc sẽ đến sau.

An nhìn trời, thời gian trôi nhanh quá, chớp mắt một cái, hoàng hôn đã xuống tận chân núi, rồi dần lụi tắt, trả lại khoảng trời đen cho buổi tối. Cứ nghĩ đến mình sắp được cầu hôn, tim bỗng dưng thôn thức, đập nhanh hơn bình thường, cả người hồi hộp đến toát mồ hôi tay.

An nhìn trong gương, muốn trang điểm lại, dù sao ngày trọng đại, cũng nên xinh một chút, lúc này ngủ gật, chắc lớp trang điểm mất hết rồi. Thư kí Kim ở ngoài kính cần đợi, An nhìn mình, thấy ổn rồi liền bước ra ngoài, trên mặt tươi rói nói

-Đi thôi.

-Dạ.

-Không cần dạ đâu, anh lớn tuổi hơn tôi mà.

Nghe người ta dạ, cô thấy mình cứ như già đi vài ba tuổi vậy.

Vào công ty, trong đó không có lấy một bóng người. Rõ ràng ban này mới tới, người ra người vô đông như kiến, sao giờ biến mất hết vậy, hay trong lúc ngủ gật, mọi người về cả rồi.

Đứng trên sân thượng, đôi mắt An linh hoạt, nhìn bầu trời còn vương vài tia hoàng hôn đỏ, bất giác đưa tay lên cao, nắm lại, muốn ôm trọn cả khoảng trời.

Mười lăm phút sau,

Tùng tia hoàng hôn đỏ vụt tắt theo thời gian, trời dần tối hơn, Mạc Từ vẫn còn đang bận sao?

An cười, chắc là đang chuẩn bị cái gì đó bất ngờ rồi. Cô bước đến bên chiếc ghế, ngồi xuống, chờ đợi.

Nửa tiếng sau,

-Anh ấy có nói bao giờ thì tới không?

-Không có, giám đốc chỉ dặn tôi đưa cô lên đây chờ ngài ấy.

Ừ, chờ thôi, dù sao cũng chỉ mới bảy giờ, chắc cậu có việc đột xuất cần giải quyết, chút xíu là sẽ đến.

Một tiếng qua, rồi hai tiếng trôi qua, vẫn là không thấy bóng dáng người nào cả. Trời đã tối lắm rồi, ở trên cao, gió thổi mạnh làm rét buốt bờ vai cô, đôi môi vì lạnh mà trở nên khô ráp. Thư kí Kim mấy lần gọi điện cho giám đốc, nhưng đổi lại là tiếng tút dài thê lương. An gọi cũng tương tự như vậy, không có ai bắt máy.

Thư kí Kim thấy cô nhỏ bé không chịu được sương đêm liền đề nghị cô đi về, có lẽ giám đốc không tới đâu. Mà An buồn, sợ về rồi, Mạc Từ đến đây, không có người lại giận, không chịu cầu hôn cô nữa. Nên cô ráng chờ, đợi cậu xong việc chắc chắn sẽ tới đây thôi, cô bảo với thư kí Kim, nếu anh có việc thì về trước đi, một mình tôi ở đây được rồi.

Nói thì dễ lắm, anh mà về trước thì không khéo ngày mai mất việc như chơi ấy chứ chả đùa.

Thư kí Kim nhìn An, đôi mắt cô lặng lẽ như nước mưa thu vậy, yên tĩnh ngồi xem thành phố bên dưới, thành phố về đêm, thực sự rất đẹp, đủ màu sắc, nhưng sự lạnh lẽo trong đêm khiến người ta hoảng sợ.

Mười giờ rưỡi, cái giờ người khác đã chìm vào giấc ngủ, giờ mọi hoạt động đều dừng lại để về bên gia đình suối ấm, giờ yêu đương của từng cặp trai gái. Còn cô giờ ấy, kiên trì đợi một người. Đợi mãi, đợi hoài, đợi đến hơi sương làm mặt cô lạnh buốt, vẫn chỉ có một khoảng trời đầy mây đen, gió thổi mạnh, mưa kéo đến, từng hạt, từng hạt rơi xuống, rơi vào gò má cô, chỉ biết dùng hai tay miết, tê tái.

Thư kí Kim thấy mưa ngày một lớn, thời gian thì đã muộn quá rồi, liền nhanh chóng kéo An đi về.

Đứng trước cổng lớn của công ty, thư kí Kim xin phép về trước, còn có vợ con ở nhà, không thể đưa An về, mong cô thông cảm. An cười trừ, mưa lớn rồi, mau về đi kéo vợ đợi. Thư kí Kim áy náy, sau đó vội vã đi trước. Bác bảo vệ nhìn An bơ vơ một mình, thấy tội nghiệp liền cho cô mượn cái dù. An nhận cảm ơn bác rồi bật dù bỏ đi.

Ban đêm, dòng người chẳng còn tấp nập như lúc chiều, chỉ còn lẻ tẻ vài ba chiếc xe hơi phóng nhanh trong cơn mưa nặng hạt. Phía ven đường, có một bóng dáng nhỏ nhắn đi trong đêm, mỏng manh đến nỗi, chỉ cần một làn gió mạnh liền thôi bay mất, thuộc dạng người khác nhìn vào chỉ muốn bảo vệ.

Không ai biết cũng chẳng ai quan tâm tâm trạng của cô hiện giờ, cô đóng kịch rất giỏi, trước mặt thư kí Kim, cô tỏ ra mạnh mẽ, nhưng trong lòng, đau tới cỡ nào.

Cớ sao cho cô hy vọng rồi dập tắt một cách tàn nhẫn? Thất hẹn, cô không giận, nhưng ít nhất cũng nên nghe điện thoại của cô.

Đang sau, có một chiếc xe quan sát theo dõi cô từ lúc rời khỏi công ty tới giờ. An còn đang thần thờ, không để ý mấy đến xung quanh, liền bị người đằng sau chụp thuốc mê, cả người dần mất đi ý thức, chiếc xe đó, bắt được người, nhanh chóng lẩn bánh rời khỏi.

Tại một biệt thự lớn,

An nằm trên một chiếc giường lớn, mơ màng tỉnh lại, cô thấy hơi chóng mặt, ngồi dậy cố nhìn xung quanh xem đây là đâu. Nhưng nhìn rõ rồi, nơi này, căn phòng này, rốt cuộc là cô đang ở đây vậy.

Còn đang gắng suy nghĩ liền nghe tiếng mở cửa phòng, An vội vàng nằm xuống, nhắm chặt hai mắt, coi như mình chưa hề tỉnh lại.

Tiếng bước chân đều đều, mỗi ngày một rõ, lúc sau, An cảm nhận được người đó đang ngồi ngay cạnh mình.

-Ngồi lên đi, tôi biết cô dậy rồi.

An thấy giọng quen quen, mở mắt ra, cái người đó, cô không ngờ đến, lại là Joy.

Joy ngồi bắt chân chéo, bộ dáng ung dung thoải mái nhìn An nói

-Có cái này rất hay, tôi muốn cho cô thấy.

-Trước đó trả lời tôi, sao lại chụp thuốc mê đưa tôi về đây đã?

Từ cái lúc nhìn thấy Joy, cô cứ có dự cảm không lành, Joy sao lại phải cần đến mấy tên kia để bắt cô về, anh ta mời thì cô vẫn tới như một vị khách mà.

-Vì muốn cho cô xem một thứ về Phong Mạc Từ.

Phong Mặc Từ? Lại cái gì liên quan đến cậu chứ?

-Hoài An, cô có biết, hiện giờ Mặc Từ đang ở đâu không?

Đương nhiên là không rồi, thấy cô đi bộ một mình dưới mưa mà không hiểu à. An im lặng, không lên tiếng, coi như thừa nhận mình không biết.

Joy mỉm cười, đi đến bên tủ, cầm lên bộ điều khiển, nhấn nhả vài cái trước màn hình lớn đối diện hai người. Một lát liền hiện lên một đoạn video, trong đó, có hai nhân vật hăng say quấn quýt lẫn nhau, tiếng thờ dốc đều đều khiến người ta nghe mà đỏ mặt. Màn hình lớn, video tốt, quay đủ góc cạnh bốn phía, rõ ràng chỉ tiết đến từng xăng tí mét.

Nữ chính là ai, cô không biết. Nhưng nam chính, là cái người để cô một mình ngồi trong con rét đợi chờ, để cô một mình lạng lẽ đi trên con đường tối với nước mưa lạnh buốt.

Ở đâu đó, trái tim ai như vỡ vụn.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Một An mạnh mẽ

Hai ngày trước,

Tiếng nhạc sôi nổi, dập dình, sự ồn ào, tiếng la hét đúng chuẩn của quán bar. Một số người muốn giải stress, đến đây, cuốn theo dòng nhạc, buông thả. Lại có một số, vì vui chơi, vì tìm nơi trút những muộn phiền. Và Haley, là một trong số đó, nỡ nhân có khác, dù là hoàn cảnh nào, vẫn đẹp rạng ngời, có say là lướt, cũng là nét đẹp riêng.

Cô đắm chìm trong tiếng nhạc, thân thể dao động, nóng bừng vì rượu. Cô đến đây cũng khá lâu, uống không biết bao nhiêu rượu, chỉ biết hiện giờ, hai mắt mập mờ nhìn đâu cũng không rõ, đầu như ong ong cả lên.

-Này em gái xinh đẹp, ngồi một mình không chán sao? Có muốn anh phục vụ không?

Haley ngược lên, tên đó là ai cô không thấy rõ, nhưng chắc chắn hẳn đang giờ trò xằng bậy, cánh tay bản thủ dấm đặt lên đùi cô. Cười khinh, đến đây tìm rượu giải sầu, không ngờ lại gặp phải đám đàn ông dễ tiện ý có chút tiền này.

Cô đứng dậy bỏ đi, hẳn bị nhục trước đám bạn, đường đường là con nhà đại gia, چرا không nổi một em gái, tức giận bao trùm, hẳn nhanh chóng dùng lực cầm tóc cô lôi về.

-Khốn nạn, mày dám bơ ông, biết ông là ai không?

Haley bị đau, đôi chân mày nhăn lại, cắn môi, không chịu khuất phục, phun một chữ

-Cút!

Hắn cùng đám bạn nghe xong cười nghiêng ngả, chỉ tội, cười chưa được bao lâu, từ đâu bay tới chai rượu, phang trúng mặt hắn, máu chảy đầm máu, răng rớt đàng răng, nước bắn tung tóe trên sàn.

Nhận thức được chuyện gì vừa xảy ra, hắn hét lên đau đớn. Thiếu gia mà, quan trọng cái bản mặt lắm, có thù tất báo, hắn gào lên rằng thằng nào mau ra mặt, ông đây đập chết. Vậy mà chả biết ai chết, nhìn thấy đại ca ung dung từ đám đông bước ra, mặt xanh mét, tí sồn ra quần, nước mắt nước mũi trào ra, van xin khóc lóc tha tội vì lỡ tay động vào người phụ nữ của đại ca. May mà đại ca hiền, chỉ cho một cước rồi đuổi về.

Haley đầu tóc rối tung, quần áo xóc xếch, đôi mắt lơ dờ ngó xung quanh, thì thấy Joy nhìn mình đầy tức giận. Cô không hiểu cũng không muốn hiểu, cổ họng khô khốc, rượu, rượu của cô đâu?

Ngồi xuống ghế, Haley lại khui một chai rượu mới, đưa tới miệng. Mà chưa kịp, chai rượu đó, bị bàn tay giận dữ kia đập xuống nền nhà lạnh lẽo, vỡ tan tành.

-Mày còn muốn uống?

Haley không trả lời, lại lật đặt tìm chai rượu khác, hành động này, khiến anh phát điên. Joy dùng một tay trói cô lại, xốc lên, bế ra ngoài mặc cô giãy dụa, nằng chừ. Đặt lên ghế phụ của xe, khóa lại, rồi bản thân mình vòng ngược ngồi lên ghế lái, bắt đầu lăn bánh.

-Khốn kiếp, mau quay trở lại đó, tao muốn uống rượu.

-Mày có nghe gì không Joy, điếc à?

-Không quay lại đó thì đừng gọi tao là bạn.

Haley không chỉ hét toát loạn, mà còn đánh đá ném đồ lung tung trong xe. Vậy mà Joy cứ như bức tượng, coi cô như không khí, bình thản lái xe. Một lúc Haley lặn ra nản, ngồi im không nhúc nhích. Joy thấy bầu không khí yên tĩnh đến lạ kì, khẽ quay sang, đập vào mắt anh, là giọt nước mắt lăn từ khóe xuống chiếc cằm thon tinh tế.

Đúng là cái gì cũng phải chịu thua trước nước mắt của người mình yêu, Joy lặn bánh dần dần chậm lại, ghé vào bên đường, dừng hẳn. Dưới ánh đèn điện nhấp nháy, anh cảm nhận được, đôi vai kia run lên từng cơn, tiếng nấc nhẹ nhẹ trong khoảng lặng, đôi mắt đỏ lên đầy đáng thương, nước mắt cứ lăn từng giọt rơi xuống bàn tay ngọc.

Nước mắt cô, là viên ngọc quý, ít khi rơi xuống vì một người, mà người đó, mãi chẳng là anh.

-Chỉ vì cậu ta, mà mày phải tự hành bản thân khổ như vậy, có đáng?

-Mày không hiểu đâu.

Joy biết, cô đau, nhưng anh, còn đau gấp bội.

Cô lẻ loi còn có anh. Anh lẻ loi, ai bên cạnh?

Nghe thật xót!

Ba người là bạn thân, chỉ vì một chữ yêu, luẩn quẩn trong vòng tuần hoàn, mãi không thoát được.

-Yêu cậu ta đến vậy sao?

-Phải! Nhưng yêu rồi thì có ích gì, Mạc Từ, cậu ta đã chuẩn bị cầu hôn với người con gái khác rồi.

-Chưa muộn. Mày yên tâm về lại bệnh viện nghỉ ngơi đi.

Bốn tiếng trước,

Cuộc họp kết thúc, vấn đề đã được xử lí ổn thỏa, trở lại phòng làm việc, Mạc Từ kéo ghế ngồi xuống, dường như có chút mệt mỏi với công việc. Hồ sơ nằm chồng chất cả đống như bãi phân chờ cậu xử lí gấp. Khốn khiếp, ngay cả cái ngày quan trọng của cậu cũng không yên ổn. Cái ông già với ông anh tốt bụng kia luôn phiên nhau ném hết cho cậu xử lí, muốn cậu sống sao, đến thời gian riêng cũng không có.

Mà thôi, hôm nay cậu đã quyết, đồng hồ sơ này cứ để ruồi bu một thời gian đã rồi cứ từ từ tính sau. Việc quan trọng cần làm là cô ngồi dưới kia ngủ gật mất rồi, phải sai người đánh thức dậy không lỡ kế hoạch của cậu mất.

Nghĩ nghĩ một chút, định gọi thư kí Kim vào mà chưa cần đã thấy đang tiến vào rồi. Bộ mặt kính cẩn, tay cầm tách trà có phần run run đặt trước mặt Mạc Từ nói

- Đây là trà Thái Nguyên, tôi đặc biệt chuẩn bị cho giám đốc. Trà này giúp thanh lọc, giảm bớt mệt mỏi của cơ thể.

Thư kí có khác, trà thôi mà cũng như đang giới thiệu sản phẩm để bán ra thị trường. Mạc Từ nhận lấy, nhấp miệng thử, không hề danh loại trà nổi tiếng, cậu nhìn thư kí Kim, trong đáy mắt đó sao cậu thấy có vài phần hoảng hốt, lo sợ. Không quan tâm lắm, dù sao thì thư kí Kim cũng hơi nhút nhát được cả làm việc tỉ mỉ cẩn thận nên cậu mới nhận.

Mạc Từ dặn thư kí Kim ra ngoài mua chút đồ ăn cho An rồi tiện thể dẫn cô ấy lên sân thượng, tôi lên ngay. Sau khi căn dặn xong, cậu liền nghĩ tới hàng loạt những bất ngờ giành cho An An, nghĩ tới về mặt cô lòng tự dung vui vẻ. Chỉ tiếc, lúc cậu vừa cảm áo khoác lên định rời đi thì điện thoại bỗng có tin nhắn. Nội dung tin nhắn trống trơn không một chữ chỉ có một video clip, Mạc Từ có chút ngờ vực nhưng cuối cùng vẫn bấm xem. Ngạc nhiên khi thấy bên trong là hình ảnh của một cô gái bị bịt miệng, tay chân toàn vết thương, mái tóc vàng quen thuộc rối tung, bị trói vào cột nhà, cô gái ấy là Haley.

Tiếp tới lại có một tin nhắn được gửi, đường x, phố y, mười triệu hoặc cô ta chết. Không cần hỏi cũng đoán được đây là vụ bắt cóc tổng tiền, Mạc Từ trầm ngâm một lúc, cậu không phải kẻ ngốc, vụ bắt cóc này có điểm rất lạ, bọn chúng sao lại gửi đúng cho cậu, nếu là bấm đại số điện thoại thì không có khả năng. Lũ bắt cóc này rất thông minh, còn biết rõ cậu như thế.

Mười triệu chẳng phải là một con số quá ít cho việc cực khổ bắt cóc một vị tiểu thư sao? Hay còn một việc gì khác đằng sau vụ này, cậu phải cân nhắc một chút.

Nhìn thời gian, còn khoảng nửa tiếng nữa, đủ để cậu giải quyết việc này. Trong thang máy, Mạc Từ không hiểu sao thấy cơ thể bỗng mệt mỏi lạ thường, đầu lại hơi chóng mặt, khẽ lắc nhẹ đầu, có lẽ do cậu suy nghĩ nhiều quá chăng. Nhưng không, bước chân chập choạng hẳn, hai mắt mờ mờ ảo ảo, mọi thứ dần nhòe đi.

Đến chỗ xe, Mạc Từ biết bản thân không thể lái xe định dùng điện thoại gọi cho ai đó cứu Haley bỗng

BỘP!

Một chiếc gậy đập hẳn vào sống lưng Mạc Tử, phía trước dần dần tối lại, cậu mơ màng dường như có ai đó đang nói xin lỗi.

Trở lại hiện tại, mưa ngoài kia mãi sao chưa dừng, mưa to như trút nước, mưa như oán giận người đời vô tình.

- Cô vẫn không chịu tin?

Joy nhìn cô đang định vặn cửa rồi đi thì tức giận, trên đời này anh chưa thấy cô gái nào sau khi nhìn thấy người yêu mình lẩn lộn cùng đàn bà khác mà bình thân như thế. Chẳng lẽ cảnh ghép video này chưa đủ rõ, anh đã phải dùng biết bao người mới tạo ra một cái hoàn hảo như thế, chính anh cũng bị gạt mà cô gái này không thêm tin. Xem xong mặt cô cũng chẳng có cảm xúc nào, cứ như chả phải chuyện liên quan đến cô, bước xuống nệm, không mấy may thêm nhìn anh một cái liền vặn cửa định rồi đi. Không tức giận sao được, bao nhiêu công sức đổ sông đổ bể hết mất.

Joy bước thật nhanh đến, ghì chặt hai tay cô lên cửa, kiêu ngạo nói

- Cô còn không chịu tình nguyện, mọi thứ rành rành ra đấy, người đàn ông của cô không tốt lành như cô tưởng tượng.

An bị khóa tay, cô vốn đã khó chịu, nay càng bức mình, trừng mắt nhìn Joy mỉa mai.

- Ra vậy, cái gọi là huynh đệ, bạn thân chỉ đáng vứt cho chó gặm. Phong Mạc Tử, người đàn ông tôi yêu, ngoại trừ chính mắt nhìn thấy, bằng không đừng mong rằng tôi tin.

- A! Thật buồn, có biết đang ở chỗ nào mà lớn lối, không sợ tôi làm gì cô sao.

Vừa nói anh vừa cúi sát xuống, tay càng ghì chặt hơn khiến An đau, An dường như những lúc nguy hiểm cô lại vô cùng bình tĩnh, mỉm cười nói hai từ

- Tôi...khinh!

Joy nhìn khuôn mặt xinh đẹp tựa hồ kiều căng này chợt khựng lại, đáy mắt cô long lanh kiên định như hòn ngọc biển nhìn anh đầy khinh bỉ. Người phụ nữ của Phong Mạc Tử thật không đơn giản. Nhếch miệng cười, thả An ra anh lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế kế bên, không quay lại nhìn cô nói

- Tùy cô, tôi cũng hết cách.

An nhanh chóng bỏ đi, ra khỏi cái nơi đáng ghê tởm này. Joy nhìn bóng dáng cô, mưa vẫn to lắm, nhỏ bé như vậy có thể chịu nổi không.

Phong Mạc Tử có lẽ tôi đã hiểu vì sao cậu điên cuồng yêu cô gái đó.

Chắc mọi người giận tui lắm, xin lỗi nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Ông trời thích trêu ngươi

- Cô muốn đến đâu?

Tài xế nhìn An hỏi, câu hỏi này không biết đã lặp lại bao nhiêu lần, nhưng lần nào cũng là đi đâu cũng được. Cô gái này từ trên xuống dưới ướt nhẹp, hẳn phải dầm mưa một lúc lâu mới lên xe bác, trời đất, mưa bão thế này nguy hiểm lắm.

An lặng lẽ nhìn ra bên ngoài, đôi mắt vô hồn, trong veo như một giọt sương. Có ai biết bây giờ cô đang rất mệt mỏi, thật sự mệt đến nỗi muốn từ bỏ mọi thứ. Cô rõ ràng dặn mình không được phép tin nhưng trái tim cứ thất lại đau đớn. Phải rồi, từng giờ từng phút trôi qua, Mạc Tử ở đâu, có sao không nghe điện thoại cô gọi. Có biết cô lo lắng lắm không, lo cậu vì xảy ra tai nạn mà không tới chỗ mình.

Trời thật lạnh!

Trái tim cô cũng lạnh. An nhìn bản thân mình qua cửa kính, khoác trên người bộ đồ đẹp, đeo trên mình trang sức lấp lánh, để làm gì chứ? Có lẽ ông trời có ý trêu tức cô, sấm từ bầu trời nổ oang đáng sợ, mưa lại càng to hơn.

- Mưa to quá, tôi sợ xe không đi tiếp được, cô thuê xe khác nhé.

Bác tài nói khéo muốn để An xuống xe, thật ra bác không cố ý đâu nhưng thật sự là bác sợ xảy ra tai nạn mà cô gái này lại liên tục kêu bác lái vòng quanh cái thành phố. An cũng hiểu nên không làm khó bác, chỉ nhờ đưa đến phía trước một chút, cô sẽ tự về.

- Cô có cần dù không, lần sau trả tôi cũng được.

- Dạ thôi, cháu đã ướt rồi ướt thêm chút nữa cũng không sao.

- Ủ! Vào nhà nhanh đi, sấm sét lớn lắm đấy. Thôi tôi đi.

Chiếc taxi dần rời khỏi, An thở dài, lững thững bước từng bước về phía trước, nước mưa ngấm vào da lạnh tựa nước đá, cả đọa đường không có lấy một bóng người. Đèn điện chớp nhoáng mờ ảo, cúi xuống, thào cao gót ra, cô đi chân đất, nó khiến cô chân đổ một mảng nhạt.

Cảm giác cứ như cả thế giới rộng lớn này chỉ còn có mình cô vậy, cô đơn lẻ loi vô cùng. Đến một chút ấm áp An cũng không biết nên tìm ở đâu. Chung cư này, tối om, bật đèn lên bước vào phòng tắm, cô muốn ngâm dưới làn nước ấm, cô muốn xóa tan cái lạnh. Cái lạnh thể xác có thể làm ấm nhưng lạnh trong lòng thật không có cách.

Tắm xong, cô gửi một tin nhắn cho Mạc Từ, cô vẫn muốn hy vọng một điều gì đó, mong rằng đọc xong tin nhắn này Mạc Từ có thể trở về. Chỉ cần Mạc Từ bình an trở về nói với cô rõ ràng mọi chuyện, tất cả cô đều không để ý, không quan tâm, luôn sẵn sàng tha thứ cho cậu.

An không thể cứ mãi trẻ con giận dỗi như vậy, cô cần tập suy nghĩ chín chắn hơn. Thật mà nói, cô có muốn thoát cũng không được, tình cảm dành cho cậu đã lớn hơn mức bản thân tưởng tượng.

Ngồi một góc trên chiếc ghế rộng, cô mân mê chiếc vòng tay hình cá heo cậu tặng rồi chờ đợi từng giây phút trôi qua.

Tại bệnh viện,

Mạc Từ bị nắng chiếu vào mặt, giật mình tỉnh giấc, ngồi dậy, cả đầu đau như búa bổ.

- Cậu tỉnh rồi?

Kế bên, Haley ngồi kế bên nhìn cậu mỉm cười rạng rỡ, trên người mặc đồ bệnh viện, chân tay có vài vết thương nhỏ, thật khiến người ta nghĩ đó là thiên thần, nhưng đó là người khác còn đối với Mạc Từ, thấy ánh mắt khác thường của Mạc Từ, cô thừa biết nên trả lời

- Hôm qua cậu bị đánh lén, là Joy cứu chúng ta ra rồi đưa đến bệnh viện.

Haley nói xong liền cảm trái táo trên bàn gọt cẩn thận. Mạc Từ có hơi nhức đầu nên cũng không suy nghĩ nhiều, bất chợt khuôn mặt An hiện lên làm cậu nhớ ra điều vô cùng quan trọng. Xem đồng hồ trên tay mình, đã là giờ trưa, không ngờ lại muộn đến thế.

- Cậu ở đây nghỉ ngơi đi, tôi có chút việc.

Dặn Haley rời cậu vội vã lấy áo khoác, nhanh chóng rời đi, không hiểu sao cậu luôn có cảm giác bất an. Mạc Từ đi rồi, trái táo trên tay Haley rớt xuống đất, nụ cười tươi rói lúc nãy cũng không còn. Với lấy điện thoại, nhấn gọi dãy số quen thuộc.

- Joy! Đúng như dự đoán, Mạc Từ đi rồi.

Trong xe, cũng là một chiếc điện thoại khác bị chủ nhân bức tức quăng vào góc ghế phụ. Quá vô dụng! Nó bị hư rồi, có lẽ do lúc cậu bị đánh lén điện thoại rớt xuống đất nên hỏng phần nào đó. Bây giờ muốn có cái để gọi cho An cũng khó, không biết cô ấy giờ ra sao, chờ cậu lâu như vậy có về nhà không hay lại bỏ đi lung tung.

Chạy thật nhanh về nhà, hy vọng An đang ở đó, nhưng sự thật không tránh khỏi thất vọng. Trong đó, không có lấy một bóng người, từ bóng đèn không bật đến chén bát không động, tất cả như chưa hề có ai về nhà. Nhưng, cậu tình mất thấy tủ đồ khác với thường ngày, quần áo trong tủ chỉ còn mỗi của cậu.

Trong lúc cậu bất tỉnh rồi cuộc đã có chuyện gì xảy ra với An.

Nhà Phong Lập Triết,

- Mạc Từ? Đến tìm Lập Triết à? Để tôi gọi anh ấy ra.

Linh có vài phần ngạc nhiên khi nhìn thấy cậu, cũng phải thôi vì tên này có bao giờ vác chân đến đây đâu. Với lại trước đây có học chung mà giờ lại quen anh trai người ta không ngại mới lạ đây.

- Không cần, tôi đến để hỏi chị dâu một chút.

- À! Tôi còn chưa có đồng ý lấy anh cậu đâu, đừng có ngộ nhận. mà có chuyện gì vậy?

- Hoài An có đến đây không?

- An? Không có đến. Cũng lâu rồi chúng tôi chưa liên lạc với nhau.

- Vậy chị có biết lúc buồn cô ấy thường đi đâu?

Tên này đã nói không gọi chị rồi cơ mà, ngại chết được.

- Nó á, lúc buồn thường kiếm mấy cái góc tối khóc hoặc là đi tìm mấy nơi khiến nó thoải mái nhất. Chẳng hạn như nơi có thể ngắm được cạnh đồi núi.

Ngắm được đồi núi, như nghĩ ra gì đó, cậu cảm ơn Linh rồi liền lái xe phóng đi mất. Hạ Linh nhìn rồi mỉm cười lắc đầu, à à chắc hai người này lại giận dỗi cái gì rồi. Mãi suy nghĩ, cô không hay biết cái tên cầm thú đã đứng lù lù đằng sau từ lúc nào.

Hắn đợi cô khóa cửa xong lợi dụng thế mạnh ép cô sát tường, nắm cằm nâng lên, mãnh liệt hôn. Hắn nhấp nhấp môi ngọt thơm mùi hồng lựu, không cho Linh chút không khí để thở, làm cô suy ngộp. Mãi mới thoát khỏi cái lưới ranh ma ấy, cô thở dốc giận dữ nhìn cái tên có bộ mặt đẹp như thiên thần đang cười đều.

- Điên! Dở chứng hả?

- Ừ dở đấy, lúc này có ai không muốn lấy tôi nhỉ?

- Đào ôi, vậy cũng giận, tại em trai anh gọi kì quá, làm em ngại muốn độn thổ.

- Kì cái gì, đằng nào chẳng phải gọi, tập trước sau khỏi ngại, anh bảo nó gọi đấy.

- Á à ra anh là chủ mưu, tên biến thái.

Linh nhìn cái bản mặt đang nổi vài vệt đen, cô đã biết mình lỡ miệng.

- Để anh cho em biết thế nào là biến thái.

Vừa nói hắn vừa bồng cô vào trong phòng mặc kệ Linh cầu xin tha thứ, nài nỉ hẳn đủ kiểu.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Sóng gió cuối cùng

Mạc Từ nhìn xung quanh, vẫn là không có cô ấy, đã là nơi thứ năm cậu tìm. Trong lúc bức tức lại nản chí, cậu đâm mạnh vào cửa kính, không được, cậu phải thật bình tĩnh.

Trước mặt là núi rừng cao chót vót, gió ở đây thoang thoảng nhẹ nhàng, trong lành và mát mẻ làm dịu đi tâm trạng hiện giờ của Phong Mạc Từ. Ở đây khá gần với chung cư của hai người, nếu đi xe một tiếng có thể đến nơi, phong cảnh chỗ này lại rất đẹp nhưng vắng vẻ, hiếm người đi qua, lâu lâu chỉ có vài chiếc xe tải ngang qua.

Một người tính toán trên thương trường như cậu, đoán trước được sự việc, nắm bắt cả suy nghĩ của đối phương giờ đây lại bất lực trước người con gái mình yêu. Mạc Từ tự cảm thấy bản thân rất vô dụng, cô đi đâu cậu cũng không thể tìm được.

- Cô có mua nước không?

- Cảm ơn. Tôi không khát.

Giọng vừa rồi, là giọng của cô ấy. Mạc Từ nhìn về hướng phát ra giọng nói quen thuộc đó. Trên chiếc ghế đá hướng ra phong cảnh dành cho khách du lịch ghé qua là cô gái mặc một chiếc áo ni màu tro kết hợp với quần jean cá tính. Đôi mắt cô ấy một mực hướng về phía núi rừng mênh mông, mái tóc được cột lên nhẹ nhàng giống như một thiên sứ.

Nếu nhìn sơ qua sẽ dễ bị lầm là học sinh cấp ba, An của ngày hôm qua quỳ rũ trong bộ đầm bao nhiêu thì hôm nay lại thuần khiết bấy nhiêu. Mạc Từ nhìn An, trong lòng nhất thời rung động, như tìm được nguồn sáng, cậu vội vã lao đến chỗ cô.

Từ phía sau ôm chầm lấy thân hình nhỏ bé, cậu ôm thật chặt như sợ mất đi cô vậy.

- Xin lỗi em!

An đang một mình bất ngờ người phía sau ôm như vậy có phần không thích nghi, bờ vai cô khẽ run lên vì vừa hoang mang vừa không dám tin vào mắt mình. Người cô chờ đợi cả đêm qua không về, nay lại xuất hiện nơi này, làm sao dám tin. Nhưng hơi thở nóng ấm của cậu đã chứng minh tất cả là sự

thật.

Cô gần như muốn khóc nhưng không thể khóc, vì nước mắt ngày hôm qua đã là quá nhiều, đến hôm nay vết hồng trên khóe mi vẫn chưa hết. An gỡ tay cậu ra, đứng lên, nhìn cậu nói

- Bình an là tốt rồi.

An nắm chiếc vali bên cạnh định kéo đi thì bị Mạc Từ giữ tay lại

- Em muốn đi đâu? Sao lại dọn hành lý?

Bị Mạc Từ hỏi, cô hơi lúng túng, không dám nhìn thẳng mắt cậu, cô lảng đi chỗ khác mà trả lời

- Em...muốn về thăm nhà một thời gian.

Cậu nhìn khuôn mặt cô, thấy sự gượng gạo hiếm có kia cũng không hỏi gì thêm, nếu cô muốn tìm một nơi để bình tĩnh lại thì không nên làm khó

- Tôi đưa em đi.

- Không cần đâu. Em tự đi được.

- Từ đây đến đó khá xa, tôi đưa em đi một đoạn.

- Mạc Từ! Anh...Thật ra em muốn tự mình đi.

- Được rồi, nhớ cẩn thận! Phải ăn uống đầy đủ, đừng bỏ bữa, ngủ đủ giấc, đừng thức đêm nhiều quá, không tốt cho sức khỏe. Khi nào chán rồi, gọi điện tôi rước em về.

An nhìn cậu dần rời đi, lòng không khỏi thất lại đau đớn, sao lại nhẹ nhàng như thế, sao lại tốt với cô để làm gì. Thật không thể chịu nổi, rõ ràng đã nén uất ức kỹ như vậy, mà giờ đây không kìm được. Trái tim cô không chịu nghe lời trí não rồi, cô mãi không thể thoát ra khỏi tình yêu của cậu.

- PHONG MẠC TỬ!!!!!!!!!!!!

An hét to, người nào đó cách một đoạn bước chân bỗng khựng lại, quay người nhìn thì thấy An đang chạy nhào vào lòng mình. Cô vừa khóc vừa đầm vừa la hét um tùm

- Tên khốn! Anh là tên cực kỳ khốn nạn. Anh không biết em đang cố tránh mặt anh sao? Quan tâm em vậy làm gì? Có biết em đang tức giận lắm không? Anh để em leo cây, để em cô đơn một mình, chỉ một câu xin lỗi nhỏ nhỏ, đáng để em tha thứ sao? Huhuhuhu...

- Vậy anh phải làm gì để được tha thứ?

Mãi một lúc sau đợi An khóc đã thôi, thút thút sụt sịt hoài mới nghe được câu trả lời nghèn nghẹn.

- Đưa em đi ăn đã, em đói rồi.

Mạc Từ sặc cười, con nhóc này thiệt tình, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện ăn uống. Mà thôi, mọi chuyện hình như đã ổn cả rồi, cậu xoa đầu cô rồi một tay kéo vali, tay còn lại nắm tay cô dẫn đi.

Được nửa đường cậu ngừng lại, dặn dò cô chờ ở đây, cậu ra kia lấy xe một chút rồi quay lại đón cô. An ậm ừ mà tay vẫn giữ tay người ta lại, không cho đi, Mạc Từ cười nói

- Đừng trẻ con như vậy, tôi quay lại đón em ngay.

- Em thấy lo lắm, xe anh để có xa không?

- Không xa, em có muốn đi với anh?

- Ừm!

Người ta bảo linh tính của con gái thường đúng, bởi vì từ đầu đó có một chiếc xe tải như bị mất phanh lao xuống dốc với tốc độ kinh hoàng, mà ở phía dưới, Mạc Từ không hay để ý, con đường này rất nhỏ không có hướng đề né. An phát hiện thì hoảng sợ hét lên

- Cẩn thận!

Mạc Từ nghe tiếng An vừa định quay lại đã bị một lực đẩy mạnh làm văng sát mép đường, đầu đập phải đá gây bất tỉnh.

Một tuần sau,

- Bác sĩ! Bệnh nhân có dấu hiệu tỉnh dậy rồi.

Mạc Từ nghe thấy tiếng nói chuyện bên mình, khẽ mở mắt ra, đau, là cảm giác đầu tiên từ lúc tỉnh dậy.

- Ấy đừng ngồi dậy, con vừa mới tỉnh thôi mà.

Bà Phong thấy con trai mình định ngồi lên thì nhẹ nhàng đến đỡ. Phong Mạc Từ nhìn xung quanh, sao người nhà cậu lại tụ tập ở đây hết, lại còn có cả Haley và Joy nữa.

- Mẹ! Con đang ở đâu?

- Thằng này, ngoài bệnh viện thì còn ở đâu được nữa. Có biết con xảy ra tai nạn làm mẹ lo lắng không?

- Con xảy ra tai nạn?

- Ủm! Công an điều tra nói chủ chiếc xe đó quên khóa xe làm gây tai nạn, may mà cậu không sao, chỉ bị trầy xước một chút với lại phần đầu có bị chấn thương do đập phải đá bên đường.

Joy nãy giờ dựa tường lên tiếng trả lời.

- Vậy còn An đâu?

Mạc Từ vừa hỏi liền thấy mọi người im lặng, đưa mắt nhìn nhau không nói tiếng nào, căn phòng bỗng rơi vào tình huống khó xử. Cậu cũng phát hiện ra điều gì bất thường, trên mặt nổi đầy vết đen, giọng trở nên trầm mặc đáng sợ hỏi lại lần nữa

- Hoài An, cô ấy đâu?

Không ai dám lên tiếng, cuối cùng vẫn là Joy trả lời.

- Cô ấy mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Thà làm kẻ điên

Mất rồi?

Nghe thật nực cười!

Phong Mạc Từ đột nhiên lại cười cười trước con mắt ngạc nhiên của mọi người, họ không hiểu cho đến khi

- Cậu thật biết cách đùa Joy. Đừng giỡn nữa, cô ấy ở phòng nào trong bệnh viện?

- Từ! Tôi không biết đùa, là sự thật, cô ấy chết khi cứu cậu.

Joy vừa dứt lời đã bị một lực mạnh xiết cổ áo, Mạc Từ một tay cầm cổ áo Joy, một tay vung lên giữa không trung có thể đâm đối phương bất cứ lúc nào. Ánh mắt sắc nhọn tàn nhẫn, giọng nói rít lên đầy đáng sợ.

- Tôi bảo cậu thôi đùa. AN ĐẤU?

Những người trong phòng chứng kiến cảnh này thì hết hoảng, Haley đang ngồi cũng phải bật dậy ngăn cản. Nhưng nói cách nào, khuyên thế nào cậu ta cũng không nghe, cô chưa bao giờ chứng kiến một Mạc từ đáng sợ như vậy, cú đâm của cậu vung vào mặt Joy. Haley sợ nếu tiếp tục thì cả hai đánh nhau nên hét lên

- Phong Mạc Từ, Joy không có lỗi, An cô ấy vì đẩy cậu ra khỏi chiếc xe mà không kịp bảo vệ mình nên mới...

- Tôi không tin!

- Cậu không tin tôi cũng chẳng biết làm sao?

Mạc Từ thả Joy ra, bàn tay buông xuống, đáy mắt hoang mang không dám tin vào sự thật. An không thể nào để cậu một mình như vậy được, trong một khắc cậu sợ phải chấp nhận sự thật.

- Cậu nghỉ ngơi đi, tôi với Joy về trước. Bác gái chúng cháu đi, cứ để cho cậu ấy bình tĩnh lại.

- Được!

- Phải rồi! Nếu cậu cố chấp không tin, nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai chúng tôi đưa cậu đến gặp cô ấy.

Haley nói xong liền bỏ đi, khuôn mặt Mạc Từ trắng bệch, bờ vai không kiềm chế mà run lên từng cơn, đôi chân như mất đi khả năng đứng vững khiến cậu muốn ngã. Cả đời cậu chưa bao giờ cảm thấy sợ như lúc này, trải qua một giấc ngủ dài, dùng cái An không còn bên cậu. Điều này làm sao chấp nhận được, có ai biết cậu phải làm sao đây?

Ngoài xe,

- Có sao không?

Haley vừa hỏi vừa chạm vào vết sưng trên mặt Joy do Mạc Từ gây ra, vẻ mặt lo lắng không khỏi hiện lên. Vừa rồi, cô như thấy một Mạc Từ khác, cô không ngờ người cô yêu mười mấy năm lại hành xử như thế, lời nói của cô cậu ta cũng chẳng bỏ vào tai, rốt cuộc Haley trong mắt cậu đã thấp kém đến mức nào.

Joy nhìn ánh mắt kia, lần đầu tiên dành cho mình không phải cho ai khác bất giác cảm động vô cùng, tự nhiên muốn lưu giữ khoảnh khắc này mãi. Chỉ là một giây sau đó, cánh tay đẹp đẽ ấy buông xuống, lông mi cong vút hạ một nửa, nhìn sơ qua là biết đang chứa những u buồn. Anh tự cười chính mình ảo tưởng

- Thất vọng?

- Ừ, dù biết trước nhưng lúc chứng kiến mới thấy thấm.

- Trải qua một thời gian, cậu ta tự khắc sẽ quên cô gái kia.

Joy nói xong thấy Haley thở dài, anh quen cô lâu như thế đương nhiên biết giờ cô đang nghĩ gì nên nói tiếp

- Chuyện đó...cũng không phải là lỗi của mày, đừng quan tâm nhiều.

- Nhưng một nửa cũng tại tao, lỗi Mạc Từ phát hiện thì phải làm sao? Thật không dám nghĩ đến.

Haley mệt mỏi dựa đầu vào ghế tựa, cảm thấy mọi thứ thật khó khăn đối với cô. Cô chán ghét việc phải một mình đối diện cuộc sống này. Nhưng...

- Ngốc! Có bị phát hiện thì tất cả tao chịu.

Chỉ một câu nói của Joy làm Haley bừng tỉnh, cô ngạc nhiên dưng mắt tròn nhìn anh. Có phải vừa rồi cô vừa nghe lầm, nhưng khi nhìn nụ cười nửa vầng của anh thì cô không dám phủ nhận nữa. Cô có lẽ đã quên, trước giờ Joy luôn ở bên cô, giúp cô làm những việc xấu xa mà tưởng chừng bản thân không dám, đã luôn thức tỉnh cô lúc cô buồn rầu chìm trong men rượu.

Mặc dù Joy đã nói những câu như vậy rất nhiều nhưng lần đầu tiên cô cảm thấy mình bị rung động. Thật sự rung động bởi lời nói đó, cảm giác cô độc lúc này tan biến như một làn khói.

- Mày sao lại tốt với tao như thế?

Haley hỏi, không hiểu sao tim cô lại đập mạnh như vậy, trước nay ở gần Joy có bao giờ bị như vậy. Chỉ mong khi hỏi câu này, Joy sẽ trả lời khác xa với điều cô đang nghĩ lúc này, vì có thể cô mới không ngại ngừng với Joy. Người ta thường bảo đời chả như mơ, quả vậy vì...

- Vì lẽ yêu chứ sao.

Cô diên mắt!!!

Ngày hôm sau, dự với chả báo, thời với chả tiết, trên truyền hình kêu mai nắng, thế mà nhìn coi, mưa như trút nước. Dự báo thời tiết kiểu này nguy hiểm quá, mưa bão thất thường người qua đường ngã sấp mặt đất. Người người nhà nhà không dám bước ra đường nửa bước, vậy mà có một kẻ gần như điên lên nhất quyết đòi ra nghĩa trang bằng được. Nhìn Mạc Từ khổ sở, khuôn mặt xanh xao, vết thương trên đầu chưa khỏi mà xót, bất đắc dĩ Haley và Joy đành đưa cậu ta ra ngoài.

Nghĩa trang, một nơi an nghỉ cho những người đã khuất, không khí ở đây lúc nào cũng ảm đạm và buồn nhạt, cộng thêm hôm nay trời không có chút ánh sáng, nghe có chút run người. Ở một phần nào đó trong nghĩa trang, có một ngôi mộ vừa mới được đắp cách đây không lâu, những bó hoa tươi đẹp được xếp cẩn thận quanh ngôi mộ đó.

Và trên ngôi mộ là hình của một cô gái trẻ trung xinh đẹp, cười tươi như một bông hoa. Haley nhìn thấy có người đến trước cả bọn họ, đến gần mới biết thì ra là Lập Triết và bạn gái anh ấy, Hạ Linh. Nhìn mặt Linh sưng đỏ Haley đoán cô ấy đã khóc rất nhiều. Không ngờ An lại có những người bạn tốt như vậy

- Đừng bận tâm gì cả, mình sẽ giúp cậu chăm sóc gia đình, yên nghỉ nhé.

Linh nói xong lại không kiềm được bản thân muốn khóc, nước mắt lại cứ chảy mà có Triết an ủi. Cô nhìn sang bên, Mạc Từ đang tới gần chỗ này, đằng sau còn thêm hai người. Lúc Mạc Từ nhìn thấy mộ An, Linh thấy cậu cứ đứng đờ như vậy, một câu cũng không nói, nước mắt một giọt cũng không rơi. Còn nghĩ, cậu ta thật vô tâm, nhưng cô đã lầm, có những người biểu lộ tình cảm khác nhau chẳng hạn như cô, có lẽ chỉ biết khóc thương bạn.

Đối với Mạc Từ, ngay lúc này, cậu ta khụy gối quỳ xuống trước mộ An, cây dù trên tay cũng rớt tự lúc nào. Mưa cứ mưa, việc cậu ta quỳ vẫn quỳ dù Haley xót chạy đến che, mưa làm ướt người cậu, gió thổi qua lạnh cóng chân tay. Một tiếng trời qua, Mạc Từ cứ quỳ như vậy, Linh cơ thể vốn đã yếu không thể chịu lâu nên đã về trước, Linh về Triết cũng về. Joy và Haley biết Mạc Từ cần có không gian yên tĩnh với An nên ra xe đợi.

Phong Mạc Từ, từ lúc biết nhận thức chưa bao giờ nếm trải cảm giác mất mát, cậu cũng không nghĩ tới việc phải mất đi thứ gì đó. Bây giờ cậu phải chịu đựng chuyện này Mạc Từ có lẽ không thể chịu nổi vì cú sốc quá lớn.

Người ta thường bảo khi trải qua việc người mình thương yêu mất đi, có hai điều tùy thuộc xảy ra. Thứ nhất người đó mắc chứng trầm cảm, nặng nhẹ tùy mức độ. Thứ hai bị chứng ảo giác, khiến cho người đó hành động không có suy nghĩ.

Và Mạc Từ đều vướng phải hai điều đó, như ngay lúc này người cậu đã không còn chỗ nào để mưa làm ướt. Hai tiếng trời qua thật nhanh, Haley vì mãi vẫn không thấy Mạc Từ ra nên lo lắng vào xem thử, rồi khi nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp trước mặt mình khiến cô không đứng vững suốt ngã, may mà có Joy đằng sau.

Phong Mạc Từ, cả người lấm lem bùn đất, dùng hai bàn tay bới nê đất đá, máu từ tay chảy ra mà ngay cả nước mưa cũng trôi không kịp.

Cậu ta đang bới mộ An!!

Joy cũng không ngờ đến lại có sự việc xảy ra, nhất thời không phản ứng được, chỉ có thể tro mắt ra nhìn cậu ta điên cuồng bới đất bằng tay không.

Haley lại bình tĩnh hơn, chạy nhanh đến cản Mạc Từ lại, cây dù trong tay cũng rơi tự lúc nào

- Từ! Cậu đang làm gì vậy?

Cô hỏi, thấy cậu tươi cười trả lời

- Tôi nghe thấy An gọi, tôi phải đưa cô ấy ra.

- Cậu..

Haley ngạc nhiên không thốt nên lời, đáy mắt cô lay động dữ dội.

Mạc Từ! Cậu thà làm kẻ điên chứ không tin An chết.

- An chết rồi, cậu tỉnh lại đi.

Haley một lần nữa nhắc lại để Mạc Từ tỉnh ngộ nhưng..

- An không chết, cô ấy chỉ đang giận tôi.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Phong Mạc Từ nước mắt cuối cùng cũng biết rơi vì An

Sau câu nói đó, vì đã dầm mưa hai tiếng cộng với sức khỏe chưa hồi phục, Mạc Từ nhanh chóng ngã gục đi. Joy lập tức đưa cậu trở lại bệnh viện.

Những tuần sau đó, cậu hoàn toàn biến thành một người khác. Không còn là một Mạc Từ kiêu ngạo thích trêu đùa người khác, cậu trở nên trầm cảm, tách biệt hoàn toàn với xã hội. Vẫn vậy, Mạc Từ không tin vào cái chết của An, mất lúc nào cũng lặng lẽ về nhìn ra ngoài qua khung cửa sổ, có khi cậu đứng nhìn cả ngày trời.

Người lạ nhìn vào, cũng đau lòng hướng chỉ người trong cuộc.

- Con trai tôi mắc phải bệnh trầm cảm?

- Phải! Ngoài ra cậu ấy còn thường gặp phải ảo giác.

Bác sĩ thành thật nói ra những đêm vừa qua khổ tâm hết sức, lúc đang mười hai giờ đêm, Mạc Từ đập phá đồ trong bệnh viện nói phải giải thoát cho cô gái nào đó, có đêm lại sốt cao đổ mồ hôi ròng ròng vậy mà vẫn không. Không biết cậu đã phải chích bao nhiêu mũi thuốc ngủ.

Bà Phong nghe thế thấy vô cùng đau lòng. Đau lòng nhất là khi bước vô phòng viện, nhìn con trai bà xanh xao thiếu sức sống, mặt mũi nhợt nhạt không chút hơi ấm, cả người gầy đi hơn trước rất nhiều mà xót ruột gan. Ánh mắt vô hồn nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nghe thấy tiếng động, cậu quay lại nhìn, nở nụ cười với đôi môi khô khốc.

- Mẹ!

- Sao không nghỉ ngơi, ba và anh con rất lo đấy có biết không?

Vừa nói bà vừa múc một bát cháo nắm cho cậu, nhưng khi vừa đưa đến trước mặt Mạc Từ thì một kí ức nhỏ lại hiện về, trong đó cậu thấy bản thân mình vì ngu ngốc mà tổn thương cô. Rồi từ đầu đó cậu bỗng nhớ lại hôm mình để An chờ, từng thứ từng thứ như ồ ạt dội lại. Đầu cậu đau, thực sự rất đau, bà Phong thấy con trai hai tay ôm đầu như vậy, hoảng hốt, hốt mất đồ lên vội chạy đến hỏi han

- Mạc Từ, có chuyện gì, để mẹ gọi bác sĩ.

- Không cần! Mẹ! Điện thoại con đâu?

- Nó bị hư rồi, Còn cần làm gì?

- Mẹ còn giữ không, đưa con đi. Có việc rất quan trọng.

Nhìn vẻ mặt khẩn cấp của con trai, lại không có vẻ buồn rầu hay trầm cảm hằng ngày liền vui vẻ sai người đi kiểm.

Và sau nửa canh giờ chờ đợi, chiếc điện thoại vốn đã hư nay được sửa sang lại chẳng khác gì như mới. Cậu lập tức ra ngoài ban công bật danh mục các cuộc gọi và tin nhắn ngày hôm đó được gửi đến.

Quả nhiên, cái tin nhắn và clip về vụ bắt cóc của Haley vẫn còn đây. Cậu tỉ mỉ quan sát, phong thái đỉnh đặc trong một phút giây nào đó đột nhiên trở lại. Nhấn vào dãy số quen thuộc, người này thuộc trong băng nhóm xã hội đen, lại giỏi về việc điều tra những thứ này, cậu phải nhờ hân rồi.

- Thời gian là hai ngày, điều tra toàn bộ những người đó.

- Đã hiểu!

Cậu nhất định phải tìm cho ra sự thật, vì sao hôm đó cậu lại bất tỉnh? Mạc Từ có chút nghi ngờ Haley, ánh mắt cậu lóe lên một tia lạnh lẽo nhưng nhanh chóng bị dập tắt. Vì sao? Vì trong hộp thư ấy, có một bức cũng được gửi cùng ngày, người gửi là An. Nội dung trong thư thật dài, từng câu từng chữ như đi vào tim cậu.

Mạc Từ! Sao anh còn chưa về?

Em ở nhà một mình, lạnh lắm, buồn lắm và cả cô đơn lắm.

Em hy vọng anh vẫn bình an. Mưa ngoài này có hơi lớn một chút, nhưng không sao đâu, chỉ cần nghĩ về anh em sẽ không sợ.

Lúc này, em có gặp chút rắc rối, anh về đi, em sẽ ngoan, em sẽ không giận đâu.

Chỉ cần về thôi, ôm em, nói những buồn phiền trong lòng, đừng một mình chịu đựng.

Anh giải thích, em nhất định tin mà.

Em yêu anh!!!

Tại sao? Phong Mạc Từ nước mắt cuối cùng cũng biết rơi vì An. Bàn tay nắm chặt chiếc điện thoại nỏ đầy gân xanh, bờ vai run lên đầy đau khổ.

Buổi chiều, như thường lệ Haley đến thăm bệnh kèm một giỏ trái cây và đồ ăn mình nấu. Cả tháng nay, ngày nào cô cũng chăm chỉ đến chăm sóc Mạc Từ. Dù có hơi giận và buồn về việc cậu không tin cô, nhưng không sao, bây giờ là lúc cô giành lấy trái tim cậu.

Mạc Từ mặc dù đã trở lại bình thường nhưng vì một số việc nên vẫn giả mình tinh thần không ổn định.

- An! Cô ấy mua đồ ăn cho tôi?

- Ừ!

Haley tươi cười trả lời, cô lợi dụng lúc này, mặc dù hơi có lỗi nhưng như vậy là cách tốt nhất để bên cạnh cậu.

- Đừng đứng đó nữa, lại đây ăn táo đi.

- Haley! Cậu thật tốt, cậu thân với An lắm sao?

Mạc Từ giả vờ hỏi vu vơ, Haley cười gượng gạo trả lời

- Ừ...thân...có lẽ.

- Cậu biết không? Khi tôi thất hẹn để cô ấy một mình, An rất tội nghiệp. Tôi biết cô ấy đang giận tôi vì chuyện đó nên mới né tránh, hôm đó Haley cũng bị bắt cóc, có nhớ chúng là ai không?

Mạc Từ càng hỏi, càng xoắn sâu vào vấn đề. Cậu quan sát, gương mặt Haley tái mét, lòng cậu lạnh đi một phần.

- Không...chúng che mắt mình với lại chuyện đã qua mình không thích nhắc lại.

Những ngày kế tiếp, Haley cảm thấy Mạc Từ hình như đã không còn vương bệnh đến cái chết của An, ăn uống bình thường lại, nói chuyện cũng không còn mạnh dạn. Bà Phong và mọi người rất vui vì chuyện này, kể cả cô. Hôm nay là ngày cậu xuất viện, Haley liền bỏ hết công việc đến đón cậu. Vừa bước vô, Mạc Từ đang đứng quay người, trên mình mặc một bộ comple lịch thiệp. Đáy mắt lạnh lùng không tạp chất, Haley hoàn toàn bị cuốn hút bởi khuôn mặt ấy.

Mạc Từ tiến lại gần cô, mọi người đã ra ngoài cả, trong phòng chỉ còn hai người. Nhìn vẻ mặt bình thản của cậu, tim cô đập thật nhanh, ánh mắt kia chăm chú nhìn cô, không hiểu vì sao cô lại có chút chột dạ quay mặt né ánh mắt ấy. Nhưng chưa kịp bàn tay Mạc Từ bắt lấy cổ cô, làm cho cô nhìn thẳng vào cậu. Làn môi mỏng ấy nhếch lên đầy khiêu khích nói

- Có muốn làm bạn gái tôi không?

- Cậu...

Haley ngạc nhiên, tuy rằng đây là câu nói cô đã mơ tưởng biết bao năm nay, câu nói tưởng chừng sẽ không bao giờ nghe được vậy mà lại đến nhanh hơn tưởng tượng của cô.

- Còn An?

- Cô ấy đã không còn, tại sao tôi phải vương bận. Người chăm sóc tôi những tháng này là em không phải sao? Em cũng thích tôi đúng không?

Haley nghe những câu nói này xong, trong lòng liền vui vẻ, nhanh chóng ôm lấy cậu thủ thi.

- Phải! Em muốn làm người anh yêu.

- Được.

Từ bên ngoài, xe đã đợi sẵn ở đó, báo chí tụ tập như lũ kiến tha mồi để phỏng vấn cậu. Người trẻ tuổi tài cao như Mạc Từ ai lại chẳng biết tới, cái tin cậu nằm viện rất hot với bọn họ. Bước vào xe, cậu kêu tài xế lái tới công ty, Haley ôm chặt cánh tay cậu, cau mày nói

- Vừa mới ra viện, đừng chú ý đầu vào công việc như thế.

- Đừng ồn, tôi có chút việc phải xử lý. Tôi đưa em về trước.

Cậu mệt mỏi chống tay hướng cửa nhìn ra bên ngoài. Cuộc sống vẫn tấp nập, con người tiếp tục toan tính nhau, cả cậu cũng vậy, cuộc chơi này bao giờ mới tới hồi kết.

Một tuần sau,

Haley vui vẻ nhìn mình trước gương, thấy bản thân hoàn hảo thì mới yên tâm rời khỏi nhà. Cô trang điểm xinh đẹp lộng lẫy như vậy cũng bởi vì đây là buổi hẹn đầu tiên Mạc Từ dành cho cô từ lúc xuất viện. Có thể nói là buổi hẹn hò của hai người.

Nhưng mà, công sức trang điểm của cô đã tan theo mây khói. Mạc Từ đưa cô đến một nơi hoang vắng, không có đến một bóng người. Haley có chút lo sợ hỏi cậu

- Mạc Từ! Sao lại đến đây.

Cậu không nói gì, chỉ dẫn cô đến trước một căn nhà hoang cực kì lớn. Sau đó quay lại nhìn cô cười nói

- Em không biết sao? Chỗ này là...nơi trừng phạt.

Trừng phạt?

Cô còn đang thắc mắc thì cánh cửa bật mở, bên trong có rất nhiều người nhưng vì tối nên cô không thấy mặt. Chỉ cảm nhận được làn môi của người kế

bên nhếch lên tà ác, hơi thở trở nên lãnh đạm lạnh lùng.

- Vào đi! Có một số người em rất thân trong đó.

Mốc hiện đang có một số việc chưa giải quyết xong. Hẹn mọi người vào 01/02/2018 nhé. Mong mọi người thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Người không ngờ tới

Cô có dự cảm xấu đang chuẩn bị xảy ra với mình, bước vào cũng không sao chỉ sợ cơ hội bước ra cũng chẳng có. Cô sợ phải đối mặt, định mở lời từ chối nhưng khi nhìn ánh mắt thâm thúy đó cô như bị giật mình bởi tia sắc nhọn bên trong.

Lúc này cô nhận ra, mình đã không còn đường quay lại.

Được, nếu đã phải đối mặt thì đối mặt thôi. Cô từng bước tiến vào trong, bàn tay gắt gao nắm chặt kiềng chế sự thật vọng. Thất vọng vì đã làm tin rằng Mạc Từ thật sự yêu mình để rồi mắc bẫy một cách ngu ngốc, cô đứng là ảo tưởng.

Trước mặt Haley, một đàn những người mặc đồ đen đứng vây xung quanh chờ nghe lệnh Boss, người nào cũng to cao vạm vỡ, khuôn mặt nghiêm chỉnh có phần dữ tợn. Và ngay trung tâm, những người cô quen thân tới nỗi không dám gặp lại thêm lần nào. Là lũ đã bắt cô rồi tống tiền, chúng hiện giờ chẳng khác nào như người tàn tật, mặt mũi máu me sưng tím đủ chỗ, đứa nào đứa nấy bị trời như trời gà.

-Có nhận ra không?

Mạc Từ hỏi, Haley lúc nhìn chúng phải nói là hoảng sợ đến mức muốn khụy xuống. Nhưng đáy mắt cô vẫn không lay động một chút, thản nhiên đến mức không liên quan đến mình. Cô biết, chỉ cần lộ ra một chút sơ hở liền bị cậu nhìn thấy, vậy nên, cẩn thận là tốt nhất.

-Không!

-Humm? Vậy sao?

Hình như chỉ chờ có vậy, Mạc Từ nhẹ vỗ tay, lập tức một tên áo đen cao to bước đến lũ đó rồi lôi thẳng đầu đàn đang nửa mê nửa tỉnh vì đau đến chỗ Boss. Thẳng tay vứt mạnh, tên đó đau quá hét lên một tiếng, khuôn mặt tái mét ngước lên nhìn Haley ở kế bên liền mừng rỡ như điên.

-Cô...cứu tôi. Nói với Boss là do cô sai chúng tôi làm giả vụ bắt cóc, tôi không muốn làm hại ai hết.

Tên đó hai tay run rẩy nắm đuôi váy cô, vẻ mặt đau khổ khẩn cầu. Tiếc cho hắn, Haley không nhân đạo như vậy, đôi mắt hiện lên vẻ lạnh lùng, tàn nhẫn dùng chân hất bàn tay đó ra nói.

-Anh là ai? Nói gì lạ vậy? Sao tôi phải nhận tội cho anh?

Tên đó ngạc nhiên, sau đó thì thở dài, đời mà, có mấy ai tốt đẹp. Cũng may hắn đã chuẩn bị cho tình huống này, tình huống dành cho kẻ phản bội.

-Haley là do cô tuyệt tình trước vậy thì đừng trách tôi độc ác.

Hắn nói xong, dùng ngón tay khảy ở lỗ tai, thề nhớ lưu trữ bí mật rót xuống đất. Hắn kêu người bật video trong thẻ nhớ lên, Haley có lẽ không biết rằng, nó là bằng chứng quan trọng kết tội cô.

Video được bật nhanh chóng, không có hình ảnh chỉ có một đoạn ghi âm phát ra. Giọng nói trong trẻo quen thuộc vang lên đang cùng hắn đối thoại.

...

-Ý cô là bây giờ giả một vụ bắt cóc tống tiền để lừa một tổng tài lớn?

-Phải! Tôi sẽ cho các anh một số tiền lớn hơn mức tưởng tượng.

-Việc này cũng không đơn giản nha, giả sử hắn biết bị lừa liền kiện người xử chúng tôi thì sao?

-Đừng để bị bắt là được. Chuyện này chỉ có tôi biết và anh biết.

-Được! Thành giao!

...

Đoạn ghi âm kết thúc, nơi này đã lạnh giờ trở nên rét cóng. Mạc Tử nhìn Haley, cậu thấy cô có vài phần hoảng sợ nhưng lại cố tỏ ra bình tĩnh.

-Không thấy người, có thể giả giọng được.

Cô nhất quyết không nhận tội, khi chưa có bằng chứng xác thực, cô vẫn còn cơ hội sống.

Mạc Tử không nói gì, ra hiệu cho đàn em, sau đó vẫn dáng hiên ngang đứng thẳng. Một lần nữa, tên áo đen tiếp tục lôi một người từ bên trong ra. Người này cực kì quen thuộc đối với cô và Mạc Tử, thư kí Kim.

Mạc Tử bước lại gần thư kí Kim, đôi mắt âm u, miệng gằn một chữ.

-Nói!

Anh biết Boss một khi tức giận sẽ vô cùng đáng sợ, anh cũng biết một là khai nhận tất cả hoặc gia đình vợ con anh sống không yên ổn. Thư kí Kim nhìn Haley đang lo lắng nhìn anh thì liền nói

-Xin lỗi cô, Haley. Tôi không thể để vợ và các con mình gặp nguy hiểm nên tôi đành phải thú nhận.

Ngưng một chút, nhìn sang bên Mạc Tử, thành thật khai

-Ngày hôm đó, tách trà tôi mang lên cho Boss đã được cho thuốc ngủ, mùi của trà làm giảm bớt hoài nghi của Boss. Và...tôi cũng là người dùng gậy đánh lên Boss. tiếp tôi làm theo kế hoạch của Joy, tôi đưa Boss đến bệnh viện. Mục đích chính là không để Boss cầu hôn với Hoài An.

Thư kí Kim vì một phút ham mê tiền bạc dẫn đến sự việc xảy ra lúc này.

-Cô Haley, tôi thấy nên thú nhận đi, đừng nói tiếp sai lầm nữa.

Haley có lẽ không thể tiếp tục phủ nhận, vì cô có cố gắng bao nhiêu cũng trở thành vô ích.

-Phải! Mạc Tử, tôi đã làm tất cả chuyện đó. Chắc cậu đang cho rằng tôi là loại phụ nữ độc ác đến tận xương tủy. Ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy điều đó khủng khiếp. Nhưng tôi làm chuyện đó vì ai? Cũng là vì yêu cậu thôi.

Mạc Tử chăm chú nhìn Haley, vẫn không nói tiếng nào để cô tiếp tục nói

-Tôi nói cho cậu biết, cậu hiện tại đang giống như trả thù cho một cái xác vậy. Hahaha! Thật nực cười!

-Câm miệng!

Mạc Tử rút lên như muốn bùng phát, chỉ cần nhắc tới việc An chết, cậu sẽ giết người đó. Vậy mà Haley còn cố ý tiếp tục chọc tức cậu, dường như vậy mới có thể giải tỏa lòng cô.

-Cậu đang chối bỏ sự thật.

-An không còn trên đời, sao cậu không chịu chấp nhận và bắt đầu cuộc sống mới.

Phong Mạc Tử không thích nhiều lời, cậu lập tức lôi Joy vừa bị người của cậu bắt ở bên trong ra ngoài. Cú đâm đầu tiên trực tiếp giáng thẳng mặt Joy, khiến anh ngã xuống nền đất lạnh.

Nhìn thấy Joy bị đánh, lòng Haley đau một cách kì lạ, cô chạy lại đỡ lấy anh, trừng mắt nhìn Mạc Tử, đôi mắt đó chứa sự phẫn nộ và căm ghét cậu.

Mạc Tử vốn không quan tâm, nhìn hai người bạn thật tốt đẹp của hắn, nói

-Hai người đừng lo, sau hôm nay, báo chí sẽ loan tin tốt về hai người, đồng thời cả hai cùng nhau bóc lịch cho vui, đẹp đôi lắm.

-Mây...khốn khiếp!!

Joy tức giận nhìn Mạc Tử, ngược lại Haley vô cùng hoang mang, cô không muốn ngồi tù, cô ghét bóng tối. Rồi chợt nghĩ ra thứ gì đó, Haley nhìn Mạc Tử rồi ra điều kiện.

-Mạc Tử! Chỉ cần tha cho chúng tôi, tôi lập tức nói sự thật về vụ tai nạn kia.

Phong Mạc Tử thấy cô kiên quyết, thật ra cậu cũng đang tìm sự thật, chỉ bằng giải quyết nhanh gọn lẹ cho tiện. Nghĩ rồi cậu nói

-Được. Chỉ cần điều cô nói có ích cho tôi.

Haley đáy mắt trũng xuống, không nhanh không chậm nói rành mạch.

-An có khả năng chưa chết.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tìm em

Phong Mạc Từ lúc này thật khiến người ta kinh ngạc. Cậu không hề tỏ ra vui mừng, ngạc nhiên hay bất kì cảm xúc nào. Ánh trắng kia len lỏi qua khung cửa sổ chiếu những ánh sáng yếu ớt vào khuôn mặt hoàn mỹ, đẹp một cách mờ ảo, cậu giống như một thiên thần bị bẻ gãy cánh mà trở thành ác quỷ. Đáy mắt trong suốt chỉ cần nhìn lướt qua cũng khiến người khác giật mình hoảng sợ.

Haley đang cố dùng những từ ngữ dễ hiểu mà không động tới những từ nhạy cảm như "chết" chẳng hạn. Nhưng mà, điều cô vừa nói không hề khiến cậu có bất kì phản ứng nào, bản thân cô cũng không hiểu, người ngoài cuộc lại càng không hiểu tại sao Mạc Từ có thể thản nhiên khi nghe người mình yêu có thể còn sống.

Lạ! Quá lạ!

Thật ra không lạ một chút nào cả, có lẽ người ngoài sẽ không nghĩ ra nhưng chính cậu thừa biết, trí não, tiềm thức của cậu, tất cả đều in bóng hình An. Mạc Từ sẽ không bao giờ tin An lại bỏ cậu, chỉ là cô ấy ở một nơi nào đó mà cậu chưa tìm ra. Cho nên An còn sống là điều hiển nhiên, không phải có khả năng mà chắc chắn là sự thật.

Lời nói của Haley chính xác dư thừa, không có chút tác động với cậu.

-Nói tiếp!

Lời của Phong Mạc Từ nhẹ như một làn gió thoảng qua tai, cứ tưởng không làm hại ai nhưng là một phút giết ngàn người. Haley nghe trong giọng nói có phần đe dọa, lại không kiên nhẫn, có lẽ cậu ta đang cảm thấy lãng phí thời gian nên khuôn mặt hiện ra vài tia khó chịu.

Haley, người con gái đẹp tinh khiết giờ đã nhuộm một màu dơ bẩn, cô từ lúc nào đã trở nên xấu xa đến thế. Haley tự cười chính mình, cô đã chẳng còn là cô của ngày trước, Joy kể bên, nhìn nụ cười đó, trong lòng như có ngàn mũi dao đang trực tiếp đâm thẳng trái tim cậu. Joy biết cô đang rất đau lòng, không muốn nói tiếp nên thay Haley giải thích cho Mạc Từ

-Chúng tôi không hề hại hai người, vụ tai nạn đó xảy ra ngoài ý muốn. Lúc đưa cả hai vào viện, cậu thì chấn thương phần da đầu nên được chuyển qua phòng cấp cứu. Còn An, bác sĩ kêu cô ấy bị thương...rất nặng không có cách nào cứu khỏi, chỉ có thể chờ phép màu.

Joy không biết là nhìn lầm hay ảo giác mà lại cảm thấy người Mạc từ khẽ run nhẹ. Những điều Joy nói đều là sự thật, anh và Haley không hề có ý làm hại Mạc Từ, vì dấu sao, họ cũng là bạn chơi thân từ nhỏ. Tài xế kia vì say xỉn cả đêm, sáng ra không tỉnh táo lái xe, không tự chủ được bản thân nên gây ra tai nạn đáng tiếc. Phong Mạc Từ biết Joy không nói dối, vì bây giờ đang trong tình cảnh bị bao vây như này, nói dối chẳng khác nào tự mình chui đầu vào ổ kiến lửa.

Khi nghe An bị thương nặng, chỉ cần nghĩ cô chịu đau đớn như thế nào, cậu liền không thể giữ bình tĩnh. Trái tim cậu như bị bóp nghẹt, khó thở cùng đau đớn, lòng cậu sốt như bị cắt ra rồi sát muối vào. An nhỏ bé của cậu thật đáng thương, tại sao lại đỡ cho cậu, không cần cô cậu cũng có thể tự bảo vệ mình được mà. Bờ vai to lớn lại run lên không kiềm chế, bàn tay cũng nắm thành quyền chặt chẽ.

Joy tiếp tục lên tiếng, bầu không khí lắng xuống, âm trầm

-Tôi và Haley định sẽ đưa An đến một bệnh viện khác có đủ thiết bị bác sĩ giỏi để cứu chữa cho cô ấy. Nhưng chúng tôi quên rằng, bệnh viện này cũng là một trong những nơi nổi tiếng về các pha cứu chữa. Nơi này đã bó tay thì cũng chẳng ai tiếp nhận cứu cô ấy. Các bác sĩ cầm máu được nơi nào thì đỡ nơi ấy, An không thể sống được trong hai ngày kế tiếp. Chúng tôi ngoài chờ điều kì diệu cũng không biết phải làm gì.

-Nhưng Mạc Từ cậu biết không, ngày hôm sau đến thăm cô ấy, tất cả mọi người đều kinh hãi náo loạn lên bởi vì An biến mất một cách kì lạ. Camera trong phòng bị ai đó lật mất không thể nhìn thấy, camera ngoài hành lang lại không nhìn rõ được người đưa An đi. Nói chung, cảnh sát có những tay vào nhưng hoàn toàn không tìm ra dấu vết. Lại nói, có khả năng người đưa An đi là người rất thân của cô ấy. Biết cô ấy bị tai nạn nên trong những ngày cuối cùng muốn chăm sóc chu đáo cho An. Chúng tôi không tiếp tục điều tra nữa mà khẳng định và thông báo rằng An đã mất do tai nạn. Ngồi mộ mà cậu từng đi xem, chỉ có đất và đá mà thôi.

Joy kể lại toàn bộ sự việc, tuy có bỏ vài chi tiết ra nhưng tất cả rất rõ ràng. Người khác nghe vào có lẽ chín chín phần trăm đều tin An đã chết, còn một phần trăm kia thì sẽ tin vào điều kì diệu xảy ra.

Mà Mạc Từ chính là số ít người ở trong cái một phần trăm kia. Dù còn không phết không không một phần trăm cậu vẫn sẽ tin An còn sống. Chỉ cần là

hy vọng cậu nhất định tin.

-Người đưa An đi là nam hay nữ?

-Nữ!

Joy khẳng định, vì vóc dáng người đó nhỏ giống như những con gái bình thường. Điều cần biết Mạc Từ cũng đã biết, vẫn như cũ, trong mắt mọi người, cậu chính là con người lạnh lùng, bình tĩnh, suy xét một hồi cuối cùng xoay người, không nhanh không chậm bỏ đi. Nhìn thấy cảnh đó, Boss đi thì bọn họ còn đứng đây làm gì, lần lượt rời khỏi khu nhà hoang này.

Bên trong ngoài trừ Joy và Haley chỉ còn lẻ tẻ những tên ngu xuẩn bị Mạc Từ đánh bầm dập. Anh đỡ Haley dậy, lau nhẹ nước mắt rồi dẫn cô đi. Vì cả hai đều bị bắt đến đây nên không hề có xe, mà giờ trời cũng chỉ đang hưng hửng sáng, căn bản không có một chiếc taxi nào đi qua con đường hoang vắng này.

Và rồi cả hai đành vác bộ về, nói chính xác hơn chỉ có mỗi Joy phải đi bộ, còn Haley thì được cõng trên tấm lưng rắn rỏi. Lúc đầu cô định đi bộ cùng nhưng Joy không cho, hần nói cô con gái con lừa chân yếu tay mềm đi không nổi nên để hần cõng.

Haley trên lưng Joy, có sao bây giờ hần trong mắt cô không còn đáng ghét như lúc trước, rõ ràng chữi cô ngu ngốc đủ kiểu nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy không buồn ngược lại vui mới đúng. Cô dù thấy có lỗi vì để hần cõng mình, nhưng mà cô không muốn xuống nào chút nào, tự dưng mê luyện cái cảm giác lạ này, nó khiến cô ấm áp. Haley áp mặt vào cổ hần, vì buồn ngủ cô dụi vài cái và chẳng biết rằng hành động vô ý đang tạo áp lực cho người ở dưới.

-Sao dừng vậy?

Haley bỗng thấy Joy khựng lại thì thắc mắc. Hần không trả lời, thà cô xuống, bàn tay to lớn chạm lên da mặt Haley, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, nói

-Đột nhiên muốn hôn mày.

-Hôn đi!

Haley đồng ý, thật sự nghiêm túc chấp nhận Joy, cô muốn tìm một thứ gì đó từ hần mà ngay cả Mạc Từ cũng không thể làm được, yêu Mạc Từ Haley mệt mỏi lắm rồi, vì sao cứ phải cố bám lấy một người không yêu mình, vì sao bây giờ cô mới chịu nhận ra điều cô bỏ lỡ. Joy ngạc nhiên, nhưng cũng nhanh chóng mỉm cười cúi xuống, cướp lấy đôi môi đỏ mọng mà mình mong ước. Mặt trời tỏa ánh nắng của buổi bình minh, chiếu lên đôi con người, đẹp đến không tưởng.

Câu hỏi đặt ra là cái gì nhanh nhất? Cây, cỏ, hoa, lá, cành, chó, mèo, gà, vịt, súng, tổng thống Obama, anh da đen...tất cả đều sai bét. Vì thời gian chính là cái chạy nhanh nhất.

Diễn hình, một năm đã trôi qua, mọi thứ, từ con người đến cây cảnh đều đã thay đổi, chỉ có hồi ức là còn nguyên vẹn. Giờ ra ngoài đường, hỏi có biết Phong Mạc từ là ai không? Đảm bảo câu trả lời hầu như là có. Một năm nay, cậu vẫn tiếp tục vùi đầu vào công việc, làm công ty phát triển vượt bậc, độ hot của cậu còn hơn bất kì ca sĩ diễn viên nào. Các mặt báo đều chụp cảnh cậu bắt tay đối tác phát triển dự án, tin tức nhiều vô kể. Tuy nhiên, ai ai cũng cho rằng cậu thích nam, bởi bên cạnh cậu mãi không có bóng dáng cô gái nào, ai mom mem tới gần là cậu tránh như tránh hủi.

Phía trên con đường có thể nhìn thấy cánh đồng lúa vàng ươm chín mùa kia, là chiếc xe hơi đắt tiền quen thuộc. Phong Mạc Từ dựa vào cửa xe, ngắm cảnh, dạo này cậu rất thích đến đây, vì không khí ở đây khiến cậu thoải mái không bị áp lực.

Một năm, một năm tìm kiếm bóng dáng em. Anh hoàn toàn không đủ kiên nhẫn để tiếp tục đợi, anh đã tìm em rất lâu mà sao mãi chưa chịu xuất hiện.

Trò chơi trốn tìm này khiến anh sắp phát điên rồi, em còn không màu xuất hiện anh thật sự sẽ tức giận mất.

Thời gian qua, có biết anh phải khổ sở thế nào không? Cuộc sống anh không có em chẳng khác nào trồng cây nhưng không tưới nước.

Em...đang ở đâu?

-Này anh! Để xe giữa đường vậy, tôi là cảnh sát đây, muốn không bị ở tù gọt móng thì lái qua chỗ khác mau.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Điều không ngờ tới

Giọng nói này, nửa quen lại nửa không. Trong như nước mùa thu, nhẹ nhàng tựa con gió, bên trong có vài phần trêu đùa không che dấu. Phong Mạc Từ

theo bản năng, khẽ quay đầu lại người vừa phát ra giọng nói ấy.

Trước mặt cậu, một cô gái có mái tóc ngắn nhuộm đỏ, khuôn mặt xinh đẹp trưởng thành, đôi mắt híp lại lộ ra ý cười. Phong Mạc Từ thoáng có chút ngạc nhiên, xong khuôn mặt hiện lên nét cười nhẹ của mùa xuân.

-Hong Yên tiểu thư! Chào mừng trở về nước.

Một câu gọi, một lời chào lịch sự cho người bạn đã lâu không gặp rất đời bình thường.

Phải! Cô gái vừa phát ra giọng nói đó chính là Hồng Yên, con gái ruột chủ tịch Hồng. Cô và Lâm đã qua Mi hai năm, vì một số chuyện quan trọng nên đã trở về đây. Hồng Yên nhìn Phong Mạc Từ, những năm qua thật sự có quá nhiều thay đổi, thay đổi nhiều và nhanh đến mức khó tin, làm người khác nghĩ đây chỉ là một con ác mộng. Mạc Từ trước mặt cô vẫn như trước, một phong thái khiến người ta ngưỡng mộ, ung dung, bình thản, dường như không gì có thể làm cậu lay động. Nhưng nếu nhìn sâu vào vấn đề một chút, một khía cạnh khác sẽ mở ra, cậu bây giờ chỉ sống cho phần thể xác.

Hồng Yên có chút xót xa cho cậu, đôi mắt không chút sức sống đó làm cô có chút áy náy. Chỉ là chút áy náy này sẽ mau kết thúc thôi.

-Cảm ơn! Đừng gọi tôi là tiểu thư tiểu các gì đó, nghe xa cách lắm. Mà này! Ban này tôi có đùa một chút, không vấn đề gì chứ.

-Không!

-Hehe! Tôi đi học lõm đấy, bạn tôi, cô ấy nói riết làm tôi cũng quen luôn.

-Bạn cô rất vui tính!

Hồng Yên nghe cậu nói cũng chỉ cười trừ, có mấy ai biết trong lòng cô đang gào thét dữ dội, vui cái con cóc khô bởi mỗi lần cô ấy tự cho mình là cảnh sát sẽ dùng bạo lực đánh người ta tới tấp, cô đã ném thư, mùi vị đau đến thấu xương chứ chả chơi.

Hồng Yên đang nghĩ vẩn vơ, không biết cái nơ ron tốt bụng nào đó trong não nhắc cô nhớ tới chuyện quan trọng. Đúng rồi! suýt nữa quên, cô mất công tìm tới đây gặp Phong Mạc Từ là có chuyện quan trọng.

-Giám đốc Phong! Tôi mai là tiệc đính hôn của tôi, anh đã đọc qua thiệp mời chưa?

Hồng Yên hỏi, ánh mắt có phần mong chờ. Nhưng người đối diện có vẻ chẳng mấy quan tâm, ậm ừ cho có, sau đó tiếp tục dựa cửa xe, hai tay đút túi quần, tiêu sái ngắm cảnh núi rừng.

-Tôi rất vui nếu anh đến chúc mừng chúng tôi.

-Tôi rất bận. Tôi sẽ gửi quà đến.

Phong Mạc Từ đúng là chuyên gia đánh gục ý chí người ta. Nếu không phải vì Lâm giao nhiệm vụ, có cho tiền cô cũng không làm. Thực sự muốn chảy cả mồ hôi khi thuyết phục Phong Mạc Từ, khí thế bức người vô cùng.

Nhưng mà Lâm ít khi nhờ vả cô, lần này anh ngoại lệ trực tiếp nhờ cô giúp đỡ, chả nhẽ cô để cho vị hôn phu tương lai thất vọng, không được à nha, cô đành cố gắng thôi. Nghĩ vậy, cô nghiêm túc lên tiếng

-Quà cáp có đáng gì, cái tôi muốn là thành ý cơ. Anh không đến chính là không nể mặt chúng tôi.

Mạc Từ nghe Hồng Yên dùng cái thành ý bắt ép người khác khiến cậu có chút buồn cười. Từ lúc nào, một Hồng Yên luôn khép nép, hiền lành, luôn tôn trọng người khác nay lại trở nên đánh đấm cương ngạnh đến thế, phải chăng lúc qua Mi đã bị lây nhiễm tính của người khác.

Nhưng Hồng Yên lúc này cậu cảm thấy tốt hơn trước rất nhiều, không còn la con búp bê thụ động, linh hoạt nhanh nhẹn vô cùng, thu hút ánh mắt người khác. Cậu biết đằng nào cũng khó từ chối Hồng Yên, vậy chi bằng chấp nhận cho lệ, đỡ phiền phức. Phong Mạc Từ lấy điện thoại, nhấn vào dãy số, lúc sau một giọng nói có phần tươi trẻ vang lên giữa không trung.

-Alo! Thư kí Tiến đang nghe.

-Xếp lịch hẹn tối mai vào hôm khác. Tôi có việc.

-Dạ vâng, Boss!

Hồng Yên cười cười, trong lòng cực kì hài lòng với hành động vừa rồi của Phong Mạc Từ. Quả nhiên người này làm gì cũng cực kì nhanh nhẹn nhạy bén khiến người khác nể phục.

Nhiệm vụ của cô xong rồi thì còn ở đây làm gì nữa, cô tạm biệt cậu, lái con xe bóng loáng cũng đang nằm chinh ỉnh giữa đường bỏ đi.

Một ngày cộng tám tiếng sau,

Tại đại sảnh lớn nhà họ Hồng, người được mời đến dự tiệc gần như đã đông đủ. Quả không hổ danh tiệc đính hôn của con gái chủ tịch Hồng, tất cả mọi

thứ đều rất long trọng, những vị khách mời đến cũng thế, không phải dân kinh doanh hạng lớn thì cũng là ông trùm bất động sản, người nổi tiếng, và một số ít còn lại.

Và có một điểm rất sáng tạo trong bữa tiệc khiến ai cũng hứng thú, đó là mặt nạ. Mỗi người đến dự sẽ được nhân viên ngoài cổng đưa cho một chiếc mặt nạ để đeo. Thật mà nói, khách mời đến cũng rất kén về việc để lộ mặt, cho nên khi đeo mặt nạ báo chí sẽ không biết, tránh phiền phức xảy ra.

Phong Mặc Từ đeo mặt nạ, thản nhiên đi vào bên trong, rất nhanh hòa vào giới kinh doanh trò chuyện.

Trong phòng,

Hồng Yên vội vàng đá tan cánh cửa bay vào bên trong, thờ hồng học, trên người cô mặc một bộ váy đầm bó sát đầy quyến rũ, mái tóc uốn lộn xinh xắn cũng vì chạy mà trở nên rối loạn. Lân đang ngồi trên ghế, một thân bánh trai chững chạc, đứng lên đi đến bên cô, nhẹ lau giọt mồ hôi còn vương đọng trên trán.

- Có mệt không? Lân sau từ từ mà đi.

Lân quan tâm hỏi, cô nghe mà không khỏi mát lòng, trên mặt phủ một rặng mây hồng nhạt. Đã ngại thì chớ, con tiểu quỷ bên kia lại còn cười khúc khích khiến cô muốn độn thổ. Hồng Yên then quá hóa giận, quăng cái túi hàng hiệu của mình vào cô bạn đang che miệng cười kia, mắng

- Mỹ An đáng ghét! Cậu có thôi cười không hả?

Mỹ An nhanh nhẹn né khỏi chướng ngại vật, nhìn Hồng Yên hung dữ nổi giận phùng phùng như trâu chuẩn bị húc người thì liền im bất, cô không có muốn bị thương đâu, sau đó giả bộ nghiêm túc nói

- E hèm! Có chuyện gì mà gấp gáp vậy tiểu thư.

Hồng Yên lúc này mới chịu trở lại bình thường, không trả lời Mỹ An mà nhìn ngang ngó dọc tìm người, lúc sau không thấy người cần tìm mới thắc mắc quay lại hỏi

- Cô ấy đâu?

- Ra ngoài đi dạo. Có chuyện gì sao?

- Đương nhiên là có, Phong Mặc Từ đến rồi.

Mỹ An và Lân liền giật mình, vô tình lên tiếng cùng lúc

- Nhanh tìm cô ấy về mau!!!

Đằng sau sảnh lớn nhà họ Hồng chính là một khu vườn rất đẹp, cây cảnh ở đây được chăm sóc tốt, nhìn sơ qua dễ bị hiểu lầm thành công viên, nhưng diện tích nhỏ hơn công viên khá nhiều. Phong Mặc Từ một mồi dựa vào ghế đá, so với sự ồn ào náo nhiệt trong sảnh thì cậu thích ở đây hơn, ở trong đó lâu rất ngộp, tiếp chuyện với những người kia làm cậu hơi khó chịu.

Mặc Từ nhắm chặt mắt, làn gió nhẹ thổi qua gương mặt hoàn mỹ

- Ngoài anh ra, người khác không có bản lĩnh làm em thích nhiều này đâu.

...

- Nay, đang làm gì đấy?

...

- Em yêu anh, rất nhiều, anh từ giờ chỉ được nghe lệnh em. Nếu anh quan tâm người con gái khác, em sẽ đấy, và lúc ghen em sẽ chẳng biết mình định làm gì đâu.

...

- Tên khốn, anh cực kì khốn nạn. Em cố tình tránh mặt anh đấy. Quan tâm em? Em thật sự rất tức giận, để em leo cây, để em có đơn. Anh nghĩ một câu xin lỗi là xong sao?

Từng kí ức từng lời nói của cô cứ hiện lên trong suy nghĩ cậu, chỉ cần nhắm mắt, hình ảnh An ám ảnh trong tâm trí, cậu không có cách nào quên được hình bóng ấy, như liều thuốc phiện, đã lao vào đường như không thể thoát ra. Đã bao đêm cậu gặp ác mộng cậu cũng không đếm nổi, cậu mơ cô một mình chịu đựng đau đớn, mơ cô trở nên tuyệt tình không muốn gặp lại cậu. Rất nhiều, rất nhiều giấc mơ Mặc Từ không dám tưởng tượng.

Có lẽ trong mắt người khác, cậu là người đáng ngưỡng mộ bởi vì cậu có mọi thứ trên đời. Gia đình giàu có hạnh phúc, bố mẹ hoàn hảo, bạn bè tốt, công việc thuận lợi, giỏi và hoàn hảo. Tất cả đều đúng với cậu chỉ có điều cậu không hề cảm thấy vui vẻ, dù chỉ là một chút.

-Ngộ nhỉ? Sao chân em có bốn ngón mà còn chạy nhanh hơn loài người bọn chị năm ngón vậy.

Một giọng nói lập tức phá tan mọi suy nghĩ trong đầu Phong Mặc Tử, vì sao, vì giọng nói ấy quá đỗi quen thuộc, tưởng chừng như rất khó để nghe lại lần nữa. Nhưng mà cậu lập tức đánh tan suy nghĩ đó, không có khả năng An lại ở đây, chắc là lầm người. Phong Mặc Tử một lần nữa lắng nghe giọng nói đang phát ra đằng sau rậm cây kia.

-A! Khó hiểu quá, thôi kệ đi. Mà cún con nè, em đừng có đi dụ gái nhà lành nghe chưa, milu mà thấy sẽ không thích em đâu.

-Gâu! Gâu!

-Ngoan lắm.

Phong Mặc Tử nghe cuộc đối thoại giữa người và chó mà không nhìn được môi nhếch lên một nụ cười hiếm có. Trên đời còn có người con gái ngây thơ đến vậy sao? Suy cho cùng, Mặc Tử cảm thấy giọng nói êm tai này rất giống cô ấy, thay vì đứng đây tò mò, cậu đứng lên, bước về phía rậm cây đó.

Còn vài ba bước là có thể nhìn thấy mặt cô gái đó, bỗng từ đâu Hồng Yên hét hoảng gọi tên cậu.

-Phong Mặc Tử! Đừng!

Cậu quay người nhìn Hồng Yên đang vội vàng chạy tới,

-Giám đốc Phong sao lại ở đây!

-Tôi không thích trong đó

-Haha! Vậy sao? Nhưng cũng sắp đến tiết mục quan trọng rồi, anh cũng nên vào tham dự cùng mọi người.

Phong Mặc Tử không nói gì, chăm chú nhìn vào rậm cây ngay kia, không một tiếng động, có lẽ đã đi rồi, trong lòng không khỏi thất vọng. Nhìn hồng Yên đang chờ, cậu chậm rãi trả lời.

-Được!

Trong phòng,

-Cậu có biết nguy hiểm không hả? Nếu mình không nhanh tay kéo đi thì bị lộ rồi đấy.

Mỹ An bực dọc trách mắng người trước mặt mình, lại chỉ thấy cô ấy không nói gì, lẳng lặng vuốt lông cún con.

-Thôi! Đừng trách cô ấy nữa.

Lân nhẹ nhàng khuyên Mỹ An, sự tức giận cũng vui phần nào liền nói

-Phương Hoài An, tôi cũng chỉ lo cho cậu.

-Tôi biết!

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Về nhà

Mọi người đang ăn uống trò chuyện vui vẻ thì nhân vật chính tới. Nhiều ánh mắt hướng lên trên lầu, chỉ thấy một cặp trai tài gái sắc khoát tay cùng nhau bước xuống. Nữ thì quyen rũ trong bộ đầm bó sát màu đỏ, nam lịch lãm với tây trang, chỉ có thể dùng hai từ miêu tả cho suy nghĩ của những người bên dưới lúc này, đó là hoàn hảo, cực kì hoàn hảo, thực khiến người khác ghen tị.

Sau một hồi phản trình bày dài dòng đầy buồn ngủ của MC, giới thiệu đầy đủ các nhân vật có mặt tại đây thì tới tiết mục khiêu vũ. Tiết mục này coi như không nhằm chán lắm, Lân lịch sự đưa tay ra mời Hồng Yên, cô cũng thuận theo nắm lấy, cả hai bắt đầu bước ra phía trước, khiêu vũ theo bản nhạc. Thấy vậy, mọi người cũng không còn ngại ngùng, lần lượt từng cặp từng cặp bước ra khiêu vũ.

Chủ tịch Hồng cực kì hài lòng, tâm trạng vui vẻ phần khởi, tiếp tục trò chuyện với mấy người bạn già. Nhưng khi liếc qua một nơi không có nhiều ánh sáng, ông thấy Phong Mặc Tử đang đứng đó, dựa vào cửa sổ làm bằng kính lớn, đôi mắt nhắm nghiền, trầm tư. Mặc dù nhiều cô gái đẹp e thẹn đến mở lời cùng khiêu vũ nhưng hình như đều bị từ chối cả. Chẳng hạn như lúc này, là nữ ca sĩ đang hot nhất bây giờ đích thân đến mời vậy mà bị cậu từ chối phũ phàng, đành ngậm ngùi bỏ đi. Ông suy nghĩ mãi, ngay cả người như ông còn phải động lòng trước vẻ đẹp của phụ nữ, thế nhưng Phong Mặc Tử chẳng

có chút mây may quan tâm. Suy nghĩ riết, tóc đen cũng biến thành muối tiêu mới nghĩ ra, cuối cùng ông kết luận.

Một trăm lẻ một phần trăm thẳng nhóc đó thích đàn ông.

Xong xuôi, chủ tịch Hồng tự khen mình thông minh, tự hào một lúc mới quay sang tiếp tục nói chuyện với mấy lão muối tiêu giống mình.

Phong Mạc Từ bỗng dung hắt hơi một cái, cũng chẳng hiểu vì sao nữa. Cậu thực sự mà nói không có hứng thú với việc khiêu vũ, càng không thích phải động chạm bất kì cô gái nào nên mới ra đây tránh. Nhưng cái số trời định, trốn đâu cũng bị bao lấy, phải từ chối không biết bao nhiêu người, miệng cũng muốn rồi luôn rồi.

Đối diện với nơi Mạc Từ đang đứng cách hai mươi bước chân, có một cô gái xinh đẹp bị vướng víu bởi vài tên con trai. Cô bực bội với đám người này, đã nói không là không mà cứ cố mời cô khiêu vũ cùng, dai như đũa ấy.

Nếu trách thì cũng khó trách bọn họ, cũng tại cô rất có sức hút. Cô gái này mặc một chiếc đầm ren dài bó sát người, tôn lên vóc dáng hoàn mỹ, vì là áo không tay nên làn da trắng như tuyết lộ ra ngoài, bờ vai mảnh khảnh tinh tế, tính ra cô cũng không cao lớn như những cô người mẫu, có chút nhỏ bé, cũng vì nhỏ bé nên khiến người khác nhìn vào liền muốn bảo vệ.

-Để đó mình giải quyết cho.

Mỹ An một thân trang phục màu đen bước lên, lập tức giúp cô đuổi mấy tên công tử đó rồi hỏi thúc.

-Đi nhanh lên!

-Cảm ơn cậu.

Phong Mạc Từ vẫn đang nhắm mắt, đột nhiên cảm thấy có người đang bước đến chỗ cậu, tiếng gày cao gót khắp khênh càng ngày càng gần, cuối cùng dừng lại. Hàng lông mi cậu dần mở ra khẽ nhủ mày nhìn người trước mặt. Quả nhiên chính là đến tìm cậu, Mạc Từ có chút không vui khi cứ bị liên tục làm phiền thế này. Định tiếp tục mở miệng từ chối như những cô gái khác mà chưa kịp thì

-Có thể hay không cùng tôi...nhảy một đoạn.

Giọng nói này, không thể lầm lẫn, cô gái trước mặt cậu và cô gái ở rậm cây kia chính là một. Phong Mạc Từ nheo đôi mắt thâm sâu nhìn cô, ánh sáng chỗ này vốn rất ít lại thêm mặt nạ che khuất một nửa khuôn mặt, thật không thể thấy rõ, mờ mờ nửa thật nửa ảo. Nhìn sơ qua thoát rất đẹp, mái tóc dài được búi gọn lại, vài lọn tóc mai vương trên gò má mịn màng, đôi môi thoa lên một lớp son đỏ trông giống một trái táo khiến người ta ham muốn cắn lên đó một cái.

Không thể không thừa nhận, Mạc Từ có một phút ngỡ ngàng, không bởi vì cô xinh đẹp mà ngỡ ngàng, mà là vì, cô thật sự giống một người.

Cũng chẳng biết có ma lực gì lại khiến cậu nắm tay cô, đường hoàng dẫn ra chính giữa sàn nhảy. Cậu nhẹ bắt lấy eo nhỏ, để người cô dán lên mình, tay cô đặt trên vai cậu, cả hai không ai nói gì, lặng lẽ cuốn theo dòng nhạc, từng bước chân, từng cử chỉ, đều rất thuần phục.

Phong Mạc Từ cảm thấy cô rất giống An An, từ giọng nói tới vóc dáng nhỏ bé đó. Nhưng quả thực dưới ánh đèn vàng mờ mờ ảo ảo cậu không thể phân biệt. Đặc biệt còn một điều rất mâu thuẫn.

An không biết khiêu vũ, về khoản này cô dốt đặc. Trên người cô gái trong lòng cậu lúc này có một mùi nước hoa nồng đậm khác hoàn toàn với An, và An dị ứng với nước hoa.

Hiện tại, cả hai người đều cảm nhận được hơi thở nóng rực của đôi phương, nhịp tim bỗng đập loạn.

Mạc Từ không biết vì do tiếng nhạc êm nhẹ hay vì lâu rồi không tiếp xúc với phụ nữ, cả người bỗng mê mẩn giây phút này, thực không muốn cô gái này rời khỏi vòng tay mình. Cậu khẽ cúi đầu nhìn cô, trùng hợp ánh mắt cô cũng đang nhìn cậu, đôi mắt cô rất đẹp, long lanh, chất chứa một chút u buồn mà cậu không biết. Cậu cũng không có ý định muốn biết, dù sao cũng không gặp lại.

Không gặp lại! Vì sao từ ngữ này vừa nghĩ đến khiến tim cậu như bị siết đi. Rõ ràng là lần đầu gặp cô, cùng lắm là khiêu vũ cùng nhau, cái cảm giác quen thuộc ảm áp cứ bao quanh lấy cậu như thể hai người đã từng quen biết nhau. Ánh mắt đó nhìn cậu đầy yêu thương, nhưng nhớ. Đột nhiên cậu cảm thấy sợ, sợ cô biến mất mãi mãi.

Bản nhạc kết thúc, mọi người đồng loạt vỗ tay khen thưởng, tiếng ồn đó đủ cho một người nhỏ bé như cô thoát khỏi cậu lên vào trong đám đông rồi đi. Như một chú chuột con lạnh lẽ, tựa một làn gió thoát ần.

Phong Hoài An thở hồng hộc, trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi, cô nhẹ lau đi, cũng do vội chạy nên mới thế. Mà cũng phải thôi, cô đầu có can đảm mà tiếp tục đứng đó, đối diện với cậu, cô sợ không kim nén được cảm xúc của bản thân. Nhìn xung quanh, à vì vội quá nên cầm đầu mà chạy chẳng thèm nghĩ sẽ đến đâu. Cái dinh thự to như mê cung này của nhà Hồng Yên khiến cô phát hoảng, hoang mang nhìn ngó, sợ rằng đã lạc mất rồi.

Trên là bầu trời, dưới là mặt đất, xung quanh toàn cây là cây thì biết đi lối nào cho phải, huống chi lúc này toàn màu của buổi đêm bao phủ.

Đành vậy, ngồi chờ có người vô tình đi qua đây nhìn thấy mình thôi. Cô thở dài, vén làn váy dài rồi ngồi xuống bên gốc cây. Ai da, lạnh thật đấy, gió cứ lùa lùa thổi qua, chiếc váy mỏng này sao có thể chống lạnh cho cô cơ chứ, bờ vai cô run hết cả lên rồi.

An dùng hai tay xoa xoa vào nhau, thổi hơi vào cho ấm. Nhưng cái mặt nạ cản trở công chuyện, làm vướng víu vô cùng, mà cũng phải cảm ơn nó, nhờ nó mà Phong Mặc Từ không hề biết là cô, đây cũng là kẻ Hồng Yên nghĩ ra cả. An đưa tay lên tháo, chiếc mặt nạ tuột ra khỏi khuôn mặt xinh đẹp.

Cũng ngay lúc ấy, một bàn tay to lớn từ phía sau che lại đôi mắt cô, An sững sốt, có người ở đây này giờ sao?

Nhưng mà...Ai?

Cô định gỡ bàn tay ấy ra nhưng còn chưa kịp thì lại bị một bàn tay khác nắm chiếc cằm nhỏ của cô quay lên. Và rồi, đôi môi khô khốc do lạnh liền được bao phủ bởi một làn môi ấm áp khác.

Ánh trăng sáng rực một góc, màu xanh huyền ảo, to tròn, lung linh. Ngay lúc này, tưởng chừng cả thế giới chỉ có riêng hai người. Hoài An vì bất ngờ nên quên phản ứng, cô vốn muốn thoát ra rồi đánh tên đó một trận, bỗng người thấy một mùi hương thoang thoảng quen thuộc đến nỗi có lẽ cả đời cô cũng không quên. Cái mùi bạc hà đầy quyến rũ khiến trái tim cô rối loạn. Bây giờ cô cũng không biết mình phải làm gì nữa, đôi tay này không nỡ đẩy cậu ra, cũng chẳng muốn tiếp tục tiến sâu vào. An không nhìn thấy khuôn mặt cậu lúc này, cũng không nhìn được bất kì thứ gì ngoại trừ một mảng màu đen từ bàn tay cậu mang lại. Hơi thở phả vào gò má cô, gần gũi, ấm áp vô cùng nhưng mà khi Mặc Từ rời khỏi môi cô, thực sự có chút man mác buồn.

Bàn tay che mắt cô cũng hạ xuống, khẽ mở đôi mắt mình ra, khuôn mặt điển trai nào đó liền đập vào mắt. Nhìn nét mặt cau có của cậu, cô cười khổ, a gần rồi.

-Anh phát hiện ra em từ lúc nào?

An hỏi, nụ cười trên môi ghen đáng, cô biết, cũng không thể giấu cậu cả đời, nên tình huống như vậy đã chuẩn bị từ trước, chỉ là khi đối mặt có chút xót xa.

-Em còn định trốn anh đến bao giờ?

Phong Mặc Từ không trả lời câu hỏi kia. Chỉ nhẹ nhàng nắm bàn tay lạnh cóng của cô hôn lên, đây mới là vẻ nhớ nhung, giọng có chút run run mắt bình tĩnh hơn mọi ngày. An vì hành động của cậu mà trái tim thổn thức, đôi mắt long lanh nhìn cậu không dám nói gì.

Mặc Mặc Từ kéo mình ra khỏi đây, tay cậu nắm lấy tay cô thật chặt. An như người mất hồn, bị cậu dẫn ra khỏi đến chỗ để xe mới u ớ hỏi đi đâu. Lại chỉ thấy Phong Mặc Từ cười, một nụ cười mà cả năm nay chưa từng xuất hiện, tuy là phớt qua, nhưng cứ như liều thuốc nghiện làm cô không thể dứt.

-Về nhà!!!

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Gieo họa

Một năm qua, bây giờ gặp lại, cứ ngỡ là mơ, nhưng thà là mơ, đừng để tỉnh lại rồi thất vọng. Hạnh phúc sao quá đổi mong manh, cái khoảnh khắc nghĩ bản thân hạnh phúc, sự thật lại rất đau lòng. Giống như cô, về nhà, nghe sao bình dị ấm áp, chỉ là, liệu còn giống như ban đầu.

Đáy mắt cô chùng xuống, nhìn bàn tay kia nắm tay mình thật chặt, có chút xót xa. Mạnh dạn rút tay ra khỏi, ánh mắt cậu nhìn cô đầy ngạc nhiên, không nói gì, cô quay mặt đi.

-Em...

Phong Mặc Từ muốn hỏi tại sao, nhưng ở chỗ ghen đáng lại, không thốt được lời nào. Dù không muốn thừa nhận nhưng cả hai dường như đã có một khoảng cách lớn. Mỗi người một tâm tư không thể nói cho đối phương biết.

Bắt đầu từ đâu? Nói về gì? Có biết bao nhiêu chuyện phải kể? Giải thích thế nào?

Đó là vết thương chưa lành, ai cũng không muốn nhắc lại.

Một vết nứt chưa thể hàn gắn.

Đúng! Chưa thể hàn gắn, chỉ dành cho kẻ nhút nhát, yếu đuối. Còn Mặc Từ, cậu có suy nghĩ của riêng mình, cả cuộc đời cậu gắn định chỉ yêu một người con gái, mãi không đổi.

Dù người con gái đó có ra sao, có như thế nào, cậu vẫn yêu mà thôi. Cho nên, cậu tuyệt đối không chấp nhận cái khoảng cách giữa hai người.

Ôm cô vào lòng, để cô tựa vào bờ ngực rắn chắc, để cô có thể cảm thấy an toàn, tin tưởng cậu.

- Anh nhớ em, hiện nhớ đến điên rồi, biết không?

Giọng cậu trầm khàn lại tựa như một làn gió thổi qua vành tai cô, sau đó đi vào tim cô. An có vài phần thổn thức, cảm động, và ngọt ngào, cô đã từng quên mất cái cảm giác này.

- Em có mệt không? Nếu mệt, nghỉ ngơi đi, tựa vai anh, núp sau lưng, để anh bảo vệ, đừng lúc nào cũng một mình gồng lên chịu đựng tất cả.

An nằm trong vòm ngực, nghe cậu hỏi, nghe cậu nhắc nhở, nghe lời xoa dịu tâm tư, không kìm được bờ vai nhỏ gầy khẽ run lên. Những lời đánh trúng trái tim, ý thức bỗng rối loạn, như đứa trẻ được dỗ dành lại càng uất mà khóc to hơn.

An nức nở, nước mắt cứ lần lượt lăn dài trên gò má, thấm ướt một mảng sơ mi trắng của cậu.

Vẫn biết rằng quá khứ ở đằng sau và phải sống cho những gì phía trước. Nhưng đôi khi đôi chân vẫn bước ngược để dẫn ta về với những nỗi đau.

...

Mở cửa, bước vào nhà, đèn chùm lấp lánh bật lên, đôi mắt cô thoáng ngạc nhiên không nói lên lời. Mọi thứ cứ như chưa hề thay đổi, đồ đạc giữ nguyên vị trí, những cây cô trồng hồi trước còn bé nay đã bệ vệ đến thế, chứng tỏ chúng vẫn được chăm sóc đầy đủ.

Đưa tay chạm vào cửa kính lớn, nhìn ra thành phố bên ngoài, trong lòng bỗng xao xuyến.

- Tắm đi! Anh chuẩn bị nước ấm cho em rồi.

Phong Mặc Tử nói, tiện tay đưa một chiếc áo sơ mi mới của cậu cho cô. Cầm trong tay áo cậu, trong phút chốc mặt cô ửng hồng, lại nghĩ đến một năm trước khi ở bệnh viện, cả hai đã...

- Nghỉ chuyện ở bệnh viện?

Cậu cứ như con sâu đi guốc trong bụng cô vậy, cái gì cũng đoán ra được. Làm An ngượng chín mặt mũi, không biết đào lỗ chui ở đâu cho vừa, trong ba mươi sau kể, lúc này kể chạy là thượng sách.

Ví thế, An phốt vào phòng tắm, đằng sau chỉ thấy cậu cười thoải mái nói

- Yên tâm, hôm nay mệt em rồi, lần khác sẽ "ăn" em

Một lúc sau, An nhón chân bước ra, áo sơ mi rộng thùng thình nhìn cô lại thấy nhỏ bé hơn. Tóc búi gọn đằng sau, có phần rối bời, nước từ chân tóc chảy xuống chiếc cổ trắng nõn nhìn quyến rũ vô cùng.

Đáng chết! Tuy nói sẽ không làm "thịt" cô nhưng nhìn cảnh này cứ như thách thức giới hạn của cậu vậy.

Nuốt xuống dục vọng, Mặc Tử đến bên cô, dận dò

- Sấy tóc rồi ngủ sớm đi!

Chưa kịp để cô nói câu nào liền bỏ vào phòng tắm. An nhìn cậu đầy khó hiểu, sau đó đành lắc đầu bỏ vào phòng ngủ.

Sấy tóc xong cô liền đi một vòng quanh nhà, ngó lại những thứ mình yêu thích, từng góc ngách đều gọi lại những kỉ niệm giữa hai người. Đã quá lâu cô không ở đây, nhưng mọi đồ đạc cất ở đâu cô vẫn nhớ như in, không hề thay đổi.

Trái tim cô cũng chẳng hề thay đổi, hồi đó còn cho rằng, hai người yêu nhau sẽ có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, một mái nhà ấm áp. Cô tự cười chính mình ngây thơ, giấc mơ thiếu nữ rồi cũng sẽ kết thúc, và cô thì kết thúc từ lúc tỉnh lại sau cái chết.

Chạm vào chiếc ghế sofa, đây là nơi cả hai thường cùng ăn chung một đĩa trái cây, xem chung một bộ phim, cùng trò chuyện. Có lẽ đây là lần cuối cùng cô ở đây, được nhìn ngắm những thứ này, được chạm vào.

Và cũng là lần cuối cùng ở bên Phong Mặc Tử.

Tiếng cửa phòng tắm bật mở, Mặc Tử bước ra, trên người khoác chiếc áo tắm màu đen. Từng giọt nước từ mái tóc ngắn nhỏ giọt xuống như tô điểm cho cậu càng trở nên hấp dẫn.

Nghe được tiếng động trong bếp, cậu nhanh chóng bước vào. Trước mắt cậu, An đang nhún chân lấy chai rượu trong tủ. Thấy cô còn chưa đi ngủ, cậu lên tiếng nhắc nhở, nhưng hình như cô chẳng thèm nghe, liền mình mở nắp chai đổ rượu vào ly sành, nhìn cậu nói

- Uống một ly chúc mừng cho hai chúng ta nhé!

- Em không biết uống

-Một ly thôi mà. Không có gì.

Nhìn cô cố chấp không chịu nghe lời, ngang bướng nhắm mắt uống cạn ly rượu đỏ mà cậu nổi nóng. Bước đến gần lại không để cô tiếp tục uống ly thứ hai, cổ tay cô bị nắm chặt, chai rượu bị cậu cầm lấy mất. An nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu, vùng vẫy đòi lấy lại chai rượu.

Hương thơm từ sữa tắm trên người cô xộc vào mũi cậu, càng vùng vẫy cơ thể nhỏ bé lại càng phập phồng trong lớp áo mỏng. Đôi môi đỏ mọng uất ức ngậm chặt vào nhau, má đỏ hồng do men rượu mà trông giống như trái đào to, thật khiến người khác muốn cắn vào đó vài nhát. Cũng không phải lần đầu cậu nhìn thấy, nhưng là lần đầu từ lúc gặp lại cô, đôi mắt cậu khẽ lay động.

-Lì lợm!

Cậu quát, nhẹ thôi, rồi cậu nhấp một ngụm rượu từ chai dần dần mò tới đôi môi hồng kia hôn sâu. An nhận rượu từ cậu, không phản kháng cũng chẳng chống cự, cùng cậu dây dưa mưa gió. Nóng bỏng, dồn dập, và cuồng nhiệt, Mạc Từ hung hăng tàn ác dầy vò môi cô, đến nỗi không cho cô có thời gian để thở. Mỗi lưỡi cậu khuấy đảo, hương vị ngọt thanh của rượu hòa quyện làm cô mê mẩn.

Ly thủy tinh trên bàn do va chạm mà rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh. Tiếng động đó cũng chẳng hề làm ảnh hưởng đến hai người. Chờ tới khi An không chịu nổi nữa cậu mới luyến tiếc rời môi cô. Định chỉ dạy cho cô một bài học nhỏ thôi, nhưng ngay lúc cậu cho rằng sẽ thả cô ra thì nhìn thấy nụ cười rất chi là đều của cô.

Phải! Cô nhếch môi cười, ánh mắt lộ rõ vẻ gian xảo.

Bỗng Phong Mạc Từ nhận ra điều gì đó, trên mặt nổi vài vệt đen, trầm giọng hỏi

-Thì ra ngay từ đầu đã có ý định quyến rũ anh. Thành công rồi, em vui không?

-Đương nhiên. Để anh lột tròng đầu phải dễ, em thấy thật tự hào.

-Lại còn mạnh miệng, dám quyến rũ anh, đêm nay em chắc chắn rồi.

Cậu nói xong liền dùng một tay vác cô lên vai, nhanh chóng bước vào phòng ngủ, An hốt hoảng chỉ biết la oai oái.

Phong Mạc Từ vóc dáng đã cao lớn thì chớ, lại còn vô cùng khỏe mạnh. Dùng một tay thôi là có thể dễ dàng cố định hai tay cô trên đỉnh đầu, ép cô vào ván cửa. Từng nụ hôn dần rải rác khắp cơ thể cô, từ cổ, xương quanh xanh, sâu hơn một chút, một chút.

Những nơi môi cậu lướt qua đều để một dấu ấn đỏ chói như khăng định chủ quyền. Bàn tay kia lướt từ eo lên trên đến nơi no tròn, An bắt đầu lo lắng, bối rối, khuôn mặt ửng hồng đáng yêu.

Mạc Từ khôi phục lí trí, sợ làm cô đau liền bế cô đặt lên giường, nhẹ nhàng hôn cô, thừa dịp coi bỏ những vật cản trở trên người. An theo phản ứng liền cuộn người lại, vành tai đỏ bừng, lí nhí kêu

-Đừng!

Nhìn biểu hiện của cô như muốn hút hồn cậu, thật sự An rất đẹp, làm cậu lúc nào cũng chỉ muốn chiếm đoạt cho riêng mình. Kéo An ra, yêu thương cô, khiến cô an tâm tin tưởng mình. Bàn tay cậu trêu chọc cánh hoa ướt át phía dưới, ngón tay nhất quyết không tha, khiến cô thờ hồn hên van xin. Nụ hồng bé bé nhấp nhô, nhạy cảm bị Mạc Từ làm cho nở rộ.

Hơi thở nóng rực phả vào cổ cô nhẹ nhàng nói

-Anh sẽ khiến em đau.

An ngại ngần quay mặt đi, gật đầu đồng ý. Nhận được câu trả lời vừa lòng mình, Mạc Từ dần tiến vào. Cái cảm giác này đã từng trải qua nhưng bây giờ thực sự vẫn rất đau, thật đau, lớn, quá lớn, An bấu chặt vào nệm chịu đựng. Được một lúc, thuận buồm xuôi gió, phối hợp ăn ý, lúc lên lúc xuống ổn định.

Đêm nay, cô bị mất ngủ, nhân lực của Phong Mạc Từ quá dồi dào, vất kiệt sức rồi mà vẫn không chịu tha cho cô. Gieo vào trong người cô cả vài trăm triệu mối họa chín tháng mười ngày.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Được! Tôi không sinh con

Một năm trước,

Tại bệnh viện, cái khoảnh khắc mà mọi người từ người quen, bác sĩ hay đến người lạ cũng cho rằng cô gái tên Phương Hoài An không có khả năng sống sót sau vụ tai nạn bởi chấn thương quá nặng. Đúng, ngay chính bản thân cô gái ấy còn không tin thì làm sao khiến người khác tin. Nỗi đau thể xác dần vật, đến tận bây giờ vẫn không thể quên được, cảm giác như thịt bị rách từng miếng, xương cốt vỡ vụn, khi đó còn ước rằng, thà chết thật còn tốt hơn sống mà như chết.

Rồi trong lúc mơ màng bất tỉnh, cô loáng thoáng nghe tiếng bác sĩ nói chuyện với một cô gái, giọng nói ấy, cô biết, là Haley. Bác sĩ nói sơ qua về tình trạng của cô, à chẳng to tát gì cho cam, chỉ là xương tay và chân bị vỡ không thể hồi phục, mất máu nhiều, vết thương hở lớn, nếu khâu chỉ sợ bệnh nhân không chịu nổi, cộng với việc sức chịu đựng của cơ thể yếu. Nói chung, bệnh viện đành bó tay, nhưng nếu cô được nhanh chóng sang nước ngoài chữa trị thì có khả năng sẽ lành, chỉ là, thời gian quá ngắn ngủi, cô không thể chịu đựng quá hai ngày.

Haley cố gắng nhờ bác sĩ cứu giúp mà hình như bác sĩ lắc đầu kêu gọi gia đình nên chuẩn bị tinh thần.

Những lời tiếp theo của cuộc đối thoại đã không còn lọt vào tai cô, cô cười trong tiềm thức còn vương lại. Khuôn mặt băng lãnh hiện lên trong đầu, bỏ qua nỗi đau đang phải chịu đựng hiện tại, nghĩ về những hình ảnh đẹp được ở bên Phong Mặc Từ, biết cô có lẽ sẽ phải rời xa thế giới này, rời xa cậu, lòng đau nhói. Nhưng mà chẳng phải cô đã trả hết nợ rồi sao, cuối cùng cũng có một lần cô cứu cậu. Hiện giờ thật mệt, cô muốn ngủ.

Y tá chăm sóc bên cạnh, là y tá chăm sóc riêng của An An. đang thu dọn đồ đạc, định bụng xem qua bệnh nhân một lượt là xong công việc, sau đó sẽ đi về hẹn hò với bạn trai. Mà cô vừa quay lại nhìn cô gái bị thương nằm trên giường bỗng hốt hoảng kèm ngạc nhiên.

Cô gái ấy nhắm mắt, tựa như một nàng công chúa ngủ yên, nhưng khỏe mắt xinh đẹp ấy, ướt đầm, vương lệ mi, đọng lại một giọt nước trong suốt.

Khi ngủ có thể khóc sao?

Nửa đêm,

Mỹ An cải trang thành y tá, dùng một vài mưu kế nhỏ, đổi ca chăm sóc với y tá của An An. Nhìn An An bị băng cuốn khắp người, không còn là cô gái rạng rỡ xinh đẹp, lòng có chút xót xa. Mỹ An là người có ơn trả ơn, không phụ lòng người, An An đã bao lần ra tay giúp đỡ cô, trước đã tự hứa, cô sẽ báo đáp trọn vẹn. Vì thế, lần này cô tới đây, là để cứu An An. Cô không phải bác sĩ, cũng chẳng gọi như bác sĩ. nhưng ít ai biết rằng, người sống ở cùng quê lâu năm, đương nhiên có những bí quyết riêng chữa lành vết thương mà ngay cả giáo sư, tiến sĩ đọc sách lâu năm cũng không thể chứng minh.

Đưa An ra khỏi bệnh viện một cách lặng lẽ, camera trong phòng bị đẩy ngược, đội mũ, đeo khẩu trang, cấu kết với một số ít người trong bệnh viện bằng một chút tiền, dễ dàng thoát khỏi vòng vây canh sát khi bị điều tra. Mỹ An không thể chữa khỏi hoàn toàn, chỉ tạm thời kéo dài thời gian chịu đựng của An An ra một tuần. Trong thời gian đó, làm thủ tục qua nước Mĩ, nơi có những thiết bị tân tiến.

Về phần tiền bạc, cô đủ sức làm nhiều công việc để kiếm tiền. Cha dượng cũng không dám móm mém đến gần mẹ con cô nữa nên Mỹ An rất yên tâm ra đi.

Khi qua nước Mĩ xa lạ kia, cô mới nhận ra rằng, bản thân không thích nghi, nghĩ ai cũng là người tốt, liền bị lừa hết tiền, trong túi không dính một xu, đi xin việc không có hộ chiếu nhà cửa nên bị đuổi.

Trong lúc bất lực chịu thua trước số phận, nhìn An vẫn không chịu tỉnh, tự trách mình vô dụng, bằng mọi giá phải đưa được An An vào bệnh viện. May mắn làm sao khi cô gặp được Hồng Yên và Lân, Lân nhận ra An An, nghe Mỹ An kể sự tình xong lập tức đưa An An đến bệnh viện điều trị.

Mọi thứ cứ như điều gặp gió, trôi chảy, thuận lợi hết thấy. An An được điều trị tốt dần hồi phục, Mỹ An kiếm được việc làm và không phải tìm nơi ở, sống cùng nhà với Hồng Yên, Lân tiếp tục công việc gia sư và học thêm tại Mỹ. Tất cả tiền chi ra không còn là gánh nặng khi bố của Hồng Yên, chủ tịch Hồng bao trọn hết thấy.

Điều trị dưỡng bệnh hơn nửa năm An mới hoàn toàn bình phục, có thể xuất viện khỏe mạnh. Còn cho rằng những điều tốt lành mãi đến thế này cho tới một hôm lão bác sĩ già nua nói An An không được tập võ nữa.

Bởi vì di chứng xương bị gãy nên không thể cử động mạnh và đặc biệt nhấn mạnh An An không được sinh con.

Nghe tới đó, mặt ai nấy đều tái xanh, chỉ có An An vẫn im lặng không nói câu nào. Khi được giải thích mới hiểu là do xương đùi bị vỡ, không thể lành hẳn nên nếu lúc sinh con xảy ra vấn đề thì chỉ sợ tính mạng đứa bé lẫn người mẹ không giữ được.

Hồng Yên, Lân và Mỹ An nghĩ cô có lẽ không thể chịu nổi cú sốc này liền ra sức khuyên giải này nọ. Cuối cùng An An chẳng buồn để ý họ, chỉ hướng bác sĩ gạt đầu, ánh mắt chắc nịch

-Được! Tôi sẽ không sinh con.

Cả ba người kẻ bên ngờ ngàng ngạc nhiên không thốt ra lời.

Hai hai trước khi trở về nước, buổi trưa trời nóng chang chang, trong lúc An An đang cố đánh vắn từng từ tiếng anh thì Mỹ An từ bên ngoài vội chạy vào trong nhà. Biểu hiện thật giống tào tháo rượt, cô cười. Chưa cười được bao lâu liền bị Mỹ An kéo vào bên tai đòi tâm sự, Mỹ An hỏi cô

-Quyết định không ở bên Mặc Từ nữa?

An An nhướn đôi mày thanh tú, ý nói sao tự dưng hôm nay dờ hơi hỏi lung tung vậy. nhưng nhìn ánh mắt nghiêm túc kia liền gật đầu trả lời

-Phải!

-Tại sao?

Tại sao à? Là bởi vì cô không còn đủ tư cách, cũng bởi vì cô rất mệt mỏi, rất nhớ nhưng. Cô muốn quên hoàn toàn, nhưng lại không được, con tim cô thật đáng ghét. Lần này quay về nước là cô muốn chấm dứt, để cô có thể đau lòng mà từ bỏ. Nghĩ không muốn trả lời rõ ràng, An An nói khéo

-Cậu biết mà!

Ừ, Mỹ An biết, nhưng tình cảm của An đối với Mạc Từ lớn như vậy, nói quên là quên được sao. Cô chỉ sợ An An phải hối hận, càng đau lòng hơn mà thôi.

-Nghĩ kĩ chưa?

-Rồi!

Mỹ An thờ dài, nếu An An đã quyết định như vậy thì cô cũng đành chịu. Lần này trở về nước, đảm bảo sẽ có nhiều biến động lắm đây. Cô coi An An là bạn, thế nên...

-Dù cậu lựa chọn thế nào, tôi cũng đều ủng hộ cậu.

-Cảm ơn!

An An mỉm cười nhẹ nhàng, đời này được làm bạn với những người luôn ở bên cô suốt thời gian qua thật không uổng phí.

...

Trở lại hiện tại,

Căn phòng màu xanh nước biển khiến người ta cảm thấy thoải mái, yên bình, làm đầu óc trở nên thư giãn sau con mệt mỏi. Ánh nắng mặt trời chiếu những tia nắng đầu tiên vào rèm cửa màu trắng tạo nên khung cảnh đẹp khó phai. Gió xuân mon mơn nhẹ nhàng lọt khe cửa vào trong, mát mát êm dịu khiến người trên giường đang say giấc ngủ lại càng muốn vùi mình vào chăn. Chỉ là lúc vùi mình vào chăn lại thấy có một khoảng trống, mà đáng lẽ phải có một người nằm cạnh. Mạc Từ khó chịu thức giấc nheo mắt nhìn sang, lại có đúng một mình trên đệm.

Đoán rằng cô đang dưới bếp làm đồ ăn chờ cậu như những quá khứ đẹp hồi trước. Thì ra chỉ là ảo mộng, một tiếng động cũng chẳng có nói chi có người. Cậu hốt hoảng chạy xung quanh tìm mà chẳng thấy cô. Bực tức lấy điện thoại nhấn số gọi mà chỉ có thể nghe tiếng tút dài thê lương.

Phong Mạc Từ không nén được tức giận, đấm mạnh lên tường, bàn tay xây xước mạnh nhưng chẳng ảnh hưởng đến cậu.

Dựa vào tường, tay vô thức nắm chặt, giọng như đang nghiến răng mà nói

-Phương Hoài An! Em mang đến hy vọng cho anh rồi lại tự mình dập tắt? Không bắt về trối lại, nhốt vào phòng hành hạ em một trận, thì phụ lòng em rồi.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: End

Ánh mắt cậu lóe lên tia giận dữ, nhưng mà hiện giờ, cái đầu tiên là phải giữ bình tĩnh suy nghĩ xem làm thế nào thể đưa An vào trong. Đường như không cần suy nghĩ, cậu cũng đoán được nơi mình cần đến lúc này. Thay đồ, lấy xe, nhanh chóng lái tới biệt thự của Hồng Yên, cũng chỉ có thể tìm tới đó, có lẽ Hồng Yên sẽ cho cậu biết sự thật.

Tốc độ lái xe của Phong Mạc Từ có chút điên cuồng, thiếu kiểm soát.

Thất vọng thay,

Quản gia nghiêm chỉnh đứng trước mặt cậu, thấy vị tổng tài nào đó đang nổi nóng, lòng không khỏi run lên từng đợt, vâng dạ trả lời rằng Hồng Yên tiểu thư đã ra ngoài, có việc gì cứ dặn ông sẽ nhắc lại. Vừa mới nói xong, bỗng từ trong biệt thự có một cô gái bằng tuổi Hồng Yên, nhẹ nhàng bước ra chỗ ông. Quản gia biết đây là bạn của tiểu thư nên cung kính cúi chào, Mỹ An thấy vậy cũng lễ phép chào lại. Nhìn Mạc Từ kể bên, mới sáng sớm đã chạy đến đây, lại còn vội vã, chân mày kia cũng nhíu vào nhau, hình như là đang tức giận, biểu hiện này làm cô nhớ tới câu nói của An An, chợt hiểu ra ngọn ngành. Thờ dài, An An cũng quá vội rồi, bỏ đi sớm như vậy, người ta không tức mới lạ.

-An không có ở đây, đừng mất công tìm

Mỹ An lên tiếng nhắc nhở, chỉ nhận lại ánh mắt thăm dò nghi hoặc của người kia. Biết cậu đang thắc mắc điều gì cô nói tiếp

-Tôi là Mỹ An, chúng ta từng gặp nhau vài lần rồi, có lẽ anh cũng không nhớ.

-Cô quen An?

-Chúng tôi là bạn.

-Cô ấy hiện đang ở đâu?

Phong Mặc Từ chẳng quan tâm có quen cô gái này hay không, điều quan trọng lúc này là phải tìm được An. Nhưng mà càng nhìn lại càng cảm thấy quen mắt, cậu đã gặp cô ta lúc nào, cậu cũng không còn nhớ

-Đừng vội! Tôi có chút chuyện muốn nói với anh.

Thực ra cứ giấu mãi cũng không phải cách hay, huống chi đâu thể giấu cậu ấy cả đời. Thay vì vậy, thà nói ra cho nhẹ lòng, tìm hướng giải quyết, rồi muốn ra sao thì ra. Mỹ An cũng nghĩ kĩ rồi, không thể để An tự một mình chịu khổ như vậy, với lại cô cũng muốn biết tình cảm của Phong Mặc Từ lớn dường nào.

Phong Mặc Từ định từ chối, hiện giờ cậu đang rất lo, An còn chưa tìm được, cậu làm gì có tâm tình đi tán ngẫu chứ. Nhưng một câu nói sau làm cậu thay đổi quyết định

-Là chuyện về An.

...

Giữa trời trưa nắng chang chang gần ba mươi tám độ, trứng sống đập ra đường cũng trở thành trứng chiên, người mập chảy mỡ, người còm cháy da. Nào ai có tâm tư ra ngoài hóng gió chớ, cũng không phải kẻ ngu, vậy mà, vẫn có đấy. Bên lề đường dành cho người đi bộ, có kẻ lang thang không lối về, ngồi bệt xuống đất, than trời.

Ai da, nắng chi mà nắng rứa, sáng bỏ đi sớm nên tới giờ vẫn chưa có gì lót dạ. An An lau mồ hôi trên trán, cổ lết vô chỗ có bóng mát ngồi rồi thở dài.

Đúng là ngu quá đi mất, điện thoại là cái cần thiết nhất cũng quên mang theo thì còn cái gì để quên nữa không trời, thực muốn đập đầu vào cột điện chết quách đi cho rồi.

Đi từ nãy giờ ề cả chân mà chẳng gặp được người quen, mà có gặp chắc cũng chẳng ai nhận ra, chỉ sợ kêu có ma thì khổ.

Đang ngồi phoir nắng "vui vẻ", bỗng từ đâu đó, có chiếc xe màu đen bóng loáng quen thuộc, kiểu xe hiện đại, sang chảnh y như cái người nào đó vượt đèn đỏ tiến tới. Cô nhanh mắt phát hiện ra chiếc xe đó rất không bình thường, đang hướng cô mà tiến, vội nghĩ ra gì đó, cô liền bật dậy xách dép bỏ chạy mà chưa kịp thì chiếc xe đó chắn ngang lối đi. Cửa xe mở ra, người bên trong nhìn cô với con mắt như muốn ăn tươi nuốt sống

-Còn dám chạy.

Cái giọng giống như là đang bắt tội phạm ấy, Phong Mặc Từ một bước tiến lên, liền tóm gọn cô không chút kẽ hở, gọn lẹ làm An không kịp trở tay. Định chịu số phận bị ai đó ôm eo tống vào xe như tống một con heo không thể phản kháng. Rồi sao nữa, đương nhiên là bị trừng phạt, cửa xe bật rồi, mắt trời chói chang chiếu xuống, người bên ngoài hoàn toàn không nhìn thấy bên trong xe có kẻ đang bắt nạt một cách gay gắt.

Một lúc sau, người ta nhìn thấy chiếc xe BMW sang trọng dần lẫn bánh di chuyển đi mất. Phong Mặc Từ vừa lái xe vừa nhìn con ngốc bên cạnh đang ăn một cách vui vẻ. Cũng may, cậu đoán trước cô sáng chưa ăn gì nên đã tranh thủ mua một chút thức ăn nhanh trong lúc tìm cô, bây giờ có tác dụng đến không tưởng. An lúc nãy còn đang vùng vẫy thì lúc này ngoan ngoãn ngồi yên như cún con.

-Lần sau còn xảy ra chuyện này anh sẽ không trừng phạt nhẹ như hôm nay.

An đang ngồi gặm bánh mì, nghe cậu nói mà sôi cả máu, đôi mắt đen trùng to nhìn người bên cạnh. Bì ời, rõ ràng chiếm hết tiện nghi của cô mà nói trừng phạt nhẹ, nhẹ cái lông ấy, nhìn coi, môi cô sưng đỏ hết lên rồi. Nhưng mà xưa tới nay, cái gan của cô to bằng hạt đậu, làm sao dám nói chớ, chỉ đành uất ức chửi thầm trong lòng thôi. Cô đúng là sơ xuất quá, nếu lần sau có bỏ trốn thì phải chuẩn bị đầy đủ cái đã, tính toán toán, An vừa gặm bánh vừa lên kế hoạch bỏ trốn lần nữa.

-Chúng ta đi đâu vậy?

Nhìn ra ngoài cửa xe, thấy xe ngày càng chạy xa khỏi khu chung cư, cứ tưởng Phong Mặc Từ nhầm đường mà hóa ra không phải, Mặc Từ chỉ bảo cô ăn xong ngủ một lát, đến nơi cậu gọi.

Hừ, cô có phải là heo đầu mà ăn xong một cái là lăn ra ngủ, bữu môi nhìn cậu đầy phẫn nộ, cô không có vô dụng như vậy nhá.

Mười phút sau, tiếng ai đó ngáy khò khò không chút thể diện, không chút mặt mũi, ngủ như chưa từng được ngủ. Phong Mạc Từ nhìn An ngủ say sưa mà buồn cười, tưởng như cả thế giới có đại nạn cũng chẳng liên quan tới cô. Cậu dừng xe, cởi vest đắp lên người cô, đang tính lái xe tiếp thì nghe tiếng khóc thút thít nhỏ nhỏ.

Thì ra là An mộng du, trong mơ không biết cô thấy gì lại một mõi khổ sở như vậy, khoe mắt uơn ướt chỉ trực tuôn trào, đôi môi run bần bật cắn vào nhau, tiếng nói khe khẽ rơi vào tai Phong Mạc Từ.

-Mạc Từ đừng đi...em sợ...ở đây lạnh lắm.

Cậu nhìn cô, một nỗi đau xót dâng lên, cậu chưa từng thấy sợ, nhưng chỉ riêng cô khiến cậu sợ rất nhiều thứ. Sợ cô rời bỏ mình, sợ khi không có cô bên cạnh, sợ cô xảy ra chuyện,...

Mạc Từ biết một năm qua cô phải tự mình chịu đựng rất nhiều chuyện, từ nỗi đau thể xác cho tới tinh thần. Cậu biết, cô không thể sinh con, không thể làm mẹ, vì di chứng sau vụ tai nạn. Có lẽ cô bị ám ảnh bởi điều đó nên luôn dằn vặt trong lòng. Nhưng mà...

Hôn lên vầng trán An, hôn lên mí mắt cô một cách dịu dàng, ánh mắt cậu trong đó chứa đầy yêu thương sủng nịch

-Em biết không, anh chỉ cần em, có anh bên cạnh, em không cần sợ.

...

Tách cà phê đã vui đi một nửa, Mỹ An cũng giải đáp xong những thắc mắc của Phong Mạc Từ. Thật ra mà nói, cậu ta chỉ hỏi duy nhất một câu "An làm gì một năm qua?" thế thôi, nhưng Mỹ An trước giờ nhiều chuyện, có bao nhiêu kẻ bằng sạch, không sót một mống, cả chuyện An không thể sinh con cũng nói ra nốt.

Đôi lúc cô cũng phục mình lắm, nói mà không thấy mõi miệng. Từ lúc cô bắt đầu kể chuyện vẫn luôn quan sát nét mặt của Phong Mạc Từ, nửa tiếng trôi qua vẫn chẳng có biểu cảm nào khác ngoại trừ lạnh lùng, cao ngạo. Mỹ An còn tưởng rằng cậu ta là người vô tâm, thiếu trách nhiệm.

Nhưng nếu Mỹ An chịu để ý kỹ một tí cô sẽ thấy ở dưới lớp mặt bàn là một bàn tay đang siết chặt, nổi lên cả gân xanh, tuy cậu không biểu lộ ra bên ngoài nhưng trong thâm tâm mấy ai hiểu cậu đang có những cảm xúc bất thường, rối loạn cỡ nào.

Cho tới khi Mỹ An buột miệng nói một câu...

-Nếu anh thất vọng thì buông tha cho An đi, để cô ấy có một cuộc sống khác, đừng tiếp tục làm khổ An.

-Buông tha? Giữa chúng tôi không cần người khác làm chủ. Còn nữa, hình như cô đang hiểu lầm, tôi chưa từng cảm thấy thất vọng.

Phong Mạc Từ nhếch môi cười nói, Mỹ An nghe xong giật mình ngẩng đầu nhìn cậu chỉ thấy một con người hoàn hảo lại có một ánh nhìn kiêu ngạo khiến người khác phải nể sợ.

-Ý anh là sao?

-Cô không cần lo, sẽ không bao giờ có chuyện tôi để An rời khỏi, bây giờ hay sau này cũng vậy.

Mỹ An nghe xong có chút bất ngờ, nhìn ánh mắt kiên định của cậu cô nhanh chóng nở ra một nụ cười, chúc mừng An, cậu thật may mắn vì có người yêu thương cậu nhiều đến vậy, từ nay mình đỡ phải lo cho cậu. Nợ này, coi như mình đã trả xong nhé!

....

Không biết vì mệt hay do nằm trong vòng tay ai đó mà cô ngủ ngon đến lạ, ngủ một mạch từ trưa tới chiều luôn. Lúc giật mình thức giấc mới phát hiện bản thân đang nằm trong lòng Phong Mạc Từ, cũng không có gì ngạc nhiên cả, điều quan trọng là ôi giờ đất, cô đang ngồi trên trực thăng, một chiếc trực thăng thật sự chứ không phải mơ. Cô lên máy bay trực thăng lúc nào vậy, sao cô không cảm nhận được gì hết

- Tỉnh rồi?

-Ừm!

Cậu hỏi, cô mơ màng đáp, giọng còn có phần nửa ngờ nửa tin.

-Đúng lúc, đến nơi rồi. Em thử nhìn ra ngoài xem.

Phong Mạc Từ xoa đầu cô cười nhẹ nói, An tò mò hướng mắt nhìn ra bên cửa sổ. Đập vào mắt là mây trắng cả một vùng trời, nhìn thôi cũng đủ biết cô đang ở một vị trí rất cao so với mặt đất. Giả sử lỡ may có té xuống thì chỉ có nước xuống bầu bạn với diêm vương.

Cô tiếp tục nhìn xuống dưới và rồi...một màu xanh trong veo của đại dương rộng mênh mông, từng đợt sóng vỗ dồn dập, mùi hương biển cả thoang thoảng nơi chóp mũi. Đẹp, tuyệt đẹp, không gì diễn tả được, An không dám tin vào mắt mình. Hoàng hôn đỏ lên mình lớp áo màu cam đỏ đẹp không tưởng, tự mình soi dưới mặt biển, tỏa những tia nắng chiều tà lên mọi vật.

An như bị thu hút, nhìn ngắm cảnh đẹp mãi không chán. Nhưng mà cậu đưa cô đến đây làm gì? Cô thắc mắc, đang định hỏi thì trực thăng đáp xuống mặt đất tự lúc nào. Mạc Tử bước xuống, đỡ cô xuống theo, rồi dắt cô dạo quanh bờ biển. Nước biển trong suốt, có thể nhìn rõ cả cát trắng dưới chân, man mát dịu dịu. Gió thổi nhẹ, tay đan tay, cảm giác rạo rực, hồi hộp mà lại hạnh phúc len lỏi giữa hai người. Đã rất lâu họ không được cảm nhận những giây phút bình yên bên nhau, ngay lúc này cứ như lần đầu, ngỡ ngàng ngừng mà bối rối, cũng chỉ có mỗi An bối rối lo lắng, còn cậu bình thản như chuyện này là hiển nhiên.

Hai người cứ vậy, nói vài ba câu, kể chút chuyện phiếm, rồi cùng cười, cùng đùa giỡn, ngắm mặt trời lặn qua biển.

Cho tới khi chập tối, lúc cô còn đang mải mê với những con ốc xoắn lấp lánh trên tay thì trên bầu trời bỗng nổ đoàng đoàng, pháo bông nổ sáng khắp một vùng, xanh đỏ tím vàng, đủ các loại hình thù làm những người ở đó đều không thể rời mắt. An phấn khích hét lên, như một đứa trẻ được cho kẹo, cười đến tít cả mắt.

ĐOÀNG!!!

Một tiếng nổ lớn, lần này pháo bông to hơn mọi khi, không có bất kì hình gì chỉ có một dòng chữ hiện rõ, nổi bật giữa màn trời đen

AN AN! ANH YÊU EM

Cô đọc xong dòng chữ to đùng kia, trong lòng hỗn loạn không rõ tâm tư. Cả thế giới này, chỉ duy nhất có một người đàn ông gọi cô như thế, Phong Mạc Tử rốt cuộc anh định làm gì?

Đừng để em tưởng bỏ như lần trước nữa.

-An An!

Tiếng gọi quen thuộc, cô theo bản năng quay người lại. Phong Mạc Tử cả người lịch lăm, hoàn hảo không kém phần kiêu ngạo đang đi đến chỗ cô, mang theo nét cười mùa xuân, đúng là thuốc độc chết người, đẹp gì mà đẹp quá, cô thật ghen tị với bản mặt đó, cả cái khí chất cool ngầu nữa.

Nhưng giờ điều đó không quan trọng, quan trọng là hiện tại cậu đang quỳ gối một chân, cầm nhánh hồng thủy tinh ngò lòi

-Em nói muốn một màn cầu hôn lãng mạn, lúc trước anh chưa kịp cho em. Còn bây giờ anh đã thực hiện rồi, em cũng nên chấm dứt cuộc đời độc thân mà gả cho anh đi.

Ở bãi biển vào thời điểm này hoàn toàn không có một ai, chỉ riêng hai người, ngoài tiếng gió ra thì chỉ có tiếng Phong Mạc Tử rần rờ đi vào lòng cô. Khuôn mặt An từ hồng rồi chuyển sang đỏ như dâu chín cuối mùa, con gái mà ai được cầu hôn mà không ngại, nhưng chính xác thì hạnh phúc nhiều hơn.

Không thể phủ nhận việc cô hạnh phúc, trái tim đập mạnh liên tục, tưởng như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Có điều, tất cả cũng nên dừng lại ở đó, vì cậu, vì cô bản thân cô, lấy nhau liệu có hạnh phúc nhất là khi cậu biết chuyện cô không thể sinh con, chỉ sợ khiến tình trạng của cả hai ngày càng tồi tệ.

Thôi thì thà từ bỏ, lần trở về này cô đã đủ mãn nguyện, không còn gì để nuối tiếc nhất là khi biết Mạc Tử cũng yêu mình.

-Chúng ta không hợp đâu. Chia tay đi!

Cô là người che giấu cảm xúc rất giỏi, mặc dù nói ra những lời này lòng cô quặn thắt nhưng ngoài mặt vẫn vui vẻ cười tươi như không. Cứ nghĩ sau khi nghe những lời này cậu sẽ bức tức, đôi mày cũng sẽ nhíu lại nhưng không, cậu chẳng biểu hiện bất cứ cảm xúc nào, chỉ từ tốn đứng lên hỏi cô một câu

-Không hợp chỗ nào?

Cô có chút thất vọng, thì ra cậu cũng không buồn như cô nghĩ, thì ra cậu cũng không để ý việc cô chia tay cậu cho lắm, thì ra lại tự ảo tưởng. Cô không hiểu vì sao mình lại thấy ức, thấy buồn thối ruột gan, trả lời cậu cũng gắt hơn mọi khi

-Chỗ nào cũng không hợp, nhiều không kể hết.

-À! Vậy mà anh còn tưởng là vì em không thể mang thai thôi chứ, ra là vẫn còn nhiều chỗ nữa.

Giọng cậu rõ là châm chọc nhưng...

-Làm sao anh biết?

Cô kinh ngạc tròn to mắt hỏi, Mạc Tử không trả lời nhưng ánh mắt cậu đã nói cho cô biết chẳng gì qua mắt được cậu, chuyện này cậu biết từ lúc nào, biết rồi mà vẫn còn cầu hôn cô.

Phong Mạc Tử tiến một bước ôm chặt ôm vào lòng, thủ thi bên tai An

-Có con cũng được, không có cũng chẳng sao, đời này có em là đủ rồi.

An vẫn đang trong trạng thái bàng hoàng nhưng khi nghe lời nói đó thì cô mềm nhũn tựa hẳn vào lồng ngực ấm áp ấy. Cô hoàn toàn bị thuyết phục bởi lời nói ngọt ngào ấy, cô cảm động, nước mắt trực trào, muốn nói nhưng có gì đó cứ nghẹn ở cổ, không biết nói gì cho đúng, rốt cuộc im lặng, vùi đầu vào hương thơm bạc hà đầy mong nhớ.

- Cùng anh về một nhà, nhé!

- Anh thật sự sẽ không để ý chứ.

Ngước đôi mắt óng ánh nước lên hỏi Mạc Tử, chỉ thấy cậu cười, búng trán nôi bảo

- Ngốc! Em không gả cho anh thì anh mới để ý đấy.

- Không! Gả! Gả mà.

An vội vàng trả lời, chỉ sợ cậu buồn lòng, vương bạn được hóa giải rồi, cô vui đến không khép miệng cười lại được.

Đang cười bỗng một tràng pháo tay lớn ở khắp nơi vang lên, đèn điện được bật lên không còn chỗ nào không sáng. An nhìn tứ phía, chỉ thấy bạn bè của cô, gia đình, người thân, đồng nghiệp, cả Hồng Yên, Lân, Joy, Haley, ba mẹ Phong Mạc Tử, ba mẹ cô vân vân và mây mây đứng khắp nơi mỉm cười vỗ tay khích lệ.

Cô thề với ông trời, lúc đó cô đứng hình toàn tập, ngu ngơ không biết nói gì.

Mãi sau nghe mọi người chúc mừng này nọ mới ngợ thì ra ngay từ đầu đã là kế hoạch của Phong Mạc Tử, ngoài ra còn có sự giúp đỡ từ quý phụ huynh hai bên. Lúc nghe mẹ cô tâm sự dặn dò này kia về chuyện vợ chồng, cô hận không thể độn thổ tròn mắt dạng.

Ngồi tán chuyện với mọi người vui vẻ mới để ý không thấy Phong Mạc Tử đâu, nhìn quanh mới thấy cậu đang nói chuyện với ông bà Phong. Định ngấm chổng tương lai chút thôi mà chưa đầy năm phút thấy chồng đã quay lại mỉm cười nháy mắt với cô, vì ngại cô lập tức quay mặt đi chỗ khác giả vờ không quan tâm nhưng ánh mắt vẫn liếc về bóng dáng ấy.

Dưới sự chứng kiến của vầng trăng sáng và đại dương rộng lớn,

Dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người,

Hai người họ thuộc về nhau kiếp này cho tới kiếp sau.

"Cảm ơn vì đã cho em hiểu yêu là thế nào. Cảm ơn những khung bậc cảm xúc dạy em trưởng thành. Cảm ơn vì đã cùng em đi hết đời."

END

Đồng Nai, 01/04/2018-11:30

Mốc's story

P/S: Tác phẩm đầu tay (^_^)

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Ngoại truyện

Chuyện là sau màn cầu hôn ở biển hôm ấy, những hiểu lầm bấy lâu nay đều được hóa giải, đã là quá khứ thì nên ném vào quá khứ, mặc cho thế nào thì cũng không còn dính líu tới hiện tại.

Joy và Haley, họ giờ là một đôi, như hình với bóng, cũng hôm đó, hai người đến chúc phúc và xin lỗi cô trước mặt tất cả mọi người. Thực mà nói, hai người họ cô không hận, cũng không oán, không biết tại sao, là do họ không có lỗi, hay chỉ vì đơn phương một người không yêu mình. Nếu đã không cần sẽ diện xin lỗi cô, hẳn phải rất có thành ý cho nên, tha thứ thôi. Dù sao, giữa họ và Mạc Tử có một mối liên kết khó tháo.

Những ngày kế tiếp, nhân vật chính chưa vội thì ông bà thông gia hai bên đã cuống cuống lên lo đủ thứ về việc cưới hỏi. An được Phong Mạc Tử cho phép trở lại công ty làm việc sau nhưng lần này nỉ, van nài đủ các kiểu. Lúc đầu cậu phản đối ghê lắm, nói cô chưa khỏe, nhất quyết không đồng ý, bắt ở nhà ăn rồi ngủ như heo í. Mà An lì, không chịu khuất phục, cô đánh chủ ý dùng chiêu mỹ nhân kế lừa Phong Mạc Tử, ừ, cậu bị lừa thật, nhưng mà hậu quả là, một đêm hao tổn sức lực sức.

Giữa tháng chín mùa thu, lá cây rơi trên mặt hồ tĩnh lặng tạo thành những va chạm nhẹ nhàng, mặt hồ phản chiếu sắc thu, làn gió thổi bay vũ điệu màu

vàng cả những tán lá. Tiếng chuông nhà thờ ngân vang tựa một bài hát, cô gái trong bộ váy màu trắng xinh đẹp như một thiên sứ, khoác tay bố mình, tiến vào, đến bên người con trai mặc vest chỉnh tề phía trên. Trước sự chúc phúc của mọi người, An cười rạng rỡ, hôm nay cô là người xinh đẹp nhất và cũng là người hạnh phúc nhất.

-Con đồng ý!

Chiếc nhẫn khắc tên hai người, họ trao cho nhau, bằng tình yêu và sự chân thành.

Phong Mạc Từ hôn nhẹ lên đôi môi hồng nhuận kia, chứng minh rằng...

Đời này chỉ yêu một người.

Và rồi, hai người tiếp tục sống những tháng ngày yên bình, hạnh phúc trong mái ấm của mình cho đến một hôm.

An đang đi dạo chiều chiều cùng Mạc Từ thì bỗng có đứa bé khóc toáng lên thu hút sự chú ý của cô. Thì ra đứa bé nhõng nhẽo với bố mẹ rằng nó muốn được bố cõng đi mua kem cơ. Nhìn cái vật thể đáng yêu mập mạp mũm mĩm kia An thêm thương, ừ, trong lòng thêm thương có một đứa con, nhìn kia, bố mẹ đứa bé đó ôm nó vào lòng, thơm nó, chiều chuộng nó, một nhà ba người, cười hạnh phúc viên mãn. Nhìn cảnh này trong lòng thất lại, đáy mắt An hiện lên vài nét buồn phiền, xót xa.

Phong Mạc Từ biết cô đang nghĩ gì liền xoay người cô lại, không cho tiếp tục nhìn về phía đó. Ôm cô vào lòng, cảm nhận bờ vai An khẽ rung, cậu đau lòng, nhẹ nhàng an ủi

-Không phải anh đã bảo rồi sao, hai chúng ta cũng có thể hạnh phúc.

Cậu biết tuy cô không nói ra ngoài nhưng trong lòng lúc nào cũng để tâm tới chuyện mình không sinh được con, có khi còn lủi thủi trốn một góc khóc, cậu phải làm sao đây, cậu sợ làm tổn thương người vợ bé bỏng của mình.

-Nhưng mà nó không trọn vẹn, em vẫn luôn mơ ước trong nhà chúng ta sẽ có tiếng cười, tiếng khóc của con.

-Nếu em muốn, chúng ta nhận con nuôi cũng được.

An lắc đầu, cô không muốn, cái cô cần là đứa con chảy chung dòng máu của hai người.

-Chồng này, em nghĩ kĩ rồi, chúng ta liều một phen đi.

Thực ra mà nói chỉ khi An tới giai đoạn sinh con thì mới gặp nguy hiểm tới tính mạng thôi, chẳng ảnh hưởng tới việc thụ thai cả. Tuy vậy, Phong Mạc Từ vì lo cho cô quá nên không đồng ý việc cô mang thai, cậu càng cấm, cô càng muốn có con, cả hai không ai nhường ai. Vì để trị tính ương bướng của An, Phong Mạc Từ quyết định dọn ra phòng khách ngủ, không có cậu, đồ cô mang thai được.

Kế hoạch mỹ mãn là vậy, thế mà cứ tới nửa đêm bản thân cậu lại ngứa ngáy tay chân, đầu óc lúc nào cũng nghĩ tới cái bản mặt con vợ ngố kia, nghĩ tới cơ thể nhỏ bé, nghĩ tới đêm tân hôn ai đó nhiệt tình hòa quyện cùng cậu, cơ thể bất giác lại nóng lên.

Chuyện kể rằng có một con ma dờ hơi nửa đêm nào cũng đi tắm vì bị nóng trong người, xong chui vào phòng ôm vợ, hít lấy hít để cái hương thơm trên cổ vợ, nhắm mắt ngủ ngon lành một mạch cho tới sáng.

Qua một tuần không chịu được nữa, vứt bỏ lòng tự tôn, mặt dày trực tiếp ném con vợ lì lợm, hôn, thơm, ăn, không còn một mảnh. An An đạt được mục đích, nhếch môi cười, không uống công tử nào cô cũng mặc cái áo hai dây mỏng tanh lướt qua lướt lại trước mặt cậu.

Sáu tháng sau,

An An nhàn hạ vừa ngồi đọc tạp chí thời trang vừa ăn trái cây mát lạnh, ừm, mẫu đồ của trẻ sơ sinh năm nay đẹp đấy, phải kêu Mạc Từ mua mới được, An xoa bụng nghĩ.

Ây da, cái bụng này cũng to lên rồi, đi đâu cũng bất tiện thật đấy, chẳng hạn như lúc này, cô muốn ra ngoài kia hóng gió một chút mà khó khăn quá. Cơ mà bác sĩ kêu phụ nữ có thai thì nên thường xuyên vận động nhẹ để tốt cho bản thân và em bé nên phải cố thôi.

Tiết trời mùa hè nóng nực phết, Mạc Từ đi họp rồi, cậu dặn cô ngoan ngoan ở yên nhà, chờ cậu về rồi dẫn đi sắm đồ, nhưng An mà chịu ở yên một chỗ, nằm mơ đi.

An định bụng đi dạo thôi, vậy mà đôi chân lang thang bước đều, bắt taxi, đến công ty. Đứng trước cổng công ty đồ sộ cô mới nhận thức được rằng, cô bị cậu bỏ bùa rồi, Phong Mạc Từ mới đi có nửa ngày mà đã nhớ người ta đến nỗi tới đây lúc nào cũng không hay. Thôi thì đến rồi chả nhẽ đi về, nghĩ vậy, An vào công ty trước con mắt hoảng sợ của mọi người.

Đương nhiên là phải sợ rồi, bà Phong trong truyền thuyết đây mà, người chẳng cần cura Boss của họ cũng tự đổ. Ở công ty, Boss là người nắm quyền, Boss nói gì đúng nấy, ai ai cũng phải nể phục cùng khiếp sợ ba phần.

Vậy mà lần trước, vợ Boss cũng đến công ty và rất là tự nhiên như ruồi đẩy cửa phòng đang có cuộc họp quan trọng nói cần gặp Phong Mạc Từ, ối dồi ôi, cứ phải rằng mặt ai này tái mét xanh như tàu lá chuối, không dám hó hé nửa lời, hồi đó tưởng cô gái này chuẩn bị lãnh trận bão chứ.

Dè đầu, Boss nhẹ nhàng đến đỡ cô, lấy ghế cô ngồi, sai thư kí lấy nước cô uống, cứ phải nói phục vụ tự đầu tới đấy. Cái cảm giác mà không dám tin vào mắt mình nó thốn lắm, Boss lạnh lùng còn mỉm cười với cô gái ấy nữa.

Nên là, sợ là đúng, vì vậy, thấy An đi vào, nhân viên trong công ty chào hỏi lễ phép, thư kí tự động dẫn cô tới gặp Tổng giám đốc, sai người lấy nước cho cô.

An cũng không để ý lắm mấy việc này nên rất ư là thông thả. Phong Mặc Từ nhìn thấy cô, vừa ngạc nhiên vừa tức giận, béo má cô mắng

-Sao lại đến đây, đã dặn ở nhà cơ mà. Lỡ xảy ra chuyện thì sao hả?

-A! Đau! Em...tại con nhớ anh mà.

An xoa hai má đang ửng đỏ của mình, hành động này lọt vào mắt cậu, đáng yêu vô cùng. Không nhìn được, cậu khẽ cắn bờ môi phụng phịu hờn dỗi kia, xong thì đỡ cô vào ghế ngồi, xoa cái bụng đang nhô dần to lên, ánh mắt cậu đầy cưng chiều, hỏi

-Con nhớ hay vợ nhớ đây?

An bị bất thóp, liền nghĩ nghĩ rồi trả lời

-Con và em đều nhớ được chưa.

Phong Mặc Từ cười, cô đúng là càng ngày càng gian xảo, bữa nào phải dạy lại mới được.

-Ở đây chơi, đợi anh một lát, anh đưa đi ăn.

Nói xong cậu xoa đầu cô, thơm lên trán lưu luyến mãi mới chịu rời, An trả, mỉm cười đầy hạnh phúc

-Vâng!

Ngày 12, tháng 9.

Dưới sự chăm sóc tận tình của ông chồng khó tính, dưới những lời khuyên chân thành của bác sĩ và tất cả mọi người

Một sinh linh bé bỏng ra đời dưới ánh nắng ban mai

Đặt tên theo họ cả hai nhà Phong Phương Triều

Bé trai kháu khỉnh vừa sinh ra liền "phọt vòi" lên mặt bác sĩ khiến ai nấy cười đau cả ruột

Mẹ đưa bé một nhồi ngủ thiếp nhưng tay vẫn ôm chặt con mình

Bố đưa bé vì nhìn vợ trải qua cơn đau thì giống như bản thân đang ở địa ngục. Tự nhủ với lòng quyết không để vợ sinh con nữa.

Đôi mắt nhìn vợ mình đầy thương yêu, sùng nịch

Vợ! Em vất vả rồi!

Lưu ý:

Truyện chỉ có một phiên ngoại được đăng trên wattpad, nếu các nàng vẫn còn tò mò các phiên ngoại kế tiếp thì truy cập vào trang Facebook của Mốc nhé.

link face tại tường nhà Mốc

Chân thành cảm ơn các độc giả trước giờ đã luôn tận tâm theo dõi và ủng hộ truyện.

Bạn đang đọc truyện *Một Ngoan, Hai Mất Việc, Cho Em Chọn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.